

ספר
הערב רב
וכל המסתעף
על פי ספרי הזוהר
המחולק ללימוד יומי
חלק א'

א. הערב רב וכל המסתעף חלק א'	על פי ספר הזוהר סדר בראשית.
ב. הערב רב וכל המסתעף חלק ב'	על פי ספר הזוהר סדר שמות.
ג. הערב רב וכל המסתעף חלק ג'	על פי ספר הזוהר סדר ויקרא.
ד. הערב רב וכל המסתעף חלק ד'	על פי ספר הזוהר סדר במדבר.
ה. הערב רב וכל המסתעף חלק ה'	על פי ספר הזוהר סדר דברים.
ו. הערב רב וכל המסתעף חלק ו'	על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר.
ז. הערב רב וכל המסתעף חלק ז'	על פי ספר הקדוש זוהר חדש.

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמיים
וכן נסים יחד שבטי ישראל את ספר הזוהר הקדוש שנה בשנה
בהילולת הרשב"י

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
שבט תשע"ד לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין-בית שמש
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

מפעל
**הזוהר
העולמי**
סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובשמחות ולכל החברים וידידים לזיכוי הרבים ולזכות ללמוד תורה לשמה, וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים, ועליו נאמר "אם תוציא היקר מזולל כפי תהיה", הוא מברך והקב"ה מסכים אתו אכי"ר.

הרשב"י קובע:

"בספר הזוהר יצאו בני ישראל מהגלות ברחמים"
מחפשים מפיצים למליוני דפי הזוהר בכל העולם
מחפשים תורמים להדפיס מיליוני דפי הזוהר לחלקם
ל-15 מליון יהודים בחנם

האם יש מחשב שיוכל לחשב את הזכות הגדולה שיכולים
לזכות בכסף קטן?

גדולי הדור פסקו! תרמו אל מפעל הזוהר העולמי, (ישירות
לדפוס) והיו שותפים להצלת עם ישראל על ידי חלוקת דפי זוהר
היומי, ספרים ועלונים בחינם: **0527-651911**

סדר הלימוד ליום א תשרי [יום 1 בשנה]

ספר
"הערב רב"
וכל המסתעף
על פי ספר הזוהר הקדוש
סדר בראשית חלק א'

במקום הקדמה

והנה מה שכתב בתחילת דבריו ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמייהו וכו', עם היות שפשטו מבואר ובפרט בזמנינו זה בעו"ה אשר התורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות יתירות וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות ודייני סנהדראות להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים. ועיקר סיבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפרשת בראשית דף כ"ה ע"ב וזה לשונו על פסוק אלה תולדות השמים והארץ. שחמשה מינים יש בערב רב ומן הג' מינים מהם הוא הנקרא כת גבורים דעליהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם ואינון מסטרא דאילין דאיתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושון בהון ס"ת ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד לון וכו' והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא כל העוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו ולא יצא לאויר העולם.

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ה עמוד א'

אלו שמתגיירים מאומות העולם הם חרב בבית ראשון ויבש
בבית שני

ואלין אינון דמתגיירין מאומין דעלמא, בגינייהו נפלת
ה' זעירא דאברהם באלף חמישאה דהוא ה',
דאיהו חרב ויבש, חרב בבית ראשון ויבש בבית שני.
[ואותם אלו שמתגיירים מאומות העולם, בגללם נופלת
ה' קטנה של אברהם באלף החמישי שהוא ה', שהוא
חרב ויבש, חרב בבית ראשון ויבש בבית שני].

משה בגלל שרצה להכניס גרים תחת כנפי השכינה, גרמו לו
ירידה

ומשה בגין דבעא לאעלא גיורין תחות גדפוי דשכינתא,
וחשיב דהוו מאלין דאתבראו בה', והב בהון את
ה' דאברהם, גרמו ליה ירידה, כמא דאת אמרת (שמות לב
ז) לך רד כי שחת עמך, ובגין דלא קבילו לאת ה' בדחילו
דיו"ד וברחימו דה', נחית איהו מדרגיה דאיהו ו'. [ומשה
בגלל שרצה להכניס גרים תחת כנפי השכינה, וחשב
שהם מאלו שנבראו בה', ונתן בהם אות ה' של אברהם,
גרמו לו ירידה כמו שאתה אומר לך רד כי שחת עמך,
ובגלל שלא קבלו את אות ה' ביראה של יו"ד ובאהבה
של ה' ירד הוא ממדריגתו שהיא ו'.]

ג

עתיד משה בסוד הגלגול להתערב ביניהם בגלות בין ערב רב, שהם נשמותיהם מצד אלו שנאמר בהם כי שמים כעשן נמלחו, ואלו הם שלא בקש נח רחמים עליהם ונאמר בהם וימחו מן הארץ, בגלל שהיו מאלו שנאמר בהם תמחה את זכר עמלק, ומשה לא נשמר מהם, ובגלל זה ירד הוא ממדריגתו

ואת ו' נחתת עמיה, בגין דלא יתאביד בינייהו, דעתיד איהו ברזא דגלגולא לאתערבא בינייהו בגלותא בין ערב רב, דאינון נשמתיהו מסטרא דאלין דאתמר בהון (ישעיה נא ו) כי שמים כעשן נמלחו וגו'. ואלין אינון דלא בעא נח רחמי עלייהו, ואתמר בהון וימחו מן הארץ, בגין דהוּו מאלין דאתמר בהון (דברים כה יט) תמחה את זכר עמלק, ומשה לא אסתמר מנייהו, ואפיל ה' בינייהו, ובגין דא איהו לא יעול לארעא דישראל, עד דיתוב ה' לאתרה, ובגין דא נחת איהו מדרגיה, ונחית ביה ו', ובגין דא ה' נפלת, ו' יוקים לה ו' דמשה. [ואות ו' ירדה עמו כדי שלא תאבד ביניהם, שעתיד הוא בסוד הגלגול להתערב ביניהם בגלות בין ערב רב, שהם נשמותיהם מצד אלו שנאמר בהם כי שמים כעשן נמלחו וגומר. ואלו הם שלא בקש נח רחמים עליהם ונאמר בהם וימחו מן הארץ, בגלל שהיו מאלו שנאמר בהם תמחה את זכר עמלק, ומשה לא נשמר מהם והפיל ה' ביניהם, ובגלל זה הוא לא יכנס לארץ ישראל עד שתשוב ה' למקומה. ובגלל זה ירד הוא ממדריגתו וירדה בו ו', ובגלל זה ה' נפלה, ו' יקים אותה ו' של משה].

ובגין דה"א זעירא ה' דאברהם דאיהי דהבראם, אתזער איהו בגינה, אתמר ביה (ישעיה סג יב) מוליך לימין משה וגו', ואפיק לה מתמן בחילא דו', ואייתי לה עמיה, מיד שריא עליה י"ה. ואשתלים אומאה, (דאתמר) (שמות יז) כי יד על כס יה מלחמה ליהו"ה וגו', מאי מדר דר, דא משה, דאתמר ביה (קהלת א ד) דור הולך ודור בא, והא אוקמוה, דלית דור פחות מששים רבוא, ודא משה דאתמר ביה דאנתתא חדא ילדה ששים רבוא בכרס אחד. [ובגלל שהה' הקטנה ה' של אברהם שהיא של הבראם, הוקטן הוא בגללה. ונאמר בו מוליך לימין משה וגומר. והוציא אותה משם בכח הו' והביא אותה עמו. מיד שרה עליו י"ה, ונשלמה שבועה כי יד על כס י"ה' ונשלמה שבועה כי יד על כס יה מלחמה לה, וגומר, מהו מדר דר. זה משה שנאמר בו דור הולך ודור בא. והרי העמידוהו שאין דור פחות מששים רבוא, וזה משה שאמרנו בו שאשה אחד ילדה ששים רבוא בכרס אחד].

חמש מינים הם בערב רב, נפילי"ם, גבורי"ם, ענקי"ם, רפאי"ם, עמלקי"ם, בלעם ובלק מצד עמלק היו, קח ע"ם מן בלעם, ל"ק מן בלק, נשאר בבל, כי שם בלל ה' שפת כל הארץ

וחמש מינין אינון בערב רב, ואינון (סי' נג"ע ר"ע) נ'פילי"ם ג'בורים ע'נקים ר'פאים ע'מלקים, ובגינייהו נפלה ה' זעירא מאתרהא, בלעם ובלק מסטרא דעמלק הוו, טול ע"ם מן בלעם, ל"ק מן בלק, אשתאר בב"ל,

(בראשית יא ט) כי שם בלל יהו"ה שפת כל הארץ. [נחמש מינים הם בערב רב, והם נפילי"ם, גבורי"ם, ענקי"ם, רפאי"ם, עמלקי"ם, ובגללם נפלה ה' קטנה ממקומה, בלעם ובלק מצד עמלק היו, קח ע"ם מן בלעם, ל"ק מן בלק, נשאר בכל, כי שם בלל ה' שפת כל הארץ].

סדר הלימוד ליום ב תשרי [יום 2 בשנה]

ה

אלו הם שנשאר מאלו שנאמר בהם וימח את כל היקום - ומאלו שנשאר מהם בגלות רביעית, הם ראשים בקיום הרבה, והם עומדים על ישראל כלי חמס, ועליהם נאמר כי מלאה הארץ חמס מפניהם, אלו הם עמלקים

ואלין אינון דאשתארו מאלין דאתמר בהון (שם ז כג) וימח את כל היקום, ומאלין דאשתארו מנהון בגלותא רביעאה, אינון רישין בקיומא סגי, ואינון קיימין על ישראל כלי חמס, ועלייהו אתמר (שם ו יג) כי מלאה הארץ חמס מפניהם, אלין אינון עמלקים. [ואלו הם שנשאר מאלו שנאמר בהם וימח את כל היקום, ומאלו שנשאר מהם בגלות רביעית, הם ראשים בקיום הרבה, והם עומדים על ישראל כלי חמס, ועליהם נאמר כי מלאה הארץ חמס מפניהם, אלו אלו עמלקים].

ו

נפילים מין שני מן הערב רב, והם קטרגו על בריאת האדם ואמרו מה אנוש כי תזכרנו, אמר להם הקב"ה, אם אתם

הייתם למטה כמותו, הייתם חוטאים יותר ממנו, מיד ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו' חשקו בהן, והקדוש ברוך הוא הפיל אותם למטה בשלשלאות, והם עזא ועזאל שמהם נשמות הערב רב שהם נפילים, שהפילו עצמם לזנות אחר נשים שהן טובות, ובגלל זה הפיל אותם הקדוש ברוך הוא מהעולם הבא שלא יהיה להם חלק שם, ונתן להם שכרם בזה העולם כמו שאתה אומר ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו וגו'

נפילים עלייהו אתמר (שם ו ב) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה, ואלין אינון מינא תניינא, מאלין נפילים מלעילא, דכד בעא קב"ה למעבד אדם, דאמר נעשה אדם בצלמנו וגו', בעא למעבד ליה רישא על עלאין, למהוי איהו פקיד על כלהו, ולמהוי אינון פקידין על ידוי, כגוונא דיוסף דאתמר ביה (שם מא לד) ויפקד פקידים על הארץ. [נפילים עליהם נאמר ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה, ואלו הם מין שני מאותם נפילים מלמעלה. שכאשר רצה הקדוש ברוך הוא לעשות אדם שאמר נעשה אדם בצלמנו וגומר. רצה לעשות אותו ראש על עליונים, להיות הוא ממונה על כולם, ולהיות הם פקידים על ידו. כמו יוסף שנאמר בו ויפקד פקידים על ידו, כמו יוסף שנאמר בו ויפקד פקידים על הארץ].

אינון בעו לקטרגא ליה, ואמרו (תהלים ח ה) מה אנוש כי תזכרנו וגו', דעתיד למחטי קמך, אמר לון קב"ה אי אתון הויתון לתתא כותיה, יתיר הויתון חבין מניה, מיד ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו', חשקו בהון וקב"ה אפיל לון לתתא בשלשלאן. [הם רצו לקטרג עליו

ואמרו מה אנוש כי תזכרנו וגומר. שעתיד לחטוא לפניך. אמר להם הקדוש ברוך הוא אם אתם הייתם למטה כמותו יותר הייתם חוטאים ממנו. מיד ויראו בני האלהים את בנות האדם וגומר חשקו בהן. והקדוש ברוך הוא הפיל אותם למטה בשלשלאות].

ואינן עז"א ועזא"ל דמנייהו נשמתהון דערב רב, דאינון נפילים דאפילו גרמייהו לזנות בתר נשיא דאינון טבאן, ובגין דא אפיל לון קב"ה מעלמא דאתי, דלא יהא לון חולקא תמן, ויהיב לון אגרייהו בהאי עלמא, כמה דאת אמר (דברים ז י) ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו וגו'. [הם עזא ועזאל שמהם נשמות הערב רב שהם נפילים, שהפילו עצמם לזנות אחר נשים שהן טובות. ובגלל זה הפיל אותם הקדוש ברוך הוא מהעולם הבא שלא יהיה להם חלק שם, ונתן להם שכרם בזה העולם כמו שאתה אומר ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו וגו'.]

גבורים מין שלישי מן הערב רב, עליהם נאמר המה הגיבורים וגו' אנשי השם, והם מצד של אלו שנאמר בהם הבה נבנה לנו עיר ונעשה לנו שם, שבונים בתי כנסיות ומדרשות, ושמים בהם ספרי תורה ועטרה על ראשם, ולא לשם השם, אלא לעשות להם שם, זה הוא שכתוב ונעשה לנו שם, ומצד אחר מתגברים על ישראל שהם כעפר הארץ, וגוזלים אותם, ועליהם נאמר והמים גברו מאד מאד על הארץ

גבורים מינא תליתאה, עלייהו אתמר המה הגבורים וגו' אנשי השם, ואינון מסטרא דאלין דאתמר בהון

(בראשית יא ד) הבה נבנה לנו עיר ונעשה לנו שם, דבנין בתי כנסיות ומדרשות, ושוויין בהון ס"ת ועטרה על רישוי, ולא לשמא דיהו"ה אלא למעבד לון שם, הה"ד ונעשה לנו שם, ומסטרא אחרא מתגברין על ישראל דאינון כעפרא דארעא, וגזלין לון, (ואתכרת עבדתא, ועלייהו אתמר (שם ז יט) והמים גברו מאד מאד על הארץ. [גבורים מין שלישי, עליהם נאמר המה הגיבורים וגומר אנשי השם. והם מצד של אלו שנאמר בהם הבה נבנה לנו עיר [וגו'] ונעשה לנו שם, שבונים בתי כנסיות ומדרשות ושמים בהם ספרי תורה ועטרה על ראשם, ולא לשם השם, אלא לעשות להם שם זה הוא שכתוב ונעשה לנו שם, ומצד אחר מתגברים על ישראל שהם כעפר הארץ, וגוזלים אותם [ונשכרת העשיה], ועליהם נאמר והמים גברו מאד מאד על הארץ].

ת

רפאים מין רביעי מן הערב רב, אם יראו את ישראל בדוחק מתרפאים מהם, ויש להם רשות להציל אותם ולא רוצים, ומתרפים מהתורה ומאלו שעוסקים בה, לעשות טוב עם עובדי עבודה זרה, עליהם נאמר רפאים בל יקומו, בזמן שתבוא פקידה לישראל נאמר בהם ותאבד כל זכר למו

רפאים מינא רביעאה, אם יחזון לישראל בדוחקא מתרפין מנייהו, ואית לון רשו לשזבא לון ולא בעאן, ומתרפין מאורייתא ומאלין דמשתדלין בה, למעבד טב עם עכו"ם, עלייהו אתמר (ישעיה כו יד) רפאים בל יקומו, בזמנא דייתי פקידה לישראל אתמר בהון (שם)

ותאבד כל זכר למו. [רפאים מין רביעי. אם יראו את ישראל בדוחק מתרפאים מהם, ויש להם רשות להציל אותם ולא רוצים. ומתרפים מהתורה ומאלו שעוסקים בה, לעשות טוב עם עובדי עבודה זרה, עליהם נאמר רפאים בל יקומו, בזמן שתבוא פקידה לישראל נאמר בהם ותאבד כל זכר למו].

סדר הלימוד ליום ג תשרי [יום 3 בשנה]

ענקים מין חמישי מן הערב רב, שהם מזלזלים באלו שאמרנו בהם וענקים לגרורותיך, ועליהם נאמר רפאים יחשבו אף הם כענקים, שקולים זה לזה, אלו הם שמחזירים העולם לתוהו ובוהו - מיד שיבוא אור שהוא מן הקדוש ברוך הוא, ימחו מן העולם ויאבדו, אבל הגאולה היא לא תלויה אלא בעמלק עד שימחה, שבו שבועה

ענקים מינא חמישאה, דאינון מזלזלין לאלין דאתמר בהון (משלי א ט) וענקים לגרורותיך, ועלייהו אתמר (דברים ב יא) רפאים יחשבו אף הם כענקים, שקילין דא לדא, אלין אינון דאהדרו עלמא לתהו ובהו, ורזא דמלה חרב בי מקדשא והארץ היתה תהו ובהו, דאיהי עקרא וישובא דעלמא, מיד דייתי אור דאיהו קב"ה, יתמחון מן עלמא ויתאבדון, אבל פורקנא לאו איהי תליא אלא בעמלק עד דיתמחי, דביה אומאה, והא אוקמוה. [ענקים מין חמישי, שהם מזלזלים באלו שאמרנו בהם וענקים לגרורותיך, ועליהם נאמר רפאים יחשבו אף הם

כענקים, שקולים זה לזה, אלו הם שמחזירים העולם לתוהו ובוהו. וסוד הדבר חרב בית המקדש והארץ היתה תוהו ובהו, שהוא עיקר וישוב העולם. מיד שיבוא אור שהוא מן הקדוש ברוך הוא, ימחו מן העולם ויאבדו, אבל הגאולה היא לא תלויה אלא בעמלק עד שימחה, שבו שבועה, והרי העמידוהו].

אלה תולדות השמים וגו', אלו הם שנאמר בהם אלה אלהיך ישראל, ביום שימחו אלו, כאלו אותו היום עשה הקדוש ברוך הוא שמים וארץ

דבר אחר אלה תולדות השמים וגו', אלין אינון דאתמר בהון (שמות לב ד) אלה אלהיך ישראל, ביומא דיתמחון אלין, כאלו ההוא יומא עביד קב"ה שמיא וארעא, הה"ד (בראשית ב') ביום עשות יהו"ה אלהי"ם ארץ ושמים, בההוא זמנא יהא קב"ה עם שכינתיה, ויתחדש עלמא, הה"ד (ישעיה סו כב) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו', דא איהו ביום עשות. [דבר אחר אלה תולדות השמים וגומר. אלו הם שנאמר בהם אלה אלהיך ישראל. ביום שימחו אלו, כאלו אותו היום עשה הקדוש ברוך הוא שמים וארץ זה הוא שכתוב כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגומר, זה הוא ביום עשות].

באותו זמן ויצמח ה' אלהים מן הארמה כל עץ נחמד וגו', אבל בתחילה עד שימחו אלו, לא יורד מטר התורה, וישראל

שדומים לעשבים ולאיִלנות לא יצמחו, וסוד הדבר וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו', בגלל שאדם אין, שהם ישראל בבית המקדש, לעבוד את האדמה בקרבנות **בההוא** זמנא ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגומר' אבל בקדמיתא עד דיתמחון אלין לא נחית מטרא דאורייתא, וישראל דדמיין לעשבין ולאיִלנין לא יצמחון, ורזא דמלה וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו', בגין דאדם אין, דאינון ישראל בבי מקדשא, לעבוד את האדמה בקרבנין. [באותו זמן ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגומר, אבל בתחילה עד שימחו אלו לא יורד מטר התורה, וישראל שדומים לעשבים ולאיִלנות לא יצמחו, וסוד הדבר וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגומר, בגלל שאדם אין, שהם ישראל בבית המקדש, לעבוד את האדמה בקרבנות].

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ו עמוד א'

יב

לעתיד לבוא השכינה לא שולטת עליה האילן של הסטרא אחרא, שהם ערב רב, שהם עץ הדעת טוב ורע, ולא תקבל בה עוד טמא, ה' בדר ינחנו ואין עמו אל נכר, ובשביל זה לא מקבלים גרים לימות המשיח, ותהא השכינה כגפן שלא מקבלת נטע ממין אחר

ויצמח יהו"ה אלהי"ם, אבא ואמא, כל עץ נחמד דא צדיק, וטוב למאכל דא עמודא דאמצעיתא, דביה הוא זמין (נ"א זמינא) מזון לכלא, דכלא ביה, ולא

אתפרנס צדיק אלא מניה, ושכינתא מניה, ולא צריכין לתתאין (דילהון), אלא כולהו נזונין לתתא על ידיה, דבגלותא לא הוה לשכינתא ולח"י עלמין מזונא אלא בח"י ברכאן דצלותא, אבל בההוא זמנא איהו יהא מזונא לכלא. [ויצמח ה' אלהים, אבא ואמא, כל עץ נחמד. זה צדיק, וטוב למאכל, זה צדי"ק, וטוב למאכל, זה עמוד האמצע שבו הוא מכין (נ"א מוכן) מזון לכל שהכל בו, ולא מתפרנס צדיק אלא ממנו, והשכינה ממנו, ולא צריכין לתחתונים (שלהם) אלא כולם ניזונים למטה על ידו, שבגלות לא היה לשכינה ולח"י עולמים מזון אלא בשמונה עשרה ברכות התפילה, אבל באותו זמן הוא יהיה מזון לכל].

ועץ החיים דהוא אילנא דחיי, יהא נטיע בגו גנתא, דאתמר ביה (בראשית ג') ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, ושכינתא לא שלטא עלה אילנא דסטרא אחרא דאינון ערב רב, דאינון עץ הדעת טוב ורע, ולא תקבל בה עוד טמא, הה"ד (דברים לב יב) יהו"ה בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, ובג"ד לא מקבלין גרים לימות המשיח, ותהא שכינתא כגפנא דלא מקבלא נטעא ממינא אחרא. [ועץ החיים, שהוא אילן החיים יהיה נטוע בתוך הגן שנאמר בו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. והשכינה לא שולטת עליה האילן של הסטרא אחרא (הצד האחר), שהם ערב רב, שהם עץ הדעת טוב ורע, ולא תקבל בה עוד טמא זה הוא שכתוב ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. ובגלל זה לא מקבלים גרים לימות המשיח. ותהא השכינה כגפן שלא מקבלת נטע ממין אחר].

ב

ישראל יהיו כל עץ נחמד למראה, ויחזור עליהם היופי שנאמר בו השליך משמים ארץ תפארת ישראל - ועץ הדעת טוב ורע נדחים מהם, ולא נדבקים ולא מתערבים בהם, שהרי נאמר בישראל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, שהם ערב רב - וגילה להם הקדוש ברוך הוא שביום אכלך ממנו, גורמים שמאבדים שני איבודים שהם בית ראשון ובית שני - הם גרמו שהצדיק יחרב ויבש בבית ראשון, שהיא השכינה העליונה, ובבית שני שהיא השכינה התחתונה

וישראל יהוה כל עץ נחמד למראה, ויתחזר עלייהו שופרא, דאתמר ביה (איכה ב א) השליך משמים ארץ תפארת ישראל, ועץ הדעת טוב ורע אדחיין מנייהו, ולא מתדבקין ולא מתערבין בהון, דהא אתמר בישראל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, דאינון ערב רב, וגלי לון קב"ה דביום אכלך ממנו גרמו דאבדו ב' אבדין, דאינון בית ראשון ובית שני, ודא איהו כי ביום אכלך ממנו מות תמות ב' פעמים, ואינון גרמו דצדיק יחרב ויבש, בבית ראשון דאיהי שכינתא עלאה, ובבית שני דאיהי שכינתא תתאה, דא איהו (ישעיה יט ה) ונהר יחרב ויבש, ונהר דא (נ"א ו'), יחרב בה' תתאה, בגין דאסתלק מניה נביעו די' לאין סוף. [וישראל יהיו כל עץ נחמד למראה, ויחזור עליהם היופי שנאמר בו השליך משמים ארץ תפארת ישראל, ועץ הדעת טוב ורע, נדחים מהם ולא נדבקים ולא מתערבים בהם, שהרי נאמר בישראל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, שהם ערב רב, וגילה להם הקדוש ברוך הוא שביום אכלך

ממנו, גורמים שמאכדים שני איבודים שהם בית ראשון ובית שני. וזה הוא כי ביום אכלך ממנו מות תמות שתי פעמים, והם גרמו שהצדיק יחרב ויבש בבית ראשון, שהיא השכינה העליונה, ובבית שני שהיא השכינה התחתונה, זה הוא ונהר יחרב ויבש, ונהר זה ו' יחרב בה' תחתונה, בגלל שמסתלקת ממנו נביעת הי' לאין סוף].

סדר הלימוד ליום ד תשרי [יום 4 בשנה]

י"ד

מיד שיצאו ישראל מן הגלות העם הקדוש לחוד, מיד נהר שהיה חרב ויבש נאמר בו ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן **ומיד** דיפקון ישראל מן גלותא עמא קדישא לחוד, מיד נהר דהוה חרב ויבש, אתמר ביה ונהר יוצא מעדן דא ו' להשקות את הגן, ונהר דא עמודא דאמצעיתא, יוצא מעדן דא אמא עלאה, להשקות את הגן דא שכינתא תתאה. [ומיד שיצאו ישראל מן הגלות העם הקדוש לחוד, מיד נהר שהיה חרב ויבש נאמר בו ונהר יוצא מעדן זה ו' להשקות את הגן, ונהר זה עמוד האמצע, יוצא מעדן זה אמא עליונה להשקות את הגן זה השכינה התחתונה].

ט"ו

באותו זמן נאמר במשה ובישראל אז תתענג על ה', ויתקיים הפסוק אז ישיר משה וגו', ונהפך לערב רב ענ"ג לנג"ע ולאומות העולם עובדי עבודה זרה, כמו פרעה ומצרים שפרח בהם שחין אבעבועות, אבל לישראל יהיה ענ"ג

דבה הוא זמנא אתמר במשה ובישראל (שם נח יד) אז תתענג על יהו"ה, בענג דאיהו ע' עדן נ' נהר ג' גן, ויתקיים קרא (שמות טו א) אז ישיר משה וגו', שר לא נאמר אלא ישיר, ואתהפך לערב רב ענ"ג לנג"ע, ולאומין דעלמא כגוונא דפרעה ומצראי דפרח בהון שחין אבעבועות, אבל לישראל יהא ענ"ג. [שבאותו זמן נאמר במשה ובישראל אז תתענג על ה', בעונג שהוא, ע' עדן נ' נהר ג' גן. ויתקיים הפסוק אז ישיר משה וגומר, שר לא נאמר אלא ישיר. ונהפך לערב רב ענ"ג לנג"ע ולאומות העולם עובדי עבודה זרה, כמו פרעה ומצרים שפרח בהם שחין אבעבועות, אבל לישראל יהיה ענ"ג].

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ז עמוד ב'

על גילוי עריות גלו ישראל והשכינה בגלות, וזו היא ערות השכינה, ואותה ערוה היא לילית אמא של ערב רב, וערב רב, הם עריות שלה, ועריות של ישראל

ויצו יהו"ה אלהי"ם וגו', הא אוקמוה לית צו אלא ע"ז, דמתמן אלהי"ם אחרים, ואיהי בכבד דמנה תכבד העבודה, דאיהי עבודה זרה ליה, והכבד כועס והא אוקמוה כל הכועס כאלו עובד ע"ז, דא איהו ויצו. [ויצו ה' אלהים וגומר, הרי העמידוהו אין צו אלא עבודה זרה, שמשם אלהים אחרים. והיא בכבד

שממנה תכבד העבודה שהיא עבודה זרה לו, והכבד כועס והרי העמידוה כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה זה הוא ויצו].

על האדם, דא שפיכות דמים, כמה דאת אמר (בראשית טו) באדם דמו ישפך, ודא מרה חרבא דמלאך המות, כמה דאת אמר (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות. לאמר דא גלוי עריות, ודא טחול עליה אתמר (משלי ל כ) אכלה ומחתה פיה וגו', דטחול לית ליה פומא וערקין, ואתשקיא מעכירו דדמא אוכמא דכבד, ולא אשכחנא ליה פומא, ודא איהו אכלה ומחתה פיה וגו'. כל שופכי דמים ממרה אינון, דערקין דדמא דלבא מיד דחזאן מרה, כלהון ברחין קדמה. [על האדם, זה שפיכות דמים כמו שאתה אומר באדם דמו ישפך, וזומרה החרב של מלאך המות כמו שאתה אומר ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, לאמר, זה גילוי עריות, וזה טחול עליו נאמר אכלה ומחתה פיה וגומא, הטחול אין לו פה ועורקים, ומושקה מעכירות של הדם השחור של הכבד, ולא מצאנו לו פה, וזה הוא אכלה ומחתה פיה וגומר, כל שופכי דמים ממרה הם, שעורקים של דם הלב מיד שרואים מרה כולם בורחים מלפניה].

ועריין כלהו אתכסיין בחשוכא, בדם אוכמא דטחול, מאן דעבר על שפיכת דמא וע"ז וג"ע, גליא נשמתייה בכבד מרה טחול, ודיינין ליה בגיהנם, ותלת ממנן עלייהו, משחית אף וחימה. [ועריות כולן מתכסות בחושך בדם שחור של הטחול. מי שעבר על שפיכות דמים ועבודה זרה וגילוי עריות, מתגלית נשמתו בכבד,

מרה, טחול, ודנים אותו בגיהנם, ושלשה ממונים עליהם משחית, אף' וחימה].

ט"ו עריין אינון כחושבן י"ה, ושית אחרנין כחושבן ו'. קדם דגלו ישראל בגלותא ושכינתא עמהון, מני קב"ה לישראל (ויקרא יח ז) ערות אמך לא תגלה, ודא גלותא איהו גלוי ערותא דשכינתא, הה"ד (ישעיה נ א) ובפשעיקם שולחה אמכם, ועל ג"ע גלו ישראל ושכינתא בגלותא, ודא איהי ערוה דשכינתא. והאי ערוה איהי לילית אמא דערב רב, וערב רב אינון עריות דילה, ועריות דישראל דלעילא דעליה אתמר (ויקרא יח ז) ערות אביך לא תגלה. [חמש עשרה עריות הן כחשבון י"ה, ושש אחרות כחשבון ו'. קודם שגלו ישראל בגלות והשכינה עמהם, ציווה הקדוש ברוך הוא לישראל וערות אמך לא תגלה, וזו הגלות היא גילוי ערות השכינה זה הוא שכתוב ובפשעיקם שלחה אמכם, ועל גילוי עריות גלו ישראל והשכינה בגלות, וזו היא ערות השכינה. ואותה ערוה היא לילית אמא של ערב רב, וערב רב הם עריות שלה, ועריות של ישראל שלמעלה שעליו נאמר ערות אביך [וגו'] לא תגלה].

סדר הלימוד ליום ה תשרי [יום 5 בשנה]

הם מברילים בין ה' ה' שלא מתקרבת ו' ביניהם, זה הוא שכתוב ערות אשה ובתה לא תגלה, והם השכינה העליונה והתחתונה - שבזמן שערב רב שהם נפילי"ם גבורי"ם

עמלקיים רפאיים ענקיים בין ה' ה' אין רשות להקדוש ברוך הוא להתקרב ביניהם, וסוד הדבר ונהר יחרב ויבש, יחרב בה' עליונה ויבש בה' תחתונה, כדי שלא יתפרנסו ערב רב מן ו' שהוא עץ החיים, ובגללת זה אין קרבות לו' בין ה' ה' בזמן שערב רב ביניהם.

ואינון אפרישין בין ה' ה' דלא אתקריב ו' בינייהו, הה"ד (שם יז) ערות אשה ובתה לא תגלה, ואינון שכינתא עלאה ותתאה. דבזמנא דערב רב דאינון (סי' נג"ע ר"ע) נפילים גבורים עמלקים רפאים ענקים, בין ה' ה', לית רשו לקב"ה לקרבא בינייהו, ורזא דמלה (ישעיה יט ה) ונהר יחרב ויבש, יחרב בה' עלאה, ויבש בה' תתאה, בגין דלא יתפרנסון ערב רב מן ו' דאיהו עץ החיים, ובג"ד לית קריבו לו' בין ה' ה', בזמנא דערב רב בינייהו. [והם מבדילים בין ה' ה' שלא מתקרבת ו' ביניהם זה הוא שכתוב ערות אשה ובתה לא תגלה, והם השכינה העליונה והתחתונה. שבזמן שערב רב שהם נפיליים גבוריים עמלקיים רפאיים ענקיים בין ה' ה' אין רשות להקדוש ברוך הוא להתקרב ביניהם, וסוד הדבר ונהר יחרב ויבש, יחרב בה' עליונה ויבש בה' תחתונה, כדי שלא יתפרנסו ערב רב מן ו' שהוא עץ החיים, ובגללת זה אין קרבות לו' בין ה' ה' בזמן שערב רב ביניהם].

ולית רשו לאת י' לקרבא בה' תניינא, הה"ד (ויקרא יח טו) ערות כלתך לא תגלה. ואינון אפרישו בין ו' לה' עלאה, הה"ד (שם ח) ערות אשת אביך לא תגלה, די' איהו אב, ה' אם, ו' בן, ה' בת, ובגין דא מני לגביה ה' עלאה, ערות אשת אביך לא תגלה, (שם ט) ערות אחותך בת אביך

דא ה' תתאה, את בת בנה ואת בת בתה אינון ה"א ה"א, דאינון תולדין דה', ערות אחי אביך דא יו"ד, דאיהו תולדה דאת י', ואיהו אח לוא"ו. [ואין רשות לאות י' להתקרב בה' השנייה, זה הוא שכתוב ערות כלתך לא תגלה. והם מפרידים בין ו' לה' עליונה זה הוא שכתוב ערות אשת אביך לא תגלה, שי' הוא אב ה' אם, ו' בן, ה' בת, ובגלל זה ציוה לגביו ה' עליונה ערות אשת אביך לא תגלה, ערות אחותך בת אביך זה ה' תחתונה, את בת בנה ואת בת בתה הן ה"א ה"א שהן תולדות הה'. ערות אחי אביך, זה יו"ד שהוא תולדת האות י', והוא אח לוא"ו].

דית

סוף סוף בזמן שערב רב מעורבים בישראל, אין התקרבות וייחוד באותיות שם יהו"ה, ומיד שימחו מהעולם נאמר באותיות של הקדוש ברוך הוא ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד - ובגלל זה אדם שהם ישראל, יש להם יחוד בתורה שנאמר בה עץ חיים היא למחזיקים בה

סוף סוף, בזמנא דערב רב מעורבין בישראל, לית קריבו וייחודא באתוון שם יהו"ה, ומיד דיתמחון מעלמא, אתמר באתוון דקב"ה (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד. ובג"ד אדם דאינון ישראל, אית לון יחודא באורייתא, דאתמר בה (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ואיהי מטרוניתא מלכות, דמסטרעא אתקריאו ישראל בני מלכים. [סוף סוף בזמן שערב רב מעורבים בישראל אין התקרבות וייחוד באותיות שם יהו"ה. ומיד שימחו מהעולם נאמר באותיות של הקדוש

ברוך הוא ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד. ובגלל זה אדם שהם ישראל, יש להם יחוד בתורה שנאמר בה עץ חיים היא למחזיקים בה. והיא המלכה מלכו"ת שמצדה נקראו ישראל בני מלכים].

יט

אמר הקב"ה לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו, זה משנה אשתו של אותו נער והיא שפחת השכינה, ואם זכו ישראל היא עזר להם בגלות מצד של היתר טהור כשר, ואם לא, היא כנגדו מצד של טמא פסול אסור, טהור היתר כשר, הוא יצר הטוב, פסול טמא אסור, הוא יצר הרע

ובגין דא אמר קודשא בריך הוא לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו, דא משנה אתתא דההוא נער, ואיהו (נ"א ואיהי) שפחה דשכינתא ואי זכו ישראל איהי עזר לון בגלותא, מסטרא דהתר טהור כשר, ואי לאו איהי כנגדו, מסטרא דטמא פסול אסור, טהור התר כשר איהו יצר הטוב, פסול טמא אסור איהו יצר הרע. [ובגלל זה אמר הקדוש ברוך הוא לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו, זה משנה אשתו של אותו נער והוא (נ"א והיא) שפחת השכינה, ואם זכו ישראל היא עזר להם בגלות מצד של היתר טהור כשר, ואם לא, היא כנגדו מצד של טמא פסול אסור, טהור היתר כשר, הוא יצר הטוב. פסול טמא אסור, הוא יצר הרע].

כ

אין יחוד עד שערב רב ימחו מהעולם - בשביל זה נקבר משה לחוץ מארץ הקודש, והקבורה שלו משנה היא, ולא ידע אדם

את קבורתו עד היום הזה - תחת עבד כי ימלוך זה הוא עבד הידוע, ושפחה זו משנה, ונבל כי ישבע לחם זה ערב רב עם נבל ולא חכם ואתתא דאית לה דם טוהר ודם נדה, מסטרא דמשנה. איהי שויא ליה, ולאן איהי בת זוגיה, יחודא דיליה, דלית יחודא עד דערב רב יתמחון מעלמא, ובג"ד אתקבר משה לבר מארעא קדישא, וקבורתא דיליה משנה איהי, ולא ידע גבר ית קבורתיה עד יומא הדין, קבורתא דיליה משנה דשלטא על מטרוניתא, דאיהי קבלה למשה ומלכא, ומטרוניתא מתפרשא מבעלה בגין דא (משלי ל כא) תחת שלש רגזה ארץ וכו', תחת עבד כי ימלוך, דא איהו עבדא ידיעא ושפחה דא משנה ונבל כי ישבע לחם דא ערב רב, עם נבל ולא חכם. [ואשה שיש לה דם טוהר ודם נדה מצד המשנה, היא שוה לו, ואין היא בת זוגו היחוד שלו, שאין יחוד עד שערב רב ימחו מהעולם. ובגלל זה נקבר משה לחוץ מארץ הקודש, והקבורה שלו משנה היא, ולא ידע אדם את קבורתו עד היום הזה. הקבורה שלו משנה ששולטת על המלכה שהיא קבלה למשה, והמלך והמלכה נבדלת מבעלה. בגלל זה תחת שלש רגזה ארץ וכו'. תחת עבד כי ימלוך זה הוא עבד הידוע, ושפחה זו משנה, ונבל כי ישבע לחם זה ערב רב עם נבל ולא חכם].

סדר הלימוד ליום ו תשרי [יום 6 בשנה]

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ח עמוד ב'

באותו זמן נעברים ערב רב מהעולם, שנעברת ערוה מהעולם, שאלו הם שגרמו הגלות ערב רב וודאי, ועליהם נאמר: והנחש

היה ערום מכל חית השדה וגו', ערום לרע מעל חיות של אומות העולם עובדי עבודה זרה, והם בני הנחש הקדמוני שפיתה את חוה, וערב רב וודאי אלו הם זוהמה שהטיל נחש בחוה, ומאותה זוהמה יצא קין והרג את הבל רועה צאן

בההוא זמנא מתעבריין ערב רב מעלמא, ואתמר בישראל ובמשה כל חד בבת זוגייהו, ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו, דאתעבר ערוה מעלמא, דאלין אינון דגרמו גלותא ערב רב ודאי. ועלייהו אתמר: [באותו זמן נעברים ערב רב מהעולם, ונאמר בישראל ובמשה כל אחד בבת זוגם ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו שנעברת ערוה מהעולם. שאלו הם שגרמו הגלות ערב רב וודאי, ועליהם נאמר]:

והנחש היה ערום מכל חית השדה וגו', ערום לרע, מכל חיוון דאומין דעלמא עעכו"ם, ואינון בנוי דנחש הקדמוני דפתי לחוה, וערב רב ודאי אינון הוּו זוהמא דאטיל נחש בחוה, ומההיא זוהמא נפק קין, וקטל להבל רועה צאן, דאתמר ביה בשגם הוא בשר, בשגם זה הבל, בשג"ם ודאי איהו מש"ה, וקטיל ליה, ואיהו הוה ברא בוכרא דאדם. [והנחש היה ערום מכל חית השדה וגומר. ערום לרע מעל חיות של אומות העולם עובדי עבודה זרה, והם בני הנחש הקדמוני שפיתה את חוה, וערב רב וודאי אלו הם זוהמה שהטיל נחש בחוה, ומאותה זוהמא יצא קין והרג את הבל רועה צאן שאמרנו בו בשגם הוא בשר, בשגם זה הבל, בשג"ם וודאי הוא מש"ה והרג אותו, והוא היה הבן הבכור של אדם].

כב

משה רצה אחר כך להחזיר ערב רב בתשובה, לכסות ערות אביו - הקב"ה אמר לו, מגזע רע הם, השמר מהם

ועם כל דא משה בגין לכסאה על ערייתא דאבוהי נטל בת יתרו דאתמר ביה (שופטים א טז) ובני קיני חותן משה, והא אוקמוה אמאי אתקרי קיני, שנפרד מקין, כמה דאת אמר (שם ד יא) וחבר הקיני נפרד מקין, ולבתר בעא לאהדרא ערב רב בתיובתא, לכסאה ערייתא דאבוהי וקב"ה מחשבה טובה מצרפה למעשה, ואמר ליה קב"ה מגזעא בישא אינון תסתמר מנייהו. אלין אינון חובה דאדם, דאמר ליה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, אלין אינון חובה דמשה וישראל. [ועם כל זה, משה כדי לכסות על ערות אביו, לקח בת יתרו שנאמר בו ובני קיני חותן משה. והרי העמידוהו מדוע נקרא קיני, שנפרד מקין כמו שאתה אומר וחבר הקיני נפרד מקין, ואחר כך רצה להחזיר ערב רב בתשובה, לכסות ערות אביו. והקדוש ברוך הוא מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, ואמר לו הקדוש ברוך הוא, מגזע רע הם השמר מהם, אלו הם חטא האדם, שאמר לו ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. אלו הם חטא של משה וישראל].

כג

בגללם גלו ישראל בגלות וגורשו משם, ומשה בגללם גורש ממקומו ולא זכה להכנס בארץ ישראל, שבגללם עבר מאמר

הקדוש ברוך הוא וחטא בסלע שהכה בו, שלא אמר לו אלא ודברתם אל הסלע, והם גרמו - בגללם אמר מי אשר חטא לי אמחנו מספרי, שהם מזרע עמלק שנאמר בו תמחה את זכר עמלק, והם גרמו לשבור שני הלוחות התורה

ובגינייהו גלו ישראל בגלותא ואתתרכו מתמן, הה"ד ויגרש את האדם, ואדם ישראל ודאי, ומשה בגינייהו אתתרך מאתריה, ולא זכה למיעל בארעא דישראל, דבגינייהו עבר מאמר הקב"ה, וחב בסלע דמחא ביה, דלא אמר ליה אלא (במדבר כ ח) ודברתם אל הסלע, ואינון גרמו, ועם כל דא מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, דאיהו לא קביל לון ויהיב בהון אות ברית אלא לכסאה ערייתא דאבוה, וקב"ה אמר ליה (שם יד יב) ואעשה אותך לגוי גדול ועצום ממנו, ובגינייהו אמר (שמות לב לג) מי אשר חטא לי אמחנו מספרי, דאינון מזרעא דעמלק, דאתמר ביה (דברים כה יט) תמחה את זכר עמלק. ואינון גרמו לתברא תרין לוחין דאורייתא. ומיד: [ובגללם גלו ישראל בגלות וגורשו משם זה הוא שכתוב ויגרש את האדם, ואדם ישראל וודאי, ומשה בגללם גורש ממקומו ולא זכה להכנס בארץ ישראל. שבגללם עבר מאמר הקדוש ברוך הוא וחטא בסלע שהכה בו, שלא אמר לו אלא ודברתם אל הסלע, והם גרמו. ועם כל זה מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, שהוא לא קיבל אותם ונתן בהם אות ברית, אלא לכסות ערותו של אביו. והקדוש ברוך הוא אמר לו ואעשה אותך לגוי גדול ועצום ממנו. ובגללם אמר מי אשר חטא לי אמחנו מספרי. שהם מזרע עמלק שנאמר בו תמחה את זכר עמלק. והם גרמו לשבור שני הלוחות התורה. ומיד].

בד

מה שהיה 'משה', התהפך לערב רב לשמה ולשנינה, אשוב 'שמה', כאן רמוז שעתיד לחזור ביניהם בגלות האחרונה, והולך ביניהם לשמ"ה, והוא אמר ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך

ותפקחנה עיני שניהם, וידעו ישראל כי ערומים הם בטונא דמצרים, דהוו בלא אורייתא, ואתמר בהו (יחזקאל טז ז) ואת ערום ועריה, ואיוב בגין דא אמר ב' זמני (איוב א כא) ערום יצאתי מבטן אמי וערום אשוב שמה, מה דהוה משה, אתהפך לערב רב לשמה ולשנינה, אשוב שמה, הכא רמיז דעתיד לאחזרא בינייהו בגלותא בתראה, ואזיל בינייהו לשמ"ה, ואיהו אמר (שם) יהו"ה נתן ויהו"ה לקח יהי שם יהו"ה מבורך. [ותפקחנה עיני שניהם, וידעו ישראל כי ערומים הם. במשא (פ"א בחומר) של מצרים שהיו בלי תורה ונאמר בהם ואת ערום ועריה, ואיוב בגלל זה אמר שתי פעמים, ערום יצתי מבטן אמי וערום אשוב שמה. מה שהיה 'משה', התהפך לערב רב לשמה ולשנינה, אשוב 'שמה', כאן רמוז שעתיד לחזור ביניהם בגלות האחרונה, והולך ביניהם לשמ"ה, והוא אמר ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך].

בה

בזמן שנשברו שני לוחות התורה והתורה שבעל פה, נאמר בהם ויתפרו עלי תאנה, התכסו בכמה קליפות מערב רב, בגלל כי ערומים הם שלא תתגלה ערותם, והכיסוי שלהם כנפי ציצית ורצועות של תפילין

ובזמנא דאתברו תרין לוחין דאורייתא, ואורייתא דבעל פה, אתמר בהון ויתפרו עלה תאנה, אתכסו בכמה קליפין מערב רב, בגין כי ערומים הם, דלא יתגלי עריתייהו, וכסוייא דילהון כנפי ציצית, ורצועין דתפלין, דעלייהו אתמר: [ובזמן שנשברו שני לוחות התורה והתורה שבעל פה, נאמר בהם ויתפרו עלי תאנה, התכסו בכמה קליפות מערב רב, בגלל כי ערומים הם שלא תתגלה ערותם, והכיסוי שלהם כנפי ציצית ורצועות של תפילין שעליהם נאמר].

ויעש יהו"ה אלהי"ם לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, אבל לגבי ציציות ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגורות, דא איהו (תהלים מה ד) חגור חרבך על ירך גבור, ודא ק"ש, דאתמר ביה (שם קמט ו) רוממות אל בגרונם וגו', דא הוא ויעשו להם חגורות: [ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, אבל לגבי ציציות ויתפרו עלי תאנה, ויעשו להם חגורות, זה הוא חגור חרבך על ירך גבור, וזה קריאת שמע שנאמר בה רוממות אל בגרונם וגומר, זה הוא ויעשו להם חגורות].

סדר הלימוד ליום ז תשרי [יום 7 בשנה]

כו

הערב רב מתו כאשר קרבו להר סיני, והם היו שאמרו למשה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות, ושכחו התורה, ואלו הם עמי הארץ שנארה בהם ארור שוכב עם כל בהמה, בגלל שהם מצד אותו נחש שנאמר בו ארור אתה מכל הבהמה

וישמעו את קול יהו"ה אלהי"ם וגו', כד קריבו לטורא דסיני, הה"ד (דברים ד לג) השמע עם קול אלהי"ם מדבר מתוך האש וגו', וערב רב מיתו, ואינן הוו דאמרו למשה (שמות כ טז) ואל ידבר עמנו אלהי"ם פן נמות, ואשכחו אורייתא, ואלין אינן עמי הארץ דאתמר בהון (דברים כז כא) ארור שוכב עם כל בהמה, בגין דאינן מסטרא דההוא חויא, דאתמר ביה ארור אתה מכל הבהמה. [וישמעו את קול ה' אלהים וכו']. כאשר קרבו להר סיני זה הוא שכתוב השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש וגומר, וערב רב מתו והם היו שאמרו למשה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות, ושכחו התורה, ואלו הם עמי הארץ שנארה בהם ארור שוכב עם כל בהמה, בגלל שהם מצד אותו נחש שנאמר בו ארור אתה מכל הבהמה].

כז

כמה ערבובים הם רעים בהמות וחיות, אבל יש עירבוב מצד הנחש, ויש עירבוב מצד של אומות עובדי עבודה זרה, שדומים לחיות ובהמות של השדה, ויש ערבוב מצד המזיקים, שנשמות הרשעים הם מזיקי העולם ממש, ויש עירבוב של שדים ורוחות ולילין, והכל מעורבבים בישראל, ואין בכולם קללה כעמלק שהוא נחש רע אל אחר, הוא גילוי לכל עריות העולם, רוצח הוא, ובת זוגו סם מות עבודה זרה והכל סמא"ל, ויש סמא"ל ויש סמא"ל ולא כולם שוים. אבל אותו צד הנחש הוא קללה על הכל

והא כמה ערבובין אינן בישין בעירן וחיוון, אבל אית ערבוביא מסטרא דנחש, ואית ערבוביא מסטרא דאומין עעכו"ם, דדמו לחיוון ובעירן דחקלא, ואית

ערבוביא מסטרא דמזיקין, דנשמתיך דחייביא אינון מזיקין דעלמא ממש. ואית ערבוביא דשדים ורוחין ולילין, וכלא מעורבבין בישראל, ולא אית בכלהו לטייא כעמלק, דאיהו חיויא בישא אל אחר, איהו גלוי לכל עריין דעלמא, רוצח איהו, ובת זוגיה סם מות ע"ז, וכלא סמא"ל, ואית סמא"ל ואית סמא"ל, ולאן כלהו שוויין אבל ההוא סטרא דחיויא איהו לטייא על כלא. נוהרי כמה ערבובים הם רעים בהמות וחיות. אבל יש עירבוב מצד הנחש, ויש עירבוב מצד של אומות עובדי עבודה זרה, שדומים לחיות ובהמות של השדה. ויש ערבוב מצד המזיקים, שנשמות הרשעים הם מזיקי העולם ממש, ויש עירבוב של שדים ורוחות ולילין, והכל מעורבבים בישראל, ואין בכולם קללה כעמלק שהוא נחש רע אל אחר, הוא גילוי לכל עריות העולם, רוצח הוא, ובת זוגו סם מות עבודה זרה והכל סמא"ל. ויש סמא"ל ויש סמא"ל ולא כולם שוים. אבל אותו צד הנחש הוא קללה על הכל.]

בת

לעתיד לבוא עתיד הקדוש ברוך הוא לבער כל מינים רעים מהעולם כמו שכתוב בלע המות לנצח, אז שב הכל למקומו כמו שכתוב ביום ההוא יהיה ה' אחר ושמו אחד

ויקרא יהו"ה אלהי"ם אל האדם ויאמר לו איכה, הכא רמיז ליה דעתיד לחרבא בי מקדשא, ולמבכי בה איכה, הה"ד (איכה א א) איכה ישבה בדד, א"י כ"ה ולזמנא דאתי עתיד קב"ה לבערא כל זינין בישין מעלמא, כדכתיב (ישעיה כה ח) בלע המות לנצח, כדין תב כלא לאתריה,

כדכתיב (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד. [ויקרא ה' אלהים אל האדם ויאמר לו איכה, כאן רמז לו שעתיד להחריב בית המקדש ולבכות בו איכה זה הוא שכתוב איכה ישבה בדד, א"י כח, ולעתיד לבוא עתיד הקדוש ברוך הוא לבער כל מינים רעים מהעולם כמו שכתוב בלע המות לנצח, אז שב הכל למקומו כמו שכתוב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד].

זוהר חלק א' פרשת בראשית, השמטות שבסוף הספר סימן כ"ט,
דף רס"ב עמוד ב'

בט

סוד אמ"ן יאהדונה"י, שהוא וחיבור שני שמות באותיות, ומשום זה גדול העונה אמן יותר מן המברך, בזמן שאלו שנים בראש הצדיקים, אבל הם כאשר הם בראש הרשעים, כנסת ישראל אומרת לגבם אל תראוני שאני שחרחרת, מאלו ששורים לפתות בני אדם, כמו שהיו מפתים את ישראל בעגל בשש שעות

ודא הוא רזא אמ"ן יאהדונה"י דאיהו חבורא דתרין שמהן באתוון ובג"ד גדול העונה אמן יותר מן המברך בזמנא דאינון תרין ברישא דצדיקייא אבל כד אינון ברישא דחייביא כ"י אמרת לגבייהו אל תראוני שאני שחרחרת מאלין דשרייך לפתאה לבני נשא כמה דהוו מפתין לישראל בעגלא בשית שעתין הה"ד וירא העם כי בשש משה לרדת מן ההר. ואוקמוה מאי כי בשש אלא בשית שעתין עבדו ית עגלא בגין לאפרשא לון משבע הה"ד אך ביום הראשון תשביתו שאור. אך חלק

בין שש לשבע ובג"ד אמרה כנסת ישראל ששזפתני השמש גרמו דאסתלק מניה ו' דאיהי השש ואור השש דהוה נהיר בסתרא דשית תיבין דאינון שמע ישראל יי' אלקינו יי' אחד. בני אמי נחרו בי נחר גרונם דבטילו ק"ש דאתמר ביה רוממות אל בגרונם. [וזה הוא סוד אמ"ן יאהדונה יי', שהוא וחיבור שני שמות באותיות, ומשום זה גדול העונה אמן יותר מן המברך, בזמן שאלו שנים בראש הצדיקים, אבל הם כאשר הם בראש הרשעים, כנסת ישראל אומרת לגבם אל תראני שאני שחרחרת, מאלו ששורים לפתות בני אדם, כמו שהיו מפתים את ישראל בעגל בשש שעות, זה הוא שכתוב וירא העם כי בשש משה לרדת מן ההר, והעמידוהו מה כי בשש, אלא בשש שעות עשו את העגל, כדי להפריש אותם משבע, זה הוא שכתוב אך ביום הראשון תשביתו שאור, אך, חלק בין שש לשבע, ומשום זה אומרת כנסת ישראל ששזפתני השמש, גרמו שהסתלקה ממני ו', שהוא השש, ואור השש שהיה מאיר בסתר של שש תיבות שהן שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, בני אמי נחרו בי, נחר גרונם שבטלו קריאת שמע שנאמר בה רוממות אל בגרונם].

סדר הלימוד ליום ח תשרי [יום 8 בשנה]

שמוני נוטרה את הכרמים שהם שאר אומות ערב רב, ומשום זה כרמי שלי לא נטרתי, ומשום זה אלו ערב רב מצליחים בכל ובגין דא שמוני נוטרה את הכרמים דאינון שאר אומין ערב רב, ובגין דא כרמי שלי לא נטרתי, ובגין דא

אינון ערב רב מצליחין בכולא. [ומשום זה שמוני נוטרה את הכרמים שהם שאר אומות ערב רב. ומשום זה כרמי שלי לא נטרתי. ומשום זה אלו ערב רב מצליחים בכל].
 זוהר חלק א' פרשת בראשית, השמטות שבסוף הספר סימן כ"ט,
 דף רס"ג עמוד א'

בזמן ההוא ימחו מן העולם כל אלו שנאמר בהם ויעשו כן
 חרטומי מצרים בלטיהם
ובזמנא ההוא יתמחון מן עלמא כל אינון דאתמר בהון
 ויעשו כן חרטומי מצרים בלטיהם. [ובזמן
 ההוא ימחו מן העולם כל אלו שנאמר בהם ויעשו כן
 חרטומי מצרים בלטיהם] (עיין זוהר חלק ב' פרשת כי תשא, דף
 ק"צ עמוד ב').

ספר

"הערב רב"

וכל המסתעף

על פי ספר הזוהר הקדוש

סדר שמות חלק ב'

ספר הזוהר סדר שמות

זוהר חלק ב' פרשת בשלח, דף מ"ה עמוד ב'

מפני אותו ערב רב שהתדבקו בהם והתערבו איתם, קרא
 אותם את העם סתם

וישב אלהי"ם את העם דרך המדבר ים סוף, לתקנא ארחא לאתריה, רבי יהודה אמר, מאי שנא כד הווי ישראל במצרים, דכתיב (שם ה א) שלח את עמי, (שם ט ב) כי אם מאן אתה לשלח את עמי, (שם ד כב) בני בכורי ישראל, ובההוא זמנא לא הווי גזירין ולא אתקשרו ביה כדקא יאות, והכא דהווי גזירין ועבדו פסחא ואתקשרו ביה, קרי לון את העם. [וישב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף, לתקן הדרך (נ"א אחר) למקומו. רבי יהודה אמר, מה נשתנה כאשר היו ישראל במצרים, שכתוב שלח את עמי, כי אם מאן אתה לשלח את עמי, בני בכורי ישראל, ובאותו זמן לא היו נימולים, ולא התקשרו בו כיאות, וכאן שהיו נימולים ועשו פסח ונקשרו בו, קרא אותם את העם].

אלא בגין ההוא ערב רב דאתדבקו בהו ואתערבו בהדיהו, קרי לון את העם סתם, כמה דאת אמר (שם לב לה) ויגוף יהו"ה את העם על אשר עשו את העגל, (שם א) ויקהל העם על אהרן, וירא העם כי בשש משה, וכן כלהו. [אלא מפני אותו ערב רב שהתדבקו בהם והתערבו איתם, קרא אותם את העם סתם כמו שאתה אומר ויגוף ה' את העם על אשר עשו את העגל, ויקהל העם על אהרן, וירא העם כי בשש משה, וכן כולם].

לג

הקב"ה רוצה להראות לנו שלא נתחבר אתו - ברקו אחריו ומצאו שבנו של בת אל נכר היה, ואביו פסול זרע היה, אמרו ברוך הקדוש ברוך הוא שהציל אותנו

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי מאושא ללוד, והוה עמהון יוסי טייעא, בקטירא דגמלי עטופירא בכתפיהו, עד דהוו אזלי אשכח ההוא יוסי טייעא אנתו חדא דשאר עמין, דקטירא בירוקי חקלא, אשתמיט מנייהו ואתקיף בה ואתא עלה, תוהו רבי יצחק ורבי יהודה, אמרו ניתוב מארחא דא, דהא קודשא בריך הוא בעא לאחזאה לך דלא נתחבר בהדיה, תבו מארחא, בדקו בתריה ואשכחו דבריה דבת אל נכר הוה, ואבוה פסיל זרעא הוה, אמרו בריך רחמנא דשזיב לך. [רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים מאושא ללוד, והיה עמהם יוסי הסוחר בקשור גמלים שמשא על כתפיהם, בעוד שהיו הולכים מצא אותו יוסי הסוחר אשה אחת משאר העמים, שמלקטת עשבי השדה, נשמט מהם והחזיק בה ובא עליה, תמהו רבי יצחק ורבי יהודה אמרו נשוב מדרך זו, שהרי הקדוש ברוך הוא רוצה להראות לנו שלא נתחבר אתו, שבו מהדרך, בדקו אחריו ומצאו שבנו של בת אל נכר היה, ואביו פסול זרע היה, אמרו ברוך הקדוש ברוך הוא שהציל אותנו].

לד

”אל תתחר במרעים”, מרעים שמריעים לעצמם ולאילו שמתחברים אתם – רבי יהודה אמר, הרחק עצמך ממרעים, שלא ירעו לך מעשיו ותתפס בחטאי

פתח רבי יצחק ואמר, (תהלים לו א) אל תתחר במרעים, מאן אינון מרעים, דלא כתיב חטאים או רשעים,

אלא מרעים דאבאישין לגרמייהו ולהני דמתחברן בהדייהו, רבי יהודה אמר, מרעים ארחיק גרמך ממרעים, דלא תהוון רעים וחברים כחדא, דלא יבאישו לך עובדוי ותתפס בחטאוי. [פתח רבי יצחק ואמר אל תתחר במרעים, מי אלו מרעים, שלא כתוב חטאים, או רשעים, אלא מרעים, שמריעים לעצמם ולאלו שמתחברים אתם, רבי יהודה אמר, מרעים, הרחק עצמך ממרעים, שלא ירעו לך מעשיו ותתפס בחטאיו].

ל"ה

אם לא היו אלו ערב רב שהתחברו בהם בישראל, לא נעשה אותו מעשה, ולא מתו מישראל כל אלו שמתו, ולא נגרם להם לישראל כל מה שנגרם - ובוא ראה, אותו מעשה ואותו חטא ממש, גרם גלות ישראל

תא חזי אי לא הוו אינון ערב רב דאתחברו בהון בישראל, לא אתעביד ההוא עובדא, ולא מיתו מישראל כל אינון דמיתו, ולא גרים לון לישראל כל מה דגרים, ותא חזי ההוא עובדא וההוא חובה ממש גרים גלותהון דישראל. [בוא וראה, אם לא היו אלו ערב רב, שהתחברו בהם בישראל, לא נעשה אותו מעשה, ולא מתו מישראל כל אלו שמתו, ולא נגרם להם לישראל כל מה שנגרם, ובוא ראה, אותו מעשה ואותו חטא ממש, גרם גלות ישראל].

ל"ו

הקב"ה רצה שימצאו ישראל באותה שעה כמלאכים עליונים, ולעשות להם חירות מהכל, כיון שנעשה אותו מעשה, גרמו

הכל, גרמו מות, גרמו שעבוד מלכיות, גרמו שנשברו אלו לוחות ראשונים, גרמו שמתו מישראל כמה אלפים, וכל זה מפני ההתחברות של אלו ערב רב שהתחברו בהם

דתנינן בעא קודשא בריך הוא דישתכחון ישראל בההוא שעתא כמלאכי עלאי, ולמעבד להון חירין מכלא, חירין ממותא, ולמהוי חירין מן שעבודא דשאר עמין, כמה דאת אמר (שמות לב טז) חרות על הלוחות, אל תקרי חרות אלא חירות, כיון דאתעביד ההוא עובדא גרימו כלא, גרימו מותא, גרימו שעבוד מלכוון, גרימו דאתברו אינון לוחי קדמאי, גרימו דמיתו מישראל כמה אלפין מנייהו, וכל דא בגין אתחברותא דאינון ערב רב דאתחברו בהו. [ששנינו רצה הקדוש ברוך הוא שימצאו ישראל באותה שעה כמלאכים עליונים, ולעשות להם חירות מהכל, חירות ממות, ולהיות חירות מן שעבוד שאר עמים, כמו שאתה אומר חרות על הלוחות, אל תקרא חרות אלא חירות, כיון שנעשה אותו מעשה, גרמו הכל, גרמו מות, גרמו שעבוד מלכיות, גרמו שנשברו אלו לוחות ראשונים, גרמו שמתו מישראל כמה אלפים (מהם), וכל זה מפני ההתחברות של אלו ערב רב שהתחברו בהם].

סדר הלימוד ליום ט תשרי [יום 9 בשנה]

בגללם לא נקראו בני ישראל, ולא ישראל, ולא עמי, אלא העם סתם - כיון שהתחברו איתם שכתוב וגם ערב רב עלה אתם, קרא להם העם

אוף הכא, בגיניהון לא אתקרון בני ישראל, ולא ישראל, ולא עמי, אלא העם סתם, ואי תימא וחמושים עלו בני ישראל, כד הוו סלקין ממצרים ולא אתחברו בהדייהו אינון ערב רב קרי לון בני ישראל, כיון דאתחברו בהדייהו, דכתיב וגם ערב רב עלה אתם, קרי לון העם. [גם כאן בגללם לא נקראו בני ישראל, ולא עמי, אלא העם סתם, ואם תאמר וחמושים עלו בני ישראל כיון שהתחברו איתם שכתוב וגם ערב רב עלה אתם, קרא להם העם].

לח

כל יום היו רואים את אותו ערב רב? אמר רבי יהודה, ערב רב כתוב ולא מצרים, שהרי כמה שאר עמים היו גרים במצרים, וכולם נימולו, וכיון שנימולו לא נקראים מצריים, ועל פי משה קיבלו אותם

אוף הכא, בגיניהון לא אתקרון בני ישראל, ולא ישראל, ולא עמי, אלא העם סתם, ואי תימא וחמושים עלו בני ישראל, כד הוו סלקין ממצרים ולא אתחברו בהדייהו אינון ערב רב קרי לון בני ישראל, כיון דאתחברו בהדייהו, דכתיב וגם ערב רב עלה אתם, קרי לון העם. [רבי יוסי מקשה ואמר, כתוב כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם, אם כך כל יום היו רואים את אותו ערב רב. אמר רבי יהודה, ערב רב כתוב ולא מצרים, שהרי כמה שאר עמים היו גרים במצרים, ולא עוד אלא שכולם נימולו, וכיון שנימולו לא נקראים מצריים, ועל פי משה קיבלו אותם, וזהו מה שאמר הכתוב לך רד כי שחת עמך, סרו מהר מן הדרך

אשר צויתם, צויתם כתוב, וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים, אחד מחמשה היו. ורבי יוסי אומר, חמשה מישראל ואחד מהם, רבי יהודה אומר, וחמשים, אחד מחמשים].

זוהר חלק ב' פרשת בשלח, דף ס"ז עמוד א'

ל"ט

"ויקרא שמו ה' נסי", ה' נסי ממש, מפני שעמלק לקח כל אלו שהיו נימולים ולא נפרעו, וחתך אותם וזרק אותם למעלה, ואמר קח מה שרצית בו - באותה שעה כתוב: ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדור דור

תאנא ויבן משה מזבח, כמה דאמינא, ויקרא שמו יהו"ה נסי, יהו"ה נסי ממש, אמאי, בגין דעמלק נטל כל אינון דהוו גזירין ולא אתפרעו, וגזר לון ושדי להו לעילא, ואמר טול מה דאתרעית ביה. ביה שעתא מה כתיב, ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליהו"ה בעמלק מדר דר מדר דר חסרין, מדיורין דלעילא ומדיורין דלתתא. [שנה, ויבן משה מזבח כמו שאמרת, ויקרא שמו ה' נסי, ה' נסי ממש, מדוע, מפני שעמלק לקח כל אלו שהיו נימולים ולא נפרעו, וחתך אותם וזרק אותם למעלה, ואמר קח מה שרצית בו. באותה שעה מה כתוב, ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדור דור. מדור דור, חסרים מדיורים שלמעלה ומדיורים שלמטה].

מ

בכל דור ודור, בכל דורות שבאים לעולם, אין לך דור שאין בהם מאותו זרע רע, והקדוש ברוך הוא עושה בהם מלחמה,

ועליהם כתוב יתמו חטאים מן הארץ וגו', בעולם הזה ובעולם הבא, באותו זמן כתוב ברכו נפשי את ה' הללויה

אמר רבי יהודה, בכל דרא ודרא בכל דרין דאתיין לעלמא, לית לך דר דלית בהו מההוא זרעא בישא, וקודשא בריך הוא אגח בהו קרבא, רבי יצחק אמר (מדיורא דליתא דלעילא), ועלייהו כתיב (תהלים קד לה) יתמו חטאים מן הארץ וגו', מן הארץ, בעלמא דין ובעלמא דאתי, ביה זמנא כתיב ברכי נפשי את יהו"ה הללויה. [אמר רבי יהודה, בכל דור ודור בכל דורות שבאים לעולם אין לך דור שאין בהם מאותו זרע רע, והקדוש ברוך הוא עושה בהם מלחמה, רבי יצחק אמר, (מדיוור שלמטה לדיוור שלמעלה) ועליהם כתוב יתמו חטאים מן הארץ וגומר. מן הארץ, בעולם הזה ובעולם הבא, באותו זמן כתוב ברכו נפשי את ה' הללויה].

זוהר חלק ב' פרשת משפטים, רעיא מהימנא, דף קי"ד עמוד א'

מא

הקב"ה עתיד להחזיר לך אבידה שאבדת בגלל ערב רב, וזו כלה שלך, שבזמן שעשו ערב רב את העגל, נפלה כלה שלך, זה הלוחות

פקודא בתר דא להשיב אבדה, ואבתריה להשיב הגזל, אמר בוצינא קדישא, קודשא בריך הוא עתיד לאהדרא לך אבדה דאבדת בגין ערב רב, ודא כלה דילך, דבזמנא דעבדו ערב רב ית עגלא נפלת כלה דילך, הדא הוא דכתיב (שמות לב יט) וישלך מידיך את הלחת. [מצוה

(מב) אחר זו להשיב אבידה. ואחריה להשיב הגזל, אמר הנר הקדוש, הקדוש ברוך הוא עתיד להחזיר לך אבידה שאבדת בגלל ערב רב, וזו כלה שלך. שבזמן שעשו ערב רב את העגל, נפלה כלה שלך. זה הוא שכתוב וישלך מידי את הלוחות].

ואתמר כך לך רד, התם קא רמיז נחיתו דילך בגלותא רביעאה. לך כגון (בראשית יב א) לך לך מארצך וגו', הכא ש' (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, הכא קא רמיז לך לך תלת זמנין, (בגלגולא) בגלותא רביעאה, רד בגין בת יחידה כלה דילך דנפלת, הדא הוא דכתיב (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף קום, ומיד דאנת נחית בגיניה, תקום עלך, והאי (איהו השבת אבדה). (והאי אורייתא דאתגליא על ידך, האי) איהו השבת אבדה דילך. [ונאמר כך לך רד. שם רמוזה ירידה שלך בגלות הרביעית. לך, כגון לך לך מארצך וגומר. כאן ש', הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. כאן רמוז לך לך שלש פעמים (בגלגול) בגלות, רביעית רד, מפני בת יחידה כלה שלך שנפלה, זה הוא שכתוב נפלה לא תוסיף קום. ומיד שאתה יורד בגללה תעמוד עליך, וזה (הוא השבת אבידה, וזו התורה שהתגלתה על ידיך, זו) היא השבת אבידה שלך].

סדר הלימוד ליום י תשרי [יום 10 בשנה]

זוהר חלק ב' פרשת משפטים, רעיא מהימנא, דף ק"כ עמוד א'

מב

ממוני הים מצד הנחש שהיה שר של מצרים, מתפשט בגלות אחרונה מים עד ים ובעוף השמים ערבוביה רעה, עמלקים

נפילים, תערובת כל אומות בכל צד בגלות האחרונה, בין בישראל בין בישמעאל בין בעשו (באומות העולם) - ובבהמה, אלו בני עשו ששלטונם בכל הארץ

ואתמר בישראל (בראשית א כו) וירדו בדגת הים, ממנן דימא, מסטרא דנחש דהוה שרא דמצרים, דאתפשט בגלותא בתראה מים עד ים, ובעוף השמים, ערבוביא בישא, עמלקים נפילים תערובת דכל אומין, בכל סטרא בגלותא בתראה, בין בישראל, בין בישמעאל, בין בעשו (באומות העולם), ובבהמה אלין בני עשו, דשולטנתהון בכל הארץ. [ונאמר בישראל וירדו בדגת הים. ממוני הים מצד הנחש שהיה שר של מצרים, שמתפשט בגלות אחרונה מים עד ים, ובעוף השמים ערבוביה רעה, עמלקים נפילים, תערובת כל אומות בכל צד בגלות האחרונה, בין בישראל בין בישמעאל בין בעשו (באומות העולם). ובבהמה, אלו בני עשו ששלטונם בכל הארץ].

ויתקיים במשיח (תהלים עב ח) וירד מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ, והכי בתרין משיחין, והכי בישראל, וכלא בזכות מ"ה (שמו) דמשה. וייתון נס דמשיח בן דוד מיהודה אריה רשים עליה, ונס דמשיח בן יוסף שור רשים עליה, ונס דשילה אריה לימינא שור לשמאלא נשר באמצעיתא, ואדם על כלהו, וארבע אנפין לכל חד, ארבע שבטין דשלש חיון י"ב, ולגבי אדם דאיהו מה שמו, בני משה, דבההוא זמנא יתקיים במשה, (במדבר יד יב) ואעשה אותך לגוי גדול ועצום ממנו, בההוא זמנא (קהלת א ט) מ"ה ש"היה ה"וא שיהיה, (שם ג טו) ואשר להיות כבר

היה. [ויתקיים במשיח וירד מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ, וכך בשני משיחים וכך בישראל, והכל בזכות מ"ה (שמו) של משה, ויבואו נס של משיח בן דוד מיהודה אריה רשום עליו, ונס של שילה אריה לימין שור לשמאל נשר באמצע, ואדם על כולם. וארבעה פנים לכל אחד, ארבעה שבטים (שלמטה) [של שלש] חיות שנים עשר, ולגבי אדם שהוא מה שמו בני משה, שבאותו זמן יתקיים במשה ואעשה אותך לגוי גדול ועצום ממנו. באותו זמן מ"ה ש"היה ה"וא שיהיה, ואשר להיות כבר היה].

מג

והאלהים יבקש את נרדף, ישראל שהיו נרדפים לפני ערב רב זאבים רעים - ישראל שהם אילת, נרדפים לפני רשעים אריות - מי יקימנו, באותו זמן נראה מי הוא אלוה אחר שיקים אותו מלטרוף עליהם, או אומה ולשון

והאלה "ם יבקש את נרדף, ישראל דאתמר בהון (יחזקאל לד לא) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, דהו נרדפים קדם ערב רב זאבים בישין, הא (בראשית מט כז) בנימין זאב יטרף לגבייהו, דטריף לון, ויתקיים בההוא זמנא (שם) בבקר יאכל עד, דהיינו עד כי יבא שילה, ודא בקר דאברהם, ולערב יחלק שלל, דא ערב דיצחק, דתמן תרין משיחין, בחד ייכול (ס"א ממונא) ממנא דאומין דעלמא, ובחד יחלק לון לישראל. [והאלהים יבקש את נרדף. ישראל שנאמר בהם ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, שהיו נרדפים לפני ערב רב זאבים רעים, הרי בנימין זאב יטרף אצלם שטורף אותם, ויתקיים בו באותו

זמן בבוקר יאכל עד, שזהו עד כי יבוא שילה וזה בוקר של אברהם. ולערב יחלק שלל, זה ערב של יצחק ששם שני משיחים, באחד יאכל הממונה (נ"א הממון) של אומות העולם, ובאחד יחלק אותם לישראל].

ישראל דאינון אילת, נרדפין קדם רשיעיא אריות, ויתער נפתלי דאיהו (שם כ"א) אילה שלוחה הנותן אמרי שפר, יתער בימינא דאיהו אריה משיח בן דוד, דאתמר ביה (שם ט) גור אריה יהודה מטרף בני עלית, ויחזקון (ד"א ויחזור) על אומין דעלמא, כרע שכב עלייהו למטרף לון, מי יקימנו, בההוא זמנא נחזי מאן הוא אלה אחרא, דיקים ליה מלטרופ עלייהו, או אומה ולישן. [ישראל שהם אילת, נרדפים לפני רשעים אריות, ויתעורר נפתלי שהוא אילה שלוחה הנותן אמרי שפר. יתעורר בימין שהוא אריה משיח בן דוד שנאמר בו גור אריה יהודה מטרף בני עלית ויתחזקו (ד"א ויחזור) על אומות העולם, כרע שכב עליהם לטרופ אותם. מי יקימנו, באותו זמן נראה מי הוא אלוה אחר שיקים אותו מלטרופ עליהם, או אומה ולשון].

מד

ישראל שהיו כיונה נרדפים לפני נשר מצד עופות אומות העולם, באותו זמן יתעורר נשר ויפרוש כנפיו על ערבובית האומות ועשו וישמעאל שהם עמלקים, וערבוביה רעה של ישראל, וטורף אותם, שלא ישאר אחד מהם

וישראל דהוו כיונה, נרדפין קדם נשר מסטרא דעופין, דאומין דעלמא, בההוא זמנא יתער נשר, ויתפרש גדפהא על ערבובי דאומין ועשו וישמעאל

דאינון עמלקים, וערבוביא בישא דישראל, וטריף לון דלא ישתאר חד מנייהו, לקיים מה שנאמר בישראל (דברים לב יב) יהו"ה בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. [וישראל שהיו כיונה נרדפים לפני נשר מצד עופות אומות העולם, באותו זמן יתעורר נשר ויפרוש כנפיו על ערבובית האומות ועשו וישמעאל שהם עמלקים, וערבוביה רעה של ישראל, וטורף אותם שלא ישאר אחד מהם לקיים מה שנאמר בישראל ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר].

מה

אומות עובדי עבודה זרה של העולם שישארו, יעורר הקדוש ברוך הוא חיה של אדם לשלוט עליהם, לקיים בהם כי הגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו, לקיים בישראל וירדו בדגת הים וגו', ומוראכם וחתכם וגו'.

זמתמן ואילך אין מקבלים גרים, כמה דאוקמוה מארי מתניתין, אין מקבלים גרים לימות המשיח, ואומין עכו"ם דעלמא דישתארוון, יתער קב"ה חיה דאדם לשלטאה עלייהו, לקיימא בהון (ישעיה ס יב) כי הגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו, לקיים בישראל (כראשית א כו) וירדו בדגת הים וגו', (שם ט ב) ומוראכם וחתכם וגו'. [ומשם ואילך אין מקבלים גרים, כמו שהעמידוהו בעלי המשנה, אין מקבלים גרים לימות המשיח. ואומות עובדי עבודה זרה של העולם שישארו, יעורר הקדוש ברוך הוא חיה של אדם לשלוט עליהם, לקיים בהם כי הגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו, לקיים בישראל וירדו בדגת הים וגומר, ומוראכם וחתכם וגומר].

סדר הלימוד ליום יא תשרי [יום 11 בשנה]

מד

כאשר יצאו ישראל מהגלות, כך יהיו שבורים עד שיתברר אוכל מתוך פסולת, שזהו קש ערב רב, עד שיתבררו ויהיו ניכרים ישראל ביניהם, כתבואה שנבררת מתוך מוץ ותבן

ומסטרא דתבואות ה' מיני נהמא, תבירין מכלהו, ואינן חטה ושעורה וכסמת ושבלת שועל ושיפון, אמתיל לון לישראל, הדא הוא דכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל ליהו"ה ראשית תבואתה בה'. כד יפקון מגלותא הכי יהון תבירין, עד דיתבריר אוכל מתוך פסולת, דהיינו קש ערב רב, עד דיתבררו וישתמודעו ישראל בנייהו, כבר דאתבריר מגו מוץ ותבן. [ומצד התבואות, חמשה מיני לחם שבורים מכולם, והם חיטה ושעורה וכוסמת ושיכולת שועל ושיפון, המשיל להם את ישראל, זה הוא שכתוב קודש ישראל לה' ראשית תבואתה בה', כאשר יצאו מהגלות כך יהיו שבורים עד שיתברר (ביד שהוא) אוכל מתוך פסולת, שזהו קש ערב רב, עד שיתבררו ויהיו ניכרים ישראל ביניהם, כתבואה שנבררת מתוך מוץ ותבן].

מד

לאחר שיתבררו ישראל, נאספים לאותו מקום שנקרא ירושלים, כמו חטה שאחר שנתברר קש ותבן מכניסים אותה לאוצר, כך יאספו ישראל שהם בר לירושלים, שהיא בנוייה על הר ה' - באותו זמן שיהיו נקיים כבר מתוך קש ותבן, שורה שמו עליהם, וקורא להם בני בכורי ישראל

ועד דיתברירו מנייהו, י' דאיהו מעשר לא שריא על ה' דאיהו נהמא דה' מינין, לקיימא אומאה (שמות יז יז) כי יד על כס י"ה. ובגין דא מוץ ותבן אינו מחוייב במעשר עד דיתבריר, לבתר דיתבריר מתכנשין לההוא אתר דאקרי ירושלם, כמה דחטה דבתר דאתבריר קש ותבן מכניסין לה לאוצר, הכי יתכנשון ישראל דאינון בר לירושלם, דאיהי בנויה על הר יהו"ה, דאתמר בה (תהלים כד ג) מי יעלה בהר יהו"ה ומי יקום במקום קדשו, נקי כפים ובר לבב, נקי כבר דאיהו עבורא, כד אתבריר מגו פסולת, בההוא זמנא נשקו בר כדבקדמיתא, דאתמר ביה (שיר א ב) ישקני מנשיקות פיהו, בר תרגום בן, בההוא זמנא דיהוון נקיים כבר מגו קש ותבן, שריא שמיה עלייהו, וקרא לון (שמות ד כב) בני בכורי ישראל. [ועד יתבררו מהם, י' שהוא מעשר לא שורה על ה', שהוא לחם של חמשה מינים לקיים שבועה כי יד על כס י"ה, ומפני זה מוץ ותבן אינו מחוייב במעשר עד שיתברר, לאחר שיתברר, נאספים לאותו מקום שנקרא ירושלים, כמו שחיטה שאחר שנתברר קש ותבן מכניסים אותה לאוצר, כך יאספו ישראל שהם בר לירושלים, שהיא בנוייה על הר ה', שנאמר בה מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו, נקי כפים ובר לבב, נקי כבר שהוא תבואה כאשר נתברר מתוך פסולת. באותו זמן נשקו בר כבתחילה שנאמר בו ישקני מנשיקות פיהו. בר, תרגום בן. באותו זמן שיהיו נקיים כבר מתוך קש ותבן, שורה שמו עליהם, וקורא להם בני בכורי ישראל].

והכי מכל אילנין לית תביר כגפן, בנטיעו דיליה תביר,

בענבים דיליה תביר, דאינון כתישין בין רגלין, והכי זית, זיתים דילה כתישין, בגלותא אמתילו ישראל בהון, הדא הוא דכתיב (תהלים פ ט) גפן ממצרים תסיע, וכן בגלותא רביעאה בתראה (ישעיה ה ז) כי כרם יהו"ה צבאות בית ישראל. וכגוונא דא משולים ישראל לזית, (ירמיה יא יז) זית רענן יפה פרי תאר, ובגין דא (תהלים קכח ג) אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, בניך כשתלי זיתים, סמיך דא לדא, בגין דאינון תבירין בגלותא. [וכך מכל אילנות אין שבור כגפן. בנטיעה שלה שבורה, בענבים שלה שבורה. בענבים שלה שבורה שהם כתושים בין רגלים, וכך זית, זיתים שלה כתושים. בגלות נמשלו ישראל בהם זה הוא שכתוב גפן ממצרים תסיע. וכן בגלות הרביעית האחרונה כי כרם ה' צבאות בית ישראל, וכמו כן משולים ישראל לזית, זית רענן יפה פרי תואר. ומפני זה אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך בניך כשתילי זיתים, סומך זה לזה מפני שהם שבורים בגלות].

מת

לאחר שיהיו נקיים מתוך פסולת, יתקדשו ישראל לבית המקדש כיין לנסך על גבי המזבח - וערב רב הם יין שנתנסך לעבודה זרה, ומהם משומדים, מינים אפיקורסים, משומדים לעבירות שבכל התורה כולה - וישראל שנאמר בהם ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם, עד שיהיו דרוכים בין רגליהם בגלות לא נבראו מהם, ובגללם אמר דוד עליו השלום למה אירא בימי רע עון עקבי יסובני

ולבתר דיהון נקיים מגו פסולת, יתקדשון לבי מקדשא, כיין לנסכא על גבי מדבחא, וזיתים לאדלקא

בוצינא שרגין למנרתא, ומאן זכה להאי, יין דלא יתנסך לכו"ם, דערב רב אינון יין דנתנסך לכו"ם, ומנהון משומדים מינים אפיקורסים, משומדים לעבירות שבכל התורה כלה. וולאחר שיהיו נקיים מתוך פסולת, יתקדשו לבית המקדש, כיון לנסך על גבי המזבח, וזיתים להדליק מאור נרות למנורה, ומי זכה לזה. יין שלא יתנסך לעבודה זרה, שערב רב הם יין שנתנסך לעבודה זרה, ומהם משומדים, מינים אפיקורסים, משומדים לעבירות שבכל התורה כולה].

וישראל דאתמר בהון, (שם קו לה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, עד דיהון דרוכין בין רגלייהו בגלותא, לא אתברירו מנייהו, ובגינייהו אמר דוד ע"ה (שם מט ו) למה אירא בימי רע עון עקבי יסבני. ועלייהו אמר שלמה, (שיר א ח) צאי לך בעקב"י הצאן, ביעק"ב, דעליה אתמר לגבי נחש הקדמוני דפתי לחוה, (בראשית ג טו) הוא ישופך ראש, ואתה תשופנו עקב, בתר דיפקון מן גלותא, נמשלים לתפוחים ולכל ריחין טבין, כגוונא דמפקנו דמצרים, דכתיב ביה (שיר ח ה) תחת התפוח עוררתך. [וישראל שנאמר בהם ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם, עד שיהיו דרוכים בין רגליהם בגלות לא נבראו מהם, ובגללם אמר דוד עליו השלום למה אירא בימי רע עון עקבי יסובני, ועליהם אמר שלמה צאי לך בעקב"י הצאן, ביעק"ב, שעליו נאמר לגבי נחש הקדמוני שפיתה את חוה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. אחר שיצאו מן הגלות נמשלים לתפוחים ולכל ריחות טובים, כמו יציאת מצרים, שכתוב בה תחת התפוח עוררתך].

סדר הלימוד ליום יב תשרי [יום 12 בשנה]

זוהר חלק ב' פרשת משפטים, דף קכ"ד עמוד א'

מש

פעם אחת עלו ישראל לחוג החג, והתערבו עובדי עבודה זרה איתם, ואותה שנה לא נמצאה ברכה בעולם - לשנה אחרת עלו, ועלו אלו עובדי עבודה זרה שהתערבו אתם, כאשר היו אוכלים קרבנות והיו שמחים וראו את אלו עובדי עבודה זרה שדומים בצורתם לצורת הכותל, שמו לב בהם שהכל מברכים והם לא ברכו, באו ואמרו הדבר לבית דין, באו ושאלו אותם, אמרו, זה שאכלתם חלק שלכם, מאיזה קרבן היה, לא היה בידיהם, בדקו ומצאו שהם עובדי עבודה זרה והרגו אותם. אמרו, ברוך הקדוש ברוך הוא שהציל את עמו, שוודאי אין ברכה שורה אלא בישראל, זרע קדוש בני אמונה בני אמת, ואותה שנה נמצאה ברכה בעולם בשלימות

יראה כל זכורך, אמאי כל זכורך, אמר רבי אלעזר, כל זכורך ממש, בגין דנטלין ברכתא ממבועא דנחלא, מכאן תנינן, כל בר ישראל דאתגזר, בעי לאתחזאה קמי מלכא קדישא, בגין דיטול ברכתא ממבועי דנחלא, הדא הוא דכתיב (דברים טז יז) כברכת יהו"ה אלהי"ך אשר נתן לך, וכתיב אל פני האדון יהו"ה, כמה דאוקימנא דמתמן מריקן ברכאן ונטלין ברכתא, זכאה חולקיהון דישראל מכל שאר עמין. [יראה כל זכורך, מדוע כל זכורך, אמר רבי אלעזר כל זכורך ממש, משום שנטולים ברכה ממעין הנחל, מכאן שנינו כל בן ישראל שנימול, צריך להיראות לפני המלך הקדוש, כדי

שיטול ברכה ממבועי הנחל. זה הוא שכתוב כברכת ה' אלהיך אשר נתן לך, וכתוב אל פני האדון ה' ה', כמו שהעמדנו שמשם מריקים ברכות ונוטלים ברכה. זכאי חלק ישראל מכל שאר עמים].

זמנא חדא סליקו ישראל למחג חגא, ואתערבו עעכו"ם בהדייהו, וההוא שתא לא אשתכח ברכתא בעלמא, אתו שאילו לרב המנונא סבא, אמר להו חמיתון סימנא בקדמיתא בהאי, אמר ליה סימנא חמינן, דכד תבנא מהתם כל ארחין אסתימו ממיא, ועננא וחשוכא אשתכח, דלא יכלין למהך כל אינון דסליקו לתמן, ועוד בשעתא דעאלנא לאתחזאה, אפי שמיא אתחשכו ואתרגיזו, (אתרגיש וחמא), אמר להו, ודאי או אית בינייכו בני נשא דלא אתגזרו, או עעכו"ם סליקו בהדייכו, דהא לא אתברכאן בההיא שעתא בר אינון ישראל דאתגזרו, ובהאי את קדישא מסתכל קב"ה ובריך לון. [פעם אחת עלו ישראל לחוג החג, והתערבו עובדי עבודה זרה איתם, ואותה שנה לא נמצאה ברכה בעולם. באו שאלו את רב המנונא הזקן, אמר להם ראיתם סימן בראשונה בזה אמרו לו סימן ראינו, שכאשר שבנו משם כל דרכים היו סתומים ממים, וענן וחושך נמצא, שלא יכלו ללכת כל אלו שעלו לשם, ועוד בשעה שנכנסנו להראות אפילו שמים נחשכו, (נחרד וראה), אמר להם, וודאי או יש ביניכם בני אדם שלא נימולו, או עובדי עבודה זרה עלו אתכם. שהרי לא מתברכים באותה שעה, זולת אלו ישראל שנימולו. ובזה האות הקדוש מסתכל הקדוש ברוך הוא ומברך אותם].

לשתא אחרא סליקו, וסליקו אינון עעכו"ם דאתערבו בהדייהו, כד הוו אכלין קרבנייא והוו חדאן, וחמו לאינון עעכו"ם דטפסאן בקוטרייהו, לקוטרא דכותלא, אשגחו בהו דכלא מברכין ואינון לא בריכו, אתו ואמרו מלה לבי דינא, אתו ושאלו לון, אמרו האי דאכלתון חולקא דלכון מאן קורבנא הוה, לא הוה בידייהו, בדקו ואשכחו דאינון עעכו"ם וקטלו לון, אמרו בריך רחמנא דשזיב לעמיה, דודאי לית ברכתא שריא אלא בישראל, זרעא קדישא בני מהימנותא בני קשוט, וההיא שתא אשתכח ברכתא בעלמא בשלימו, פתחו ואמרו (תהלים קמ יד) אך צדיקים יודו לשמך וגו'. [לשנה אחרת עלו, ועלו אלו עובדי עבודה זרה שהתערבו אתם, כאשר היו אוכלים קרבנות והיו שמחים וראו את אלו עובדי עבודה זרה שדומים בצורתם לצורת הכותל, שמו לב בהם שהכל מברכים והם לא ברכו, באו ואמרו הדבר לבית דין, באו ושאלו אותם, אמרו, זה שאכלתם חלק שלכם, מאיזה קרבן היה, לא היה בידיהם, בדקו ומצאו שהם עובדי עבודה זרה והרגו אותם. אמרו, ברוך הקדוש ברוך הוא שהציל את עמו, שוודאי אין ברכה שורה אלא בישראל, זרע קדוש בני אמונה בני אמת, ואותה שנה נמצאה ברכה בעולם בשלימות, פתחו ואמרו אך צדיקים יודו לשמך וגומר].

זוהר חלק ב' פרשת כי תשא, דף ק"צ עמוד ב'

3

חטא שעשו (ערב רב) העם שלחוץ, והשתתפו בו העם הקדוש, באמא חטאו, וימירו את כבודם בתבנית שור, שגרמו לשכינה שגלתה בגלות עמהם, וימירו את כבודם בתבנית שור

בכה רבי שמעון ואמר, חד מלה מאינון מלי דלחישו לי מגו ריש מתיבתא דגנתא דעדן, דלא אמרו באתגליא, מלה דא סתרא איהי, ואימא לכו, בני רחימאי, בני רחימין דנפשאי, מה אעביד, אמרו לי בלחישא, ואנא אימא באתגלייא, ולזמנא דנחמי אנפין באנפין, כל אנפין יסתמכון בדא. [בכה רבי שמעון ואמר, דבר אחד מאלו דברים שלחו לי מתוך ראש הישיבה של גן העדן, שלא אמרו בגלוי, דבר זה סתר הוא, ואומר לכם בני אהובי, בני אהובי נפשי, מה אעשה, אמרו לי בלחישא ואני אומר בגלוי, ולזמן שנראה פנים בפנים כל פנים יסכימו בזה].

בני, חובא דעבדו (ערב רב) עמא דלבר, ואשתתפו ביה עמא קדישא, באימא חאבו, דכתיב קום עשה לנו אלהים, אלהים ודאי כבוד ישראל, דא איהו דשריא עלייהו, כאימא על בנין, ודא הוא רזא דכתיב (תהלים קו כ) וימירו את כבודם בתבנית שור, דא כבודם דישראל אימא דלהון, ודא הוא דכתיב (ש"א ד כב) גלה כבוד, דגרמו לשכינתא דאתגלי בגלותא עמהון, ועל דא וימירו את כבודם, במה בתבנית שור. [בני, חטא שעשו (ערב רב) העם שלחוץ, והשתתפו בו העם הקדוש, באמא חטאו, שכתוב קום עשה לנו אלהים, אלהים, וודאי כבוד ישראל, זה הוא ששורה עליהם כאמא על בנים, וזה הוא סוד שכתוב וימירו את כבודם בתבנית שור. זה כבוד ישראל אמא שלהם. וזה הוא שכתוב גלה כבוד, שגרמו לשכינה שגלתה בגלות עמהם, ועל כן וימירו את כבודם. במה, בתבנית שור].

סדר הלימוד ליום יג תשרי [יום 13 בשנה]

הבא איהו רזא דמלה, תא חזי, לתתא גו שמרים דחמרא דורדיין בישיין, נפק חד ערעורא מקטרגא, מזיקא קדמאה, ואיהו ברזא דיוקנא דאדם, כד קריב לגו קדשא, כיון דאתעבר מתמן, ובעי לנחתא לתתא, בעי לאתלבשא בלבושא לנזקא עלמא, ונחית הוא ורתיכוי, ולבושא קדמאה דקא נקיט, תבנית שור דיוקנא דשור. [כאן הוא סוד הדבר, בוא ראה, למטה תוך שמרי היין שמרים רעים, יצא ערעור אחד מקטרג מזיק ראשון, והוא בסוד הדיוקן של אדם, כאשר קרב לתוך הקודש, כיוון שנעבר משם, ורצה לרדת למטה, רצה להתלבש בלבוש להזיק העולם, וירד הוא ומרכבתו, ולבוש ראשון שאוחז תבנית שור, דיוקן שור].

וקדמאה לנזיקין מאינון ארבע שור איהו, ואינון ארבע אבות לנזקא עלמא, וכלהו תלתא דאבות נזיקין בר שור, כלהו דיליה, ועל דא כתיב, וימירו את כבודם בתבנית שור. [וראשון לנזיקין מאלו ארבעה, שור הוא, והם ארבעה אבות להזיק העולם, וכל שלשה אבות נזיקין, זולת שור, כולם שלו, ועל כן כתוב וימירו את כבודם בתבנית שור].

מהו אוכל עשב, הא דרשינן ביה, אבל עקרא דמלה מתמצית דלחם, ושבע זיני דגן, לית ליה בהו חולקא, ובגיני כך אימא לא הות תמן, ולא יאות לה למהוי תמן, ובגין דאבא הוה ידע רחמנו דאימא וארחא דילה, אמר למשה. בני רחימאי, עיטא בתרווייהו בדא תדיר, ודא הוא דלחישו לי בלחישו, דלא חזי לגלאה,

דברא לא ינדע, ויחמי דהא רצועה אתתקנת, וידחל תדיר, אבל תרווייהו בעיטא דא ובעיטא חדא: תא חזי כתיב. [מהו אוכל עשב, הרי דרשנו בו. אבל עיקר הדבר, מתמצית הלחם, ושבעה מיני דגן אין לו בהם חלק, ומשום כך אימא לא היתה שם, ולא ראוי לה להיות שם, ומפיני שאבא היה יודע רחמנות האימא ודרך שלה, אמר למשה בני אהובי, עצה בשניהם בזו תמיד. וזה הוא שלחשו לי בלחישא שלא ראוי לגלות, שהבן לא ידע ויראה שהרי רצועה מוכנת ויפחד תמיד, אבל שניהם בעצה זו ובעצה אחת. בא וראה כתוב].

וירא העם כי בשש משה, העם אלו ערב רב, מי ערב רב? וכי לודים וכושים וכפתורים ותוגרמים היו שקוראים להם ערב רב, והלא מצריים היו וממצרים נסעו, ואלו היו תערובת של עמים הרבה, כך היה לו לכתוב ערב רב עלו אתם לפי התערובת שלהם - אלא ערב רב עלה אתם, עם אחד היה ולשון אחד, אבל כל מכשפי מצרים וכל חרטומים שלהם היו שכתוב בהם ויעשו גם הם חרטומי מצרים, שרצו לעמוד כנגד פלאים של הקדוש ברוך הוא, כיוון שראו נסים ופלאות שעשה משה במצרים, חזרו לגבי משה, אמר לו הקב"ה למשה אל תקבל אותם, אמר משה, רבון העולם, כיוון שראו הגבורה שלך רוצים להתגייר, יראו גבורתך בכל יום וידעו שאין אלוה חוץ ממך וקיבל אותם משה

וירא העם כי בשש משה, מאן העם, אינון ערב רב, מאן ערב רב, וכי לודים וכושים וכפתורים ותוגרמים הוו, דקראן לון ערב רב, והלא מצריים הוו, וממצרים

נטלו, ואלו הוו ערבוביא דעמין סגיאין, הכי הוה ליה למכתב, ערב רב עלו אתם, לפי ערבוביא דלהון. [נורא העם כי בשש משה, מי העם, אלו ערב רב, מי ערב רב, וכי לודים וכושים וכפתורים ותוגרמים היו שקוראים להם ערב רב, והלא מצריים היו וממצרים נסעו, ואלו היו תערובת של עמים הרבה, כך היה לו לכתוב ערב רב עלו אתם לפי התערובת שלהם].

אלא (שמות יב לח) ערב רב עלה אתם, עמא חד הוה ולישן חד, אבל כל חרשי מצרים וכל חרטומי דלהון הוו, דכתיב בהו (שם ז כג) ויעשו גם הם חרטומי מצרים, דבעו למיקם לקבל פליאן דקודשא בריך הוא. כיון דחמו נסין ופליאן דעבד משה במצרים, אהדרו לגבי משה, אמר ליה קודשא בריך הוא למשה לא תקבל לון, אמר משה מאריה דעלמא, כיון דחמו גבורתא דילך באען לאתגיירא, יחמון גבורתך בכל יומא, וינדעון דלית אלהא בר מנך, וקבל לון משה. [אלא ערב רב עלה אתם, עם אחד היה ולשון אחד, אבל כל מכשפי מצרים וכל חרטומים שלהם היו שכתוב בהם ויעשו גם הם חרטומי מצרים שרצו לעמוד כנגד פלאים של הקדוש ברוך הוא, כיוון שראו נסים ופלאות שעשה משה במצרים חזרו לגבי משה. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה אל תקבל אותם. אמר משה, רבון העולם, כיוון שראו הגבורה שלך רוצים להתגיייר. יראו גבורתך בכל יום וידעו שאין אלוה חוץ ממך וקיבל אותם משה].

נד

מדוע קרא להם ערב רב? אלא כל מכשפי מצרים היו ובראשם יונוס וימברוס, ובשעות היום היו עושים תמיד

כישופם, כל אלו מכשפים עליונים היו מסתכלים מכי נוטה השמש, מתחילת שש שעות ומחצה, עד התחלת תשע ומחצה שזהו ערב גדול, כל אלו מכשפים קטנים מתחילת תשע ומחצה עד חצי לילה, אלו עליונים שבהם היו מסתכלים מכי נוטה השמש, שהרי אז מתחילים תשע מאות ותשעים וחמש דרגות לשוטט על הרי חושך, והרוח שלהם היה משוטט על כל אלו מכשפים בכשפיהם, ואלו היו עושים כל מה שהם רוצים, עד שכל מצריים בטחון שלהם באלו היה, וקוראים להם ערב רב, מפני שיש ערב קטן, מתשע שעות ומחצה ולמטה, זה ערב קטן, ושני ערבים הם, ועל כן ערב רב עלה אתם

אמאי קרא לון ערב רב, אלא כל חרשין דמצרים הוו, וברישהון ינוס וימברוס, ובשעתא דיומא הוו עבדי תדיר חרשייהו, וכל אלין חרשין עלאין, הוו מסתכלי מכי נטי שמשא, משירותא דשית שעות ומחצה, עד שירותא דתשע ומחצה, דהיינו ערב רברבא, כל אינון חרשין זעירין, משירותא דתשע ומחצה עד פלגות ליליא. [מדוע קרא להם ערב רב, אלא כל מכשפי מצרים היו ובראשם ינוס וימברוס (אולי הם יוחני וממרא שנוכרו במנחות דף פ"ה ובשמ"ר פרק ט') ובשעות היום היו עושים תמיד כישופם, כל אלו מכשפים עליונים היו מסתכלים מכי נוטה השמש, מתחילת שש שעות ומחצה, עד התחלת תשע ומחצה שזהו ערב גדול, כל אלו מכשפים קטנים מתחילת תשע ומחצה עד חצי לילה].

אינון עלאין דבהו, הוו מסתכלי מכי נטי שמשא, דהא כדין שראן תשע מאה ותשעין וחמש דרגין, למשטטא על טורי חשוך, ורוחא דלהון הוה משטטא על

כל אינון חרשין (נ"א דרגין) בחרשייהו, ואלין הוו עבדי כל מה דאינון בעאן, עד דכל מצראי רחצנו דלהון באלין הוה, וקראן לון ערב רב, בגין דאית ערב זעירא, מתשע שעות ומחצה ולתתא, דא ערב זעירא, ותרי ערבי אינון, ועל דא וגם ערב רב עלה אתם. [אלו עליונים שבהם היו מסתכלים מכי נוטה השמש שהרי אז מתחילים תשע מאות ותשעים וחמש דרגות לשוטט על הרי חושך, והרוח שלהם היה משוטט על כל אלו מכשפים (נ"א דרגות) בכשפיהם, ואלו היו עושים כל מה שהם רוצים, עד שכל מצריים בטחון שלהם באלו היה. וקוראים להם ערב רב, מפני שיש ערב קטן, מתשע שעות ומחצה ולמטה, זה ערב קטן, ושני ערבים הם, ועל כן ערב רב עלה אתם].

סדר הלימוד ליום יד תשרי [יום 14 בשנה]

צב

החכמה שלהם היתה רבה, והם הסתכלו בשעות היום, והסתכלו בדרגת משה, וראו שהרי בכל צדדים בשש משה, בשש שעות ראשונות של היום, שהם לא יכולים לשלוט בהם, בשש דרגות עליונות שאחוזות בו, ובכל צדדים בשש היה, ובעטרות אלו השש היה עתיד לרדת מן ההר

וחכמתא דלהון הוה סגי, ואינון אסתכלו בשעתי דיומא, ואסתכלו בדרגא דמשה, וחמו דהא בכל סטרין בשש משה, בשש שעתי קדמאין דיומא, דאינון לא יכלין לשלטאה בהו, (ס"א בגין שית) בשית דרגין עלאין דאחידן ביה (נ"א דאחיד בהו), ובכל סטרין בשית הוה, ובעטרין

דאלין שית הוה זמין לרדת מן ההר, דכתיב כי בשש משה לרדת מן ההר. [והחכמה שלהם היתה רבה, והם הסתכלו בשעות היום, והסתכלו בדרגת משה, וראו שהרי בכל צדדים בשש משה, בשש שעות ראשונות של היום, שהם לא יכולים לשלוט בהם, (ס"א מפני שש) בשש דרגות עליונות שאחוזות בו (נ"א שאוחזו בהן). ובכל צדדים בשש היה, ובעטרות אלו השש היה עתיד לרדת מן ההר].

מיד ויקהל העם על אהרן, (דהכי תנינן דבההיא שעתא דנחית משה וקביל אורייתא בלחודוי, כללא דכל ישראל, ואיהו קביל אורייתא בעלמא, ואפילו מגלת אסתר, דכתיב (אסתר ט כז) וקבל היהודים, וקבלו היהודים מבעי ליה, מאי וקבל, אלא דא משה דאיהו היהודים, כללא דיהודאי. ויקהל העם על אהרן), אמאי על אהרן, בגין לאתכללא בסטרא דימינא, דהא אינון שמאלא בעו מניה, ובגין דלהוי כליל בימינא, אתכנשו על אהרן, ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים. [מיד ויקהל העם על אהרן, (שכך שנינו שבאותה שעה שירד משה וקבל תורה בלבדו כלל כל ישראל, והוא קיבל תורה בעולם, ואפילו מגילת אסתר שכתוב וקבל היהודים, וקבלו היהודים היה צריך לו, מהו וקבל, אלא זה משה שהוא היהודים כלל היהודים, ויקהל העם על אהרן), מדוע על אהרן, כדי להיכלל בצד הימין, שהרי הם שמאל בקשו ממנו, וכדי שיהיה כלול בימין נאספו על אהרן, ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים].

(אלהי"ם ודאי, בעו סטר שמאלא, אשר ילכו, אשר ילך מבעי ליה, מאי אשר ילכו, אלא אלהי"ם שית דרגא אינון, ד"א ששת ימי המעשה), כלהו בסטר שמאלא דאלהי"ם שית אינון, דאי תימא דהא שבע אינון, ההוא אלהי"ם עלאה לא עאל בכללא). [אלהים

וודאי בקשו צד שמאל, אשר ילכו, אשר ילך היה צריך לו. מה אשר ילכו, אלא אלהים שש דרגות הם (ד"א ששת ימי המעשה) כולן בצד שמאל, שאלהים ששה הם, שאם תאמר שהרי שבעה הם. אותו אלהים עליון לא נכנס בכללות].

תא חזי, כל זמנא דהוה משה במצרים, שמא דאלהי"ם לא דכיר, אלא שמא דיהו"ה, ועל דא קשיא ליה לפרעה, בגין דלא יהא תוקפא לההוא סטרא אחרא, ולא יתתקף בעלמא, השתא בעו ההיא, מלה והיינו קום עשה לנו אלהי"ם, לנו דייקא, דאנן צריכין להאי מלה, לתקפא סטרא דילן, דהוה אתדחיא עד השתא. [בוא וראה, כל זמן שהיה משה במצרים שם אלהים לא הזכיר. אלא שם ה', כדי שלא יהיה חוזק לאותו סטרא אחרא (הצד האחר) ולא יתחזק בעולם. ועל כן קשה לו לפרעה. עכשיו רצו אותו דבר. וזהו קום עשה לנו אלהים. לנו בדיוק, שאנחנו צריכים זה הדבר לחזק הצד שלנו, שהיה נדחה עד עכשיו].

צד

אמרו הערב רב לישראל: ראינו שאתם ישראל כל טוב וכל כבוד העולם לכם, ואנחנו רחויים לחוץ, לכם וה' הולך לפניכם יומם, אף כך אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהולך לפניכם ה', שהרי רשות יש לצד שלנו ללכת אף כך לפנינו

אשר ילכו לפנינו, מאי אמרו, אלא הכי אמרו, חמינן דאתון ישראל כל טוב וכל יקר דעלמא לכו, ואנן דחיינן לבר, דילכוון (שמות יג כא) ויהו"ה הולך לפניכם יומם, אוף הכי אלהי"ם אשר ילכו לפנינו, כמה דאזיל

קמייכו יהו"ה, דהא רשו אית לסטרא דילן למהך אוף הכי לקמנא, אי נזמין ליה עובדא. [אשר ילכו לפנינו, מה אמרו, אלא כך אמרו, ראינו שאתם ישראל כל טוב וכל כבוד העולם לכם, ואנחנו דחויים לחוץ. שלכם וה' הולך לפניכם יומם, אף כך אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהולך לפניכם ה', שהרי רשות יש לצד שלנו ללכת אף כך לפנינו אם נכין לו מעשה].

ג'ה

כל ענני כבוד שהלכו במדבר, לא היו חופים אלא את בני ישראל לבדם, והערב רב וכל אלו בהמות צאן ושוורים, היו הולכים לחוץ מהמחנה לאחרונה - כל אלו ארבעים שנים אשר הלכו ישראל במדבר, שום לכלוך וטנוף לא היה תוך עננים לפנים, ועל כן צאן ושוורים שהיו אוכלים עשב לחוץ היו, וכל אלו ששומרים אותם

תא חזי, כל ענני יקר דאזלו במדברא, לא הוו חפיין אלא לבני ישראל לחודייהו, וההוא עננא דיקר דכתיב ויהו"ה הולך לפניכם יומם, אזלא לקמייהו, ואלין ערב רב וכל אינון בעירי עאנין ותורין, הוו אזלו לבר ממשרייתא לבתרייתא. ותא חזי, כל אינון ארבעין שנין דקא אזלו ישראל במדברא, שום לכלוכא וטנופא לא הוה גו ענני לגו, ועל דא עאני ותורי דהוו אכלי עשב לבר הוו, וכל אינון דנטרי לון. [בוא ראה, כל ענני כבוד שהלכו במדבר, לא היו חופים אלא את בני ישראל לבדם, ואותו ענן כבוד שכתוב וה' הולך לפניכם יומם הלך לפניכם, ואלו ערב רב וכל אלו בהמות צאן ושוורים, היו הולכים

לחוץ מהמחנה לאחרונה, ובוא ראה, כל אלו ארבעים שנים אשר הלכו ישראל במדבר, שום לכלוך וטנוף לא היה תוך עננים לפנים, ועל כן צאן ושוורים שהיו אוכלים עשב לחוץ היו, וכל אלו ששומרים אותם].

סדר הלימוד ליום טו תשרי [יום 15 בשנה]

ב

אמר רבי אלעזר, אבא? אם כך אלו ערב רב לא היו אוכלים מן המן? אמר לו, וודאי כך הוא, אלא מה שנותנים להם ישראל כמי שנותן לעבדו, וממה היו אוכלים? מתמצית מה שנשאר מאחורי הריחים, פסולת, והפסוק מכריז ואמר ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה, בני ישראל ולא אחר, ויראו בני ישראל ויאמרו (איש אל אחיו) מן הוא, ולא שאר ערב רב ביניהם

אמר רבי אלעזר, אבא אי הכי, אינון ערב רב לא הוו אכלי מן מנא, אמר ליה, ודאי הכי חווא, אלא מה דיהבין לון ישראל, כמאן דיהיב לעבדיה, וממה הוו אכלי, מתמצית מה דאשתאר מבתר ריחיא פסולת, וקרא אכריז ואמר, (שם טז לה) ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה, בני ישראל ולא אחרא, ויראו בני ישראל ויאמרו מן הוא, ולא שאר ערב רב עאני ותורי דהוו בינייהו. [אמר רבי אלעזר, אבא, אם כך אלו ערב רב לא היו אוכלים מן המן. אמר לו, וודאי כך הוא, אלא מה שנותנים להם ישראל כמי שנותן לעבדו וממה היו אוכלים, מתמצית מה שנשאר מאחורי הריחים, פסולת,

והפסוק מכריז ואמר ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה, בני ישראל ולא אחר, ויראו בני ישראל ויאמרו (איש אל אחיו) מן הוא, ולא שאר ערב רב ביניהם].

בז

עד עכשיו היו נכנעים אלו ערב רב, ועכשיו קמו ורצו מעשה לחזק את הסטרא אחרא, אמרו: או נהיה כולנו עם אחד ונהיה בכלל עמכם, או שילך אלהיכם לפניכם - אמר אהרן: חס ושלום שאלו ישתתפו בעם הקדוש להיות הכל כלל אחד, ולא יתערבו העם הקדוש בעם זה כלל אחד, אלא טוב הוא להבדיל אותם מתוך העם הקדוש עד שיבוא משה - ואהרן לטוב כיוון, אלא הרבה היו מישראל שהשתתפו איתם בלב, ומשום כך כאשר בא משה, היה צריך לברור וללבן את העם הקדוש מאותו חטא, והשקה אותם שקוי עד שנבררו כולם ולא נשאר בהם פסולת כלל

עד השתא הוו אתכפיין אינון ערב רב, והשתא קמו ובעו עובדא לאתקפא לסטרא אחרא, אמרו או נהא כלנא עמא חדא, ונהוי בכללא עמכון, או יהא לן מאן דיהך קמנא, כמה דיהך אלהכון קמיכון, אמר אהרן, חס ושלום דאלין ישתתפון בעמא קדישא, למהוי כלא כללא חדא, ולא יתערבון עמא קדישא בעמא דא כללא חדא, אלא טב איהו לאפרשא לון מגו עמא קדישא עד דייתי משה. [עד עכשיו היו נכנעים אלו ערב רב, ועכשיו קמו ורצו מעשה לחזק את הסטרא אחרא (הצד האחר). אמרו או נהיה כולנו עם אחד ונהיה בכלל עמכם, או שילך אלהיכם לפניכם. אמר אהרן, חס ושלום שאלו ישתתפו בעם הקדוש להיות הכל כלל אחד, ולא יתערבו העם הקדוש בעם זה כלל

אחד. אלא טוב הוא להבדיל אותם מתוך העם הקדוש עד שיבוא משה].

ואהרן לטב אתכוון, אלא סגיאין הוו מישראל דאשתתפו בהדייהו בלבא, ובגין כך, כד אתא משה אצטריך לבררא וללבנא לעמא קדישא מההוא חובא, ואשקי לון שקיו, עד דאתברירו כלהו, ולא אשתאר בהו פסולת כלל. [ואהרן לטוב כיוון, אלא הרבה היו מישראל שהשתתפו איתם בלב. ומשום כך כאשר בא משה, היה צריך לברור וללבן את העם הקדוש מאותו חטא, והשקה אותם שקוי עד שנבררו כולם ולא נשאר בהם פסולת כלל].

בת

קשים גרים לישראל בספחת בבשר החי, כל שכן אלו שלא היו גרים כיאות, הם מה עשו, ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם. כמה אלפים ורבבות היו מנזמיהם שם **אמר** לון אהרן: פרקו נזמי הזהב, וכי לא הוה לון דהבא אחרא, אלא אמר אהרן בעוד דאית לון קטטה בבנייהו ובנשייהו יתעכבון, ובין כך ייתי משה. תא חזי, תנינן קשים גרים לישראל כספחת בבשר החי, כל שכן אלין דלא הוו גרים כדקא יאות, אינון מה עבדו, ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם, כמה אלפי ורבון הוו מנזמיהון תמן. [אמר להם אהרן: פרקו נזמי הזהב, וכי לא היה להם זהב אחר. אלא אמר אהרן בעוד שיש להם קטטה בבניהם ובנשותיהם יתעכבו, ובין כך יבוא משה. בוא וראה, שנינו קשים גרים לישראל בספחת בבשר החי, כל שכן אלו שלא היו גרים כיאות, הם מה

עשו, ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם.
כמה אלפים ורבבות היו מנזמיהם שם].

בט

אהרן לא נשמר מאלו שני חכמים שהיו בראש אותו ערב רב, אחד מהם היה לפניו, ואחר היה עושה בכשפיו, כיוון ששניהם התייעצו ביחד, נטלו אותו זהב, שני שלישים ביד של אחד, ושליש ביד של אחר, מפני שכך צריך באותו מין הכישוף - כאשר הגיעו שש שעות והיום היה במשקל, נטלו אותו זהב שפרקו מאזניהם, מפני שמי שצריך לעשות כישוף לא צריך לחוס עיניו על ממון, והם אמרו השעה עומדת לנו אם אנחנו לא מעכבים, אין השעה לחוס על הזהב, מיד ויתפרקו כל העם, מהו ויתפרקו? כמו שאתה אומר מפרק הרים ומשבר סלעים, שהשחיתו ושברו אזניהם

מה כתיב ויקח מידם ויצר אותו בחרט וגו', אהרן לא אסתמר מאינן תרין חכימין דהוו ברישיהון דההוא ערב רב, חד מנייהו הוה קמיה, ואחרא הוה עביד בחרשוי, כיון דתרווייהו אתייעטו כחדא, נטלו ההיא דהבא, (חד) תרין שלישי בידא דחד, ושליש בידא דאחרא, בגין דהכי אצטריך בההוא זינא דחרשא. [מה כתוב ויקח מידם ויצר אותו בחרט וגומר. אהרן לא נשמר מאלו שני חכמים שהיו בראש אותו ערב רב, אחד מהם היה לפניו, ואחר היה עושה בכשפיו, כיוון ששניהם התייעצו ביחד, נטלו אותו זהב (אחד) שני שלישים ביד של אחד, ושליש ביד של אחר, מפני שכך צריך באותו מין הכישוף].

בכה רבי שמעון, אמר אי חסידא קדישא אהרן משיחא דאלהא רבא, בחסידותך נפלו כמה מעמא קדישא, ואנת לא הוית ידע לאסתמרא, מהו עבדו, כד מטו שית שעתין, ויומא הוה במתקלא, נטלו ההוא דהבא דפריקו מאודניהון, מאי טעמא, בגין דמאן דאצטריך למעבד חרשא, לא בעי למיחס עינוי על ממונא, ואינון אמרי שעתא קיימא לן אי אנן לא מעכבין, לאו שעתא למיחס על דהבא, מיד ויתפרקו כל העם, מאי ויתפרקו, כמה דאת אמר (מ"א יט יא) מפרק הרים ומשבר סלעים, דחבילו ותברו אודנייהו, בכה כמלקדמין ואמר, אי עמא קדישא אי עמא קדישא דקודשא בריך הוא. [בכה רבי שמעון ואמר, אי חסיד קדוש אהרן משיח של אלוה הגדול, בחסידותך נפלו כמה מהעם הקדוש, ואתה לא הייתי יודע להשמר. מה עשו. כאשר הגיעו שש שעות והיום היה במשקל, נטלו אותו זהב שפרקו מאזניהם. מה הטעם, מפני שמי שצריך לעשות כישוף לא צריך לחוס עינוי על ממון. והם אמרו השעה עומדת לנו אם אנחנו לא מעכבים, אין השעה לחוס על הזהב, מיד ויתפרקו כל העם. מהו ויתפרקו, כמו שאתה אומר מפרק הרים ומשבר סלעים, שהשחיתו ושברו אזניהם. בכה כמקודם ואמר אי העם הקדוש אי העם הקדוש של הקדוש ברוך הוא].

סדר הלימוד ליום טז תשרי [יום 16 בשנה]

אלו הרשעים אנשים רעים ברצון שלהם לחזור לסרחונם, לא ביקשו מנשותיהם ובניהם, אלא השחיתו דרכם והתפרקו

מעול שמים שציווה להם משה, ושברו אזניהם, שאין להם חלק בשם הקדוש ובעם הקדוש

פתח רבי שמעון בבכיה ואמר, (שמות כא ו) והגישו אדניו אל האלהים וגו', הא אוקמוה חברייא, און דשמע בסיני (ויקרא כה נה) כי לי בני ישראל עבדים וגו', ואיהו פריק עול מלכות שמים מעליה וזבין גרמיה לאחר, תרצע, ואלין חייביא רשיעין גוברין בישין, בתיאובתא דלהון למהדר לסרחנייהו, לא בעו מנשיהון ובניהון, אלא חבילו אורחייהו (ס"א אודנייהו), ואתפרקו מעול שמיא דפקיד להו משה, ותברו אודנייהו, דלית לון חולקא בשמא קדישא ועמא קדישא. [פתח רבי שמעון בבכיה ואמר והגישו אדוניו אל האלהים וגומר. הרי העמידוהו החברים, און ששמעה בסיני כי לי בני ישראל עבדים וגומר, והוא פרק עול מלכות שמים מעליו ומכר עצמו לאחר, תרצע. ואלו הרשעים (רשעים) אנשים רעים ברצון שלהם לחזור לסרחונם. לא ביקשו מנשותיהם ובניהם, אלא השחיתו דרכם (ס"א אזניהם) והתפרקו מעול שמים שציווה להם משה, ושברו אזניהם, שאין להם חלק בשם הקדוש ובעם הקדוש].

חלקו שניהם אותו זהב, אחר לקח שני שלישים ואחר שלישי, עמדו כנגד השמש בשש שעות, עשו כשפיהם וכשפו בכשפיהם בכישוף הפה, כיוון שהגיע תחילת שבע, הרימו שניהם ידם על ידי אהרן, שכתוב ויקח מידם, שניהם היו ולא יותר, כיוון שהוא קיבל מידם, קול יצא ואמר יד ליד לא ינקה רע, הביאו רע לעולם

מה עבדו, פליגו תרווייהו ההוא דהבא, חד נטיל תרין שלישיין, וחד שלישי, קמו לקבל שמשא בשית שעתין, עבדו חרשייהו ובלטו בלטיהון, בחרשא דפומא, כיון דמטא שירותא דשבע, ארימו תרווייהו ידייהו על ידוי דאהרן, (ומנלן דמידא דתרווייהו, (ס"א יד מכל חד נטל) נטל ולא יתיר), דכתיב ויקח מידם, תרווייהו הוו ולא יתיר, כיון דאיהו קביל מידם (תרי, ולא ידיהם), קלא נפק ואמר, (משלי יא כא) יד ליד לא ינקה רע, דכתיב כי ברע הוא, אייתי רע לעלמא. [מה עשו, חלקן שניהם אותו זהב, אחד לקח שני שלישים ואחד שלישי, עמדו כנגד השמש בשש שעות, עשו כשפיהם וכשפו בכשפיהם בכישוף הפה, כיוון שהגיע תחילת שבע, הרימו שניהם ידם על ידי אהרן, (ומנין שמיד שניהם (יד מכל אחד) לקח ולא יותר), שכתוב ויקח מידם, שניהם היו ולא יותר, כיוון שהוא קיבל מידם, (שנים ולא ידיהם), קול יצא ואמר יד ליד לא ינקה רע, שכתוב כי ברע הוא, הביאו רע לעולם].

סב

אלו רשעים מכשפים, בני בלעם הרשע, בני בניו של לבן הרשע, כיוון שהגיע שבע שעות של היום, נתנו אותו לאהרן מיד, אם הוא היה אומר להם שימו אותו בארץ בראשונה ואני אטול, לא היו יכולים בכשפיהם כלום, אלא מידם לקח, והפסוק מתרעם ואומר ויקח מידם, ראו מה עשה אהרן אדם נביא חכם לא ידע להשמר, שאילו נטל מהארץ, כל מכשפי העולם לא היו יכולים להצליח, אבל במה הצליחו במעשה זה, מפני שויקח מידם ולא מהארץ

רזא דמלה, אינון רשעים חייבין חרשין בנוי דבלעם

חייבא, בני בנוי דלבן רשיע, חמו דכוס של ברכה בימין איהו, ומן ימינא אתקף תדיר (ס"א יתיר), אמרו אי יהא בסטר דא, ההוא רישא דימינא, הא תוקפא דילן כדקא יאות. [נסוד הדבר. אלו רשעים (רשעים) מכשפים, בני בלעם הרשע, בני בנוי של לבן הרשע, ראו שכוס של ברכה בימין היא, ומן הימין מתחזקת תמיד (ס"א יותר), אמרו אם יהיה בצד זה אותו ראש הימין, הרי החוזק שלנו כיאות].

ביון דמטא שבע שעתין דיומא, יהבו ליה לאהרן מיד, אי איהו הוה אמר לון שוו ליה בארעא בקדמיתא, ואנא אטול, לא הוו יכלין בחרשייהו כלום, אלא מידם נטל, וקרא מתרעם ואמר ויקח, מידם חמו מה עבד אהרן, גבר נביאה גבר חכים לא ידע לאסתמרא, דאלו נטיל מארעא, כל חרשין דעלמא לא הוו יכלין לאצלחא, אבל במה אצלחו בעובדא דא, בגין דויקח מידם, ולא מארעא: [כיוון שהגיע שבע שעות של היום, נתנו אותו לאהרן מיד, אם הוא היה אומר להם שימו אותו בארץ בראשונה ואני אטול, לא היו יכולים בכשפיהם כלום, אלא מידם לקח, והפסוק מתרעם ואומר ויקח מידם, ראו מה עשה אהרן אדם נביא חכם לא ידע להשמר. שאילו נטל מהארץ, כל מכשפי העולם לא היו יכולים להצליח, אבל במה הצליחו במעשה זה, מפני שויקח מידם ולא מהארץ].

סדר הלימוד ליום יז תשרי [יום 17 בשנה]

סג

ויצר אותו בחרט, לא כמו שחושבים בני אדם שעשה ציורים במחוגה או בדבר אחר - בכל סיוע רע היה, שאחז הזהב

והסתירו מהעין, רע אחר רע - ויצר אותו בחרט, ששם כל הזהב בכיס אחד ונשמר מהעין, אז עלה הכל למעשה ויצר אותו בחרט, לאו כמה דחשבין בני נשא, דעבד ציורין במחוגה או במלה אחרא, אלא אתא קרא לאוכחא מלה, דאהרן לא ידע לאסתמרא, אילו כד נטל מידיהון הוה שדי לארעא, ואף על גב דיטול ליה לבתר, לא הוה אצלח עובדא בישא דא, אבל בכלא סיועא בישא הוה, דנקיט דהבא וטמריה מעינא, ביש בתר ביש, מאי ויצר אותו בחרט, דשוי כל דהבא בכיסא חדא ואסתמר מעינא, כדין סליק כלא לעובדא. [ויצר אותו בחרט, לא כמו שחושבים בני אדם שעשה ציורים במחוגה או בדבר אחר. אלא בא הפסוק להוכיח דבר, שאהרון לא ידע להשמר, שאילו כאשר לקח מידיהם היה זורק לארץ, ואף על פי שיטול אותו אחר כך, לא היה מצליח מעשה רע זה, אבל בכל סיוע רע היה, שאחזי הזהב והסתירו מהעין, רע אחר רע, מהו ויצר אותו בחרט, ששם כל הזהב בכיס אחד ונשמר מהעין, אז עלה הכל למעשה].

סז

בספרו של חנוך: בן יחיד לאותו ראש לבן, כאשר יביאו אותו מבשר החמורים יטעו אותו באותו שמכניס מרגליות בפעמוני זהב בלי דעת שלו, ודיוקן יצוייר בציור בחרט אנוש, זה קולמוס של אנוש הרשע, שהטעה בני אדם - אנוש כאשר הטעה העולם בקולמוס, היה רושם רשימות של כל דיוקנים ועבודות זרות, באותו קולמוס רשם רשימה

בספרא דחנוך אשכחנא, דהוה אמר הכי, ברא יחידא יתייליד להווא רישא חוורא, וכד ייתון מבשרא

דחמרי, יטעין ליה, בההוא דעייל (נ"א דנטיל) מרגלן בזגין דדהבא, בלא דעתא דיליה, ודיוקנא יצייר בצירורא בחרט, מאי בחרט, בחרט אנוש, דא קלמוסא דאנוש חייבא דאטעי לבני נשא. [בספרו של חנוך מצאנו שהיה אומר כך. בן יחיד לאותו ראש לבן, וכאשר יביאו אותו מבשר החמורים יטעו אותו באותו שמכניס (נ"א שנוטל) מרגליות בפעמוני זהב בלי דעת שלו, ודיוקן יצוייר בצירור בחרט אנוש, זה קולמוס של אנוש הרשע, שהטעה בני אדם].

ודאי דא ברירא דמלה דאנוש, כד אטעי עלמא בקלמוסא הוה רשים רשימין דכל דיוקנין ופלחנין נכראין. ההוא קלמוסא רשים רשימו, ועל דא כתיב בחרט, ההוא דאשתמודע למעבד הכי, ודא הוא ברירו דמלה. [וודאי זה בירור הדבר, שאנוש כאשר הטעה העולם בקולמוס היה רושם רשימות של כל דיוקנים ועבודות זרות, באותו קולמוס רשם רשימה. ועל כן כתוב בחרט, אותו שנודע לעשות כך, וזה הוא בירור הדבר].

סה

וודאי בכיס הטיל זהב וכיסה אותו מהעין כמו שאמרו אלו המכשפים, וכך צריך במיני כשפים אלו, וזה הוא מעשה המכשפים האלו, דבר שצריך בגלוי להתגלות אחר כך, צריך הסתר וכיסוי בראשונה שיתכסה מהעין, ואחר כך יצא האומן לאומנותו, ודבר שצריך בכיסוי אחר כך, צריך בגלוי בראשונה **ובלא** הוה, דודאי בכיסא ארמי דהבא, וכסי ליה מעינא, כמה דאמרו אינון חרשין, והכי אצטריך בזיני דחרשין אלין, ודא הוא עובדא דחרשין אלין, מלה

דאצטריך באתגליא לאתגלאה לבתר, אצטריך טמירו וכסויא בקדמיתא, דיתכסי מעינא, ובתר יפוק אומנא לאומנותיה, ומלה דאצטריך בכסויא לבתר, אצטריך באתגליא כקדמיתא. [והכל היה שוודאי בכיס הטיל זהב וכיסה אותו מהעין כמו שאמרו אלו המכשפים, וכך צריך במיני כשפים אלו. וזה הוא מעשה המכשפים האלו, דבר שצריך בגלוי להתגלות אחר כך, צריך הסתר וכיסוי בראשונה שיתכסה מהעין, ואחר כך יצא האומן לאומנותו. ודבר שצריך בכיסוי אחר כך, צריך בגלוי בראשונה].

סו

מי ראה כשפים בכל העולם כאלו

השתא בני רחימאי רחימין דנפשאי, מה אעביד, ודאי אצטריכנא לגלאה, אציתו ואטמירו מלין, בסטר קדושה ההוא אלהיים דקשוט, מלך על עלמא, בתלת (מלין) עלמין אתתקף, בבריאה, ביצירה, בעשיה, והא אתמר רזא דכל חדא וחדא הכא, לקבל בריאה ויקח מידם, מלה דלא הוה ביה עד כען כלום, לקבל יצירה, ויצר אותו בחרט, לקבל עשיה, ויעשהו עגל מסכה, מאן חמא חרשין בכל עלמא כאלין. [עכשיו בני אהובי אהובי נפשי. מה אעשה, וודאי צריך אני לגלות, האזינו והסתירו דברים. בצד קדושה אותו אלהים של אמת, מלך על העולם, בשלשה (דברים) עולמות מתחזק בבריאה, ביצירה, בעשיה. והרי נאמר סוד כל אחד ואחד כאן. כנגד בריאה ויקח מידם, דבר שלא היה בו עד עתה כלום. כנגד עשיה ויעשהו עגל מסכה. מי ראה כשפים בכל העולם כאלו].

סד

חס ושלום שאהרן עשה, והפסוק מוכיח שכתוב ויקח את העגל אשר עשו - כביכול הוא עשה אותו, שאם שני אלו לא היו, לא נעשה ולא יצאה האומנות - מי גרם שנעשה, אלו השנים, שבעוד שהוא לקח מידם, הם היו עושים כשפיהם ולוחשים בפיהם, ומושכים רוח למטה מן סטרא אחרא - ומשכו שני רוחות כאחד, אחד מן זכר ואחד מן נקבה, זכר התלבש בצורת שור, נקיבה בצורת חמור, שניהם היו כלולים כאחד

השתא אית למימר, וכי לא כתיב ואשליכהו באש ולא יתיר, וכדין ויצא העגל הזה, והשתא את אמרת ויעשהו עגל מסכה, אלא חס ושלום דאהרן עבד, וקרא אוכח דכתיב ויקח את העגל אשר עשו, אבל ממה דכתיב ויקח מידם, וכתיב ויצר אותו, מחילא דתרין אלין אתעביד כלא, כביכול הוא עביד ליה, דאי תרין אלין לא הוו, לא אתעביד, ולא נפק לאומנותא, אבל מאן גרם דאתעביד, אינון תרין, (כביכול ויעשהו, איהו ודאי עשהו), בעוד דאיהו לקח מידם, אינהו הוו עבדי חרשייהו, ומלחשי בפומייהו, ומשכי רוחא לתתא מן סטרא אחרא. [עכשיו יש לומר, וכי לא כתוב ואשליכהו באש ולא יותר, ואז ויצא העגל הזה, ועתה אתה אמרת ויעשה עגל מסכה. אלא חס ושלום שאהרון עשה, והפסוק מוכיח שכתוב ויקח את העגל אשר עשו. אבל ממה שכתוב ויקח מידם, וכתוב ויצר אותו. מכח שני אלו נעשה הכל. כביכול הוא עשה אותו, שאם שני אלו לא היו, לא נעשה ולא יצאה האומנות. אבל מי גרם שנעשה, אלו השנים. (כביכול ויעשהו הוא ודאי עשהו), שבעוד שהוא לקח מידם,

הם היו עושים כשפיהם ולוחשים בפיהם, ומושכים רוח למטה מן סטרא אחרא (הצד האחר).

ומשכו תריץ רוחין כחדא, חד מן דכר, וחד מן נוקבא, דכר אתלבש בדיוקנא דשור, נוקבא בדיוקנא דחמור, תרווייהו הוו כלילן כחדא, אמאי תריץ אלין, אלא שור הא אתמר, חמור אמאי, בגין דחרשין אלין דמצראי, כתיב בהו (יחזקאל כג כ) אשר בשר חמורים בשרם. [ומשכו שני רוחות כאחד, אחד מן זכר ואחד מן נקבה, זכר התלבש בצורת שור, נקיבה בצורת חמור, שניהם היו כלולים כאחד. מדוע שני אלו. אלא שור הרי נאמר. חמור מדוע, מפני שמכשפים אלו של המצרים כתוב בהם אשר בשר חמורים בשרם].

סדר הלימוד ליום יח תשרי [יום 18 בשנה]

סח

כל אלו של ישראל שמתו התחברו איתם בלבם

ועל דא כל אינון דישראל דמיתו, אתחברו בהדייהו בלבהון, ובגין דהוו תריץ דיוקנין, כתיב אלה אלה"ך ישראל, ולא כתיב זה, אלא אלה, תריץ הוו כחדא, אשר העלוך מארץ מצרים, העלוך, ולא העלך: כתיב. [ועל כן כל אלו של ישראל שמתו התחברו איתם בלבם. ומפני שהיו שני דיוקנים כתוב אלה אלה"ך ישראל, ולא כתוב זה, אלא אלה, שנים היו ביחד, אשר העלוך מארץ מצרים, העלוך ולא העלך].

ויעשהו עגל מסכה ויאמרו, ויאמר לא כתיב, אלא ויאמרו, דאהרן לא אמר מדי. תנינן, מאה ועשרים וחמש קנטרין הוו ביה. [כתוב ויעשהו עגל מסכה ויאמרו, ויאמר לא כתוב, אלא ויאמרו, שאהרון לא אמר כלום, שנינו מאה ועשרים וחמש קנטרין היו בו].

היך כתיב ויקח מידם, וכי בידם הוו כלא אלין קנטרין, אלא מכללא דאינון קנטרין נטלו מלי ידיהו, וההוא זעיר אסתלק על כלא, כאילו הוה כלא בידיהו. [איך כתוב ויקח מידם, וכי בידם היו כל אלו קנטרין, אלא מכלל אותם קנטרין נטלו מלא ידיהם, ואותו מעט עלה על הכל, כאילו היה הכל בידיהם].

תא חזי מה כתיב, וירא אהרן ויבן מזבח לפניו, אי חסידא קדישא, כמה רעותך הוה לטב, ולא ידעת לאסתמרא, כיון דארמי ליה בנורא, אתתקף חילא דסטרא אחרא תמן בנורא, ונפק דיוקנא דשור כמה דאתמר, בתרין משיכיין דסטרא אחרא, מיד וירא אהרן, מהו וירא אהרן, חמא דסטרא אחרא אתתקף, מיד ויבן מזבח לפניו, דאלמלא דאקדים ובנה מזבח דא, עלמא אתהדר לחרבנא. [בוא וראה, מה כתוב וירא אהרן ויבן מזבח לפניו, אי חסיד קדוש כמה רצונך היה לטוב ולא ידעת להשמר, כיוון שהשליך אותו באש, התחזק כח הסטרא אחרא (הצד האחר) שם באש, ויצא דיוקן שור, כמו שנאמר, בשתי משיכות של הסטרא אחרא (הצד האחר) מיד וירא אהרן, ראה שסטרא אחרא (שהצד האחר) התחזק, מיד ויבן מזבח לפניו, שאלמלא שהקדים ובנה מזבח זה, העולם חזר לחורבן].

ללסטים דהוה נפיק לקפחא ולקטלא בני נשא, חמא לגיונא דמלכא דההוא לסטים נפק בחילא תקיף, מה עבד ההוא לגיונא, אשתדל בהדי מלכא לנפקא בארחא, ומשיך ליה ההוא לגיונא בההוא ארחא, עד דאזיל ההוא לסטים בההוא ארחא, חמא דיוקנא דמלכא קאים קמיה, כיון דחמא ליה למלכא דהוה אזיל קמיה בארחא, מיד נרתע ואהדר לאחורא. [ללסטים שהיה יוצא לשדוד ולהרוג בני אדם, לגיון המלך שאותו לסטים יצא בכח חזק, מה עשה אותו לגיון, השתדל עם המלך לצאת בדרך, ומשכו אותו לגיון באותו דרך, בעוד שהולך אותו לסטים באותו דרך ראה דיוקן המלך עומד לפניו, כיוון שראה את המלך שהיה הולך לפניו, כיוון שראה את המלך שהיה הולך לפניו בדרך, מיד נרתע וחזר לאחור].

כך וירא אהרן, דסטר אחרא אתקף, אחיד באסוותא ואתקיף בסטר קדושה ושוי ליה קמיה, כיון דחמא סטרא בישא דיוקנא דמלכא דקאים, מיד אהדר לאחורא ואתחלש תוקפיה וחיליה דהוה אתתקף, (מיד ויבן מזבח לפניו), ומזבח דא אתגבר ואתחלש סטרא אחרא: תא חזי מה כתיב. [כך וירא אהרן שסטרא אחרא (שהצד האחר) התחזק. אחז ברפואה והחזיק בצד הקדושה ושם אותו לפניו, כיוון שראה הצד הרע דיוקן המלך שעומד לפניו מיד חזר לאחור ונחלש תקפו וכוחו שהיה מתחזק, (מיד ויבן מזבח לפניו) ומזבח זה התגבר, ונחלש סטרא אחרא (הצד האחר), בא וראה מה כתוב].

ויקרא אהרן ויאמר חג ליהו"ה מחר, חג ליהו"ה ולא לעגל, ולסטר קדושה עבד, ולסטר קדושה קרא

ואמר, ודא אסוותא אקדים, דאלמלא דעבד דא, לא קאים עלמא על קיומיה. ועם כל דא לא שכיך רוגזיה מאהרן, אף על גב דלא אתכוון לביש. [ויקרא אהרן ויאמר חג לה' מחר, חג לה' ולא לעגל. ולצד קדושה עשה ולצד קדושה קרא ואמר, וזו הרפואה הקדים, שאלמלא שעשה זה לא עמד העולם על קיומו. ועם כל זה לא שכך רוגזו מאהרן אף על פי שלא התכוון לרע].

אמר ליה קודשא בריך הוא, אהרן, תרין חרשין אלין משכו לך למה דבעו, חייך תרין בנך יפלון, ועל חובא דא יתפסקון, (ס"א ובחובא דא יתפסון), הדא הוא דכתיב (דברים ט כ) ובאהרן התאנף יהו"ה מאד להשמידו, מאי להשמידו, אלין בנוי, כמה דאת אמר (עמוס ב ט) ואשמיד פרוי ממעל, דפרי דבר נש בנוי אינון. [אמר לו הקדוש ברוך הוא, אהרן, שני מכשפים אלו משכו אותך למה שרצו. חייך שני בניך יפלו ועל חטא זה יכרתו (ס"א ובחטא זה יתפסו). זה הוא שכתוב ובאהרן התאנף ה' הוא מאד להשמידו, מהו להשמידו, אלו בניו, כמו שאתה אומר ואשמיד פרוי ממעל. שפרי האדם בניו הם].

תא חזי אהרן שוי ליה לההוא מזבח לפניו, ועגלא תב לאחורא, בנוי שוו לסטר אחרא לפניו, וסטר קדושה אהדר לאחורא, דכתיב (ויקרא י א) ויקריבו לפני יהו"ה, לפני יהו"ה שוו, אתפסו בחובה דא. [בוא ראה אהרן שם את אותו מזבח לפניו, והעגל שם לאחור. בניו שמו צד אחר לפניו, וצד הקדושה חזר לאחור. שכתוב ויקריבו לפני ה', לפני ה' שמו. נתפסו בחטא זה].

סדר הלימוד ליום יט תשרי [יום 19 בשנה]

אהרן חשב דבין כך ייתי משה, ועל דא ההוא מזבח לא סתיר ליה משה, דאילו הוה כמה דחשבין בני נשא, מלה קדמאה דאבעי למשה, לנתצא לההוא מזבח אצטריך, כמה דנבי עדו על מזבח דבית אל, ונבואתיה על ההוא מזבח הוה, אבל הכא מלה אחרא הוה, כמה דאתמר, וכתיב ויקח את העגל אשר עשו, ולא כתיב וינתץ את המזבח. [אהרן חשב שבין כך יבוא משה, ועל כן אותו מזבח לא סתר אותו משה. שאילו היה כמו שחושבים בני אדם, דבר ראשון שהיה צריך למשה לנתץ אותו מזבח היה צריך, כמו שהתנבא עדו על מזבח של בית אל, ונבואתו על אותו מזבח היתה. אבל כאן דבר אחר היה כמו שנאמר. וכתוב ויקח את העגל אשר עשו ולא כתוב וינתץ את המזבח].

תא חזי, ויקרא אהרן, אכריז איהו בקלא ואמר, כתיב הכא ויקרא ויאמר, וכתיב ביונה (יונה ג ד) ויקרא ויאמר, מה להלן כריז לדינא, אופי הכא כריז לדינא, חג ליהו"ה מחר, נבי נבואה בההוא רוח דמזבח, דזמין דינא לשריא עלייהו, חג ליהו"ה, למעבד בכו דינא. [בוא ראה ויקרא אהרן. הכריז הוא בקול ואמר. כתוב כאן ויקרא ויאמר, וכתוב ביונה ויקרא ויאמר. מה שם מכריז לדין, גם כאן מכריז לדין, חג לה' מחר. ניבא נבואה באותו רוח המזבח שעתיד הדין לשרות עליהם. חג לה', לעשות בכם דין].

ותלת דינין הוו, חד ויגוף יהו"ה את העם, וחד בבני לוי, וחד דאשקי לבני ישראל, והיינו חג, דבני לוי, ליהו"ה, דויגוף יהו"ה, מחר, דאשקי לון משה, וביתו

בהוא ליליא, ולמחר אשתכחו נפיחין ומתיין, ואינון מייין הוו מכשכשין במעיהון כל ליליא, ובצפרא אשתכחו מתיין, ועל דא חג ליהו"ה מחר, וכל אסותא דעבד אהרן, בגין דכתיב ויבן מזבח לפניו. [ושלשה דינים היו, אחד ויגוף ה' את העם, ואחד בבני לוי. ואחד שהשקה לבני ישראל. וזהו חג, של בני לוי. לה', של ויגוף ה' מחר, שהשקה אותם משה, ולנו באותו לילה ולמחר נמצאו נפוחים ומתים, ואותם מים היו מכשכשים במעיהם כל הלילה ובבוקר נמצאו מתים, ועל כן חג לה' מחר, וכל הרפואה שעשה אהרן מפני שכתוב ויבן מזבח לפניו].

תא חזי (ההוא מזבח דקדושה הוה), דכתיב וירא את העגל ומחולות, ואילו מזבח לא כתיב, דהא אהרן מנדע הוה ידע, דכתיב (שמות כב יט) זבח לאלהים יחרם, בלתי ליהו"ה לבדו, ודאי אשתזיב אהרן בעיטא טבא דדבר לנפשיה, וכלא ברעותא שלים טב דלא אתכוין לבייש. [בוא וראה (אותו מזבח של קדושה היה) שכתוב וירא את העגל ומחולות, ואילו מזבח לא כתוב. שהרי אהרן ידיעה היה יודע שכתוב זוכח לאלהים יחרם בלתי לה' לבדו, וודאי ניצל אהרן בעצה טובה שהנהיג עצמו, והכל ברצון שלם טוב שלא התכוון לרע].

ירעבם שעשה עגלים, הרי ישראל היה? ועגל עשה? וודאי העמידוהו, ירבעם חטא והחטיא, ולא כמו שאמרו, שוודאי חטא רע עשה, ובמלכות חטא

אמר ליה רבי אלעזר, אבא ודאי הכי הוא, וישראל לא הוו, אבל ירבעם דעבד עגלין, הא ישראל הוו ועגל

עבדו, אמר ליה ודאי ואוקמוה, אבל ירבעם חטא והחטיא, ולא כמה דאמרו, דודאי חובא בישא עבד, ובמלכות חטא. [אמר לו רבי אלעזר, אבא, וודאי כך הוא וישראל לא היו. אבל ירבעם שעשה עגלים הרי ישראל היה, ועגל עשה, אמר לו, וודאי והעמידוהו, אבל ירבעם חטא והחטיא ולא כמו שאמרו. שוודאי חטא רע עשה, ובמלכות חטא].

אמר ירבעם, ודאי ידענא דהא סטר קדושה לא שריא אלא בלבא דכל עלמא ודא ירושלם, אנא לא יכילנא לאמשכא לההוא סטר הכא, מה אעביד מיד (מ"א יב כח) ויועץ המלך ויעש וגו', נטל עיטא בישא, אמר הא סטרא אחרא דאתמשכא מיד לכל אתר, וכל שכן בארעא דא, דתיאובתיה לאשראה בגויה, אבל לא יכלא לאתלבשא אלא בדיוקנא דשור. [אמר ירבעם, וודאי ידעתי שהרי צד קדושה לא שורה אלא בלב כל העולם, וזה ירושלים. אני לא יכול להמשיך את אותו צד כאן, מה אעשה, מיד ויועץ המלך ויעש וגומר. לקח עצה רעה. אמר, הרי סטרא אחרא (הצד האחר) שנמשכת מיד לכל מקום, וכל שכן בארץ זו שתאותו לשרות בתוכה, אבל לא יכול להתלבש אלא בדיוקן שור].

אמר ירבעם: במדבר היו אלו מכשפים שכתוב בשר חמורים בשרם, כאן אלו שני רוחות רעים יתלבשו כפי שראוי להם, זכר ונקיבה הם, זכר היתה בון, ומתוך שכתוב נופת תטפנה שפתי זרה, נמשכו ישראל אחריה יותר, ומשום כך שני עגלים היו, ומשך אותם ירבעם בארץ הקודש, והיה חטא

עליו ועל ישראל, ומנע ברכות מן העולם, ועליו כתוב גוזל
אביו ואמו וגו'

תרין עגלים אמאי, אלא אמר ירבעם (ס"א במצרים
ובמדברא) במדברא הוו אינון חרשין, דכתיב
(יחזקאל כג כ) בשר חמורים בשרם, (ס"א לאו אינון מצרים
אלא), הכא אינון תרין רוחין בישין, יתלבשו כדקא חזי
לון, דכר ונוקבא אינון, דכר הוה בבית אל ונוקבא הות
בדן, ומגו דכתיב (משלי ה ג) נפת תטפנה שפתי זרה,
אתמשכו ישראל אבתרה יתיר, דכתיב (מ"א יב ל) וילכו
העם לפני האחד עד דן, ובגין כך תרין עגלין הוו, ומשיך
לון ירבעם בארעא קדישא, והוה חובא עליה ועל ישראל,
ומנע ברכאן מן עלמא, ועליה כתיב (שם כח כד) גוזל אביו
ואמו וגו'. [שני עגלים מדוע, אלא אמר ירבעם, במדבר
(ס"א ובמדבר) היו אלו מכשפים שכתוב בשר חמורים
בשרם, כאן אלו שני רוחות רעים יתלבשו כפי שראוי
להם, זכר ונקיבה הם, זכר היתה בדן, ומתוך שכתוב נופת
תטפנה שפתי זרה, נמשכו ישראל אחריה יותר שכתוב
וילכו העם לפני האחד עד דן, ומשום כך שני עגלים היו,
ומשך אותם ירבעם בארץ הקודש, והיה חטא עליו ועל
ישראל, ומנע ברכות מן העולם, ועליו כתוב גוזל אביו
ואמו וגומר].

ועל דא הוו עגלין, דהא לבושא קדמאה דמתלבש סטרא
אחרא שור איהו, כמה דאתמר, ואי תימא אמאי
איהו עגל ולא שור, אלא ודאי כך אתחזי, וכן בכל סטרין
שירותא דלבושא זוטא איהו, והא אוקימנא. [ועל כן היו
עגלים, שהרי לבוש ראשון שמתלבש סטרא אחרא (הצד

האחר) שור הוא כמו שנאמר, ואם תאמר מדוע הוא עגל ולא שור, אלא וודאי כך ראוי, וכן בכל הצדדים התחלת הלבוש קטן הוא, והרי העמדנו].

סדר הלימוד ליום כ תשרי [יום 20 בשנה]

ועל דא בני רחמאי, כיון דאלהי"ם בעו, ובסטר דאלהי"ם אתבני עובדא, אלהי"ם קדישא, אימא דאחידת תדיר בדרועא דמלכא וסליקת רצועא, לא הות תמן, ואצטריך ליה למשה למהוי תמן באתרהא, כיון דאנקיד ליה קודשא בריך הוא, אסתכל. [ועל כן בני אהובי כיוון שאלהים בקשו, ובצד של אלהים נבנה המעשה, אלהים קדוש, אימא שאוחזת תמיד בזרוע המלך ומרימה הרצועה, לא היתה שם. והיה צריך לו למשה להיות שם במקומה, כיוון שרמז לו הקדוש ברוך הוא הסתכל].

תלת זמנין אנקיד ליה, אי משה רעיא מהימנא, כמה חילך תקיף כמה גבורתך רב. תלת זמנין אנקיד ליה, דכתיב ועתה הניחה לי הא חד, ויחר אפי בהם ואכלם הא תרין, ואעשה אותך לגוי גדול הא תלת, חכמתא דמשה בתלת נקודין אלין, אחיד בדרועיה ימינא לקבל הניחה לי, אחיד בדרועיה שמאלא לקבל ויחר אפי בהם ואכלם, אתחבק בגופא דמלכא לקבל ואעשה אותך לגוי גדול, וכד אתחבק בגופא, תרין דרועין מסטרא דא ומסטרא דא לא יכיל לאתנענעא לסטרא בעלמא, דא הוי חכמתא דמשה, (ס"א דבמילי) דמיני נקודין דמלכא ידע בכל חד מנייהו באן אתר יתתקף, ובחכמתא עבד. [שלש פעמים רמז לו, אי משה רועה נאמן כמה כוחך חזק, כמה גבורתך

רבה, שלש פעמים רמז לו שכתוב ועתה הניחה לי הרי אחת, ויחר אפי בהם ואכלם הרי שתיים, ואעשה אותך לגוי גדול הרי שלש, חכמת משה בשלש נקודות אלו, אחז בזרועו הימנית, כנגד הניחה לי, אחז בזרועו השמאלית, כנגד ויחר אפי בהם ואכלם, התחבק בגוף המלך, כנגד ואעשה אותך לגוי גדול, וכאשר התחבק בגוף, שתי זרועות מצד זה ומצד זה, לא יכול לנענע לצד בעולם, זו היתה חכמת משה, שמיני (ס"א שבדברי) רמזי המלך ידע בכל אחד מהן באיזה מקום יתחזק, ובחכמה עשה].

באו רבי אלעזר והחברים ונשקו ידיו, היה שם רבי אבא, אמר: אלמלי לא באנו לעולם אלא לשמוע זה די לנו, בכה ואמר אוי רבי כאשר תסתלק מן העולם, מי יאיר ויגלה אורות התורה, דבר זה בחושך נטמן עד עכשיו שיצא משם, והרי מאיר עד גובה הרקיע, ובכסא המלך רשום והקב"ה שמח עכשיו בזה הדבר, וכמה שמחה על שמחה נוסף מלפני המלך הקדוש, מי יעורר דברי החכמה בעולם הזה כמוך

אתו רבי אלעזר וחבריו ונשקו ידיו, הוה תמן רבי אבא, אמר אלמלי לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די לך, בכה ואמר, ווי רבי כד תסתלק מעלמא, מאן ינהר ויגלי נהורין דאורייתא, מלה דא בחשוכא אתטמר עד השתא דנפק מתמן, והא נהיר עד רום רקיעא, ובכרסיא דמלכא רשים, וקודשא בריך הוא חדי השתא בהאי מלה, וכמה חדו על חדו אתוסף מקמי מלכא קדישא, מאן יתער מלי דחכמתא בעלמא דין כוותיך. [באו רבי אלעזר והחברים ונשקו ידיו, היה שם רבי אבא אמר אלמלי לא באנו

לעולם אלא לשמוע זה די לנו, בכה ואמר אוי רבי כאשר תסתלק מן העולם, מי יאיר ויגלה אורות התורה, דבר זה בחושך נטמן עד עכשיו שיצא משם, והרי מאיר עד גובה הרקיע, ובכסא המלך רשום והקדוש ברוך הוא שמח עכשיו בזה הדבר, וכמה שמחה על שמחה נוסף מלפני המלך הקדוש, מי יעורר דברי החכמה בעולם הזה כמוך].

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל, דף קצ"ה עמוד א'

עב

בזמן שהרשעים נמצאים, אלו חסידים וצדיקים שנמצאים ביניהם נתפסים בחטאיהם, – כמו כן אלמלא אותה ערבוביה שהתחברו בהם בישראל, לא נענשו ישראל על מעשה העגל **תא** חזי מה כתיב, ויאמר שאול אל הקני, מאן קני, דא יתרו, וכי מאן יהיב בני יתרו הכא למהוי דיוריהון בעמלק, והא ביריחו הוו שריין, אלא הא כתיב (שופטים א טז) ובני קני חתן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה מדבר יהודה וגו', וכד עלו מתמן שרו בתחומא דעמלק, עד ההוא זמנא דאתא שאול מלכא, דכתיב ויסר קני מתוך עמלק, בגין דהא בזמנא דחייביא אשתכחו (נ"א אתענשו), אינון חסידי וזכאי דמשתכחין בינייהו מתפסן בחוביהון והא אוקמוה. כגוונא דא, אלמלא ההוא ערבוביא דאתחברו בהו בישראל, לא אתענשו ישראל על עובדא דעגלא. [בוא וראה, מה כתוב ויאמר שאול לא הקיני, מי הוא קיני, זה יתרו, וכי מי נתן בני יתרו כאן להיות דיורם בעמלק, והרי ביריחו היו שוכנים. אלא הרי כתוב ובני קיני חותן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה מדבר

יהודה, ומשם שכנו בתחום עמלק, עד אותו זמן שבא שאול המלך שכתוב ויסר קיני מתוך עמלק, מפני שהרי בזמן שהרשעים נמצאים (נ"א נענשים), אלו חסידים וצדיקים שנמצאים ביניהם נתפסים בחטאיהם, והרי העמידוהו, כמו כן אלמלא אותה ערבוביה שהתחברו בהם בישראל, לא נענשו ישראל על מעשה העגל.

עג

בראשונה כתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו, להכליל הכל, מפני שרצה הקדוש ברוך הוא לעשות מעשה המשכן מכל צדדים במוח וקליפה, ומפני שהיו אלו הערב רב בתוכם, נאמר מאת כל איש אשר ידבנו לבו, להכליל אותם בין ישראל שהם מוח, וכולם נצטוו - אחר כך סטה מין למינו, ובאו אלו הערב רב ועשו את העגל, ונטו אחריהם אלו שמתו, וגרמו להם לישראל מות והריגה, אמר הקב"ה מכאן ולהלאה מעשה המשכן לא יהיה אלא מצד ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', וכתוב אחריו קחו מאתכם תרומה לה', מאתכם ווראי, לא כבתחילה שכתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו - ויקהל משה וגו', מאיזה מקום כינס אותם, אלא מפני שהיו אלו הערב רב ביניהם, היה צריך משה לאסוף אותם ולייחד אותם בבניהם

ותא חזי מה כתיב בקדמיתא, (שמות כה ב) מאת כל איש אשר ידבנו לבו, לאכללא כלא, בגין דבעא קודשא בריך הוא למעבד עובדא דמשכנא מכל סטרין במוחא וקליפא, ובגין דהוו אינון ערב רב בגווייהו, אתמר מאת כל איש אשר ידבנו לבו, לאכללא לון בינייהו דישראל דאינון מוחא, וכלהו אתפקדו. [ובוא וראה, מה כתוב

בראשונה מאת כל איש אשר ידבנו לבו, להכליל הכל, מפני שרצה הקדוש ברוך הוא לעשות מעשה המשכן מכל צדדים במוח וקליפה. ומפני שהיו אלו הערב רב בתוכם, נאמר מאת כל איש אשר ידבנו לבו, להכליל אותם בין ישראל שהם מוח, וכולם נצטוו].

סדר הלימוד ליום כא תשרי [יום 21 בשנה]

לבתר סטא זינא לזינייה, ואתו אינון ערב רב ועבדו ית עגלא, וסטו אבתרייהו אינון דמיתו, וגרמו לון לישראל מותא וקטולא, אמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה עובדא דמשכנא לא יהא אלא מסטרא דישראל בלחודייהו, מיד ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', וכתיב בתריה קחו מאתכם תרומה ליהו"ה, מאתכם ודאי, ולא כקדמיתא דכתיב מאת כל איש אשר ידבנו לבו. ויקהל משה וגו', מאן אתר כניש לון, אלא בגין דהוו אינון ערב רב בינייהו, אצטריך משה לאכנשא לון וליחדא לון מבינייהו. [אחר כך סטה מין למינו, ובאו אלו הערב רב ועשו את העגל, ונטו אחריהם אלו שמתו, וגרמו להם לישראל מות והריגה, אמר הקדוש ברוך הוא מכאן ולהלאה מעשה המשכן לא יהיה אלא מצד ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגומר, וכתוב אחריו קחו מאתכם תרומה לה' מאתכם וודאי, לא כבתחילה שכתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו, ויקהל משה וגומר, מאיזה מקום כינס אותם, אלא מפני שהיו אלו הערב רב ביניהם, היה צריך משה לאסוף אותם ולייחד אותם בבניהם].

ויקהל משה, רבי אבא פתח, (דברים לא יב) הקהל את העם האנשים והנשים והטף, מה להלן כללא דכלהו

ישראל, אופף הכא כללא דכלהו ישראל, ומאן אינון שתין רבוא. נויקהל משה, רבי אבא פתח הקהל את העם האנשים והנשים והטף, מה שם כלל כל ישראל, גם כאן כלל כל ישראל, ומי הם, ששים רבואן.

עדר

ישראל כולם נחשך אור שלהם מפני אותה רעה שנדבקה בהם, כיוון שמחל הקדוש ברוך הוא חטאיהם, אז ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', אליהם אלה הדברים וגו', שהרי אותו ערב רב הועבר מהם

רבי אלעזר פתח קרא בישראל, כד נחית משה מן טורא דסיני, דכתיב (שמות לב יז) וישמע יהושע את קול העם ברעה, ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה, וישמע יהושע, וכי יהושע שמע ומשה לא שמע, אלא ודאי עד השתא יהושע לא הוה ידע ומשה הוה ידע, אי הכי מהו ברעה, אלא ברעה בה' כתיב, דהווא קלא בסטרא אחרא הוה, ויהושע דהוה אנפוי דסיהרא, אסתכל בהווא קלא דהוה דסטרא דרעה, מיד ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה. [רבי אלעזר פתח הפסוק בישראל כאשר ירד את משה מן הר סיני, שכתוב וישמע יהושע את קול העם ברעה ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה. וישמע יהושע, וכי יהושע שמע ומשה לא שמע, אלא וודאי עד עכשיו יהושע לא היה יודע, ומשה היה יודע, אם כך מהו ברעה, אלא ברעה בה' כתוב, שאותו קול בסטרא אחרא (בצד האחר) היה, ויהושע שהיה פני הלבנה, הסתכל באותו קול שהיה של צד הרעה, מיד ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה].

בההיא שעתא אתברו תרין לוחי אבנא דהוו בקדמיתא, והא אוקימנא, דאינון אתייקרו על ידי ונפלו ואתברו, מאי טעמא, בגין דפרחו אתוון מגו לוחי אבנין. [באותה שעה נשברו שני הלוחות האבן שהיו בראשונה והרי העמדנו שהם נהיו כבדים על ידיו ונפלו ונשברו, מה הטעם, מפני שפרחו אותיות מתוך לוחות אבנים].

תא חזי בארבע תקופין דשתא קלא אתער, בארבע סטרין דעלמא, בההוא קלא אתערותא דסטרא אחרא אתער ביה, וההוא אתערותא דסטרא אחרא, עאל בין קלא לקלא, ואתחשך נהורא בקלא דלתתא, ובגין דלא מטא נהורא דקלא דלעילא לקלא דלתתא, כדין אקדים ההוא אתערותא, ועאל בין דא לדא נחש דמפתי לאתתא, ונטיל נהורא, וההוא קלא הוא קול מלחמה קול רעה, ודא איהו ברעה. [בוא וראה, בארבע תקופות השנה, קול מתעורר בארבעה צדדי העולם, באותו קול התעוררות שסטרא אחרא (שהצד האחר) מתעורר בו, ואותה התעוררות של סטרא אחרא (הצד האחר), נכנסת בין קול לקול ונחשך האור בקול שלמטה, ומפני שלא מגיע אור הקול שלמעלה לקול שלמטה, אז מקדימה אותה התעוררות, ונכנס בין זה לזה נחש שפיתה את האשה, ולוקח האור, ואותו קול הוא קול מלחמה קול רעה, וזה הוא ברעה].

ועל דא שמע יהושע ולא משה, בגין דנטל ההוא רעה נהורא דסיהרא, דהוה אחיד בה יהושע, ומשה דהוה אחיד בשמשא לא שמע, וישראל כלהו אתחשך נהורא דילהון, בגין ההוא רעה דאתדבקת בהו, כיון דמחל קודשא בריך הוא חוביהון, כדין ויקהל משה את

כל עדת בני ישראל, ויאמר אליהם אלה הדברים וגו', דהא ההוא ערב רב אתעבר מנייהו. [ועל כן שמע יהושע ולא משה, מפני שנטלה אותה רעה אור הלבנה שהיה אוחז בה יהושע, ומשה שהיה אוחז בשמש לא שמע, וישראל כולם נחשך אור שלהם מפני אותה רעה שנדבקה בהם, כיוון שמחל הקדוש ברוך הוא חטאיהם, אז ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגומר, אליהם אלה הדברים וגומר, שהרי אותו ערב רב הועבר מהם].

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל, דף קצ"ז עמוד א'

ענה

מעשה המשכן לא נעשה אלא מישראל בלבדם, ולא מאלו ערב רב, מפני שאותם ערב רב המשיכו את מלאך המות לרדת לעולם, כיוון שהסתכל משה בו, זרק את אלו ערב רב לחוץ, ואסף את ישראל בלבדם

ויקהל משה וגו', אהדר לון כמלקדמין עובדא דמשכנא, אמר רבי חייא, כלא כמה דאתמר, ועובדא דמשכנא לא אתעביד אלא מישראל בלחודדיהו, ולא מאינן ערב רב, בגין דאינן ערב רב אמשיכו ליה למלאך המות לנחתא לעלמא, כיון דאסתכל משה ביה, אשדי לאינן ערב רב לבר, וכניש לון לישראל בלחודדיהו, הדא הוא דכתיב ויקהל משה וגו'. [ויקהל משה וגומר. החזיר להם כמקודם מעשה המשכן, אמר רבי חייא הכל כמו שנאמר, ומעשה המשכן לא נעשה אלא מישראל בלבדם, ולא מאלו ערב רב, מפני שאותם ערב רב המשיכו את מלאך המות לרדת לעולם, כיוון שהסתכל משה בו, זרק

את אלו ערב רב לחוץ, ואסף את ישראל בלבדם, זה הוא שכתוב ויקהל משה וגומר].

סדר הלימוד ליום כב תשרי [יום 22 בשנה]

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל, דף ר"ג עמוד א'

בראשונה עד שלא עשו בני ישראל את העגל, מסר להם את השבת, וזה הוא שלא שמרו אלו ערב רב, כיוון ששמעו בני ובין בני ישראל, אמרו ואנחנו דבר זה נמנע מאתנו, מיד ויקהל העם על אהרן וגו', ונמשכו הרבה אחריהם, לאחר שמתו אלו שמתו, כינס משה את בני ישראל בלבדם ונתן להם שבת כמקודם

פתח רבי יצחק אבתייה, ואמר, ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', אמאי כניש לון, בגין לממסר לון שבת כמלקדמין, דהא בקדמיתא עד לא עבדו ישראל ית עגלא, מסר לון את השבת, ודא איהו דלא נטרו אינון ערב רב, כיון דשמעו ביני ובין בני ישראל, אמרו ואנן מלה דא אתמנע מינן, מיד (שמות לב א) ויקהל העם על אהרן וגו', ואתמשכו סגיאין אבתייהו, לבתר דמיתו אינון דמיתו, כניש משה לבני ישראל בלחודייהו, ויהב לון שבת כמלקדמין, הדא הוא דכתיב ששת ימים תעשה מלאכה וגו'. [פתח רבי יצחק אחריו ואמר. ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגומר, מדוע כינס אותם, כדי למסור להם שבת כמקודם, שהרי בראשונה עד שלא עשו בני ישראל את העגל, מסר להם את השבת, וזה הוא שלא שמרו אלו

ערב רב, כיוון ששמעו ביני ובין בני ישראל, אמרו ואנחנו דבר זה נמנע מאתנו, מיד ויקהל העם על אהרן וגומר, ונמשכו הרבה אחריהם, לאחר שמתו אלו שמתו, כינס משה את בני ישראל בלבדם ונתן להם שבת כמקודם, זה הוא שכתוב ששת ימים תעשה מלאכה וגומר].

זוהר חלק ב' פרשת פקודי, דף רכ"ג עמוד ב'

אם הקב"ה רוצה בדין מדוע מסלק אותו מהרשעים? כמה הרים נעקרו בדבר זה, וכמה הרים גילה המאור הקדוש בזה - הדין שהקדוש ברוך הוא רוצה בו, הוא דין ברור, הוא דין שמעורר אהבה ושמחה, והרשעים כאשר הם בעולם כולם דין הזוהמא, כולם דין שלא רוצה בו הקדוש ברוך הוא כלל, ועל כן לא רוצה שיתערב הדין הקדוש בדין טומאת הזוהמא, עד שהוא נכלה מעצמו ולהאביד אותו מן עולם הבא, ואותו דין הזוהמא שבו הוא מאביד אותו מהעולם

רבי אבא ורבי יוסי ורבי חזקיה, הוו יתבין ולעאן באורייתא, אמר ליה רבי חזקיה לרבי אבא, הא חמינן דקודשא בריך הוא אתרעי בדינא בכלא, לאתערבא דא בדא, ואיהו אריך דינא בחייבי עלמא, אי איהו אתרעי בדינא, אמאי סליק ליה מחייביא. אמר ליה כמה טורין אתעקרו במלה דא, אבל כמה מלין גלי בוצינא קדישא בהאי. [רבי אבא ורבי יוסי ורבי חזקיה היו יושבים ועמלים בתורה אמר לו רבי חזקיה לרבי אבא, הרי ראינו שהקדוש ברוך הוא רוצה בדין בכל להתערב זה בזה, והוא מאריך הדין ברשעי העולם, אם הוא רוצה בדין

מדוע מסלק אותו מהרשעים, אמר לו, כמה הרים נעקרו בדבר זה, אבל כמה הרים גילה המאור הקדוש בזה].

תא חזי, דינא דקודשא בריך הוא אתרעי ביה איהו ודינא בריר, איהו דינא דאתער רחימו וחדוה, אבל חייביא כד אינון בעלמא, כלהו דינא דזוהמא, כלהו דינא דלא אתרעי ביה קודשא בריך הוא כלל, ועל דא לא בעי לאתערבא דינא קדישא בדינא מסאבא דזוהמא, עד דאיהו אשתצי מגרמיה, ולאובדא ליה מן עלמא דאתי, וההוא דינא דזוהמא דביה, איהו אוביד ליה מעלמא. [ובוא וראה, הדין שהקדוש ברוך הוא רוצה בו, הוא דין ברור, הוא דין שמעורר אהבה ושמחה, אבל הרשעים כאשר הם בעולם כולם דין הזוהמא, כולם דין שלא רוצה בו הקדוש ברוך הוא כלל, ועל כן לא רוצה שיתערב הדין הקדוש בדין טומאת הזוהמא, עד שהוא נכלה מעצמו ולהאביד אותו מן עולם הבא, ואותו דין הזוהמא שבו הוא מאביד אותו מהעולם].

עת

בפרוח רשעים כמו עשב, כזה העשב שהוא ביובש הארץ והוא יבש, כאשר שורים בו מים מפריח ואותו יובש פורח, וכזה האילן הקצוץ שמציץ, ולא מעלה אלא אלו פארות לצד זה ולצד זה, שהם ענפים שעולים, ולעולמים לא עולה האילן, כאשר היה בראשונה להיות אילן, וכל זה להשמדם עדי עד, לעקור אותם משרשים ומהכל

פתח ואמר, (תהלים צב ח) בפרוח רשעים כמו עשב ויציצו כל פועלי און להשמדם עדי עד, האי קרא אוקמוה,

אבל תא חזי, בפרוח רשעים כמו עשב, כהאי עשבא דאיהו ביבישו דארעא, ואיהו יבישא, כד שראן ביה מיא אפריח, וההוא יבישו אתפרח, וכהאי אילנא קציצא דאציץ, ולא סליק אלא אינון פארות לסטר דא ולסטר דא, דאינון ענפין דסלקין, ולעלמין לא סליק אילנא כד הוה בקדמיתא למהוי אילנא, וכל דא להשמדם עדי עד, לעקרא לון משרשין ומכלא. [פתח ואמר בפרוח רשעים כמו עשב ויציצו כל פועלי און להשמדם עדי עד, זה הפסוק העמידוהו, אבל בוא וראה, בפרוח רשעים כמו עשב, כזה העשב שהוא ביובש הארץ והוא יבש, כאשר שורים בו מים מפריח ואותו יובש פורח, וכזה האילן הקצוץ (נ"א שצומח) שמציץ, ולא מעלה אלא אלו פארות לצד זה ולצד זה, שהם ענפים שעולים, ולעולמים לא עולה האילן כאשר היה בראשונה להיות אילן, וכל זה להשמדם עדי עד, לעקור אותם משרשים ומהכל].

הקב"ה מאריך רגזו ברשעים בזה העולם, מפני שזה העולם הוא חלק של סטרא אחרא, ועולם הבא הוא צד הקדושה והוא חלק הצדיקים, להיות הצדיקים הם בעטרה שכבוד ארונם בה, ושני צדדים אלו עומדים זה כנגד זה, זה צד הקדושה, וזה צד אחר של הטומאה, זה עומד לצדיקים, וזה עומד לרשעים, והכל זה כנגד זה, זכאים הם הצדיקים שאין להם חלק בזה העולם אלא בעולם הבא

תו רזא אחרא אית בהאי, על דקודשא בריך הוא אריך רוגזיה בחייביא בהאי עלמא, בגין דהאי עלמא איהו

חולקא דסטרא אחרא, ועלמא דאתי איהו סטרא דקדושה, ואיהו חולקא דצדיקיא, למהוי צדיקיא אינון בעטרא דיקרא דמאריהון ביה, ותרין סטרין אלין קיימין דא לקבל דא, דא סטרא דקדושה, ודא סטרא אחרא דמסאבא, דא קיימא לצדיקיא, ודא קיימא לרשיעיא, וכלא דא לקבל דא, זכאין אינון צדיקיא דלית לון חולקא בהאי עלמא אלא בעלמא דאתי. [עוד סוד אחר יש בזה, על שהקדוש ברוך הוא מאריך רגזו ברשעים בזה העולם, מפני שזה העולם הוא חלק של סטרא אחרא (הצד האחר), ועולם הבא הוא צד הקדושה, והוא חלק הצדיקים, להיות הצדיקים הם בעטרה שכבוד אדונם בה, ושני צדדים אלו עומדים זה כנגד זה, זה צד הקדושה, וזה צד אחר של הטומאה, זה עומד לצדיקים, וזה עומד לרשעים, והכל זה כנגד זה, זכאים הם הצדיקים שאין להם חלק בזה העולם אלא בעולם הבא].

סדר הלימוד ליום כג תשרי [יום 23 בשנה]

זוהר חלק ב' פרשת פקודי, דף רכ"ד עמוד א'

ונערים קטנים, מנוערים היו מכל דברי תורה ומכל מצוות התורה - קטנים, קטני אמונה, והתחייבו בחיוב זה העולם ובחיוב העולם הבא - יצאו מן העיר, יצאו מסוד האמונה

כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש וגו', רבי יוסי פתח קרא באלישע, דכתיב (מ"ב ב כג) ויעל משם בית אל, והוא עולה בדרך וגו', ונערים קטנים, הא

אוקמוה, מנוערים הוו מכל מילי אורייתא, ומכל פקודי אורייתא, קטנים זעירי מהימנותא, ואתחייבו בחיובא דהאי עלמא ובחיובא דעלמא דאתי, יצאו מן העיר, נפקו מרזא דמהימנותא, כתיב הכא יצאו מן העיר, וכתיב התם (הושע יא ט) ולא אבא בעיר, (ס"א מרזא דמהימנותא דאקרי עיר, (תהלים מח ט) עיר יהו"ה צבאות, עיר אלהינו). [כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש וגומר, רבי יוסי פתח פסוק באלישע, שכתוב ויעל משם בית אל והוא עולה בדרך וגומר, ונערים קטנים, הרי העמידוהו, מנוערים היו מכל דברי תורה, ומכל מצוות התורה, קטנים, קטני אמונה, והתחייבו בחיוב זה העולם ובחיוב העולם הבא, יצאו מן העיר, יצאו מסוד האמונה, כתוב כאן יצאו מן העיר, וכתוב שם ולא אבוא (ס"א מסוד האמונה שנקרא עיר, עיר ה' צבאות, עיר אלקינו)].

פנא

ויפן אחריו, שהסתכל לאחור אם יחזרו בתשובה אם לא - ויראם, הסתכל בהם שהרי זרע מתוקן עתיד לצאת מהם והעמידוהו - ויראם, שהיו עומדים אחר כך לעשות כמה רעות בישראל

ויפן אחריו ויראם. ויפן אחריו, דאסתכל לאחורא אי יהדרון בתויבתא אי לאו, ויראם, מאי ויראם, אסתכל בהו דהא לית זרעא מתתקנא זמין לנפקא מנייהו, ואוקמוה. ויראם, הא אוקמוה, דאתעבידו בליליא דכפורי, מיד ויקללם בשם יהו"ה. [ויפן אחריו ויראם

ויפן אחריו, שהסתכל לאחור אם יחזרו בתשובה אם לא, ויראם, מהו ויראם, הסתכל בהם שהרי זרע מתוקן עתיד לצאת מהם והעמידוהו, ויראם, הרי העמידוהו שנעשו בליל הכיפורים, מיד ויקללם בשם ה'.

ורזא איהו בהאי קרא, ויפן אחריו, אסתכל בהו אי יתענש עלייהו, ואתפני מהאי, כמה דאת דאת אמר, (במדבר יב י) ויפן אהרן, דאתפני מצרעתי, אוף הכא אתפני מעונשא דלהון, ויראם, דהוו קיימין לבתר למעבד כמה בישין בישראל. [נסוד הוא בזה הפסוק, ויפן אחריו, הסתכל בהם אם יענש עליהם, והתפנה מזה, כמו שאתה אומר ויפן אהרן, שהתפנה מצרעתו, גם כאן התפנה מהעונש שלהם. ויראם, שהיו עומדים אחר כך לעשות כמה רעות בישראל].

פב

ויפן אחריו, הסתכל מאחורי השכינה וראה את כולם, שהרי באותו לילה ששולט על כפרת חטאיהם של ישראל, התעברו אמותם מהם, מיד ויקללם בשם ה', ותצאן שתים דובים מן היער, שתים דובים, שנים דובים היה צריך לו, מהו שתים דובים, נקבות היו ובניהם, ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים

ויפן אחריו, כמה דאת אמר, (בראשית יט כו) ותבט אשתו מאחוריו, מאי מאחוריו, מאחורי שכינתא, אוף הכא ויפן אחריו, אסתכל מאחורי שכינתא, וחמא לכלהו דהא בההוא ליליא דשלטא על כפרה דחוביהון דישראל אתעברו אמהון מנייהו, מיד ויקללם בשם יהו"ה.

ותצאנה שתיים דובים מן היער, שתיים דובים, שנים דובים מבעי ליה, מאי שתיים דובים, נוקבין הוו ובנייהו. ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים, הא אוקמוה, לקבל קרבנין דבלק. [ויט אחריו, כמו שאתה אומר ותבט אשתו מאחריו. מהו מאחריו, מאחורי השכינה, גם כאן ויפן אחריו, הסתכל מאחורי השכינה וראה את כולם שהרי באותו לילה ששולט על כפרת חטאיהם של ישראל, התעברו אמותם מהם, מיד ויקללם בשם ה', ותצאן שתיים דובים מן היער, שתיים דובים, שנים דובים היה צריך לו, מהו שתיים דובים, נקבות היו ובניהם, ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים, הרי העמידוהו כנגד קרבנות בלק].

ספר

"הערב רב"

וכל המסתעף

על פי ספר הזוהר הקדוש

סדר ויקרא חלק ג'

זוהר חלק ג' פרשת צו, רעיא מהימנא, דף כ"ז עמוד ב'

פג

תנאים ואמוראים, אתם שמצד המדות של הקדוש ברוך הוא באתם, שטרחתם הרבה לנקות הבת שלו שהיא הלכה, מאלו קליפות, מערב רב, קושיות רעות שאין להם תירוץ ולא פירוק, שעליהם נאמר מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל

להמנות, אלא נאמר תיקו בהם, וכל תיקו של איסור לחומרא, והוא תיקו חסר ׳, שאין לו תיקון, חסר נו"ן שהיא העולם הבא שתיקה, כגון שתוק כך עלה במחשבה

פקודא בתר דא לעשות החטאת כמשפטה, תנאים ואמוראים, אתון דמסטרא דמדות דקודשא בריך הוא אתיתו, דטרחתון סגי לנקאה ברתא דילי, דאיהי הלכה, מאלין קליפין דערב רב, קושיין בישין דלית לון תירוץ ולא פרוקא, דעלייהו אתמר (קהלת א טו) מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות, אלא אתמר תיקו בהון, וכל תיקו דאסורא לחומרא, ואיהו תיקו חסר ׳, דלית ליה תיקון, חסר נו"ן דאיהו עלמא דאתי, דתיקו דעלמא דאתי שתיקה, כגון שתוק כך עלה במחשבה. [מצוה אחר זו לעשות החטאת כמשפטה, תנאים ואמוראים אתם שמצד המדות של הקדוש ברוך הוא באתם, שטרחתם הרבה לנקות הבת שלו שהיא הלכה, מאלו קליפות, מערב רב, קושיות רעות שאין להם תירוץ ולא פירוק, שעליהם נאמר מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות, אלא נאמר תיקו בהם, וכל תיקו של איסור לחומרא, והוא תיקו חסר ׳, שאין לו תיקון. חסר נו"ן שהיא העולם הבא שתיקה, כגון שתוק כך עלה במחשבה].

סדר הלימוד ליום כד תשרי [יום 24 בשנה]

זוהר חלק ג' פרשת צו, רעיא מהימנא, דף כ"ח עמוד א'

פר

באותו זמן יתקיים בהם ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו, כמו אדם ואשתו, שכבר העבר תערובת רעה

ערב רב קושיה רעה מהעולם, שהם עריות של הקדוש ברוך הוא ושכינתו, עריות ישראל, כל שכן עריות שלך רועה נאמן ומהלכה שלך, שבגללם צריך לכסות סודות התורה כמו שהעמידוהו כבוד אלוקים הסתר דבר, עד שנעברים מהעולם **בההוא** זמנא יתקיים בהו, (בראשית ב כה) ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו, כגון אדם ואשתו, דכבר אתעבר ערבוביא בישא ערב רב קושיא בישא מעלמא, דאינון עריין דקודשא בריך הוא ושכינתיה, עריין דישראל, כל שכן עריין דילך רעיא מהימנא, ומהלכה דילך, דבגינייהו צריך לכסאה רזין דאורייתא, כמה דאוקמוה (משלי כה ב) כבוד אלהי'ם הסתר דבר, עד דמתעברין מעלמא, ולית מלכים אלא ישראל, כמה דאוקמוה כל ישראל בני מלכים הם, בההוא זמנא, וכבוד מלכים חקור דבר, אמר רעיא מהימנא, בריך את לעתיק יומין, דמתמן את, כענפא דאתפשט מאילנא, הכי נשמתך ענפא מניה. [באותו זמן יתקיים בהם ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו, כמו אדם ואשתו, שכבר העבר תערוכת רעה ערב רב קושיה רעה מהעולם, שהם עריות של הקדוש ברוך הוא ושכינתו, עריות ישראל, כל שכן עריות שלך רועה נאמן ומהלכה שלך, שבגללם צריך לכסות סודות התורה כמו שהעמידוהו כבוד אלוקים הסתר דבר, עד שנעברים מהעולם, ואין מלכים אלא ישראל, כמו שהעמידוהו כל ישראל בני מלכים הם, באותו זמן וכבוד מלכים חקור דבר, אמר הרועה הנאמן, ברוך אתה לעתיק ימים, שמשם אתה כענף שמתפשט מהאילן, כך נשמתך ענף ממנו].

זוהר חלק ג' פרשת צו, רעיא מהימנא, דף כ"ח עמוד ב'

פה

חטאות שלהם, ואשם אמא של ערב רב דיבוק, אוחזת בכסא ששם המלכה, ולא מניחה לה לעלות מהגלות, וזכויות אוחזות בה לעלות, נשארת באויר, כמו דיבוק תלוייה באויר, חי"ת חי"ת, חטאות דלהון. ואשם, אימא דערב רב, סרכא אחידת בכרסיא, דתמן מטרוניתא, ולא מנחת לה לסלקא מגלותא, וזכוון אחידן בה לסלקא, אשתארת באוירא, כגון סרכא תלויה באוירא, ודא עמודא דאמצעיתא (דאיהו אוירא), הכי אשם תלוי בצדיק, דאיהו אחיד בין שמיא וארעא. [חי"ת חי"ת חטאות שלהם, ואשם אמא של ערב רב דיבוק, אוחזת בכסא ששם המלכה, ולא מניחה לה לעלות מהגלות, וזכויות אוחזות בה לעלות, נשארת באויר, כמו דיבוק תלוייה באויר, וזה עמוד האמצע (שהוא אויר). כך אשם תלוי בצדיק, שהוא אחוז בין שמים וארץ].

זוהר חלק ג' פרשת קדושים, דף פ"ו עמוד ב'

פו

קין כלאים היה, תערובת שלא צריכה, צד אחר שלא המין של חוה ואדם, וקרבנו מאותו צד הוא בא - הבל ממין אחד של אדם וחוה - ובמעיה של חוה התחברו אלו שני צדדים, ומפני שהתחברו ביחד, לא באה מהם תועלת לעולם ונאברו - ועד יום זה הצד שלהם קיים, ומי שמראה עצמו במעשה חיבור זה, מעורר עליו אלו צדדים ביחד ויכול להנוק, ושורה

עליו רוח אחר שלא צריך, וישראל צריכים לעורר עליהם רוח קדוש להיות קדושים, להמצא בשלום בעולם הזה ובעולם הבא

כתיב ומעץ הדעת טוב ורע ומה על דא גרים אדם מיתה בעלמא מאן דאחזי עובדא אחרא דלא אצטריך על אחת כמה וכמה. שור וחמור אוכחן. מסטרא דא אקרי שור ומסטרא דא אקרי חמור. וע"ד כתיב לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. לא תעביד ערבובייה כחדא בגין דאתער לאתחברא סטרא אחרא כחדא לאבאשא עלמא. ומאן דפריש לון אסגי שלמא בעלמא. אוף הכא מאן דפריש לון בההוא גוונא כמה דאמרו דלא אשתכח שוע טווי ונוז כחדא האי ב"נ אסגי שלמא עליה ועל כל עלמא. [כתוב ומעץ הדעת טוב ורע, ומה על זה גרם אדם מיתה בעולם, מי שמראה מעשה אחר שלא צריך על אחת שלא צריך על אחת כמה וכמה, שור וחמור מוכיחים, מצד, זה נקרא שור ומצד זה נקרא חמור, ועל זה כתוב לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו, לא תעשה תערובת ביחד, מפני שמעורר להתחבר סטרא אחרא (הצד האחר) ביחד להרע העולם, ומי שמפריד אותם מרבה שלום בעולם, גם כאן מי שמפריד אותם באותו גוון כמו שאמרו, שלא נמצא שוע טווי ונוז כאחד, זה הבן אדם מרבה שלום עליו ועל כל העולם].

קרבנא דקין הוה פשתים וקרבנא דהבל הוה צמר לאו דא כדא ולא דא כדא. רזא דמלה קין כלאים הוה ערבובייה דלא אצטריך. סטרא אחרא דלא זינא דחווה ואדם וקרבניה מההוא סטרא קא אתי. הבל מזינא חדא

דאדם וחוה ובמעשה דחוה אתחברו אלין תרין סטריין. ובגין דאתחברו כחדא לא אתיא מנייהו תועלתא לעלמא ואתאבידו. [הקרבתן של קין היה פשטים, והקרבתן של הבל היו צמר, לא זה כזה ולא זה כזה, סוד הדבר, קין כלאים היה, תערובת שלא צריכה, צד אחר שלא המין של חוה ואדם, וקרבתו מאותו צד הוא בא, הבל ממין אחד של אדם וחוה, ובמעשה של חוה התחברו אלו שני צדדים, ומפני שהתחברו ביחד, לא באה מהם תועלת לעולם ונאבדו].

ועד יומא דין סטרא דלהון קיימא. ומאן דאחזי גרמיה בעובדא דחבורא דא אתער עליה אינון סטריין כחדא ויכיל לאתזקא ושארי עלוי רוחא אחרא דלא אצטריך. וישראל בעאן לאתערא עלייהו רוחא קדישא למהוי קדישין לאשתכחא בשלמא בעלמא דין ובעלמא דאתי. [ועד יום זה הצד שלהם קיים, ומי שמראה עצמו במעשה חיבור זה, מעורר עליו אלו צדדים ביחד ויכול להנזק, ושורה עליו רוח אחר שלא צריך, וישראל צריכים לעורר עליהם רוח קדוש להיות קדושים, להמצא בשלום בעולם הזה ובעולם הבא].

סדר הלימוד ליום כה תשרי [יום 25 בשנה]

זוהר חלק ג' פרשת אמור, רעיא מהימנא, דף צ"ז עמוד א'

פז

המלכה ובניה ביחד הולכים - אשה זנונים מרחקת עצמה מביניהם, שלא יכולה לעמוד על גבה - אשת חיל מקרבת

עצמה להתקרב אצל הכהן הגדול, וודאי טהורה היא ונקתה ונזרעה זרע, ומוסיפה כח ואהבה לגבי בעלה - אשת זנונים בורחת מן המקדש שלא להתקרב אצלו, שאילו באותו זמן שאשת חיל בודקת עצמה, היא מתקרבת אצלה, נאבדת מהעולם, ועל כן לא צריכה להתקרב למקדש ובורחת ממנו, ונשארו ישראל זכאים בלי תערובת אחרת לגבי סוד האמונה - בדיקת אשת חיל סם המות לאשת זנונים, וזו היא העצה שנתן הקדוש ברוך הוא לבניו, להקריב קרבן זה בשביל אשת חיל, שתברח אשת זנונים ממנה, וישארו בלי תערובת אחרת, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא

והניף את העומר וגו'. פקודא דא לקרבא קרבן העומר קרבנא דא כלא איהו בדבקותא עילא ותתא מטרוניתא ובנהא כחדא אזלין. עמר דא מקרבין ישראל בדכיותא דלהון וההוא קרבנא איהו מן שעורים ודא אתקריב למיעל רחימו בין אתתא ובעלה. [והניף את העומר וגו'. מצוה זו להקריב קרבן העומר, קרבן זה הכל הוא בדביקות מעלה ומטה, המלכה ובניה ביחד הולכים, עומר זה מקריבים ישראל בטהרה שלהם, ואותו קרבן הוא מן שעורים, וזה נקרב להכניס אהבה בין האשה ובעלה].

אשת זנונים אתרחקת גרמה מבינייהו דלא יכילת למיקם על גבה. אשת חיל קריבת גרמה לקרבא לגבי כהנא רבא ודאי טהורה היא ונקתה ונזרעה זרע ואוסיפת חילא ורחימו לגבי בעלה. אשת זנונים ערקת מן מקדשא דלא למקרב לגביה דאלמל' בההוא זמנא דאשת חיל אבדיקת גרמה איהי אתקריבת לגבה אתאבידת מעלמא וע"ד לא בעיא לקרבא למקדשא וערקת מניה ואשתארו

ישראל זכאין בלא ערבוביא אחרא לגבי רזא דמהימנותא. [אשה זנונים מרחקת עצמה מביניהם, שלא יכולה לעמוד על גבה, אשת חיל מקרבת עצמה להתקרב אצל הכהן הגדול, וודאי טהורה היא ונקתה ונזרעה זרע, ומוסיפה כח ואהבה לגבי בעלה, אשת זנונים בורחת מן המקדש שלא להתקרב אצלו, שאילו באותו זמן שאשת חיל בודקת עצמה, היא מתקרבת אצלה, נאבדת מהעולם, ועל כן לא צריכה להתקרב למקדש ובורחת ממנו, ונשארו ישראל זכאים בלי תערובת אחרת לגבי סוד האמונה].

רזא דסתרא דא תרתין אחתן. וכד ארחת דא לגבי דא בבדיקו דילה צבתה בטנה ונפלה ירכה דהא בדיקו דאשת חיל סמא דמותא לאשת זנונים. ודא איהו עיטא דיהב קב"ה לבנוי לקרבא קרבנא דא בגין אשת חיל דתערוק אשת זנונים מינה. ואשתארו ישראל בלא ערבוביא אחרא זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי. [סוד סתר זה שתי אחיות, וכאשר מריחה זו אצל זו בבדיקה שלה צבתה בטנה ונפלה ירכה, שהרי בבדיקת אשת חיל סם המות לאשת זנונים וזו היא העצה שנתן הקדוש ברוך הוא לבניו, להקריב קרבן זה בשביל אשת חיל, שתברח אשת זנונים ממנה, וישארו בלי תערובת אחרת, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא].

זוהר חלק ג' פרשת בהר, רעיא מהימנא, דף קי"א עמוד א'

פתי

לעולם בהם תעבודו, מצוה זו לעבוד בעבד כנעני, והם מצד חם שגילה עריות, שנאמר עליו ארור כנען עבד עבדים יהיה

לאחיו, מדוע עבד עבדים, אלא עבד לאותו עבד עולם, שהוא עולמו של יובל - סוד הגלגול, גולל אור מפני חושך, עבד אברהם שיצא מחושך, וזה זרע של חם, דיו לעבד להיות כרבו, שהוא אברהם שיצא מתרח עובד עבודה זרה, וחושך מפני אור, זה ישמעאל שיצא מאברהם, ועשו מיצחק

והתנחלתם אותם לבניכם וגו' לעולם בהם תעבדו וגו'. פקודא דא לעבוד בעבד כנעני דכתיב לעולם הם תעבדו ואינון מסטרא דחם דגלי עריין דאתמר עליה ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו. אמאי עבד עבדים. אלא עבד להווא עבד עולם דאיהו עולמו של יובל. ואי תימא דהא אחוה דשם ויפת הוה אמאי לא הוה הכי כוותייהו והכי מזרעא דחם הוה אליעזר עבד דאברהם אמאי לא הוי כותיה דנפק צדיק וקב"ה אודי בברכתיה כד בריך ליה לבן. [והתנחלתם אותם לבניהם וגו' לעולם בהם תעבדו וגו' מצוה זו לעבוד בעבד כנעני, שכתוב לעולם בהם תעבדו, והם מצד חם שגילה עריות, שנאמר עליו ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו, מדוע עבד עבדים, אלא עבד לאותו עבד עולם, שהוא עולמו של יובל, ואם תאמר שהרי אחיו של שם ויפת היה, מדוע לא היה כך כמותם, וכך מזרע חם היה אליעזר עבד אברהם, מדוע לא היה כמותו, שיצא צדיק, והקדוש ברוך הוא הודה בכרכתו כאשר ברך אותו לבן].

אלא ודאי הכא ברזא דגלגולא גולל אור מפני חשך עבדא דאברהם דנפק מחשך ודא זרעא דחם. דיו לעבד להיות כרבו דאיהו אברהם דנפק מתרח עובד כו"ם. וחשך מפני אור דא ישמעאל דנפק מאברהם ועשו

מיצחק. [אלא וודאי כאן בסוד הגלגול, גולל אור מפני חושך, עבד אברהם שיצא מחושך, וזה זרע של חם, דיו לעבד להיות כרבו, שהוא אברהם שיצא מתרח עובד עבודה זרה, וחושך מפני אור, זה ישמעאל שיצא מאברהם, ועשו מיצחק].

פ"ט

מי שמערב טיפה שלו בשפחה מחלת בת ישמעאל, או בבת אל נכר, שהם רע חושך, וטיפה שלו, טוב, אור, וירא אלהים את האור כי טוב, מערב טוב עם רע, עבר על מאמר אדונו, שאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו

ורזא תערוכת טפין באתר דלאו דיליה גרים דא. מאן דעריב טפה דיליה בשפחה מחלת בת ישמעאל. או בבת אל נכר דאינון רע חושך וטפה דיליה טוב אור וירא אלקים את האור כי טוב. מערב טוב עם רע עבר על מימרא דמאריה דאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. [וסוד זה תערוכת טיפות במקום שלא שלו גורם זה, מי שמערב טיפה שלו בשפחה מחלת בת ישמעאל, או בבת אל נכר, שהם רע חושך. וטיפה שלו, טוב, אור, וירא אלהים את האור כי טוב, מערב טוב עם רע, עבר על מאמר אדונו, שאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו].

סדר הלימוד ליום כו תשרי [יום 26 בשנה]

צ

הקדוש ברוך הוא באותו שערב (של ערב רב), מרכיב אותו ומביא אותו בגלגול לקבל עונשו, חוזר בתשובה עוסק בתורה

ומבדיל טוב מרע, שהם איסור והיתר, טומאה וטהרה, כשר
ופסול, בזה נפרש רע מטוב

קוב"ה בההוא דערב (רב) ארכיב ליה ואייתי ליה
בגלגולא לקבלא עונשיה. חזר בתיובתא
אשתדל באורייתא ואפריש טוב מרע דאינון אסור והתר
טומאה וטהרה כשר ופסול. בדא אתפרש רע מטוב
דאתמר ביה וייצר יצירה לטב ויצירה לביש באורייתא
אפריש לון קב"ה ירית ליה נשמתא מניה למהוי שלטא
על תרוייהו בחד דאיהו אור עלמא דאתי ובחד איהו חשך
עלמא דין הה"ד ויפח באפיו נשמת חיים. [הקדוש ברוך
הוא באותו שערב (של ערב רב), מרכיב אותו ומביא אותו
בגלגול לקבל עונשו, חוזר בתשובה עוסק בתורה ומבדיל
טוב מרע, שהם איסור והיתר, טומאה וטהרה, כשר
ופסול, בזה נפרש רע מטוב, שנאמר בו וייצר, יצירה
ל טוב ויצירה לרע, בתורה הבדיל אותם, והקדוש ברוך
הוא הוריש לו נשמה ממנו, להיות לו שולט על שניהם,
באחד שהוא אור עולם הבא, ובאחד שהוא חושך עולם
הזה, זה הוא שכתוב ויפח באפיו נשמת חיים].

וכפום זכוון וחובין. כמה דאוקמוה העושה מצוה אחת
מטיבין לו. בינוני זכוון וחובין שקולין פלגו זכוון
לעילא (ס"א ופלגו לתתא) ופלגו חובין לתתא ורזא דא מה
שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש.
צדיק גמור כל זכווי לעילא וחובין לתתא. רשע גמור
חובין לעילא וזכווי לתתא. [וכפי זכויות וחטאים, כמו
שהעמידוהו העושה מצוה אחת מטיבים לו, בינוני
זכויות וחטאיו שקולים חצי זכויות למעלה (נ"א למטה)

(וחצי למטה) וחצי חטאיו למטה, וסוד זה מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש, צדיק גמור, כל זכויותיו למעלה, וחטאיו למטה. רשע גמור, חטאיו למעלה וזכויותיו למטה].

זכר נש דחב באתגלייא בתרין דרגין איהו אי חזר בתיובתא באתגלייא בין צדיקייא בגין דידיעין דינוי דקב"ה ונטרין גרמייהו מלמחטי ובאתכסיא בין רשיעיא לקיים בהו ועיני רשעים תכלינה. [ובן אדם שחוטא בגלוי, בשתי דרגות הוא, אם חוזר בתשובה בגלוי, בין הצדיקים, מפני שיודעים דיני הקדוש ברוך הוא ושומרים עצמם מלחטוא, ובסתור, בין רשעים לקיים בהם ועיני רשעים תכלינה].

חטא של אדם שעבר על ע"ז, העביר עליו והרכיב אותו בטיפת תרח - חזר בתשובה ושבר צלמי הע"ז וכל מזונות שלו, הוא תיקן במה שחטא ושבר החטא והבנין הרע שבנה והמליך את הקדוש ברוך הוא ושכינתו על העולם מפני שקדש שמו יתברך ברבים ונכנס באש להשרף עצמו לקיים בו פסילי אלהים תשרפון באש, ולא עוד אלא שאת אביו תרח החזיר בתשובה והכניס אותו ואת אמו ואת כל בעלי אותו דור בגן עדן, וכך התלבן באש, ככסף שהוא מטב"ע המלך וזייף אותו בעופרת, מכניס אותו באש ויוצאת העופרת לחוץ, ישמעאל, ומפני זה יצא מצחק בע"ז, ונשאר אדם מלובן - אח"כ בא יצחק והתחזק בו מהחטא השני של אדם, שפיכות דמים, וזה גרם הניסיון של יצחק בסכין, והתברר בו כמי שבורר אוכל מתוך פסולת ויוצאת פסולת לחוץ, עשו שופך

דמים - אח"כ בא יעקב והרכיב אותו בלבן, ונעשה עבר אצלו, להוציא שתי טיפות שזרק אדם במקום זר, וזה גילוי עריות, והוציא אותן מן לבן הארמי נחש - ובשלשה אלו היה לאדם שינוי השם ושינוי מקום ושינוי מעשה, שינוי השם באברהם, שינוי מעשה ביעקב, ושינוי מקום ביצחק - ואם לזה שנאמר בו אז ראה ויספרה קיבל בתשובה, כל שכן לאחרים

ובגין דא חובא דאדם עבר על ויצו יי' אלקים ואוקמוה אין צו אלא ע"ז אעבר עליה ארכיב ליה בטפת תרח דביה רתח לקב"ה דעבר על צו מע"ז. הדר בתיובתא ותבר צולמין דעכו"ם וכל מזוני דיליה, הוא תקין במה דחב ותבר חובא ובנינא בישא דבנה ואמליך ליה לקב"ה ושכינתיה על עלמא. [ומפני זה חטא של אדם שעבר על ויצו ה' אלהים והעמידוהו אין צו אלא עבודה זרה, העביר עליו והרכיב אותו בטיפת תרח, שבו הרתיח את הקדוש ברוך הוא שעבר על צו מעבודה זרה, חזר בתשובה ושבר צלמי העבודה זרה, וכל מזונות שלו, הוא תיקן במה שחטא, ושבר החטא והבגין הרע שבנה, והמליך את הקדוש ברוך הוא ושכינתו על העולם].

במאי בגן דקדיש שמיה ית' ברבים ועאל בנורא לאתוקדא גרמיה לקיים ביה פסילי אלהיהם תשרפון באש ולא עוד אלא דלאבוי תרח אהדר בתיובתא ואעיל ליה ולאמיה ולכל מארי דההוא דרא בגן עדן והכי אתלבן בנורא. ככספא דאיהי מוניט"א דמלכא ושקר לה בעופרת אעיל ליה בנורא ונפק העופרת לבר ישמעאל. לובגין דא נפק מצחק בע"ז ואשתאר אדם מלובן. והאי איהו שינוי השם. דכד

אתגלגל אדם בעי למעבד ליה שינוי השם. שנוי מקום. ושנוי מעשה. [במה, מפני שקדש שמו יתברך ברבים, ונכנס באש להשרף עצמו לקיים בו פסילי אלהים תשרפון באש, ולא עוד אלא שאת אביו תרח החזיר בתשובה, והכניס אותו ואת אמו ואת כל בעלי אותו דור בגן עדן, וכך התלבן באש, ככסף שהוא מטב"ע המלך וזייף אותו בעופרת, מכניס אותו באש ויוצאת העופרת לחוץ, ישמעאל, ומפני זה יצא מצחק בעבודה זרה, ונשאר אדם מלובן וזה הוא שינוי השם, שכאשר מתגלגל אדם צריך לעשות לו שינוי השם, שינוי מקום ושינוי מעשה].

לבתר אתא יצחק ואתתקף ביה מחובא תניינא דאתמר ביה על האדם דדא שפיכות דמים ודא גרם נסיונא דיצחק בסכינא ואתברר ביה כמאן דבריר אוכל מגו פסולת ונפק פסולת לבר עשו שופך דמים. [אחר כך בא יצחק והתחזק בו מהחטא השני, שנאמר בו על האדם, שזה שפיכות דמים, וזה גרם הניסיון של יצחק בסכין, והתברר בו כמי שבורר אוכל מתוך פסולת, ויוצאת פסולת לחוץ, עשו שופך דמים].

לבתר אתא יעקב וארכיב ליה בלבן ואתעביד עבד לגביה הה"ד אעבדך שבע שנים ברחל ובה היא סבה דאחלף לה באחותה עבד שבע שנים אחרנין לאפקא תרין טפין דזרק אדם באתר נכראה. ודא גלוי עריות והאי איהו לאמר. ואפיק לון מן לבן הארמי נחש. [אחר כך בא יעקב והרכיב אותו בלבן, ונעשה עבד

אצלו, זה הוא שכתוב אעבדך שבע שנים ברחל, ובאותה סיבה שהחליף אותה באחותה, עשה שבע שנים אחרות, להוציא שתי טיפות שזרק אדם במקום זר, וזה גילוי עריות, וזה הוא לאמר, והוציא אותן מן לבן הארמי נחש].

ובתלת אלין הוה לאדם שנוי השם ושנוי מקום ושנוי מעשה. שנוי השם באברהם. ושנוי מקום ביצחק. ושנוי מעשה ביעקב ואי להאי דאתמר ביה אז ראה ויספרה קבל בתיובתא כ"ש לאחרים. [ובשלשה אלו היה לאדם שינוי השם ושינוי מקום ושינוי מעשה, שינוי השם, באברהם. ושינוי מעשה, ביעקב, ושינוי מקום, ביצחק, ואם לזה שנאמר בו אז ראה ויספרה קיבל בתשובה, כל שכן לאחרים].

ובגין דא עבד טוב אתרא גרים ועבד רע אוף הכי אבל שאר עבדים. לעולם בהם תעבודו. קמו מארי מתיבתא ואמרו אשרי העם שככה בגימטריא משה. קם רעיא מהימנא ואמר אשרי העם שיי' אלקיו. [ומפני זה עבד טוב המקום גורם, ועבד רע גם כן, אבל שאר עבדים לעולם בהם תעבודו, קמו בעלי הישיבה ואמרו אשרי העם שככה לו, שככה בגימטריא משה, קם הרועה הנאמן ואמר אשרי העם שה' אלהיו].

סדר הלימוד ליום כז תשרי [יום 27 בשנה]

ספר
 "הערב רב"
 וכל המסתעף
 על פי ספר הזוהר הקדוש
 סדר במדבר חלק ד'

זוהר חלק ג' פרשת נשא, רעיא מהימנא, דף קכ"ב עמוד ב'

צב

משה ביקש מהקב"ה שלא תשרה תשרה שכינה על אומות העולם, ונתן לו, ההבל שעומד על אומות העולם מהיכן יוצא, או על הרשעים שהם ערב רב מעורבים עם ישראל, אלא וודאי אין כל פנים שוים, אפילו ישראל אין הם שווים, כל שכן אחרים

ותשובה דא אתקריאת חיים כי ממנו תוצאות חיים דאינון נשמתין דישראל. ואיהו הכל דנפק ועאל בפומא דב"נ בלא עמל ובלא יגיעה. ה' דבהבראם. ועלה אתמר כי על כל מוצא פי יי' יחיה האדם והיא על רישיה דב"נ. עלה אתמר ותמונת יי' יביט. אך בצלם יתהלך איש ובגין דאיהי על רישיה דב"נ אסיר ליה לב"נ למיזל ד' אמות בגלוי דרישא דאם היא אסלקת מעל רישיה דב"נ מיד אסתלקו חיים מניה. [ותשובה זו נקראת חיים, כי ממנו תוצאות חיים, שהם נשמות ישראל, והוא הבל שיוצא ונכנס בפה האדם בלא עמל ובלא יגיעה, ה'

של בהבראם, ועליה נאמר כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, והיא על ראש האדם, עליה נאמר ותמונת ה' יביט, אך בצלם יתהלך איש, ומפני שהיא על ראש האדם, אסור לו לבן אדם ללכת ארבע אמות בגילוי הראש, שאם היא מסתלקת מעל ראש האדם, מיד מסתלקים חיים ממנו].

ואי תימא דכך שריא על אומין דעלמא אע"ג דלא אתברי בהון שמיא וארעא וכל תולדין דבהון. לא שריא ודאי דמשה בעא מקב"ה דלא תשרי שכינא על אומין דעלמא ויהיב ליה. הבלא דקיימא על אומין דעלמא מאן נפקא או על חייביא דאינון ערב רב מעורבין עם ישראל אלא ודאי לית כל אפייא שוין. אפילו ישראל לאו אינון שוין. כ"ש אחרנין. [ואם תאמר שכך שורה על אומות העולם, אף על פי שלא נבראו שמים וארץ וכל תולדות שבהם, לא שורה וודאי, שמשה ביקש מהקדוש ברוך הוא שלא תשרה תשרה שכינה על אומות העולם, ונתן לו, ההבל שעומד על אומות העולם מהיכן יוצא, או על הרשעים שהם ערב רב מעורבים עם ישראל, אלא וודאי אין כל פנים שוים, אפילו ישראל אין הם שווים, כל שכן אחרים].

זוהר חלק ג' פרשת נשא, רעיא מהימנא, דף קכ"ד עמוד א'

צג

ישראל, כאשר הם מחללים התורה, הקדוש ברוך הוא יכניס אותם בגלות בני עשו ובני ישמעאל, תחת שעבוד שלהם שדרגתם כל"ב ונח"ש ונידונים שם, ובהם יתבררו ויתלבנו ויצרפו כצרוף הכסף וכבחון הזהב, זה הוא שכתוב וצרפתים

כצרוף את הכסף וכחנתים כבחון את הזהב, עד שיתקיים בהם אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו

אליהו קום אפתח עמי בפקודין דאנת הוא עוזר לי בכל סטרא דהא עלך אתמר בקדמיתא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ובן אהרן ודאי איהו אח דילי אח לצרה יולד. פתח ואמר: [אליהו קום פתח עמי במצוות, שאתה הוא עוזר לי בכל צד, שהרי עליך נאמר בראשונה פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, ובן אהרן וודאי הוא אח שלי, אח לצרה יולד, פתח ואמר]:

פקודא לדון בדיני סוטה הה"ד יעבר עליו רוח קנאה וקנא וגו'. ודאי רוח קנאה מתרין סטרין אשתכח חד בשקרא וחד בקשוט בגין דא ברוח שקרא וקנא את אשתו והיא לא נטמאה. ותנינא ועבר עליו וגו' וקנא את אשתו והיא נטמאה. [מצוה לדון בדיני סוטה, זה הוא שכתוב ועבר עליו רוח קנאה וקנא וגו', וודאי רוח קנאה משני צדדים נמצא, אחד בשקר ואחד באמת, משום כך ברוח שקר וקנא את אשתו והיא לא נטמאה, ושנינו ועבר עליו וגו' וקנא את אשתו והיא נטמאה].

וכי אית קושטא ברוח מסאבא אלא בכר נש מסטרא דאילנא דטוב ורע תמן יצר הרע נחש בזמנא דאית לב"נ אתתא שפירא בכל עובדין טבין דאתמר בה אשת חיל עטרת בעלה יצר הרע אית ליה קנאה כגוונא דאשכחנא דקני אדם על אנתתיה עד דפתי לה וגרם לה מיתה ולזמנין שליט עלה בחובין ומסאב לה והא אתעבידת נבלה. [וכי יש אמת ברוח טומאה, אלא בכך אדם מצד האילן של טוב ורע, שם יצר הרע נחש, בזמן

שיש לבן אדם אשה טובה בכל מעשים טובים שנאמר בה אשת חיל עטרת בעלה, יצר הרע יש לו קנאה, כמו שמצינו שקינא לאדם על אשתו, עד שפיתה אותה וגרם לה מיתה, ולעיתים שולט עליה בחטאים ומטמא אותה, והרי נעשית נבילה].

ויצר הרע מסטרא דימינא דיליה דרגא דישמעאל אתקרי נחש. ומסטרא דשמאלא דרגיה דעשו סמא"ל אתקרי כלב ממנא דגיהנם דצווח הב הב הדא הוא דכתיב לעלוקה שתי בנות הב הב וברעותא דיליה למיכל נשמתא מסאבא בנורא דיליה גיהנם ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו בקשוט והיא נטמאה. [ויצר הרע, מצד הימין שלו דרגת ישמעאל נקרא נחש, ומצד שמאל דרגת עשו סמא"ל נקרא כלב, ממונה הגיהנם שצווח הב הב, זה הוא שכתוב לעלוקה שתי בנות הב הב, וברצון שלו לאכול נשמה טמאה באש שלו גיהנם, ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו באמת והיא נטמאה].

ובגינה אתמר ובת איש כהן דא מיכאל כי תחל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרף ותמן אתוקדת ההיא זוהמא ואתלבנת איהי מניה ככסף דאתלבן בנורא וההיא עופרת דזוהמא אתוקד ואתעביד עפר ואתאביד. [ובגללה נאמר ובת איש כהן, זה מיכאל, כי תחל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרף, ושם נשרפת אותה זוהמא ומתלבנת היא ממנו, ככסף שמתלבן באש, ואותו עופרת הזוהמא נשרפת ונעשית עפר ונאבדת].

כגוונא דא בישראל כד אינון מחללין אורייתא קב"ה ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל תחות

שעבודא דלהון דדרגייהו כל"ב ונח"ש ואתדנו תמן ובהון יתבררו ויתלבנו ויצורפו כצרוף הכסף וכבחון הזהב ה"ד וצרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב עד דיתקיים בהו אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. [כמו כן בישראל, כאשר הם מחללים התורה, הקדוש ברוך הוא יכניס אותם בגלות בני עשו ובני ישמעאל, תחת שעבוד שלהם שדרגתם כל"ב ונח"ש ונידונים שם, ובהם יתבררו ויתלבנו ויצורפו כצרוף הכסף וכבחון הזהב, זה הוא שכתוב וצרפתים כצרוף את הכסף וכחנתים כבחון את הזהב, עד שיתקיים בהם אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו].

סדר הלימוד ליום כח תשרי [יום 28 בשנה]

צד

ואילן של טוב ורע בגללו נאמר ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים וגו', מפני שהיו ישראל עם ערב רב כולם היו אילן של טוב ורע, ועל כן חציו מתוק מצד הימין, וחציו מר מצד השמאל, ובזמן שערב רב היו מחטיאים את ישראל, היה כאילו היו כולם מצד הרע, והמים הפכו כולם מרים

ואילנא דטוב ורע בגיניה אתמר ויורהו יי' עץ וישלך אל המים וימתקו המים וגו'. בגין דהוו ישראל עם ערב רב כלהו הוו אילנא דטוב ורע ועל דא חציו מתוק מסטרא דימינא. וחציו מר מסטרא דשמאלא. ובזמנא דעדב רב הוו מחטיאין לון לישראל הוי כאילו הוו כלהו מסטרא דרע ומיא אתהדרא כלהון מרירין כההוא עץ מר

במיא הה"ד ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם. [ואילן של טוב ורע בגללו נאמר ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים וגו', מפני שהיו ישראל עם ערב רב כולם היו אילן של טוב ורע, ועל כן חציו מתוק מצד הימין, וחציו מר מצד השמאל, ובזמן שערב רב היו מחטיאים את ישראל, היה כאילו היו כולם מצד הרע, והמים הפכו כולם מרים, כאותו עץ מר במים, זה הוא שכתוב ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם].

והאי עץ מר איהו כגוונא דנסיונא דסוטה אי סתת תחות בעלה אינון מיין דאשקיין לה אתהדרו מרירין ובהון וצבתה בטנה ונפלה יריכה ואי לא סתת מה כתיב ונקתה ונזרע' זרע ואולידת בר אוף הכא וימתקו המים. [וזה העץ המר, הוא כמו נסיון הסוטה, אם סתתה תחת בעלה אלו המים שמשקים אותה הופכים מרים, ובהם וצבתה בטנה ונפלה יריכה, ואם לא סתתה מה כתוב ונקתה ונזרעה זרע, ומולידה בן, אף כאן וימתקו המים].

ציה

כמו כן יעשה לנסות את ישראל בגאולה האחרונה, זה הוא שכתוב יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, שהם מצד הטוב ועומדים בניסיון, והרשיעו רשעים, אלו מצד הרע, ויתקיים בהם ואל ארמת ישראל לא יבואו, והורג אותם - והמשכילים יבינו, בשבילם נאמר והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בזה החיבור שלך שהוא ספר הזוהר מן הזוהר של אימא עליונה תשובה, באלו לא צריך נסיון, ומפני שעתידים ישראל לטעום

מעץ החיים, שהוא זה ספר הזוהר, יצאו בו מן הגלות ברחמים ויתקיים בהם ה' ברד ינחנו ואין עמו אל נכר, והאילן של טוב ורע, שהוא איסור והיתר טומאה וטהרה, לא שולט על ישראל יותר, שהרי פרנסה שלהם לא תהיה אלא מצד עץ החיים, שאין שם לא קושיה מצד הרע ולא מחלוקת מרוח הטומאה, שכתוב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ – שלא יתפרנסו תלמידי חכמים מעמי הארץ, אלא מצד הטוב, שאוכלים טהרה כשר והיתר, ולא מערב רב שאוכלים טהרה כשר היתר, ולא מערב רב שאוכלים טומאה פסול אסור, שהם טמאים, שמטמאים עצמם בנדה שפחה גויה זונה, מפני שהם בני לילית שהיא נדה שפחה גויה זונה חוזרים לשרשם, ועליהם נאמר כי משורש נחש יצא צפע

בגזונא דא יתעביד לנסאה לון לישראל בפורקנא בתרייתא הה"ד יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים דאינון מסטרא דטוב וקיימין בנסיונא. והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע ויתקיים בהון ואל אדמת ישראל לא יבאו וקטיל לון. [כמו כן יעשה לנסות את ישראל בגאולה האחרונה, זה הוא שכתוב יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, שהם מצד הטוב ועומדים בניסיון, והרשיעו רשעים, אלו מצד הרע, ויתקיים בהם ואל אדמת ישראל לא יבואו, והורג אותם].

והמשכילים יבינו מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי בגינייהו אתמר (שם) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון יי' ברד

ינחנו ואין עמו אל נכר. [והמשכילים יבינו, מצד הבינה שהוא עץ החיים, בשבילם נאמר והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בזה החיבור שלך שהוא ספר הזוהר מן הזוהר של אימא עליונה תשובה, באלו לא צריך נסיון, ומפני שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה ספר הזוהר, יצאו בו מן הגלות ברחמים ויתקיים בהם ה' בדם ינחנו ואין עמו אל נכר].

ואילנא דטוב ורע דאיהו איסור והיתר טומאה וטהרה לא שלטא על ישראל יתיר דהא פרנסה דילן לא ליהוי אלא מסטרא דאילנא דחיי דלית תמן לא קשיא מסטרא דרע ולא מחלוקת מרוח הטומאה דכתיב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. [והאילן של טוב ורע, שהוא איסור והיתר טומאה וטהרה, לא שולט על ישראל יותר, שהרי פרנסה שלהם לא תהיה אלא מצד עץ החיים, שאין שם לא קושיה מצד הרע, ולא מחלוקת מרוח הטומאה, שכתוב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ].

דלא יתפרנסון ת"ח מעמי הארץ אלא מסטרא דטוב דאכלין טהרה כשר היתר ולא מערב רב דאכלין טומאה פסול איסור דאינון מסאבין דמסאבין גרמייהו בנשג"ז. בגין דאינון בנוי דלילית דאיהי נשג"ז חזרין לשרשיהו. ועלייהו אתמר כי משרש נחש יצא צפע. [שלא יתפרנסו תלמידי חכמים מעמי הארץ, אלא מצד הטוב, שאוכלים טהרה כשר והיתר, ולא מערב רב שאוכלים טומאה פסול אסור, שהם טמאים, שמטמאים עצמם בנדה שפחה גויה זונה, מפני שהם בני לילית שהיא נדה

שפחה גויה זונה חוזרים לשרשם, ועליהם נאמר כי משורש נחש יצא צפע].

סדר הלימוד ליום כט תשרי [יום 29 בשנה]

איסור והיתר טומאה וטהרה, לא מעבר מעם הארץ, שמצדם אין בין גלות לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד, שהם לא טועמים מעץ החיים, וצריך להם משנה באיסור והיתר טומאה וטהרה, אלא יהיו מבוזים לפני תלמידי חכמים, כמו החושך לפני האור, ערב רב אלו עמי הארצות הם חשוכים, ואל נקראים ישראל, אלא עבדים מכורים לישראל, מפני שהם כבהמות

ובזמנא דאילנא דטוב ורע שלטא דאיהו חולין דטהרה וחולין דטומאה אינון חכמים דדמיין לשבתות וי"ט לית לון אלא מה דיהבין לון אינון חולין כגוונא דיום השבת דלית ליה אלא מה דמתקנין ליה ביומי דחול. [ובזמן שהאילן של טוב ורע שולט, שהוא חולין של טהרה וחולין של טומאה, אלו חכמים שדומים לשבתות וימים טובים, אין להם אלא מה שנותנים להם אלו החולין, כמו יום השבת שאין לו אלא מה שמכינים לו בימות החול].

ובזמנא דשלטא אילנא דחיי אתכפייא אילנא דטוב ורע ולא יהא לע"ה אלא מה דיהיב לון תלמידי חכמים ואתכפיין תחותייהו וכאלו לא הוו בעלמא. [ובזמן ששולט עץ החיים, נכפה האילן של טוב ורע, ולא

יהיה לעם הארץ אלא מה שנותנים להם תלמידי חכמים, ונכנעים תחתיהם וכאילו אינם בעולם].

והכי איסור והיתר טומאה וטהרה לא אתעבר מע"ה דמסטרייהו לית בין גלותא לימות המשיח (לגבייהו) אלא שעבוד מלכיות בלבד דאינון לא טעמין מאילנא דחיי וצריך לון מתני' באיסור והיתר טומאה וטהרה אלא יהון מבוזים קדם ת"ח כגוונא דחשוכא קמי נהורא דערב רב אינון ע"ה אינון חשוכין. ולא אתקריאו ישראל. אלא עבדין זבינין לישראל בגין דאינון כבעירין והא אוקמוה. [וכך איסור והיתר טומאה וטהרה, לא מעבר מעם הארץ, שמצדם אין בין גלות לימות המשיח (אצלם) אלא שעבוד מלכיות בלבד, שהם לא טועמים מעץ החיים, וצריך להם משנה באיסור והיתר טומאה וטהרה, אלא יהיו מבוזים לפני תלמידי חכמים, כמו החושך לפני האור, ערב רב אלו עמי הארצות הם חשוכים, ולא נקראים ישראל, אלא עבדים מכורים לישראל, מפני שהם כבהמות, והרי העמידוהו].

וישראל אתקריאו אדם ומנין דאית בהון בעירא ואדם הה"ד ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ואתן צאני צאן מרעיתי אינון ע"ה טבין מסטרא דטוב. אדם אתם ת"ח. [וישראל נקראו אדם, ומנין שיש בהם בהמה ואדם, זה הוא שכתוב ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ואתן צאני צאן מרעיתי, אלו עמי הארצות, טובים מצד טוב, אדם אתם, תלמידי חכמים].

ובקרא דא נמי רמיז ליה לו עמי שומע לי ישראל וגו'. בתר דאמר עמי אמאי קאמר ישראל אלא עמי

ע"ה ישראל ת"ח ובגינייהו אתמר ובני ישראל יוצאים ביד רמה. [ובפסוק זה גם רמוז לו, לו עמי שומע לי ישראל וגומר, אחר שאמר עמי, מדוע אומר ישראל, אלא עמי, עם הארץ ישראל, תלמידי חכמים, ובגללם נאמר ובני ישראל יוצאים ביד רמה].

בגוונא דפליג לון קב"ה בטורא דסיני הכי פליג לון בפורקנא בתרייתא דישאל דאתמר בהון וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים מסטרא דאילנא דחיי דאינון ג' שנין דיובלא. אתמר בהון המה יעלו בהר ובהון ויסע מלאך האלקים ההולך לפני מחנה ישראל ולון אתמר ואשא אתכם על כנפי נשרים דאינון ענני כבוד ואביא אתכם אלי ובני ישראל יוצאים ביד רמה הכי יפיק לת"ח בכל האי יקר. [כמו שחלק להם הקדוש ברוך הוא, בהר סיני, כך חילק להם בגאולה האחרונה של ישראל, שנאמר בהם וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים, מצד עץ החיים שהם חמשים שנים של יובל, נאמר בהם המה יעלו בהר, ובהם ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל, ולהם נאמר ואשא אתכם על כנפי נשרים, שהם ענני כבוד ואביא אתכם אלי, ובני ישראל יוצאים ביד רמה, כך יוציא תלמידי חכמים בכל זה הכבוד].

עצ

כך יאמר ביציאה של הגאולה האחרונה, אם תקבלו עליכם תלמידי חכמים ביציאת הגלות כאדם שרוכב על סוס ועבד שמשמש לו, מוטב, ואם לא, שם תהיה קבורתכם בגלות. **ובגוונא** דאתמר בע"ה מסטרא דטוב (שם) ויתיצבו בתחתית ההר. הכי יהון במפקנא בתדייתא

תחות ת"ח כעבדא דאזיל לרגליא דסוסיא דמאריה וכגוונא דאמר לון בתחתית ההר אם תקבלו תורתו מוטב ואם לאו שם תהא קבורתכם הכי יימא במפקנו פורקנא בתרייתא אם תקבלון עליכון ת"ח במפקנו דגלותא כאדם דרכיב על סוסיא ועבדא דמשמש ליה מוטב. ואם לאו תמן תהא קבורתכם בגלותא. [וכמו שנאמר בעם הארץ מצד טוב ויטיצבו בתחתית ההר, כך יהיו ביציאה האחרונה תחת תלמידי חכמים, כעבד שהולך לרגלי סוסי אדונו, וכמו שאמר להם בתחתית ההר אם תקבלו תורתו מוטב, ואם לא שם תהיה קבורתכם, כך יאמר ביציאה של הגאולה האחרונה, אם תקבלו תורתו מוטב, ואם לא שם תהיה קבורתכם, כך יאמר ביציאה של הגאולה האחרונה, אם תקבלו עליכם תלמידי חכמים ביציאת הגלות כאדם שרוכב על סוס ועבד שמשמש לו, מוטב, ואם לא, שם תהיה קבורתכם בגלות].

סדר הלימוד ליום ל תשרי [יום 30 בשנה]

צת

וערב רב כמו שנאמר בהם וירא העם וינועו מרחוק, כך יהיו רחוקים מן הגאולה, ויראו תלמידי חכמים והעם הקדוש בכל זה הכבוד, והם רחוקים מהם, ואם רוצים להתחבר איתם מה כתוב בהם לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה, באותו זמן יתקיים בהם בישראל ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר - אין מקבלים גרים לימות המשיח, ורשעים בחושך ידמו, אלו ערב רב, ומפני זה אמר נביא עליהם ואל ארמת ישראל לא יבואו **וערב** רב כגוונא דאתמר בהון וירא העם וינועו ויעמדו

מרחוק הכי יהון רחיקין מן פורקנא ויחמון לת"ח ולעמא קדישא בכל האי יקר ואינון רחיקי' מינייהו. ואי בעו לאתחברא בהדייהו מה כתיב בהו לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה. בההוא זמנא יתקיים בהו בישראל יי' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר והא אוקמוה אין מקבלין גרים לימות המשיח. ורשעים בחשך ידמו אינון ערב רב ובג"ד אמר נביאה עלייהו ואל אדמת ישראל לא יבאו. [וערב רב כמו שנאמר בהם וירא העם וינועו מרחוק, כך יהיו רחוקים מן הגאולה, ויראו תלמידי חכמים והעם הקדוש בכל זה הכבוד, והם רחוקים מהם, ואם רוצים להתחבר איתם מה כתוב בהם לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה, באותו זמן יתקיים בהם בישראל ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, והרי העמידוהו אין מקבלים גרים לימות המשיח, ורשעים בחושך ידמו, אלו ערב רב, ומפני זה אמר נביא עליהם ואל אדמת ישראל לא יבואו].

אמר אליהו רעיא מהימנא הא שעתא איהי לסלקא לעילא באומאה אימא אנת דהא בגינך אנא בעי לסלקא דיהיב לי קב"ה רשו לאתגלייא לך בבית אסורים דילך בקבורה דיל ולמעבד עמך טיבו דאנת מחולל בחובין דעמא. הה"ד והוא מחולל מפשעינו. [אמר אליהו, רועה נאמן, הרי השעה היא לעלות למעלה, בשבועה אמא אתה שהרי בגללך אני מבקש לעלות, שנותן לי הקדוש ברוך הוא רשות להתגלות לך בבית האסורים שלך, בקבורה שלך, ולעשות עמך טוב, שאתה מחולל בחטאי העם, זה הוא שכתוב והוא מחולל מפשעינו].

צט

ויפן כה וכה וירא כי אין איש עוזר לי להוציא אותי מזה הצער, בזו הקבורה, שנאמר עלי ויתן את רשעים קברו, ולא מכירים בי, ואני חשוב בעיניהם בין ערב רב רשעים ככלב מת שהסריח, שחכמת סופרים תסרח ביניהם, בכל עיר ועיר ובכל מקום, ישראל מפוזרים ביניהם בין מלכים, והפכו אלו ערב רב רועים על ישאל צאן של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם ואתן צאן מרעיתי אדם אתם, ואין להם יכולת לעשות טוב עם תלמידי חכמים

ז"ל רעיא מהימנא באומאה עלך בשמא דידו"ד לא תאחר בכל יכולתך דהא אנא בצערא סגי. ויפן כה וכה וירא כי אין איש עוזר לי לאפקא לי מהאי צערא בהאי קבורה דאתמר עלי ויתן את רשעים קברו ולא אשתמודען בי ואני חשיב בעינייהו בין ערב רב רשיעיא ככלב מת דסרח בינייהו דחכמת סופרים תסרח בינייהו בכל קרתא וקרתא ובכל אתר דישראל מפוזרין בינייהו בין מלכוון ואתהדרו אינון ערב רב רעיין על ישראל עאנא דקב"ה דאתמר בהו ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם ולית לון יכולת למעבד טיבו עם ת"ח. [אמר לו הרועה הנאמן, בשבועה עליך בשם יהו"ה, לא תאחר בכל יכלתך, שהרי אני בצער רב, ויפן כה וכה וירא כי אין איש עוזר לי להוציא אותי מזה הצער, בזו הקבורה, שנאמר עלי ויתן את רשעים קברו, ולא מכירים בי, ואני חשוב בעיניהם בין ערב רב רשעים ככלב מת שהסריח (ביניהם), שחכמת סופרים תסרח ביניהם, בכל עיר ועיר ובכל מקום, ישראל מפוזרים ביניהם בין מלכים, והפכו

אלו ערב רב רועים על ישאל צאן של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם ואתן צאן מרעיתי אדם אתם, ואין להם יכולת לעשות טוב עם תלמידי חכמים].

ק

ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחננו, ומחרימים ערב רב ביניהם שלא נותנים להם במקומות הרבה אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילה שלהם, ואפילו חיי שעה, וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצער בדוחק ביגון חשובים ככלבים, בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש, בראש כל חוצות, שלא מצאו אכסניה ביניהם

ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו ומחרימין ערב רב ביניהם ולא יחבין לון באתרין סגי אין אלא דבר קצוב דלא יהא תקומה לנפילו דלהון ואפילו חיי שעה וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצערא בדוחקא ביגונא חשיבין ככלבים בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. דלא אשכחו אכסניא ביניהם. [ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחננו, ומחרימים ערב רב ביניהם שלא נותנים להם במקומות הרבה אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילה שלהם, ואפילו חיי שעה, וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצער בדוחק ביגון חשובים ככלבים, בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש, בראש כל חוצות, שלא מצאו אכסניה ביניהם].

קא

והם הערב רב הם העשירים בשלוה בשמחה בלי צער בלי יגון כלל, גזלנים בעלי שוחד, שהם דיינים ראשי העם, כי מלאה הארץ חמס מפניהם, עליהם נאמר היו צריה לראש, בשבועה עליך פעם שניה בחי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, שכל אלו דברים לא יפלו מפיק בכל יכלתך לדבר בהם לפני הקדוש ברוך הוא, ולהראות הדוחק שלהם

ואינן ערב רב אינן עתירין בשלוה בחדווא בלא צערא בלא יגונא כלל גזלנין מארי שוחד דאינן דיינין רישי עמא כי מלאה הארץ חמס מפניהם עליהו אתמר היו צריה לראש באומאה עלך זמנא תניינא בחי יי צבאות אלקי ישראל יושב הכרובים דכל אלין מלין לא יפלון מפומך בכל יכלתך למללא בהון קמי קב"ה ולאחזאה דוחקא דלהון. [והם הערב רב הם העשירים בשלוה בשמחה בלי צער בלי יגון כלל, גזלנים בעלי שוחד, שהם דיינים ראשי העם, כי מלאה הארץ חמס מפניהם, עליהם נאמר היו צריה לראש, בשבועה עליך פעם שניה בחי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, שכל אלו דברים לא יפלו מפיק בכל יכלתך לדבר בהם לפני הקדוש ברוך הוא, ולהראות הדוחק שלהם].

סדר הלימוד ליום א חשוון [יום 31 בשנה]

זוהר חלק ג' פרשת בהעלותך, רעיא מהימנא, דף קנ"ב עמוד ב'

קב

ימים יבואו שיתקיים בהם כיציאת מצרים שנאמר בה וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא, ובגלות האחרונה אין מיתה

אלא עוני, שעני חשוב כמת, לקיים בהם והשארתי בקרבך עם עני ודל וחסו בשם ה', להתקיים בהם ואת עם עני תושיע - ואלו עשירים שישארו בהם, יתקיים בהם נרפים אתם נרפים, נרפים הם בתורה, נרפים הם לעשות טוב עם בעלי תורה ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחננו, ונרפים הם בכבוד המס, שאם תאמר כבדים הם בכבוד המס ולא עושים טוב, משום כך תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה, שכבוד המס עליהם, ואל ישעו בדברי שקר, שהם משקרים ואומרים שכבוד המס עליהם, ומפני זה לא יעשו טוב, הם משקרים בדיבורם ואומרים שמהכבוד שיכבד עליהם תבן אין נתן ממון השקר שבו טועים להקדוש ברוך הוא, ומפני שלא ישעו בו ולא חסו בשם ה', אין נתן לעבדיך, ואלו שיש להם, מכוסה וגנוז ממון שבפנים, שהוא תוכן כגון תוך האוצר ותיבה, מתקיים בהם ותוכן לבנים תתנו, וזה כספים לבנים שיהיו באותו דור

פקודא דא שחיטת הפסח בזמנו ואבתריה פסח ראשון ופסח שני לאכול אותן כמשפטן וטמאים להיות נדחים לפסח שני דאיהו פקודא תליתאה. תנאין ואמוראין אית בני נשא כחולין דטהרה מסטרא דמיכאל וכחולין דהקדש כגון בשר קדש ואינון מסטרא דגבריאל כהן ולוי. ואית בני נשא דאינון כיומין טבין ואינון קדש קדשים. [מצוה זו שחיטת הפסח בזמנו, ואחריה פסח ראשון ופסח שני לאכול אותם כמשפטם וטמאים להיות נדחים לפסח שני שהוא מצוה שלישית, תנאים ואמוראים, יש בני אדם כחולין של טהרה מצד מיכאל, וכחולין של הקדש, כגון בשר קודש והם מצד גבריאל, כהן ולוי, ויש בני אדם שהם כימים טובים, והם קודש קדשים].

שכינתא איהי פסח ראשון מימינא דתמן חכמ"ה. שני משמאלא. פסח ראשון מימינא דתמן חכמ"ה. פסח שני משמאלא דתמן בינה ובגין דגבורה מתעברין כל אשין נוכראין דאינון כקש ותבן לגבי אש דגבורה טמאים נדחים לפסח שני. [שכינה היא פסח ראשון מימין, ופסח שני משמאל, פסח ראשון מימין ששם חכמ"ה, פסח שני משמאל ששם בינ"ה, ומפני שבגבור"ה עוברים כל אישים זרים שהם כקש ותבן לגבי אש הגבורה, טמאים נדחים לפסח שני].

וכל טומאה נדה ומצורע וזב וזבה ויולדת באשא דגבורה איהו שורף דנשמתא איהו מאנא דקודשא בריך הוא ואיהו לא שרי בה עד דאתלכנת באשא דגבורה דכתיב הלא כה דברי כאש נאם יי'. ובהאי אשא אם ברזל הוא מתפוצץ ואם אבן הוא נמוח. [וכל טומאה, נדה, ומצורע, וזב וזבה, ויולדת, באש הגבורה הוא שורף, שהנשמה היא כלי של הקדוש ברוך הוא, והוא לא שורה בה עד שמתלכנת באש הגבורה שכתוב הלוא כה דברי כאש נאום ה', ובוזה האש אם ברזל הוא מתפוצץ ואם אבן הוא נימוח].

ובימינא (נ"א ובמיא) דתמן תורה שבכתב דאיהי מים וטהרה ממקור דמיה ואתדכי בה מצורע וטמא מת וזב וטמא בכל מיני שרץ. הה"ד וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'. [ובימין (נ"א ובמים) ששם תורה שבכתב שהיא מים, וטהרה ממקור דמיה, ונטהר בה מצורע וטמא מת וזב וטמא בכל מיני שרץ, זה הוא שכתוב וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'].]

בעמודא דאמצעית' מאנא אתיחדת בבעלה דאיהי אתתא בתר דאתקדשת בשמאלא ואתדכאת במי מקוה בימינא ואומרים על מאני דפסחא כלים שנשתמשו בהן בצונן מטבילין בצונן והן טהורים אינון נשמתין דאינון מסטרא דרחמי ואינון רחמנים מארי חנא וחסדא לא צריכין לאדכאה במים פושרים כבינוניים כ"ש בחמי חמין דבהון מתדכין רשעים גמורים דמחממין גרמייהו באשא דיצה"ר ועלייהו אתמר כל דבר אשר יבא באש בגין דזוהמא דלהון נפישא אבל צדיקים גמורים בצונן דעלייהו אתמר כל חמשים ריוח בין הדבקים מצננים ליה גיהנם. [בעמוד של האמצע כלי מתייחדת עם בעלה, שהיא אשה אחר שמתקדשת בשמאל, ונטהרת במי מקוה בימין, ואומרים על כלי הפסח, כלים שנשתמשו בהן בצונן, מטבילין בצונן והם טהורים, אלו נשמות שהן צד הרחמים והם רחמניות בעלות חן וחסד, לא צריכות להטהר במים פושרים כבינוניים, כל שכן בחמי חמים, שבהם נטהרים רשעים גמורים, שמחממים עצמם באש יצר הרע, ועליהם נאמר כל דבר אשר יבוא באש, ועליהם נאמר כל דבר אשר יבוא באש, מפני שזוהמא שלהם מרובה, אבל צדיקים גמורים בצונן, שעליהם נאמר כל המשים ריוח בין הדבקים מצננים לו גיהנם].

ואי נשמתין חמריים דאינון כמאני חרס שבירתן זו היא טהרתן כד"א נשברו נטהרו ורזא דמלה זבחי אלקים רוח נשברה וגו' אבל אינון דמשתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבע"פ דאינון אש ומים ואינון דמשתדלין

ברזי דאורייתא דאיהו אור דכתיב בה ותורה אור באורייתא אינון מתדכין בה. [ואם נשמות חמריים שהם ככלי חרס, שבירתן זו היא טהרתן כמו שאתה אומר נשברו נטהרו, וסוד הדבר זבחי אלהים רוח נשברה וגו', אבל אלו שעוסקים בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, שהם אש ומים, ואלו שעוסקים בסודות התורה שהיא אור שכתוב בה ותורה אור, בתורה הם נטהרים בה].

ועוד בפ' הרואה. הרואה תמרים בחלום תמו עונותיו. הה"ד תם עונך בת ציון. בגין דתמרים ביה תם דרגא דיעקב דאתמר ביה ויעקב איש תם חובין מרים וע"ד תמרים תמן ת"ם ותמן מ"ר.. [ועוד בפרק הרואה, הרואה תמרים בחלום, תמו עונותיו, זה הוא שכתוב תם עונך בת ציון, מפני שתמרים בו תם, דרגת יעקב שנאמר בו ויעקב איש תם, חטאים מרים ועל כן תמרים שם ת"ם ושם מ"ר].

הכא רמיז וימתקו המים הה"ד ויורהו יי' עץ וימתקו המים. מהכא מאן דאשתדל באורייתא דאיהו עץ. חובין דיליה דאתמר בהון וימררו את חייהם בעבודה קשה קב"ה מחיל ליה ויתחזרון מתיקין. [כאן רמוז וימתקו המים, זה הוא שכתוב ויורהו ה' עץ וימתקו המים, מכאן מי שעוסק בתורה שהיא עץ, חטאים שלו שנאמר בהם וימררו את חייהם בעבודה קשה, הקדוש ברוך הוא מוחל לו ויהפכו מתוקים].

דיומין ייתון דיתקיים בהו כמפקנו דמצרים דאתמר ביה (שם) וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא

ובגלותא בתראה לית מיתה אלא עוני דעני חשוב כמת לקיים בהון והשארתי כך עם עני ודל וחסו בשם יי' לאתקיימא בהון ואת עם עני תושיע ואלין עתירים דישתארוך בהון יתקיים בהון נרפים אתם נרפים. נרפים הם באורייתא. נרפים הם למעבד טיבו עם מארי תורה ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו. [שימים יבואו שיתקיים בהם כיציאת מצרים שנאמר בה וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא, ובגלות האחרונה אין מיתה אלא עוני, שעני חשוב כמת, לקיים בהם והשארתי (כך) [בקרבך] עם עני ודל וחסו בשם ה', להתקיים בהם ואת עם עני תושיע, ואלו עשירים שישארו בהם יתקיים בהם נרפים אתם נרפים, נרפים הם בתורה, נרפים הם לעשות טוב עם בעלי תורה ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו].

ונרפים הם בכובד המס דאי תימא כבדין אינון בכובד חמס ולא עבדין טיבו בגין דא תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה דכובד חמס עלייהו ואל ישעו בדברי שקר דאינון משקרין ואמרין דכובד המס עלייהו ובגין דא לא יעבדון טיבו. אינון משקרין במלוליהו ואמרין דמהכובד דתכבד עלייהו תבן אין נתן ממונא דשקרא דביה טועין (ס"א שועין) לקב"ה ובגין דלא ישעון ביה ולא חסו בשם יי' אין נתן לעבדיך. [ונרפים הם בכובד המס, שאם תאמר כבדים הם בכובד המס ולא עושים טוב, משום כך תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה, שכובד המס עליהם, ואל ישעו בדברי שקר, שהם משקרין ואמרים שכובד המס עליהם, ומפני זה לא

יעשו טוב, הם משקרים כדיבורם ואומרים שמהכובד שיכבד עליהם תבן תבן אין נתן ממון השקר שבו טועים להקדוש ברוך הוא, ומפני שלא ישעו בו ולא חסו בשם ה', אין נתן לעבדיך].

ואליך דאית לון טמיר וגניז ממונא מלגו דאיהו תוכן כגון תוך האוצר ותיבה אתקיים בהו ותוכן לבנים תתנו ודא כספים לבנים דיהון בההוא דרא. [ואלו שיש להם, מכוסה וגנוז ממון שבפנים, שהוא תוכן כגון תוך האוצר ותיבה, מתקיים בהם ותוכן לבנים תתנו, וזה כספים לבנים שיהיו באותו דור].

קג

באותו זמן שם שם לו חק ומשפט, והם בעלי משנה, אף כאן ויבואו מרתה, הפכה להם תורה שבעל פה, מרה בדחקים רבים בעניות, שיתקיים בהם וימררו את חייהם בעבודה קשה, זו קושייה, בחומר זה קל וחומר, ובלבנים זה ליבון הלכה, ובכל עבודה בשדה זו ברייתא, את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך זה תיק"ו.

בההוא זמנא שם שם לו חוק ומשפט ואינון מארי משנה. אוןף הכא ויבאו מרתה אתהדר לון אורייתא דבעל פה מרה בדחקין סגיאין בעניותא דיתקיים בהו וימררו את חייהם בעבודה קשה זו קושיא בחמר דא ק"ו ובלבנים דא לבון הלכה ובכל עבודה בשדה דא ברייתא. את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך דא תיק"ו. [באותו זמן שם שם לו חק ומשפט, והם בעלי משנה, אף כאן ויבואו מרתה, הפכה להם תורה שבעל פה, מרה בדחקים

רבים בעניות שיתקיים בהם וימררו את חייהם בעבודה קשה, זו קושייה, בחומר זה קל וחומר, ובלבנים זה ליבון הלכה, ובכל עבודה בשדה זו ברייתא, את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך זה תיק"ו].

קד

וימתקו המים, כמלח שממתק בשר, כך יתמתקו בסודות שמתגלים על ירך כל אלו קושיות ומחלוקות של מים מרים של התורה שבעל פה, הופכים מתוקים מי התורה, ויסורים שלך בסודות אלו שנגלים על ירך יהיו לך מתוקים, ויהפכו לך כל דחקים שלך כחלומות שעוברים וחל"ם בהיפוך אותיות מל"ח, שממתק את הבשר, גם יסורים ממתקים

ורעיא מהימנא תמן אתקיים כך שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו ובהאי עץ הדעת טוב ורע דאיהו איסור והיתר. ובאינון רזין דאתגליין על ירך וימתקו המים כמלח דממתקת בשרא הכי יתמתקון ברויאי דאתגליין על ירך כל אינון קושיין ומחלוקות דמיין מרירן דאורייתא דבעל פה אתהדרו מתיקן מי אורייתא ויסודין דילך ברזין אלין דאתגליין על ירך יהון לך מתיקן ויהדרון לך כל דחקין דילך כחלמין דעברין וחל"ם בהיפוך אתוון מל"ח דממתקת ית בשרא אוף יסורין ממתקים כמה דאוקמוה. [ורועה נאמן שם התקיים כך, שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו, ובזה עץ הדעת טוב ורע, שהוא איסור והיתר, ובאלו סודות שהתגלו על ירך וימתקו המים, כמלח שממתק בשר, כך יתמתקו בסודות שמתגלים על ירך כל אלו קושיות ומחלוקות של מים

מרים של התורה שבעל פה, הופכים מתוקים מי התורה, ויסורים שלך בסודות אלו שנגלים על ידיך יהיו לך מתוקים, ויהפכו לך כל דחקים שלך כחלומות שעוברים וחל"ם בהיפוך אותיות מל"ח, שממתק את הבשר, גם יסורים ממתקים כמו שהעמידוהו].

קה

ולרשעים הופכים יסורים מלח סדומית, שהוא מסמא את העינים לקיים בהם ועיני רשעים שיתקיים בהם באותו זמן יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים, יתלבנו, אלו בעלי משנה, ויצרפו, אלו זרע קדוש של שאר העם, זה הוא שכתוב וצרפתים כצרוף את הכסף, והרשיעו רשעים, אלו ערב רב

ולרשעים מתהדרן יסורין מלח סדומית דאיהי מסמא את העינים לקיימא בהו ועיני רשעים תכלינה ואינן ערב רב רשיעייא דיתקיים בהו בההוא זמנא יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים. יתלבנו אינן מארי משנה. ויצרפו אינן זרעא קדשיא דשאר עמא הה"ד וצרפתים כצרוף את הכסף. והושיעו רשעים אינן ערב רב. [ולרשעים הופכים יסורים מלח סדומית, שהוא מסמא את העינים לקיים בהם ועיני רשעים שיתקיים בהם באותו זמן יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים, יתלבנו, אלו בעלי משנה, ויצרפו, אלו זרע קדוש של שאר העם, זה הוא שכתוב וצרפתים כצרוף את הכסף, והרשיעו רשעים, אלו ערב רב].

סדר הלימוד ליום ג חשוון [יום 33 בשנה]

קו

והמשכילים יבינו, אלו בעלי קבלה שנאמר בהם והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, אלו הם אשר עוסקים בזוהר זה שנקרא ספר הזוהר, שהוא כתיבת נח שנאספים בה שנים מעיר ושבע ממלכות ולעיתים אחד מעיר ושנים ממשפחה, שבהם יתקיים כל הבן הילוד היארה תשליכהו, וזו אורה של ספר זה, והכל על סיבה שלך – ומי גורם זו, עורב, שאתה תהיה באותו זמן כיונה, ששליח אחר שנקרא בשמך, כעורב שנשלח בראשונה ולא חזר בשליחות, שעוסק בשקצים שנאמר בהם עמי הארץ שקץ, מפני ממון שלהם, ולא עוסק בשליחותו להחזיר הצדיקים בתשובה, כאילו לא עושה שליחות ארונו – רועה נאמן, אתה היית יודע כל זה, ועל ידך הוא מתגלה

והמשכילים יבינו אינון מארי קבלה דאתמר בהון (שם) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא דאקרי ספר הזוהר דאיהו כתיבת נח דמתכנשין בה שנים בעיר ושבע ממלכותא ולזמנין אחד מעיר ושנים ממשפחה דבהון יתקיים כל הבן הילוד היאורה תשליכהו. ודא אורה דספרא דא וכלא על סיבה דילך. [והמשכילים יבינו, אלו בעלי קבלה שנאמר בהם והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, אלו הם אשר עוסקים בזוהר זה שנקרא ספר הזוהר, שהוא כתיבת נח שנאספים בה שנים מעיר ושבע ממלכות ולעיתים אחד מעיר ושנים ממשפחה, שבהם יתקיים כל הבן הילוד היארה תשליכהו, וזו אורה של ספר זה, והכל על סיבה שלך].

ומאן גרים דא עורב דאנת תהא בההוא זמנא כיונה דשליח אחרא דאקרי בשמך כעורב דאשתלח בקדמיתא ולא אתהדר בשליחותא דאשתדל בשקצים דאתמר בהון עמי הארץ שקץ בגין ממונא דלהון ולא אשתדל בשליחותיה לאהדרא לצדיקייא בתיובתא כאילו לא עביד שליחותא דמאריה וכו'. [ומי גורם זו, עורב, שאתה תהיה באותו זמן כיונה, ששליח אחר שנקרא בשמך, כעורב שנשלח בראשונה ולא חזר בשליחות, שעוסק בשקצים שנאמר בהם עמי הארץ שקץ, מפני ממון שלהם, ולא עוסק בשליחותו להחזיר הצדיקים בתשובה, כאילו לא עושה שליחות אדונו].

קם רעיא מהימנא ונשיק ליה ובריך ליה ואמר ודאי שליחא דמארך אנת לגבן. פתחו תנאין ואמוראין ואמרו רעיא מהימנא אנת הוית ידע כל דא ועל ידך היא אתגלייא אבל בענוה דילך דאתמר בך והאיש משה ענו מאד באלין אתרין דאנת מתבייש לאחזקא טיבו לגבך מני קב"ה לן ולבוצינא קדישא למהוי בידך ובפומך באלין אתרין. [קם רועה נאמן ונשק לו וברך אותו, ואמר וודאי שליח אדונך אתה אצלינו, פתחו תנאים ואמוראים ואמרו, רועה נאמן, אתה היית יודע כל זה, ועל ידך הוא מתגלה, אבל בענווה שלך שנאמר בך והאיש משה עניו מאוד, באילו מקומות שאתה מתבייש להחזיק טוב לעצמך, מינה הקדוש ברוך הוא אותנו, ואת המאור הקדוש, להיות בידך ובפיך באלו מקומות].

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, רעיא מהימנא, דף ר"ל עמוד א'

קד

לא כשפחה רעה לילית חצופה בלי ענווה, אין לה בושת פנים, אלא של ערב רב, ומפני זה אמר שלמה אשת חיל עטרת בעלה וכרקב בעצמותיו מבישה, שהשכינה היא המלכה, שפחה שלה לילית, אין לה ענווה ולא בושת פנים מהקדוש ברוך הוא, וכך בניה ערב רב, והקדוש ברוך הוא עתיד להעביר אותה ואת בניה מהעולם, שממזרים הם מבני תשע מדות אסנ"ת משגח"ת (ראשי תיבות אנוסה שנואה נידוי תמורה מורדת שכורה גרושת הלב חצופה תערובת) ממזרים מדרבנן

כנוונא דשכינתא איהי מראה דיליה שמיעה דיליה. ריח ניחח דיליה דבור דיליה ברישא. הכי איהו בידין עשיית מצוה דיליה בגופא כריעא דיליה בצלותא זקיפ' דיליה בצלותא עמידה דיליה דאיהו (דאיהי מזליה) דקיימא קמיה בכל אתר וכרעת לגביה ואתנפלת לרגלוי בנפילת אפין למשאל מניה רחמים על בנהא איהי ענוה לגביה ואית לה בשת פנים מיניה ולא כשפחה בישא לילית חצופה בלא ענוה לית לה בשת פנים אימא דערב רב ובגין דא אמר שלמה אשת חיל עטרת בעלה וכרקב בעצמותיו מבישה דשכינתא איהי מטרוניתא שפחה דילה לילית ליה לה ענוה ולא בשת אנפין מקב"ה והכי בנהא ערב רב וקב"ה עתיד לאעבר' לה ולבנהא מעלמא דממזרים אינון מבני ט' מדות אסנ"ת משגח"ת (ר"ת אנוסה שנואה נידוי תמורה מורדת שכורה גרושת הלב חצופה תערובת) ממזרי דרבנן. [כמו שהשכינה היא מראה שלו, שמיעה

שלו, ריח ניחוח שלו, דיבור שלו, בראש, כך היא בידיים עשיית מצוה שלו, בגוף כריעה שלו, בתפלה זקיפה שלו, בתפילה עמידה שלו (שהיא מזלו) שעומדת לפניו בכל מקום, וכורעת אצלו, ומתנפלת לרגליו בנפילת אפים, לבקש ממנו רחמים על בניה, היא ענווה אצלו ויש לה בושת פנים ממנו, ולא כשפחה רעה לילית חצופה בלי ענווה, אין לה בושת פנים, אלא של ערב רב, ומפני זה אמר שלמה אשת חיל עטרת בעלה וכרקב בעצמותיו מבישה, שהשכינה היא המלכה, שפחה שלה לילית, אין לה ענווה ולא בושת פנים מהקדוש ברוך הוא, וכך בניה ערב רב, והקדוש ברוך הוא עתיד להעביר אותה ואת בניה מהעולם, שממזרים הם מבני תשע מדות אסנת' משגח'ת (ראשי תיבות אנוסה שנואה נידי תמורה מורדת שכורה גרושת הלב חצפה תערובת) ממזרים מדרבנן].

וכן שכינה איהו שמוש דקב"ה יחוד דיליה בצדיק חי עלמין ואיהי הליכה דיליה צדק לפניו יהלך למעבד רעותיה. ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת רהיטת לגביה למעבד רעותיה בראיה בשמיעה בריחא בדבור בעשיה בגופא בשמוש בהלוך בכל אבר איהי מצוה לשמשא ליה ולמעבד רעותיה. [וכן שכינה היא שמוש של הקדוש ברוך הוא, יחוד שלו בצדיק חי עולמים, והיא הליכה שלו, צדק לפניו יהלך לעשות רצונו, ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת, רצה אצלו לעשות רצונו בראיה בשמיעה בריח בדיבור בעשיה בגוף בשמוש בהילוך, בכל אבר היא מצווה לשמש אותו ולעשות רצונו].

ובנהא הכי אינון בדיוקנהא בני ענוה בני בשת אנפין כמדות דילה ובגין דא מני קב"ה למשה ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שונאי בצע. אנשי חיל מסטרא דימינא דאברהם דתמן ראייה דאורייתא מימינו אש דת למו. יראי אלקים מסטרא דיצחק דתמן שמיעה דאמר חבקוק נביאה יי' שמעתי שמעך יראתי. אנשי אמת מסטרא דיעקב דתמן ריח ניחח לידוד בחוטמא. שונאי בצע מסטרא דדבור סמכא רביעאה דאדם הראשון דאתחבר באבהן תלת חיון אינון אריה שור נשר בראייה שמיעה ריחא אדם בדבור. [ובניה כך הם בדיוקנה בני ענוה בני בושת פנים, כולם כמדות שלה, ומפני זה ציווה הקדוש ברוך הוא למשה ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע, אנשי חיל, מצד הימין של אברהם ששם ראייה של התורה מימינו אש דת למו, יראי אלהים, מצד של יצחק ששם שמיעה שאמר חבקוק הנביא ה' שמעתי שמעך יראתי, אנשי אמת, מצד יעקב ששם ריח ניחוח לה' בחוטם, שנאי בצע, מצד הדיבור, סומך רביעי של אדם הראשון שמתחבר באבות שלש חיות הן, אריה שור נשר, בראייה שמיעה ריח, אדם בדיבור].

ושמת עליהם שרי אלפים מסטרא דאת א' ושדי מאות מסטרא דאת ד' ד' מאות שנה דאשתעבדו ישראל במצרים (בדלות דאורייתא). שרי חמשים ג' ושרי עשרות יי'. [ושמת עליהם שרי אלפים מצד האות ה', ושרי מאות מצד האות ד', ארבע מאות שנה שהשתעבדו

ישראל במצרים (בדלות התורה). שרי חמישים נ'. ושרי עשרות י'.

סדר הלימוד ליום ד חשוון [יום 34 בשנה]

קח

ישראל באלו מדות ניכרים שהם בני הקדוש ברוך הוא ושכינתו להיות בהם אנשי חיל כגון אשת חיל עטרת בעלה, בעלי החסד, יראי אלהים אנשי אמת, ולא אנשי שקר, שבני ישראל לא יעשו עוולה ולא ידברו כזב, ולא ימצא בפיהם לשון תרמית, שנאי בצע, כבן אדם שמח בחלקו, ולא כערב רב בני שפחה רעה, שהם כנחש שכל הארץ לפניו, זה הוא שכתוב ונחש עפר לחמו, וירא לשבוע מעפר, שירא שיחסר לו, וכך בעלי בצע שלא שבעים מכל ממון העולם

ישראל באינון מדות אשתמודעון דאינון בנוי דקב"ה ושכינתיה למהוי בהון אנשי חיל כגון אשת חיל עטרת בעלה מארי דחסד יראי אלקים אנשי אמת ולא אנשי שקר דבני ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפיהם לשון תרמית ושונאי בצע כב"נ שמח בחלקו ולא כערב רב בנוי דשפחה בישא דאינון כחויא דכל ארעא קדמיה הה"ד ונחש עפר לחמו. ודחיל למשבע מעפרא דרחיל דתחסר ליה והכי מארי בצע דלא שבעין מכל ממון דעלמא. [ישראל באלו מדות ניכרים שהם בני הקדוש ברוך הוא ושכינתו להיות בהם אנשי חיל כגון אשת חיל עטרת בעלה, בעלי החסד, יראי אלהים אנשי אמת, ולא אנשי שקר, שבני ישראל לא יעשו עוולה ולא ידברו כזב, ולא ימצא בפיהם לשון תרמית, שנאי בצע,

כבן אדם שמח בחלקו, ולא כערב רב בני שפחה רעה, שהם כנחש שכל הארץ לפניו, זה הוא שכתוב ונחש עפר לחמו, וירא לשבוע מעפר, שירא שיחסר לו, וכך בעלי בצע שלא שבעים מכל ממון העולם].

וב"ד אוקמוה מארי מתניתין לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה בגין דקב"ה איהו סתים בסתרי התורה במאי אשתמודע במצות דאיהי שכינתיה דאיהי דיוקניה כגוונא דאיהו ענו שכינתיה ענוה איהו חסיד ואיהי חסידה איהו גבור ואיהי גברת על כל אומין דעלמא איהו אמת ואיהי אמונה. איהו נביא ואיהי נביאה איהו צדיק ואיהי צדקת איהו מלך ואיהי מלכות איהו חכם ואיהי חכמתא איהו מבין ואיהי תבונה דיליה. איהו כתר ואיהי עטרה דיליה עטרת תפארת ובג"ד אוקמוה רבנן כל מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש כדיוקנא דקב"ה דאיהו תוכו ושכינתא ברו איהו תוכו מלגו ואיהי ברו מלבר ולא אשתניאת איהי דלבר מההוא דלגו לאשתמודעא דהיא אצילותיה ולית אפרשותא תמן כלל דמבית ומחוץ תצפנו. [ומפני זה העמידוהו בעלי המשנה, לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה, מפני שהקדוש ברוך הוא הוא סתום בסתרי התורה, במה ניכר, במצוות, שהיא שכינתו שהיא צורתו, כמו שהוא עניו שכינתו ענווה, הוא חסיד והיא חסידה, הוא גיבור והיא גברת על כל אומות העולם, הוא אמת והיא אמונה, הוא נביא והיא נביאה, הוא צדיק והיא (צדקה) צדקת, הוא מלך והיא מלכות, הוא חכם והיא חכמה, הוא מבין והיא תבונה שלו, הוא כתר והיא עטרה שלו עטרת תפארת,

ומפני זה העמידוהו חכמים כל מי שאין תוכו כברו (פירוש כחיצוניותו) אל יכנס לבית המדרש, כדיוקן הקדוש ברוך הוא שהוא תוכו, והשכינה חיצוניתו, הוא תוכו מבפנים, והיא חיצוניתו מבחוץ, ולא שונה היא שבחוץ מאותו שבפנים, להיות ניכר שהיא אצילותו ואין הבדל שם כלל, שמבית ומחוץ תצפנו].

ובגין דאיהו ידוד סתים מלגיו לא אתקרי אלא בשכינתיה אדני ובגין דא אמרו רבנן לא כשאני נכתב אני נקרא בעוה"ב נכתב אני בידו"ד ונקרא אני באדנ"י אבל בעוה"ב נכתב בידו"ד ונקרא בידו"ד למהוי רחמי מכל סטרא ובגין דא מני קב"ה למלאכי השרת מאן דלא יהא תוכו כברו בכל אברין פנימאין וחצונין לא ייעול בהיכלא דא ובגין דא אמר קרא הצור תמים פעלו. תמים תהיה עם יי' אלקיך. [ומפני שהוא יהו"ה סתום מבפנים לא נקרא אלא בשכינתו אדנ"י, ומפני זה אמרו חכמים לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה נכתב אני ביהו"ה ונקרא אני באדנ"י, אבל בעולם הבא נכתב ביהו"ה ונקרא ביהו"ה, להיות רחמים מכל צד, ומפני זה ציווה הקדוש ברוך הוא למלאכי השרת, מי שלא יהיה תוכו כברו בכל איברים פנימיים וחיצוניים, לא יכנס בהיכל זה, ומפני זה אמר הפסוק הצור תמים פעלו, תמים תהיה עם אלהיך].

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, דף רל"א עמוד ב'

קט

ולאחר ששט ו' מן ושט בריבוי אכילת גזל, מתארך ונעשה שטן, ומי גורם זה, שטו העם ולקטו, שטות שלהם שהתערבו

בערב רב שוטים, שתאווה שלהם אכילה ושתייה של גזל וחמס של שוד עניים ואנקת אביונים, בנוך כפופה שוטים שאוכלים בלי טחינה, מה כתוב בהם הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת ואף ה' חרה בעם - וזה גורם שמתפשט שטן באכילה ושתייה, ומתגבר על כל איברים ועורקים בשלש מאות וששים וחמש לא תעשה, כחשבון השט"ן חסר אחד

מגו כבוד ויותרת דילה נפקת מרה ואיהי חרבא דמלאך המות דנפקו מנה טפין מרירן לקטלא בני נשא הה"ד ואחריתה מרה כלענה ואיהי תליא בכבד כל מרעין ומותא ביה תליין וההוא יומא דר"ה (משטנא) ומשטטא בעלמא למכנש כל חובי עלמא וכדין כל אבתרין דאינון ישראל אינון בעאקו דאינון אברי דמטרוניתא נר יי' נשמת אדם שכינתא קדישא וכדין כל ישראל בעאקו ונטלי שופר לאתערא ביה ההוא תקיעה ושברים ותרועה. [מתוך כבוד ויותרת שלה יוצאת מרה, והיא חרב של המלאך המות, שיוצאות ממנה טיפות מרות להרוג בני אדם, זה הוא שכתוב ואחריתה מרה כלענה, והיא תלוייה בכבד וכל חליים ומות בו תלויים, ואותו יום של ראש השנה משוטטת בעולם לאסוף כל חטאי העולם, ואז כל איברים של אלו ישראל, הם בצרה שהם אברי המלכה, נר ה' נשמת אדם, השכינה הקדושה, ואז כל ישראל בצרה ונוטלים שופר לעורר בו אותה תקיעה ושברים ותרועה].

סדר הלימוד ליום ה' חשוון [יום 35 בשנה]

רעיא מהימנא. אמר רעיא מהימנא ודאי בתר דאברים וערקין דלבא דדמיין לישראל אינון בעאקו

צריכין לאתערא בקנה דאיהו שופר ודא קנה דריאה בתר דכנפי ריאה לא יכלין לשככא רוגזא דמרה דאתגברת על ערקין דלבא ועל כל ערקים דאברים דגופא ההוא רוחא דנשיב בהון סליק בקנה דאיהו שופר עלמא דאתי דהכי אוקמוה ושט דומה לעלמא דין דביה אכילה ושתיה קנה דומה לעלמא דאתי דלית ביה אכילה ושתיה. [אמר הרועה הנאמן, וודאי אחד שאיברים ועורקים של הלב שדומים לישראל הם בצרה, צריכים להתעורר בקנה שהוא שופר, וזה קנה הריאה, אחר שכנפי ריאה לא יכולים לשכך רוגז המרה, שמתגברת על עורקי הלב ועל כל עורקי אברי הגוף, אותו רוח שנושב בהם עולה בקנה שהוא שופר עולם הבא, שכך העמידוהו ושט דומה לעולם הזה שבו אכילה ושתיה, קנה דומה לעולם הבא שאין בו אכילה ושתיה].

ולבתר דשט ו' מן ושט ברבוי אכילה דגזל. אתארך ואתעביד שטן. ומאן גרים דא שטו העם ולקטו שטותא דלהון דאתערבו בערב רב שטיין דתאוה דלהון אכילה ושתיה דגזל וחמס דשוד עניים ואנקת אביונים בנזון כפופה שטיין דאכלין בלא טחינה מה כתיב בהו הבשר עודנו בין שיניהם טרם יכרת ואף יי' חרה בעם אתפשט ו' דשטו איהו דרוחיה כפוף ואיהו נ' ודא גרם דאתפשט שטן באכילה ושתיה ואתגבר על כל אברין וערקין בשס"ה לא תעשה כחושבן השט"ן הסר חד דא יום הכפורים דלית ביה אכילה ושתיה וכו'. [ולאחר ששט ו' מן ושט בריבוי אכילת גזל, מתארך ונעשה שטן, ומי גורם זה, שטו העם ולקטו, שטות שלהם שהתערבו בערב

רב שוטים, שתאווה שלהם אכילה ושתיה של גזל וחמס של שוד עניים ואנקת אביונים, בנון כפופה שוטים שאוכלים בלי טחינה, מה כתוב בהם הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת ואף ה' חרה בעם, מתפשטת ו' של שטו, הוא שרוחו כפוף והוא נ', וזה גורם שמתפשט שטן באכילה ושתיה, ומתגבר על כל איברים ועורקים בשלש מאות וששים וחמש לא תעשה, כחשבון השט"ן חסר אחד, זה יום הכיפורים שאין בו אכילה ושתיה].

רעיא מהימנא. אמר רעיא מהימנא בהאי אתבסם שטן וקמיט נו"ן מן ושט מה דהוה שטן לפני תב לאחורא ואתהדר ושט כדבקדמיתא בגין דהקול קול יעקב. ישראל לית חיליהון באכילה ושתיה כשאר עמין דירתין עלמא דין דחיליהון באכילה ושתיה אלא חיליהון בקול דא דאיהו עלמא דאתי עולם ארוך דאתברי באת יו"ד ובגין דקול שופר מניה נפיק אמרו רבנן אין פוחתין מעשרה שופרות ובאות י' ודאי אתעביד עולם ארוך דאיהו ו' עלמא דאתי ובאת ה' ברא עלמא דין דאיהי ה' זעירא דבה אכילה ושתיה דאורייתא וכו'. [אמר הרועה הנאמן, בזה מתבשם השטן ונקפלת נו"ן מן ושט, מה שהיה שטן לפני שב לאחור וחוזר ושט כבתחילה, מפני שהקול קול יעקב, ישראל אין כוחם באכילה ושתיה כשאר עמים שיורשים עולם הזה, שכוחם באכילה ושתיה, אלא כוחם בקול זה, שהוא עולם הבא, עולם ארוך שנברא באות יו"ד, ומפני שקול שופר ממנו יוצא, אמרו חכמים אין פוחתים מעשרה שופרות, ובאות י' וודאי נעשה עולם ארוך, שהוא ו' עולם הבא, ובאות

ה' ברא עולם הזה, שהיא ה' קטנה שבה אכילה ושתייה של התורה].

קני

ברוך אלוה שזכינו לשמוע דברים מאותו שנקרא רבן של נביאים, רבן של חכמים, רבן של חכמים, רבן של מלאכי השרת, שהקדוש ברוך הוא ושכינתו מדבר על פיו, וכתב על ידיו סודות אלו, שלא נשמעו כמותם ממתן תורה ועד עתה - כל בעלי ישיבות שלמעלה ובעלי ישיבות שלמטה כולם מזומנים לשמוע דברים אלו מפיד ופירושים שלך, שהרי שמחה וגאולה תתעורר בהם למעלה ומטה, אל תתנו דמי לו אתה וכל הסיעה שלך

מיד דשמעו מלין ר"ש וכל חברייא אמרו בריך אלהא דזכינא למשמע מלין מההוא דאתקרי רבן של נביאים רבן דחכמים רבן דמלאכי השרת דקב"ה ושכינתיה מדבר על פומי וכתב על ידוי רזין אלין דלא אשתמעו כוותיהו ממתן תורה ועד כען. [מיד ששמעו דברים רבי שמעון וכל חברים, אמרו ברוך אלוה שזכינו לשמוע דברים מאותו שנקרא רבן של נביאים, רבן של חכמים, רבן של מלאכי השרת, שהקדוש ברוך הוא ושכינתו מדבר על פיו, וכתב על ידיו סודות אלו, שלא נשמעו כמותם ממתן תורה ועד עתה].

א"ל בוצינא קדישא אשלים מלולי דרזין דחבורא קדמאה לפרשא לון דהא כל מארי מתיבתאן דלעילא ומארי מתיבתאן דלתתא כלהו מזומנין למשמע מלין אלין מפומך ופירושיך דילך דהא חדוה ופורקנא

יתער בהון לעילא ותתא. אל תתנו דמי לא אנת וכל סיעתא דילך. עוד אמר בחבורא קדמאה. [אמר לו, מאור קדוש, השלם דיבורי הסודות של החיבור הראשון לפרש אותם, שהרי כל בעלי ישיבות שלמעלה ובעלי ישיבות שלמטה כולם מזומנים לשמוע דברים אלו מפין ופירושים שלך, שהרי שמחה וגאולה תתעורר בהם למעלה ומטה, אל תתנו דמי לו אתה וכל הסיעה שלך, עוד אמר בחיבור הראשון].

קיא

טחול צוחק, הוא צחוק הכסיל, אוי לו למי שהשעה משחקת לו, וקהלת אמר טוב כעס משחוק, טוב כעס הכבד שהיא מרה, רצועה של הקדוש ברוך הוא, רצועה להלקות בה צדיקים בעולם הזה בחליים רעות בנגעים, משחוק, ששחוק להם בטחול, בלכלוך זה העולם, ששוחקת להם השעה בעשירות, ועד ארס הטחול הוא זוחל עפר, והוא חזק יותר מארס המרה

אמר רעיא מהימנא והא אוקמוה רבנן עליה טחול שוחק ואיהו שחוק הכסיל ובג"ד אוקמוה רבנן דמתניתין אוי לו למי שהשעה משחקת לו. וקהלת אמר (שם) טוב כעס משחוק. טוב כעס דכבד דאיהי מרה רצועה דקב"ה רצועה לאלקאה בה צדיקייא בעלמא דין במרעין בישין. במכתשין משחוק דשחיק לון בטחון בלכלוכא דהאי עלמא דשחוק לון שעתא בעותרא ועוד אדם דטחול איהו זחיל עפר ואיהו תקיף יתיר מאדם דמרה. [אמר הרועה הנאמן, והרי העמידוהו חכמים עליו, טחול צוחק, הוא

צחוק הכסיל, ומפני זה העמידוהו חכמי המשנה אוי לו למי שהשעה משחקת לו, וקהלת אמר טוב כעס משחוק, טוב כעס הכבד שהיא מרה, רצועה של הקדוש ברוך הוא, רצועה להלקות בה צדיקים בעולם הזה בחליים רעות בנגעים, משחוק, ששוחק להם בטחול, כלכלוך זה העולם, ששוחקת להם השעה בעשירות, ועד ארס הטחול הוא זוחל עפר, והוא חזק יותר מארס המרה].

סדר הלימוד ליום ו' חשוון [יום 36 בשנה]

ק"ב

בגלל שערב רב הם שאור שבעיסה, והם אומות העולם דומים למוץ, יותר מעכבים בגלות ערב רב את ישראל מאומות עובדי עבודה זרה, כמו שהעמידוהו חכמים מי מעכב שאור שבעיסה מעכב, שהם דבקים בישראל כשאור בעיסה, אבל אומות עובדי עבודה זרה, אין הם אלא כמוץ אשר תדפנו רוח

ובגין דערב רב אינון שאור שבעיסה ואינון אומין דעלמא דמיין למוץ יתיר מעכבין בגלותא ערב רב לישראל מאומין עכו"ם כמה דאוקמוהו רבנן מי מעכב שאור שבעיסה מעכב. דאינון דבקיין בישראל כשאור בעיסה. אבל אומין עכו"ם לא אינון אלא כמוץ אשר תדפנו רוח. ׀ובגלל שערב רב הם שאור שבעיסה, והם אומות העולם דומים למוץ, יותר מעכבים בגלות ערב רב את ישראל מאומות עובדי עבודה זרה, כמו שהעמידוהו חכמים מי מעכב שאור שבעיסה מעכב, שהם דבקים

בישראל כשאור בעיסה, אבל אומות עובדי עבודה זרה, אין הם אלא כמוץ אשר תדפנו רוח].

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, רעיא מהימנא, דף רל"ז עמוד א'

קריג

אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם, שהם ערב רב - שבט שמעון כאשר באו אלו הערב רב, התערבו בנשים שם שבט שמעון אחר שהתגיירו והולידו בנים, מהם מתו בעגל ומהם מתו במגיפה, ואחרים מתו כאן אלו שנשארו - ומפני שנשמרו ישראל וכל אלו הזרע הקדוש, נמנו כולם, מפני שלא חסר אפילו אחד מהם, ועל כן כתוב ולא כליתי את בני ישראל, מכלל שאחרים כלו, וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרים שהיו ערב רב לא השיב - ומפני זה נמנו בני ישראל במקורם וחיבר אותם הקדוש ברוך הוא אתו, כמו כן במעשה שעגל, שכתוב ויפול מן העם וגו', כל אלו מערב רב היו, ולהראות שלא היו מבני ישראל מה כתוב אחר כך ויקהל משה את כל עדת בני ישראל

רעיא מהימנא. אמר רעיא מהימנא. השיב את חמתי מאי השיב את חמתי אלא ג' ממונים דגיהנם חד על ש"ד וחד על ג"ע וחד על ע"ז ואינן משחית אף וחימה הוא (חמה דיוד) (ס"א חימה דהיה) טאס בעלמא אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל ולא אמר מעל העם דאינן ערב רב דאתמר ויפול מן העם ביום ההוא כשלשת אלפי איש דהכי אוקימנא ושאלו לבוצינא קדישא: [אמר הרועה הנאמן, השיב את חמתי, מהו השיב את חמתי,

אלא שלשה ממוני הגיהנם, אחד על שפיכות דמים, ואחד על גילוי עריות, ואחד על עבודה זרה, והם משחית אף וחימה, הוא ראה שחימה טסה בעולם, אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם, שהם ערב רב, שנאמר ויפול מן העם ביום כשלת אלפי איש, שכך העמדנו ושאלו את המאור הקדוש]:

זוהר. וכי היאך השיב פנחס חמתיה דקודשא בריך הוא, והכתיב ויהיו המתים במגפה וגו', אי לא מית חד מנייהו הוה אמינא השיב את חמתי, אבל כיון דכל הני מיתו מאי טעמא השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל. אלא ודאי ברירא דמלה ווי ליה לבר נש דפגים זרעיה, ווי ליה למאן דלא נטיר זרעיה כדקא יאות, חס ושלום דאפילו חד מישראל מית, אלא שבטא דשמעון כד אתו אינון ערב רב, אתערבו בנשין דשבטא דשמעון בתר דאתגיירו ואולידו בנין, מנהון מיתו בעגל ומנהון מיתו במותא, ואחרנין מיתו הכא אינון דאשתארו, הדא הוא דכתיב ויהיו המתים במגפה, אשר מתו לא כתיב, אלא המתים, מתים דמעיקרא הוו. [וכי איך השיב פנחס חמתו של הקדוש ברוך הוא, והרי כתוב ויהיו המתים במגפה וגו', אם לא מת אחד מהם היה אומר השיב את חמתי, אבל כיוון שכל אלו מתו מה טעם השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל, אלא וודאי בירור הדבר אוי לו לבן אדם שפוגם זרעו כיאות, חס ושלום שאפילו אחד מישראל מת, אלא וודאי בירור הדבר אוי לו לבן אדם שפוגם זרעו כיאות, חס ושלום שאפילו אחד מישראל מת, אלא שבט שמעון כאשר באו אלו הערב רב, התערבו

בנשים שם שבט שמעון אחר שהתגיירו והולידו בנים, מהם מתו בעגל ומהם מתו במגיפה, ואחרים מתו כאן אלו שנשארו, זה הוא שכתוב ויהיו המתים במגיפה, אשר מתו לא כתוב, אלא המתים, מתים שמתחילה היו].

ובגין דאסתמרו ישראל וכל אינון זרעא קדישא, אתמנון כלהו, בגין דלא חסר אפילו חד מנייהו, ועל דא כתיב ולא כליתי את בני ישראל, מכלל דאחרנין כלו, וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרנין דהוּו ערב רב לא השיב, ועל דא רשים קרא ואמר מעל בני ישראל, ובגין דא אתמנון בני ישראל כמלקדמין וחבר לון קודשא בריך הוא בהדיה. כגוונא דא בעובדא דעגל דכתיב (שמות לב) ויפול מן העם וגו', כל אינון מערב רב הוּו, ולאחזאה דלא הוּו מבני ישראל מה כתיב לבתר (שם לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. [ומפני שנשמרו ישראל וכל אלו הזרע הקדוש, נמנו כולם, מפני שלא חסר אפילו אחד מהם, ועל כן כתוב ולא כליתי את בני ישראל, מכלל שאחרים כלו, וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרים שהיו ערב רב לא השיב, ועל כן רשם הפסוק ואמר מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרים שהיו ערב רב לא השיב, ועל כן רשם הפסוק ואמר מעל בני ישראל, ומפני זה נמנו בני ישראל כמקודם וחיבר אותם הקדוש ברוך הוא אתו, כמו כן במעשה שעגל, שכתוב ויפול מן העם וגו', כל אלו מערב רב היו, ולהראות שלא היו מבני ישראל מה כתוב אחר כך ויקהל משה את כל עדת בני ישראל].

סדר הלימוד ליום ז חשוון [יום 37 בשנה]

קיד

בראשונה כתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו, הכל בכלל, כיון שאותם ערב רב עשו זה ומתו מהם אלו שמתו, רצה הקדוש ברוך הוא להתפייס עם ישראל, אמר להם התחברו כולכם לצד אחד, זה הוא שכתוב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלבדם, אמר להם, בני, בכם אני רוצה לשרות, עמכם יהיה הדיוור שלי, ועל כן קחו מאתכם תרומה, מאתכם, ולא מאחר, אין אני רוצה שיהיה שתוף לאחרים אתי ולא אתכם, ומשום כך כולו כלו, אף כאן הרי הם מאלו גזע רע היו, ויהיו המתים, המתים ודאי מתים ולא מישראל

קחו מאתכם תרומה. תא חזי בקדמיתא כתיב מאת כל איש אשר ידבנו לבו כלא בכלל כיון דאינון ערב רב עבדו דא ומיתו מנייהו אינון דמיתו בעא קודשא בריך הוא לאתפייסא בהדייהו דישראל. אמר לון אתחברו כלכו לסטר חד חדא הוא דכתיב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלחודייהו אמר לון בני בכון אנא בעי למשרי עמכון תהא דיורא דילי ועל דא (שם) קחו מאתכם תרומה מאתכם ולא מאחרא לא בעינא דתהא שתופא לאחרנין בהדי ולא בהדייכו ובגיין כך כלהו אשתציאו. אוף הכא הא אינון מאינון גזעא בישא הוו ויהיו המתים. המתים ודאי מתים ולא מישראל ובגיין כך מנה לון דכתיב שאו את ראש בני ישראל ארימו רישייהו. [קחו מאתכם תרומה. בוא ראה, בראשונה כתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו, הכל בכלל, כיון שאותם ערב רב עשו זה ומתו מהם אלו שמתו, רצה הקדוש ברוך הוא להתפייס עם ישראל, אמר

להם התחברו כולכם לצד אחד, זה הוא שכתוב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלבדם, אמר להם, בני, בכם אני רוצה לשרות, עמכם יהיה הדיור שלי, ועל כן קחו מאתכם תרומה, מאתכם, ולא מאחר, אין אני רוצה שיהיה שתוף לאחרים אתי ולא אתכם, ומשום כך כולו כלו, אף כאן הרי הם מאלו גזע רע היו, ויהיו המתים. המתים, ודאי מתים ולא מישראל. ומשום כך מנה אותם, שכתוב שאו את ראש בני ישראל, הרימו ראשם].

אמר רבי אלעזר אבא כמה יאות הוא אי לא אשכחנא פלוגתא על דא. אמר ליה ברי אימא אמר ליה והא כתיב ויצמד ישראל לבעל פעור ותנינן דאתחברו ישראל בהדיה כצמידא דא דאתחבר בבר נש בקשוטוי הכי אתחברו ישראל לבעל פעור. אמר ליה אלעזר הכי הוא ויצמד ישראל לבעל פעור אלא אנא לא אמרית דאתדכו ישראל מהווא חובה אלא דאתדכו ממותא דלא שריא עליהו מותא. [אמר רבי אלעזר, אבא, כמה יאות הוא אם לא מצאנו מחלוקת על זה. אמר לו, בני, אמור. אמר לו, והרי כתוב ויצמד ישראל לבעל פעור, ושנינו, שיתחברו ישראל איתו כצמיד זה שמתחבר בכך אדם בקישוטיו, כך התחברו ישראל לבעל פעור, אמר לו, אלעזר, כך הוא ויצמד ישראל לבעל פעור, אלא אני לא אמרנו שנטהרו ישראל מאותו חטא, אלא שנטהרו ממות שלא שרה עליהם מות].

קטו

לא כתוב ויאכל וישתחוו ישראל, אלא העם, כיוון שכתוב ויצמד ישראל מהו ויאכל העם, אלא אותו זרע רע היו החובה של ישראל

אמר ליה והא כתיב (שם) קח את כל ראשי העם והוקע אותם, אמר ליה ראשי העם ודאי ולא ראשי בני ישראל ומן העם אית לן למילף כתיב הכא העם וכתיב התם (שמות לב) וירא העם, (שם) ויקהל העם, (שם) ויפול מן העם. אבל תא חזי ויצמד ישראל לבעל פעור ולא פלחו ליה, אבל מן סיפיה דקרא אוכח, דכתיב ויאכל העם וישתחוו, ולא כתיב ויאכל וישתחו ישראל, אלא העם, כיון דכתיב ויצמד ישראל מאי ויאכל העם, אלא ההוא זרעא בישא הוו חובה דישראל. [אמר לו והרי כתוב קח את כל ראשי העם והוקע אותם, אמר לו, ראשי העם וודאי ולא ראשי בני ישראל, ומן העם יש לנו ללמוד, כתוב כאן העם, וכתוב שם וירא העם, ויקהל העם, ויפול מן העם, אבל בוא וראה, ויצמד ישראל לבעל פעור ולא עבדו לו, אבל מן סוף הפסוק מוכיח שכתוב ויאכל העם וישתחוו, ולא כתוב ויאכל וישתחו ישראל, אלא העם, כיוון שכתוב ויצמד ישראל מהו ויאכל העם, אלא אותו זרע רע היו החובה של ישראל].

קט"ז

ויצמד ישראל לבעל פעור, עבודת הפעור הוא לפרוע עצמו ולהוציא לפניו צואה רותחת, ואותו מעשה מועיל לו ומתחזק ממנו, וישראל כיוון שראו זה, חשבו שזלזול שלו הוא וקלקול שלו שהרי בעבודה זרה כתוב צא תאמר לו, והם בשביל זלזול העבודה זרה פרעו עצמם בלי ידיעה, ועל אלו כפר פנחס ובטל המות, שכתוב ויכפר על בני ישראל, ומה כתוב, קחו מאתכם תרומה לה' ולא מערב רב, שלא נקראו קהילה וחיבור עד שנעבר מהם ערב רב, כביכול בזמן שהתערבו ביניהם

כאילו לא היו גוי אחד, ומפני זה קחו מאתכם תרומה, ולא משותפות אחר שאיני רוצה לשתף אחרים ביני ובינכם

מהו דכתיב (במדבר כה) ויצמד ישראל לבעל פעור, תא חזי ויצמד ישראל בבעל פעור לא כתיב, אלא לבעל פעור, קשוטין ותוקפא יהבו לבעל פעור בלא דעתא, בגין דפולחנא דפעור הוא למפרע גרמיה ולאפקא קמיה צואה רותחת. וההוא עבידתא אהני ליה ואתתקף מניה. וישראל כיון דחמו דא, חשיבא דזלזולא דיליה איהו וקלקולא דיליה, דהא בעבודה זרה כתיב (ישעיה ל) צא תאמר לו, ואינן בגין זלזולא דעבודה זרה פרעו גרמייהו בלא ידיעה, ועל הני כפר פנחס ובטל מותנא, דכתיב ויכפר על בני ישראל. ומה כתיב. [מהו שכתוב ויצמד ישראל לבעל פעור, בוא וראה, ויצמד ישראל בבעל פעור לא כתוב, אלא לבעל פעור, קישוטים וחוזק נתנו לבעל פעור בלי דעת, מפני שעבודת הפעור הוא לפרוע עצמו ולהוציא לפניו צואה רותחת, ואותו מעשה מועיל לו ומתחזק ממנו, וישראל כיוון שראו זה, חשבו שזלזול שלו הוא וקלקול שלו שהרי בעבודה זרה כתוב צא תאמר לו, והם בשביל זלזול העבודה זרה פרעו עצמם בלי ידיעה, ועל אלו כפר פנחס ובטל המות, שכתוב ויכפר על בני ישראל, ומה כתוב].

רעיא מהימנא. קחו מאתכם תרומה לה' ולא מערב רב, דלא אתקריאו קהלה וחבור עד דאתעבר מנהון ערב רב, כביכול בזמנא דמתערבין בינייהו כאילו לא הוו גוי אחד. ובגין דא קחו מאתכם תרומה, ולא משותפו אחרא, דלא בעינא לשתפא אחרנין ביני ובינייכו. [קחו

מאתכם תרומה לה' ולא מערב רב, שלא נקראו קהילה וחיבור עד שנעבר מהם ערב רב, כביכול בזמן שהתערבו ביניהם כאילו לא היו גוי אחד, ומפני זה קחו מאתכם תרומה, ולא משותפות אחר שאיני רוצה לשתף אחרים ביני ובינכם].

סדר הלימוד ליום ח חשוון [יום 38 בשנה]

קנין

כאשר ערב רב הם מעורבים בישראל, מה כתוב היו צריה לראש, וישראל אחר שנעברים מהם אלו, מה כתוב שאו את ראש כל עדת בני ישראל, ולא עוד, אלא שאמר הקב"ה אני צריך לדור עמכם, זה הוא שכתוב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ולא עוד, אלא כאשר בני ישראל בגלות, עליהם נאמר מי מעכב שאור שבעיסה מעכב - בזמן שערב רב הם ראשים על ישראל, כביכול כאילו עושים שלטון בהקב"ה, ויכנסו במשפטי כוכבים ומזלות, ומפני זה צווחים ואומרים ה' אלהינו בעלונו אדונים זולתך

ולא עוד, אלא כד ערב רב אינון מעורבין בישראל, מה כתיב (איכה א) היו צריה לראש, וישראל בתר דמתעברי מנייהו אלין מה כתיב שאו את ראש כל עדת בני ישראל. ולא עוד, אלא דאמר קודשא בריך הוא אנא בעי לדיירא עמכון, הדא הוא דכתיב (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ולא עוד, אלא כד בני ישראל בגלותא, עלייהו אתמר מי מעכב שאור שבעסה. והא אוקמוה מארי מתניתין בזמנא דערב רב אינון ראשים על ישראל, כביכול כאילו (ס"א עברין שולטני דקודשא בריך הוא)

עבדין שלטנו בקודשא בריך הוא, וייעלון במשפטי ככביא ומזלי, ובגין דא צווחין ואמריין (ישעיה כו) ה' אלקינו בעלונו אדונים זולתך. [ולא עוד אלא כאשר ערב רב הם מעורבים בישראל, מה כתוב היו צריה לראש, וישראל אחר שנעברים מהם אלו, מה כתוב שאו את ראש כל עדת בני ישראל, ולא עוד, אלא שאמר הקדוש ברוך הוא אני צריך לדור עמכם, זה הוא שכתוב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ולא עוד, אלא כאשר בני ישראל בגלות, עליהם נאמר מי מעכב שאור שבעיסה מעכב, והרי העמידוהו בעלי המשנה בזמן שערב רב הם ראשים על ישראל, כביכול כאילו עושים (מעבירים) שלטון בקדוש (של הקדוש) ברוך הוא, ויכנסו במשפטי כוכבים ומזלות, ומפני זה צווחים ואומרים ה' אלהינו בעלונו אדונים זולתך].

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, רעיא מהימנא, דף רמ"ז עמוד ב'

קניית

בשלש דרגות אלו, יפקוד כהנים לויים וישראלים מן הגלות, ובהם נוטל נקמה מעשו וישמעאל וערב רב, כמו שערב רב מעורבים בעשו וישמעאל, כך יעקב מעורב באברהם ויצחק, ערוב של שניהם, וכך מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ויהיה שלשלת של שניהם

ובגין דאיהי מסטרא דימינא אבן ומסטרא דשמאלא גחלת בה נטיל קב"ה נוקמא מישמעאל ואדום דאינון אישין נוכראין במים הזדונים וממנן דלהון סמאל ונחש. סמאל אשא דגיהנם ממונה על אומה דעשו נחש

ממונה על אומה דישמעאל ואיהו רחב דממנא על מיא. [ומפני שהיא מצד הימין אבן, ומצד השמאל גחלת, בה נוטל הקדוש ברוך הוא נקמה מישראל ואדום, שהם אישים זרים ומים הזידונים, וממונים שלהם סמאל ונחש, סמאל אש הגיהנם, ממונה על אומה של ישמעאל, והוא רהב שממונה על המים].

בימינא דאברהם דדרגיה חסד נטיל נוקמא מישמעאל וממנא דיליה. ובשמאלא דיצחק דדרגיה פחד נטיל נוקמא מעשו וממנא דיליה בתרין משיחין דאינון חד מימינא משיח בן דוד. וחד משמאלא משיח בן יוסף. ובדרגא דיעקב דאיהי לקבליה ברזא דשכל את ידיו (כי מנשה הבכור). אריה לשמאלא. שור לימינא דישמעאל. בגין דיהודה גלה בעשו. אשתכח ימינא דקדושה עם שמאלא דעשו ושמאלא דקדושה עם ימינא מסאבא דישמעאל עד כי יבא שילה רעיא מהימנא בדרגיה תפארת ישראל נטיל נוקמא מערב רב. [בימין של אברהם שדרגתו חסד, נוטל נקמה מישמעאל וממונה שלו, ובשמאל של יצחק שדרגתו פחד, נוטל נקמה מעשו וממונה שלו, בשני משיחים, שהם אחד מימין משיח בן דוד, ואחד משמאל משיח בן יוסף, ובדרגה של יעקב שהיא כנגדו בסוד של שיכל את ידיו (כי מנשה הבכור). אריה לשמאל, שור לימין של ישמעאל, מפני שיהודה גלה בעשו, נמצא ימין בעשו, נמצא ימין של קדושה עם שמאל של עשו, ושמאל של קדושה עם ימין טמא של ישמעאל, עד כי יבוא שילה רועה נאמן בדרגתו תפארת ישראל, נוטל נקמה מערב רב].

בתלת דרגין אלין יפקוד (נ"א יפקון) כהנים לויים וישראלים מן גלותא. ובהון נטיל נוקמא מעשו וישמעאל וערב רב כגוונא דערב רב מעורבין בעשו וישמעאל הכי יעקב מעורב באברהם ויצחק ערוב דתרווייהו והכי מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף ויהא שלשלת דתרווייהו. [בשלה דרגות אלו, יפקוד כהנים לויים וישראלים מן הגלות, ובהם נוטל נקמה מעשו וישמעאל וערב רב, כמו שערב רב מעורבים בעשו וישמעאל, כך יעקב מעורב באברהם ויצחק, ערוב של שניהם, וכך מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ויהיה שלשלת של שניהם].

סדר הלימוד ליום ט חשוון [יום 39 בשנה]

ספר

"הערב רב"

וכל המסתעף

על פי ספר הזוהר הקדוש

סדר דברים חלק ה'

זוהר חלק ג' פרשת עקב, רעיא מהימנא, דף רע"ג עמוד א'

ק"ט

והרי שנינו אין מתחילים בשני, ואין מסיימים ברביעי, דהיינו בבית דין עם ערב רב, שאין הם שלוחי מצוה, שלא התגירו לשם שמים, ואחר כך שנעברו מהעולם צוה הקדוש ברוך הוא

לקחת שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'

תניינא למבצע על שני ככרות בשבת דאינון רמיזין בתרי לוחי אורייתא דאתייהבו בשבת זוגות. דביומא תליתאה נחתו דביה תרי זמני טוב ובשבת אתייהבת תרין נוקבין לתרין טבין ואע"ג דאוקמוה דשדים ממנן על זוגות כמה דאוקמוה שני ביצים שני אגוזים הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינן נזוקין . [שני לבצוע על שני ככרות בשבת, שהם רמוזים בשני לוחות התורה שנתנו בשבת זוגות, שביום שלישי ירדו שבו שתי פעמים טוב, ובשבת ניתנה שתי נקבות לשני טובים, ואף על פי שהעמידוהו ששדים ממונים על זוגות, כמו שהעמידוהו שתי ביצים שני אגוזים הלכה למשה מסיני, שלוחי מצוה אינם ניזוקים].

ואי תימא והא תנינן אין מתחילין בשני ואין מסיימין בד' דהיינו בב"ד עם ערב רב דלא הוו שלוחי מצוה דלא אתגיירו לשם שמים ולכתר דאתעברו מעלמא מני קב"ה לנטלא שני לוחות אבנים כראשונים ואמר (שם) וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'. [ואם תאמר, והרי שנינו אין מתחילים בשני, ואין מסיימים ברביעי, דהיינו בבית דין עם ערב רב, שאין הם שלוחי מצוה, שלא התגיירו לשם שמים, ואחר כך שנעברו מהעולם צוה הקדוש ברוך הוא לקחת שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'] .

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף רע"ו עמוד ב'

קב

הקב"ה אמר וכי אתה מוציא שם רע על ישראל שעשו את העגל? לך רד כי שחת עמך, ערב רב וודאי שאתה גיירת אותם עשו את העגל

וישראל בגין דאינון כלילין ימינא ושמאלא תמן ה"י דילך בשלימו הוה אית לך לאתיחדא עמה בינייהו ובגין דאתמר כך כי הוציא שם רע על בתולת ישראל אתמר כך ולו תהיה לאשה לא יוכל לשלחה כל ימיו בגלותא לא יכיל למפרש ליה מנה כל יומיו. [וישראל מפני שהם כלולים ימין ושמאל, שם ה"י שלך בשלימות היתה, יש לך להתייחד עמה ביניהם, ומפני שנאמר כך כי הוציא שם רע על בתולת ישראל, נאמר כך ולא תהיה לאשה לא יוכל לשלחה כל ימיו, בגלות לא יכול לפרוש לו ממנה כל ימיו].

ואיך הוא שם רע דאפיקת עלה אלא בתר דאתייהבת איהי לישראל כל מאן דאפיק שום ביש על ישראל כאילו אפיק עלה ושום ביש הוה דאמרת לקב"ה למה י"י יחרה אפך בעמך וקב"ה אמר וכי אנת אפיק שום ביש על ישראל דעבדו ית עגל לך רד כי שחת עמך, ערב רב ודאי דאנת גיירת לון עבדו ית עגלא ובגין דא כי הוציא שם רע על בתולת ישראל ולו תהיה לאשה. [ואיך הוא שם רע שהוצאת עליה, אלא אחר שניתנה היא לישראל, כל מי שמוציא שם רע על ישראל כאילו מוציא עליה, ושם רע היה שאמרת להקדוש ברוך הוא למה ה' יחרה אפך

בעמך, והקדוש ברוך הוא אמר וכי אתה מוציא שם רע על ישראל שעשו את העגל, לך רד כי שחת עמך, ערב רב וודאי שאתה גיירת אותם עשו את העגל, ומפני זה כי הוציא שם רע על בתולת ישראל ולו תהיה לאשה].

קבא

קם הרועה הנאמן נשק לו בפניו ועל עיניו וברך אותו, ואמר לו תהיה מבורך מפי הקדוש ברוך הוא ושכינתו, בכל מדה ומדה שלו, ובעשר ספירות שלו, ובכל שמות שלו ובכל בעלי הישיבות, וכל מלאכים ענו כולם ואמרו אמן, והקב"ה ושכינתו הודו בברכתו

קם רעיא מהימנא נשיק ליה באנפוי ועל עיניו וברוך ליה ואמר ליה תהא מברך מפומא דקב"ה ושכינתיה בכל מדה ומדה דיליה ובעשר ספירן דיליה ובכל שמהן דיליה ובכל מארי מתיבתאן וכל מלאכין ענו כלהו ואמרו אמן וקב"ה ושכינתיה הודו בברכתיה. [קם הרועה הנאמן נשק לו בפניו ועל עיניו וברך אותו, ואמר לו תהיה מבורך מפי הקדוש ברוך הוא ושכינתו, בכל מדה ומדה שלו, ובעשר ספירות שלו, ובכל שמות שלו ובכל בעלי הישיבות, וכל מלאכים ענו כולם ואמרו אמן, והקדוש ברוך הוא ושכינתו הודו בברכתו].

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף רע"ז עמוד ב'

קבב

אם בני אדם עושים אותם אלוהות ולא ברצון שלהם, מדוע נענשים? אלא כאשר היו דור המבול ודור הפלגה יורעים

בהם, והיו מקטרים להם ומשתחוים להם, ובאותו כח שהיו מקטרים להם ומשתחוים להם, היו יורדים אצלם ועושים רצונם, ומדברים בהם באלו צלמים, הרי נעשית אלוהות ועבודות זרות, משום כך הקב"ה עתיד להעביר אותם וימחה אותם מהעולם, וצלמים שלהם שהיו עובדים בהם, ונשאבו מהם רוחות וצלמים

ואי תימרון אי בני נשא עבדין לון אלהות ולא ברעותא דלהון אמאי אתענשו אלא כד הוו דור המבול ודור הפלגה ידעי בהון והוו מקטרגין (נ"א מקטריין) לון וסגדין לון ובההוא חילא דהוו מקטרגין (נ"א מקטריין) לון וסגדין לון הוו נחתי לגבייהו ועבדי רעותייהו וממללן בהון באינון צולמין הא אתעבידו אלוהות ועבודת כו"ם בגין דא קב"ה עתיד לאעברא לון וימחי לון מעלמא צולמין דלהון דהוו פלחין בהון ואשתאבו מנהון רוחין וצולמין. [ואם תאמרו, אם בני אדם עושים אותם אלוהות ולא ברצון שלהם, מדוע נענשים אלא כאשר היו דור המבול ודור הפלגה יודעים בהם, והיו מקטרים להם ומשתחוים להם, ובאותו כח שהיו מקטרים להם ומשתחוים להם, היו יורדים אצלם ועושים רצונם, ומדברים בהם באלו צלמים, הרי נעשית אלוהות ועבודות זרות, משום כך הקדוש ברוך הוא עתיד להעביר אותם וימחה אותם מהעולם, וצלמים שלהם שהיו עובדים בהם, ונשאבו מהם רוחות וצלמים].

קכג

כאשר יש בעולם ערב רב, יורדים להתגשם בהם, הקב"ה יעביר אותם מן העולם, זה הוא שכתוב ואת רוח הטומאה

אעביר מן הארץ, ואם תאמרו בזמן הגלות אחרונה אין עבודה זרה, מפני שלא יודעים בני העולם בהם, והם שיודעים בערב רב שם נמצא להם שמכעיסים הקדוש ברוך הוא ושכינתו, וישראל ביניהם, וערב רב מצליחים בהם לקיים מה שכתוב
אל פניו להאבירו

וכד אית בעלמא ערב רב נחתינ לאתגשמא בהון וקב"ה יעבר לון מן עלמא הה"ד ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ ואי תימרון בזמנא דגלותא בתראה לית עכו"ם בגין דלא ידעין בני עלמא בהון ואינון דידעין בערב רב תמן אשתכח לון דמכעיסין לקב"ה ושכינתיה וישראל ביניהו וערב רב מצליחין בהון לקיים מאי דכתיב ומשלם לשונאיו אל פניו להאבירו. [וכאשר יש בעולם ערב רב, יורדים להתגשם בהם, והקדוש ברוך הוא יעביר אותם מן העולם, זה הוא שכתוב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, ואם תאמרו בזמן הגלות אחרונה אין עבודה זרה, מפני שלא יודעים בני העולם בהם, והם שיודעים בערב רב שם נמצא להם שמכעיסים הקדוש ברוך הוא ושכינתו, וישראל ביניהם, וערב רב מצליחים בהם לקיים מה שכתוב אל פניו להאבירו].

קכד

קמו כל התנאים ואמוראים וברכו את רועה הנאמן, ואמרו לו סיני סיני מי יכול לדבר לפניך, שאתה בדיוקן אדונך, שבזמן שדיבר בהר סיני כל חיות המלאכים וחיות הכסא ועליונים ותחתונים שתקו, ולא נמצא דיבור אחר אלא שלו. ומפני

שאתה בנו בדיוקן שלו, צריכים לשמוע כל בעלי הישיבה
דברים מפיו אל תתן שתיקה לדיבורך

קמו כלהו תנאין ואמוראין ובריכו לרעיא מהימנא ואמרו
ליה סיני סיני מאן יכיל למללא קדמך דאנת
בדיוקנא דסארך דבזמנא דמליל בטורא דסיני כל חיון
דמלאכין וחיון דכרסייא ועלאין ותתאין שתקו ולא
אשתכח דבור אחרא אלא דיליה ובגין דאת בריה
בדיוקנא דיליה צריך למשמע כלהו מארי מתיבתא מלין
מפומך אל תתן שתיקה למלוך. [קמו כל התנאים
ואמוראים וברכו את רועה הנאמן, ואמרו לו סיני סיני מי
יכול לדבר לפניך, שאתה בדיוקן אדונך, שבזמן שדיבר
בהר סיני כל חיות המלאכים וחיות הכסא ועליונים
ותחתונים שתקו, ולא נמצא דיבור אחר אלא שלו. ומפני
שאתה בנו בדיוקן שלו, צריכים לשמוע כל בעלי הישיבה
דברים מפיו אל תתן שתיקה לדיבורך].

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף רע"ט עמוד א'

קבה

והבור ריק, זכר, רק בלי תורה, אבל נחשים ועקרבים יש בו,
וזו גלות רביעית, דור של רשעים מלא נחשים ועקרבים,
רמאים כנחשים ועקרבים, שעוקרים דברי החכמים ודנים
לשקר, עליהם נאמר והיו צריה לראש

כי עוד חזון למועד ויפה לקץ ולא יכזב ואוקמוה דהאי
קרא נוקבא ויורד עד תהומא רבא. מאן הוא דנחית
לתהום רבא לאשכחא זמנא דא אלא אנת דאתמר כך
צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה. כמה מארי

מתניתין דבעו לנחתא לעומקרא דהלכה לאשכחא תמן קץ דפרקנא ונחתו תמן ולא סליקו ואע"ג דלישנהון הות כפטיש יפוצץ סלע חליש פטיש דלהון לנקבא בההוא סלע ומאן דנקיבו דיליה בההוא סלע בלא רשו אתא חויא לנשכא ליה. ואית אחרנין דנקיבו לה עד דמטו לתהומא רבא ולא סליקו מתמן. [כי עוד חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב, והעמידוהו זה הפסוק נוקב ויורד על התהום הגדול, מי הוא שיורד לתהום גדול למצוא זמן זה, אלא אתה שנאמר בך צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה, כמה בעלי המשנה שרצו לרדת לעומק ההלכה, למצוא שם קץ הגאולה, וירדו שם ולא עלו, ואף על פי שלשונם היתה כפטיש יפוצץ סלע, נחלש פטיש שלהם לנקב באותו סלע, נחלש פטיש שלהם לנקב באותו סלע, ומי שנקב שלו באותו סלע בלי רשות, בא נחש לנשוך אותו, ויש אחרים שנקבו אותו עד שהגיעו לתהום הגדול, ולא עלו משם].

ובזמנא דנוקבא פתיחא כל מאן דהוה נפיל תמן לא הוה סליק ומשיח בן דוד נפל תמן עם משיח בן יוסף דחד איהו עני ורוכב על חמור. וחד איהו בכור שורו דא משיח בן יוסף והאי איהו כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור. ובג"ד אקרי משיח בר נפלי ואיהי נפלת בתרייהו ואתמר עלה נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. ואנת הוא בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו דא משיח בן יוסף דעתיד לאתקטלא. [ובזמן שהנקב פתוח, כל מי שהיה נופל שם לא היה עולה, ומשיח בן דוד נפל שם עם משיח בן יוסף,

שאחד הוא עני ורוכב על חמור, ואחד הוא בכור שורו זה משיח בן יוסף, וזה הוא כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור, ומפני זה נקרא משיח בן נפלים, והיא נופלת אחריהם ונאמר עליה נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, ואתה הוא בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו, והמת יהיה לו זה משיח בן יוסף שעתיד להיהרג].

נחת בגיניה דודאי ארבע גליות הוו תלת לקבל תלת קליפין דאגוזא דאינון תהו קו ירוק קליפה ירוקא דאגוזא. תנינא בהו אבנין מפולמין דאינון סלעים תקיפין דמ"מ פסקו מינייהו כמה פסקות ונקיט לון לאפקא מיא דאורייתא ובג"ד אתקריאו אבנים מפולמות דמנייהו מיין נפקין קליפה תליתאה דקיקא גלותא תליתאה דהוה זעיר והאי איהו וחשך גלותא רביעאה תהום רבה חלל דאגוזא והאי איהו וחשך על פני תהום. ניורד בגללו, שוודאי ארבע גליות הן, שלש כנגד שלש קליפות האגוז, שהן תהו, קן ירוק קליפה ירוקה של האגוז, שהן תהו, קן ירוק קליפה ירוקה של האגוז, שני בהו, אבנים חזקות (פ"א לחות) שהן סלעים חזקים, שבעלי משנה פסקו מהם כמה פסקים, ואחזו אותם להוציא מי התורה, ומפני זה נקראו אבנים מפולמות שמהם מים יוצאים, קליפה שלישית דקה, גלות שלישית שהיתה קטנה, וזה הוא וחושך, גלות רביעית תהום רבה, חלל האגוז, וזהו הוא וחושך על פני תהום].

ואתקרי בור דנפל שמה שור דא דכתיב ביוסף בכור שורו הדר לו דאתמר ביה וישליכו אותו

חבורה. נוקבא בישא והבור רק דכורא (נ"א דבורא) רק בלא תורה אבל נחשים ועקרבים יש בו. ודא גלותא רביעאה דור דרשעים מלא נחשים ועקרבים רמאים כנחשים ועקרבים דעקרין מלי דרבנן ודיינין לשקרא עלייהו אתמר היו צריה לראש. [ונקרא בור שנפל שמה שור, זה שכתוב ביוסף בכור שורו הדר לו, שנאמר בו וישליכו אותו הבורה, נקיבה רעה, והבור ריק, זכר, רק בלי תורה, אבל נחשים ועקרבים יש בו, וזו גלות רביעית, דור של רשעים מלא נחשים ועקרבים, רמאים כנחשים ועקרבים, שעוקרים דברי החכמים ודנים לשקר, עליהם נאמר והיו צריה לראש].

סדר הלימוד ליום יא חשוון [יום 41 בשנה]

קכו

ויפן כה וכה וירא כי אין איש ישראל באלו רשעים ערב רב, וזה בסוף הגלות, ומפני זה קץ הגאולה נוקב עד התהום רבה, ורועה נאמן, תהום הוא המות בהיפוך אותיות, ואין מות אלא עניות – אדם ובהמה תושיע ה', אדם, שנאמר בו אדם כי ימות באהל, והעמידוהו בעלי המשנה אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עניות, ובהמה, אלו עמי הארץ שהם נכפים כסוס כפרד תחת בעלי המשנה

ויפן כה וכה וירא כי אין איש ישראל באלין רשיעיא ערב רב ודא בסוף גלותא ובגין דא קץ דפורקנא נוקבא עד התהום רבה. ורעיא מהימנא תהום הוא המות בהיפוך אתוון ולית מות אלא עניותא אנת נחיתת תמן.

והא קא אתבריר לעילא קמי תנאים ואמוראים וכלהו נחתין בגינך בתהומא לסייע לך ואנת תניא דמסייע לך יתיר מכלהו בגין דאנת לויתן (נחש בריח) דימא דאורייתא מאריה דכל נונין לויתן אתקרי על שם אורייתא דאתמר ביה כי לוית חן הם לראשך ובך אדם ובהמה תושיע יי אדם דאתמר ביה אדם כי ימות באהל ואוקמוה מארי מתניתין אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה ולית מיתה אלא עניותא ובהמה אלין עמי הארץ דאינון מתכפיין כסוס כפרד תחות מארי מתניתין. [ויפן כה וכה וירא כי אין איש ישראל באלו רשעים ערב רב, וזה בסוף הגלות, ומפני זה קץ הגאולה נוקב עד התהום רבה, ורועה נאמן, תהום הוא המות בהיפוך אותיות, ואין מות אלא עניות, אתה ירדת שם, והרי מתברר למעלה לפני התנאים ואמוראים, וכולם יורדים בגללך בתהום לסייע לך, ואתה שנויה בכרייתא שמסייעת לך יותר מכולם, מפני שאתה לויתן (נחש ברח) של ים התורה, אדון כל הדגים לויתן נקרא, על שם תורה שנאמר בה כי לוית חן הם לראשך, ובך אדם ובהמה תושיע ה', אדם, שנאמר בו אדם כי ימות באהל, והעמידוהו בעלי המשנה אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עניות, ובהמה, אלו עמי הארץ שהם נכפים כסוס כפרד תחת בעלי המשנה].

אדהכי הא בוצינא קדישא (אתא) פתח רעיא מהימנא ואמר מארי מתניתין מאן איהו לויתן אמר ליה בוצינא קדישא האי איהו דדרגיה עמודא דאמצעיתא וצדיק דאתמר ביה גוף וברית חשבינן חד ואתרבי בימא

דא דאיהי אימא עלאה ים דבה מייחדין לקב"ה כ"ה כ"ה אתוון דאינון ים בחושבן ואיהו בה. אמר ר"מ ודאי לויתן דקאים על שפת הים ועלמא קאי על סנפירוי דא צדיק יסוד עולם דכל עלמא קאים עלוי. אמר בוצינא קדישא זכאה חולקך ר"מ (כאן חסר). [בינתיים הרי הנר הקדוש בא, פתח הרועה הנאמן ואמר, בעלי המשנה, מי הוא לויתן, אמר לו הנר הקדוש זה הוא שדרגתו עמוד האמצע, וצדיק שנאמר בו גוף וברית אנו מחשבים אחד, וגדל בים הזה שהיא אמא עליונה י"ם, שבה מייחדים את הקדוש ברוך הוא עשרים וחמש עשרים וחמש אותיות שהם ים בחשבון, והוא בה, אמר הרועה הנאמן וודאי לויתן שעומד על שפת הים, והעולם עומד על סנפיריו זה צדיק יסוד עולם, שכל העולם עומד עליו, אמר הנר הקדוש זכאי חלקך רועה נאמן, (כאן חסר)].

בת קול בגלותא עד דתיתי אנת לגבה דאנת קול דילה דכל אשה בת בעלה כמה דאת אמר ותהי לו לבת מאורשה איהי לך עדיין לא עבדת (ד"א עאלת) עמה לחופה. [בת קול בגלות, עד שתבוא אתה אצלה שאתה קול שלה, שכל אשה בת בעלה, כמו שאתה אומר ותהי לו לבת, מאורשה היא לך עדיין לו (ד"א עשית) נכנסת עמה לחופה].

קכז

הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע, הוא מושיע למעלה ואתה למטה, ומפני שאתה בדיוקנו נאמר בך ואתה פה עמוד עמדי, שכל ישראל חוזרים לאהליהם ואתה לא, עד הגאולה

האחרונה, ומי גרם זה, ערב רב שבגללם וישלך מידו את הלוחות, ומאותה שעה נפלה ולא נגאלה מערב רב שנאמר בהם וגם ערב רב עלה אתם, בכל זה לא פורשים מישראל, ושפחה מגבירתה, עד הגאולה האחרונה

אתמר צעקה הנערה המאורשה ואין מושיע לה והכי שכינתא אימא דילה (נ"א עלאה) צועקת על בנה ואין מושיע לה עד דייתי עמודא דאמצעייתא בגינה דאיהו מושיע דבגינה אתמר הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא מושיע לעילא ואנת לתתא ובגין דאנת בדיוקניה אתמר בכך ואתה פה עמוד עמדי דכלהו ישראל אהדרו לאהליהון ואנת לאו עד פורקנא בתרייתא ומאן גרם דא ערב רב. דבגינייהו וישלך מידו את הלוחות. ומההיא שעתא נפלה ולא אתפרקת מערב רב דאתמר בהון וגם ערב רב עלה אתם בכל דא לא אתפרשן מישראל ושפחה מגברתה עד פורקנא בתרייתא. [נאמר, צעקה הנערה המאורשה ואין מושיע לה, וכך השכינה אמא שלה (נ"א עליונה) צועקת על בניהם ואין מושיע לה, עד שיבוא עמוד האמצע, בגללה, שהוא מושיע, שבגללה נאמר הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע, הוא מושיע למעלה ואתה למטה, ומפני שאתה בדיוקנו נאמר בכך ואתה פה עמוד עמדי, שכל ישראל חוזרים לאהליהם ואתה לא, עד הגאולה האחרונה, ומי גרם זה, ערב רב שבגללם וישלך מידו את הלוחות, ומאותה שעה נפלה ולא נגאלה מערב רב שנאמר בהם וגם ערב רב עלה אתם, בכל זה לא פורשים מישראל, ושפחה מגבירתה, עד הגאולה האחרונה].

סדר הלימוד ליום יב חשוון [יום 42 בשנה]

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף רפ"ב עמוד א'

קב"ח

גבירתה גן, שפחה אשפה מטונפת מצד הערב רב, אשפה מעורבת בגן לגדל זרעים מצד של עץ הדעת טוב ורע, מצד העבודה זרה נקראת שבתאי לילית אשפה מטונפת, מפני שצואה מעורבת מכל מיני טינוף ושרץ, שזורקים בה כלבים מתים וחמורים מתים, בני עשו וישמעאל קבורים בה, והיא קבר של עבודה זרה ערל וטמא שמקרבים בה ערלים שהם כלבים מתים, שקץ וריח רע מטונף מוסרח, משפחה רעה היא דיבוק, שאוחז בערב רב מעורבים בישראל, ואוחז בעצם ובשר שהם בני עשו וישמעאל, עצם מת ובשר טמא, בשר בשדה טרפה שעליה נאמר לכלב תשליכון אותו

גבירתה גן שפחה אשפה מטונפת מסטרא דערב רב. אשפה מעורבת בגן לגדלא זרעים מסטרא דעץ הדעת טוב ורע מסטרא דע"ז אתקריאת שבתאי לילית אשפה מטונפת בגין דצואה מעורבת מכל מיני טנוף ושרץ דזרקין בה כלבים מתים וחמורים. מתים בני עשו וישמעאל קבורים בה. עכו"ם דאינון כלבים מתים קבורים בה ואיהי קבר דע"ז דקברין בה ערלים דאינון כלבים מתים שקץ וריח רע מטונף מסורח משפחה בישא איהי סרכא דאחידא בערב רב מעורבים בישראל. ואחידת בעצם ובשר דאינון בניע שו וישמעאל עצם מת ובשר טמא בשר בשדה טרפה דעלה אתמר לכלב תשליכון אותו. [גבירתה גן, שפחה אשפה מטונפת מצד

הערב רב, אשפה מעורבת בגן לגדל זרעים מצד של עץ הדעת טוב ורע, מצד העבודה זרה נקראת שבתאי לילית אשפה מטונפת, מפני שצואה מעורבת מכל מיני טינוף ושרץ, שזורקים בה כלבים מתים וחמורים מתים, בני עשו וישמעאל קבורים בה, והיא קבר של עבודה זרה ערל וטמא שמקרבים בה ערלים שהם כלבים מתים, שקץ וריח רע מטונף מוסרח, משפחה רעה היא דיבוק, שאוחז בערב רב מעורבים בישראל, ואוחז בעצם ובשר שהם בני עשו וישמעאל, עצם מת ובשר טמא, בשר בשדה טרפה שעליה נאמר לכלב תשליכון אותן].

קבט

וכמו שיש שנים עשר מזלות מצד הטוב, כך יש שנים עשר מזלות מצד הרע, זה הוא שכתוב שנים עשר נשיאים לאומותם שזה לעומת זה עשה האלהים, והרשעים הם אבי אבות הטומאה, שהם טמא מת ושרץ, שמטמא בן אדם מאוירו ומתוכו ומגבו, ואפילו תוך תוכו של הכהן נטמא בהם, ומפני זה ועל כל נפשות מת לא יבוא, שרשע קרוי מת, והמאור הקדוש, לאביו ולאמו לא יטמא

ובגזונא דאית תריסר מזלות מסטרא דטוב הכי אית תריסר מזלות מסטרא דרע הדא הוא דכתיב שנים עשר נשיאים לאומותם דזה לעמת זה עשה האלקים ורשיעייא אינון אבי אבות הטומאה דאינון טמא מת ושרץ דמטמא לב"נ מאוירו ומתוכו ומגבו ואפי' תוך תוכו דכהנא מסתאב בהון ובגין דא על כל נפשות מת לא יבא דרשע קרוי מת. ובוצינא קדישא לאביו ולאמו

לא יטמא. [וכמו שיש שנים עשר מזלות מצד הטוב, כך יש שנים עשר מזלות מצד הרע, זה הוא שכתוב שנים עשר נשיאים לאומותם שזה לעומת זה עשה האלהים, והרשעים הם אבי אבות הטומאה, שהם טמא מת ושרץ, שמתמא בן אדם מאוירו ומתוכו ומגבו, ואפילו תוך תוכו של הכהן נטמא בהם, ומפני זה ועל כל נפשות מת לא יבוא, שרשע קרוי מת, והמאור הקדוש, לאביו ולאמו לא יטמא].

קל

כאן מצאנו רפואה לגבי שנאמר בי ויתן את רשעים קברו, אחר שקבורה זו מפני אבא ואמא, שהם בגלות עם ישראל, מתקיים בי הפסוק ולא יטמא, אליהו לא תתעכב מלרדת, שאף על פי שאתה כהן לאביו ולאמו (לא) יטמא, שהרי הקדוש ברוך הוא ושכינתו בגלות שהיא קבורה להם, ואני קבור ביניהם, בשבועה עליך בשם ה' חי וקים לא תתעכב מלרדת

הכא אשכחנא אסוותא לגבי דאתמר ביה ויתן את רשעים קברו. בתר דקבורה דא בגין אבא ואימא דאינון בגלותא עם ישראל אתקיים בי קרא ולא יטמא. אליהו לא תתעכב מלנחתא דאע"ג דאנת כהנא לאביו ולאמו (לא) יטמא דהא קב"ה ושכינתיה בגלותא דאיהי קבורה לון אנא קבור בינייהו באומאה עלך בשם יי חי וקיים לא תתעכב מלנחתא. מלאכין קדישין מארי דגדפין באומאה עלייכו טולו אומאה דא וסליקו לה על גדפייכו שבועת יי בח"י צדיק וקיים עמודא דאמצעיתא טולו אומאה דא

וסליקו לה על גדפייכו במטרוניתא שבועת יי' בח"י צדיק וקיים עמודא דאמצעיתא טולו אומאה דא וסליקו לה על גדפייכו במטרוניתא ביקרא דילה לגבי קב"ה. [כאן מצאנו רפואה לגבי שנאמר בי ויתן את רשעים קברו, אחר שקבורה זו מפני אבא ואמא, שהם בגלות עם ישראל, מתקיים בי הפסוק ולא יטמא, אליהו לא תתעכב מלרדת, שאף על פי שאתה כהן לאביו ולאמו (לא) יטמא, שהרי הקדוש ברוך הוא ושכינתו בגלות שהיא קבורה להם, ואני קבור ביניהם, בשבועה עליך בשם ה' חי וקים לא תתעכב מלרדת, מלאכים קדושים בעלי הכנפים, בשבועה עליכם קחו שבועה זו והעלו אותה על כנפיכם שבועת ה' בח"י צדיק וקים עמוד האמצע, קחו שבועה זו והעלו אותה על כנפיכם במלכה בכבוד שלה לגבי הקדוש ברוך הוא].

מלאכין עילאין שליחן דקב"ה מימינא ומלאכין שליחן דיליה משמאלא ומלאכים דאבא ואמא יהון סתרין לה עילא ותתא ומכסין לה באת ו' בשית גדפין דיליה דאתמר ביה שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים דשבועה דיליה דאיהי ה' רביעאה ובשתים יכסה רגליו דילה ובשתים מעופפים לה. [מלאכים עליונים שלוחי הקדוש ברוך הוא מימין, ומלאכים שלוחים שלה משמאל, ומלאכים של אבא ואמא יהיו סובבים אותה מעלה ומטה ומכסים אותה באות ו' בשש כנפים שלו שנאמר בו שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים וגו', בשתים יכסה פניו, של השבועה שלו שהיא ה' רביעית, ובשתים יכסה רגליו שלה, ובשתים מעופפים לה].

ואנת אליהו דסליקת לעילא העילות והוא טעין לך מכל טוב נחות לגבה ותהוי כרוב תחותא לנחתא בך מלאה כל טוב ומלאכין דאבא ואימא דאינון ידו"ד (ס"א אסתרו לה) אסחרו לך בנחיתו דילה ומלאכין דבעלה ברא דאבא ואמא ו' כסיאו לה ומעפפין לה משית גדפין אב"ג ית"ץ ובל"ו דתליין מנייהו כחשבון ל"ו ודאי איהו שרפים עומדים ממעל לו ונחיתת ה' (נ"א ידו"ד) דיליה טמירא מכוסה בהון ומלאכין דאינון דצדיק ח"י עלמין אסמיכו לה עלייכו כחיון דסמכי לכרסייא. [ואתה אליהו שעולה למעלה לעלת העילות, והוא מטעין לך מכל טוב, רד אצלה ותהיה כרוב תחתיה, לרדת לך מלאה כל טוב, ומלאכים של אבא ואמא שהם י"ה סוכבים אותך (נ"א אותה) בירידה שלה, ומלאכים של בעלה בהן של אבא ואמא ו', מכסים אותה ומעופפים לה בשש כנפים אבגית"ץ, ובל"ו שתלויים מהן כחשבון ל"ו, וודאי הוא שרפים עומדים ממעל לו, וודאי הוא שרפים עומדים ממעל לו, ויורדת ה' (נ"א י"ה) שלו טמונה מכוסה בהם, ומלאכים שהם של צדיק ח"י עולמים, סימכו אותה עליכם כחיות שסומכות הכסא].

דאע"ג דה"א דאצילות דשמא דידו"ד איהי סמיכת לכלהו לית לכוון לפרחא לעילא ולנחתא לתתא בר מינה כאברין דגופא דלית להון תנועה בר מנשמתא דאברין דאית לה אתפשטו עלייכו לסמכא לכוון בהון דהכי איהי ה' כימא אי אית לה מאנין מתמליין מנה ומתפשטין בהון כנחלים דמתפשטן מן ימא על ארעא ואי לאו איהי ה' בגרמא יחידאה בלא אתפשטותא דנחלין.

נשאף על פי שה"א של אצילות של השם יהו"ה, היא סומכת את כולם, אין לכם לפרוח למעלה ולרדת למטה חוץ ממנה, באברי הגוף שאין להם תנועה חוץ מהנשמה, שאיברים שיש להם, מתפשטים עליכם לסמוך אתכם בהם, שכך היא ה' כים, אם יש לה כלים מתמלאים ממנה ומתפשטים בהם, כנחלים שמתפשטים מן הים על הארץ, ואם לא, היא ה' בעצמה יחידה בלי התפשטות הנחלים].

סדר הלימוד ליום יג חשוון [יום 43 בשנה]

קלא

אם יש בהם בעלי מדות, בעלי חסד חסידים, גבורים בעלי תורה נביאים וכתובים, צדיקים אנשי מלכות שנאמר בהם ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך, והם חכמים ונבונים ראשי ישראל, ולא ראשי ערב רב שנאמר היו צריה לראש, היא מתפשטת עליהם בעשר ספירות שלה וכו', לרדת עליהם, להקים השכינה עליהם - ובזמן שויפן כה וכה וירא כי אין איש, היא אומרת שלמה אהיה כעטיה, מעוטפת בעצמה שלא מתפשטת עליהם, והקב"ה צווח עליו ואומר איכה ישבה בדד

הכי מאנין דשכינתא אינון מלאכין קדישין לעילא וישראל לתתא אי אית בהון מארי מדות מארי חסד חסידים גבורים מארי תורה נביאים וכתובים צדיקים אנשי מלכות דאתמר בהו ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך בעמידה דצלותא בהיכלא דמלכא אלקים מלכא דילה ידו"ד והם חכמים ונבונים ראשי ישראל ולא ראשי ערב רב דאתמר בהון היו צריה

לראש איהי אתפשטת עלייהו בעשר ספירן דילה
 בהוא זמנא נחית עלת העלות ביו"ד ה"א וא"ו ה"א
 לנחתא עלייהו לאקמא שכינתא עלייהו. ובזמנא דויפן
 כה וכה וירא כי אין איש איהי אמרת שלמה אהיה
 כעוטיה מעוטפת בגרמא דלא אתפשטת עלייהו וקב"ה
 צווח עלה ואמר איכה ישבה בדד. נכך כלי השכינה
 הם מלאכים קדושים למעלה וישראל למטה, אם יש
 בהם בעלי מדות, בעלי חסד חסידים, גבורים בעלי
 תורה נביאים וכתובים, צדיקים אנשי מלכות שנאמר
 בהם ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך, בעמידת
 התפלה, בהיכל המלך, בעמידת התפלה, בהיכל המלך
 אדנ"י, המלך שלה יהו"ה, והם חכמים ונבונים ראשי
 ישראל, ולא ראשי ערב רב שנאמר היו צריה לראש.
 היא מתפשטת עליהם בעשר ספירות שלה, ובאותו
 זמן יורד ספירות שלה, ובאותו זמן יורד עלת העילות
 ביו"ד ה"א וא"ו ה"א, לרדת עליהם, להקים השכינה
 עליהם, ובזמן שויפן כה וכה וירא כי אין איש, היא
 אומרת שלמה אהיה כעטיה, מעוטפת בעצמה שלא
 מתפשטת עליהם, והקדוש ברוך הוא צווח עליו
 ואומר איכה ישבה בדד].

ספר
 "הערב רב"
 וכל המסתעף
 חלק ששי

על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר

תיקוני זוהר דף ט"ז עמוד א'

קלב

וכי ימכור איש את בתו לאמה, איש זה הקב"ה, בתו זו שכינה, לאמה בת זוגו של מטטרו"ן בתוספת יוד, ששפחה רעה היא אמה של ערב רב, ומפני שאותה שפחה רעה ובניה לא ניכרים בה, היא מתכסה בעבד שלה כנשמה בגוף, ובגלות ראשונה שלא חזרה למלכות בת המלך וכו', ובגללה נאמר בהם עבדים היינו לפרעה במצרים, מפני שהיו תחת רשות אותו עבד - אבל בגאולה האחרונה, לא תצא הבת, בזה העבד כשפחה, אלא בהקב"ה, מפני שהתורה שהיא חרות, היא עמה בגלות אחרונה, שהיא חירות שלה - כי לא בחיפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הולך לפניכם ה', יקו"ק וודאי, הוא יקים אותם מעפר, והוא מאיר על פני ישראל, ובו מכירים כל עולמות שהם זרע ברך ה'

ודא הוא דאמר קרא (שמות כ"א) וכי ימכור איש את בתו לאמה, איש דא קודשא בריך הוא, בתו דא שכינתא, לאמה בת זוגיה דמטטרו"ן, דאיהי מיטטרו"ן בתוספת יו"ד, דשפחה בישא היא אמה דערב רב, ובגין דההיא שפחה בישא ובנהא לא אשתמודעין בה, איהי מתכסיא בעבדא דילה, כנשמתא בגופא. ובגלותא קדמאה דלא

חזרת למלכותהא ברתא דמלכא, ולא נפקת מההוא גופא, לא נפקת חפשית, ובגינהא אתמר בהון, עבדים היינו לפרעה במצרים בגין דהוון תחות רשו דההוא עבד, ובגין דא אמר פרעה בהאי אתר לא ידעתי את ה', וגם את ישראל לא אשלח, ובגין דא נפקו במנוסה, כעבדא דלית ליה כתב חירו וברח מרבוניה. [וזה הוא שאמר הפסוק וכי ימכור איש את בתו לאמה, איש זה הקדוש ברוך הוא, בתו זו שכינה. לאמה בת זוגו של מטטרו"ן בתוספת יוד, ששפחה רעה היא אמה של ערב רב, ומפני שאותה שפחה רעה ובניה לא ניכרים בה, היא מתכסה בעבד שלה כנשמה בגוף, ובגלות ראשונה שלא חזרה למלכות בת המלך, ולא יצאה מאותו גוף, לא יצאה חפשית, ובגללה נאמר בהם עבדים היינו לפרעה במצרים, מפני שהיו תחת רשות אותו עבד, ומפני זה אמר פרעה בזה המקום לא ידעתי את ה' וגם את ישראל לא אשלח, ומפני זה יצאו במנוסה, כעבד שאין לו כתב חירות ובורח מאדונו].

אבל כפורקנא בתראה לא נפקת ברתא, בהאי עבדא כשפחה, אלא בקודשא בריך הוא, בגין דאורייתא דאיהי חירו, איהי עמה בגלותא בתראה, דאיהי חירו דילה, מה דלא הוה הכי בגלותא קדמאה, דלא הוה לה ולבנהא אורייתא דאיהי חירו, דאורייתא ודאי איהי חירו, במלכותא דילה ביקרא דילה, הדא הוא דכתיב (משלי ג') יקרה היא מפנינים, ובגין דא לא תצא כצאת העבדים, ודא הוא דאמר כי לא בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכו, כי הולך לפניכם ה', יקו"ק ודאי איהו יוקים לון מעפרא,

ואיהו נהיר על אנפוי דישראל, וביה אשתמודעין כל עלמין דאינון זרע ברך ה'. [אבל בגאולה האחרונה, לא תצא הבת, בזה העבד כשפחה, אלא בקדוש ברוך הוא, מפני שהתורה שהיא חרות, היא עמה בגלות אחרונה, שהיא חירות שלה, מה שלא היה כך בגלות ראשונה, שלא היה לך ולבניה תורה, שהיא חרות, שהתורה וודאי היא חירות במלכות שלה ביקר שלה, זה הוא שכתוב יקרה היא מפנינים, ומפני זה לא תצא כצאת העבדים, וזה הוא שאמר כי לא בחיפזון תצאו ובמנוסה לא תלכון כי הולך לפניכם ה', יקו"ק וודאי, הוא יקים אותם מעפר, והוא מאיר על פני ישראל, ובו מכירים כל עולמות שהם זרע ברך ה'].

סדר הלימוד ליום יד חשוון [יום 44 בשנה]

תיקוני זוהר דף כ"ב עמוד א'

קלג

ויפן כה וכה, אם יש מי שיתעורר בתשובה לשבור בית אסורים שלהם, צאו ולאשר בחושך הגלו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו, בעסקים שלהם בדרכים שלהם, איש לבצעו מקצהו, בבצע זה העולם, לרשת זה העולם, ואין הם מצד אלו שנאמר בהם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע, והם עזי נפש ככלבים, שהם אומות העולם וכו', ודומים לכלבים, שנאמר בהם ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם, ואלו ערב רב, שכל חסד שעושה לעצמם עושים

ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו, בעסקין דילהון, באורחין דילהון, איש לבצעו מקצהו, בבצעא דהאי עלמא, לירתא האי עלמא, ולאוינון מסטרא דאלין דאתמר בהון, אנשי חיל, יראי אלקי"ם, אנשי אמת, שונאי בצע, אלא כלהו צווחין בצלותין ביומא דכפורי ככלבים, הב, הב לנא מזונא, וסליחה וכפרה וחיי, כתבנו לחיים, ואינון עזי נפש ככלבים, דאינון אומין דעלמא דצווחי לגביה ולית לון בשת אנפין, דלא אית מאן דקרא ליה בתיובתא, דיחזור שכינתיה לקודשא בריך הוא, דאיהי מרחקא מיניה, למהדר לגביה, ואדמיין לכלבים, דאתמר בהון ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינון ערב רב, דכל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין. [ויפן כה וכה, אם יש מי שיתעורר בתשובה לשבור בית (נ"א בה) אסורים שלהם, צאו ולאשר בחושך הגלו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו, בעסקים שלהם בדרכים שלהם, איש לבצעו מקצהו, בבצע זה העולם, לרשת זה העולם, ואין הם מצד אלו שנאמר בהם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע, אלא כולם צווחים בתפילות ביום הכיפורים ככלבים, הב לנו מזון וסליחה וכפרה וחיים, כתבנו לחיים, והם עזי נפש ככלבים, שהם אומות העולם שצווחים לגביו ואין להם בושת פנים, שאין מי שקורא לו בתשובה, שתחזור שכינתו להקדוש ברוך הוא, שהיא רחוקה ממנו, לחזור אצלו, ודומים לכלבים, שנאמר בהם ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואלו ערב רב, שכל חסד שעושה לעצמם עושים].

ועוד אינון שאלין מזונא וכסויא ועונה, דאיהי עונת

זוגייהו, דאתמר בה שארה כסותה ועונתה לא יגרע, ולא אית מאן דשאל מזונא דאיהי תורה, שארה דשכינתא, ואיהי אימא עלאה, דאתמר בה ואל תטוש תורת אמך. כסותה, דא כסויא דציצית, ועטיפו דיליה, ותפלין דיד, דאתמר בה תפלה לעני כי יעטף, ועונתה דא קריאת שמע בעונתה, דאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינתא, ויצאה חנם אין כסף, לית ליה כסופא מן שכינתא, חציף איהו, ועוד אין כסף לא יהא ליה כסופא לעלמא דאתי. [ועוד, הם שואלים מזון וכסות, ועונה, שהיא עונת זוגם, שנאמר בה שארה כסותה ועונתה לא יגרע, ואין מי ששואל מזון שהיא תורה, שארה השכינה, והיא אימא עליונה, שנאמר בה ואל תטוש תורת אמך, כסותה זו כסוי של ציצית, ועטיפה שלו, ותפלין של יד, שנאמר בה תפלה לעני כי יעטף, ועונתה זו קריאת שמע בעונתה, שאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינה, ויצאה חנם אין כסף, אין לו כיסוף, (בושה) מן השכינה, חצוף הוא, ועוד אין כסף, לא יהיה לו כסוף (בושה) לעולם הבא].

תיקוני זוהר דף כ"ז עמוד א'

קלד

מדוע נגלה לו בסנה, להראות שהיתה ברזחק בין הקוצים, ועם כל זה והסנה איננו אוכל, מפני שושנים שהם בניה, שהם ישראל, שהם עתידים להיות בגלות בין ערב רב שהם קוצים תיקונא תריסר. בראשית מאמר קדמאה דכלא, כלילא מעשר אמירן, ואיהי ל"ב אלקיים דעובדא

דבראשית, (ס"א דברית אש), ומסטרא דשמאלא אתייהיבת, דאיהי גבורה אשא סומקא, ובגין דא בלבת אש, ומשה הוה מסטרא דליואי מסטרא דיליה ממש, ואמאי אתגליא ליה בסנה, לאחזאה דהוות בדוחקא בין הקוצים, ועם כל דא והסנה איננו אכל, בגין שושנים דאינון בנהא, דאינון ישראל, דהוו עתידין למהוי בגלותא בין ערב רב דאינון קוצים, ודא איהו רזא כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתך שמה, ואותך לא אעשה כלה. [תיקון שנים עשר. בראשית מאמר ראשון של הכל, כלול מעשר אמירות, והיא ל"ב אלקים של מעשה בראשית (ס"א של ברי"ת א"ש), ומצד השמאל ניתנה, שהיא גבורה אש אדומה, ומפני זה בלבת אש, ומשה היה מצד הלויים מצד שלו ממש, ומדוע נגלה לו בסנה, להראות שהיתה בדוחק בין הקוצים, ועם כל זה והסנה איננו אוכל, מפני שושנים שהם בניה, שהם ישראל, שהם עתידים להיות בגלות בין ערב רב שהם קוצים. וזהו הוא סוד כי אעשה כלה בכל הגויים אשר הדחתך שמה ואתך לא אעשה כלה].

קלה

הראה לו שכר הכלה שהיא לבת אש בין הקוצים שהם הרשעים, כאשר דוחקים את השכינה וישראל, השכר שלהם כלה, יוצאת שכינה כלה מביניהם, ויבוא חתן בשבילה, וזה הוא שכר הכלה הדוחק, ויגאל אותם מן הגלות בשבילה, ודוחק גלות הערב רב לישראל ממהר להם הגאולה, ורפיון שלהם מעכב להם לישראל הגאולה

אחזי ליה אגרא דכלה (נ"א דשכינתאה), דאיהי לבת אש בין הקוצים דאינון חייביא, כד דחקין לשכינתא

וישראל, אגרא דילהון כלה, נפקא שכינתא כלה מבינייהו, וייתי חתן בגינה, ודא איהו אגרא דכלה דוחקא, ויפרוק לון מן גלותא בגינה, ודוחקא דגלותא דערב רב לישראל ממהר לון פורקנא, ורפיון דילהון מעכב לון לישראל פורקנא, בגין דא אתחזי ליה למשה בלבת אש מתוך הסנה, מגו כובין. [הראה לו שכר הכלה (נ"א השכינה), שהיא לבת אש בין הקוצים שהם הרשעים, כאשר דוחקים את השכינה וישראל, השכר שלהם כלה, יוצאת שכינה כלה מביניהם, ויבוא חתן בשבילה, וזה הוא שכר הכלה הדוחק, ויגאל אותם מן הגלות בשבילה, ודוחק גלות הערב רב לישראל ממהר להם הגאולה, ורפיון שלהם מעכב להם לישראל הגאולה, משום כך נראה לו למשה בלבת אש מתוך הסנה, מתוך קוצים].

סדר הלימוד ליום טו חשוון [יום 45 בשנה]

תיקוני זוהר דף כ"ז עמוד ב'

קלו

ובמושב לצים לא ישב, מי זה מושב לצים זו לילי"ת אמם של ערב רב, שהיא מטמאה כנדה במושבה, וכן ערב רב מטמאים במושבם את הצדיקים שיושבים ביניהם כנדה

תקונא תליסר בראשית תמן אשר"י, ודא איהו אשרי האיש, ואיהו אהי"ה אשר אהי"ה, רישא לכל רישין, ועלה אתמר ראשך עליך ככרמל ודא תפילין דרישא, ודלת ראשך כארגמן דא תפילין דיד, וביה משבחין לבת בהאי אשרי, הדא הוא דכתיב באשרי כי

אשרוני בנות. [תיקון שלשה עשר. בראשית, שם אשר"י, וזה הוא אשרי האיש, והוא אהי"ה אשר אהי"ה, ראש לכל ראשים, ועליה נאמר ראשך עליך ככרמל, וזה תפילין של ראש, ודלת ראשך כארגמן, זו תפילין של יד, ובו משבחים לבת בזה אשרי, זה הוא שכתוב באשרי כי אשרוני בנות].

מאן זכי לאעלא תמן, אשר לא הלך בעצת רשעים, דאיהי עצה בישא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, ובדרך חטאים לא עמד, מאן דרך חטאים ההיא דאתמר בה כן דרך אשה מנאפת, אכלה ומחתה פיה וגומר, ובמושב לצים לא ישב, מאן מושב לצים, דא לילי"ת אימן דערב רב, דאיהי מטמאה כנדה במושבה, וכן ערב רב מטמאין במושבם לצדיקיא דיתבין ביניהו כנדה. [מי זוכה להכנס שם, אשר אל הלך בעצת רשעים, שהיא עצה רעה מצד של עץ הדעת טוב ורע, ובדרך חטאים של עמד, מי זה דרך חטאין, אותה שנאמר בה כן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה וגו'. ובמושב לצים לא ישב, מי זה מושב לצים זו לילי"ת אמם של ערב רב, שהיא מטמאה כנדה במושבה, וכן ערב רב מטמאים במושבם את הצדיקים שיושבים ביניהם, כנדה].

תיקוני זוהר דף כ"ח עמוד ב'

קלד

באותו זמן מתקיים סוד המשנה וכו', ושורפים בתחילת שש שהוא אלף ששי - וכדי שלא יבדילו בין שש שהוא עמוד האמצע ובין שבע שהיא בת זוגו, צריך לבער שאור וחמץ

שהם ערב רב, שלא יראו בין שש שהוא ו', ובין שבע שנאמר בה שבע ביום הללתיך, מפני שערב רב הברילו בין שש לשבע במתן תורה, כך יפריש אותם הקב"ה בין שש לשבע **שתיתאה** הללויה הללוהו ודא ה"ו, עליה אתמר ליל שמורים הוא לה', ודא איהו עמודא דאמצעיתא, ורזא דמלה השמיעו הללו, ואמרו הושע ה' את עמך את שארית ישראל, לקיים קרא (מיכה ו') כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. [ששי הללויה הללוהו וזה ה"ו. עליו נאמר ליל שמורים הוא לה', וזה הוא עמוד האמצע, וסוד הדבר השמיעו הללו ואמרו הושע ה' את עמך את שארית ישראל, לקיים הפסוק כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

ורזא דמלה מ'ה ש'היה ה'וא ש'היה, וביה מ'מכון ש'בתו ה'שגיה, בגין דאיהו דיוקנא דעמודא דאמצעיתא, בההוא זמנא אתקיים רזא דמתניתין דאמר אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש דהיינו אלף חמשה, ושורפין בתחלת שש דאיהו אלף שתיתאה. [וסוד הדבר מ'ה ש'היה ה'וא ש'היה. וכו מ'מכון ש'בתו ה'שגיה. מפני שהוא דיוקן עמוד האמצע, באותו זמן מתקיים סוד המשנה שאמר אוכלים כל ארבע, ותולים כל חמש שזהו אלף חמישי, ושורפים בתחילת שש שהוא אלף ששין].

ובגין דלא יפרישו בין שש דאיהו עמודא דאמצעיתא, ובין שבע דאיהי בת זוגיה, צריך לבערא שאור וחמץ דאינון ערב רב, דלא יתחזיין בין שש דאיהו ו', ובין שבע דאתמר בה שבע ביום הללתיך, בגין דערב רב אפרישו בין שש לשבע במתן תורה, כמה דאת אמר

(שמות ל"ב) וירא העם כי בשש משה, ואוקמוהו בשש, באלין שית שעתין עבדו ית עגלא, ואפרישו בין ו"ק דאינון שש לשבע, הכי יפריש לון קודשא בריך הוא בין שש לשבע. [וכדי שלא יבדילו בין שש שהוא עמוד האמצע ובין שבע שהיא בת זוגו, צריך לבער שאור וחמץ שהם ערב רב, שלא יראו בין שש שהוא ו', ובין שבע שנאמר בה שבע ביום הללתיך, מפני שערב רב הבדילו בין שש לשבע במתן תורה, כמו שאתה אומר וירא העם כי בשש משה, והעמידוהו בשש, באלו שש שעות עשו את העגל, והפרישו בין ו"ק, שהן שש לשבע, כך יפריש אותם הקדוש ברוך הוא בין שש לשבע].

קלח

בגללם היתה מצה פרוסה לחם עוני וודאי, ובאותו זמן תהיה שלימה כמו חבירתה שהיא מצה שלימה, זה הוא שכתוב והיה אור הלבנה כאור החמה

דבגינייהו הוות מצה פרוסה לחם עני עני ודאי, ובההוא זמנא תהא שלימה כגוונא דחברתה דאיהי מצה שלימה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל') והיה אור הלבנה כאור החמה, ואמאי הוות מצה פרוסה, בגין דאסתלק מנה ו' רגל דילה למהוי לה מצוה, ומצה פרוסה אשתארת ד', ובגין דא מצה פרוסה ד', מצה שלימה ה', ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו גמור בפסח, לקבל מצה שלימה ומצה פרוסה. [שבגללם היתה מצה פרוסה לחם עוני וודאי, ובאותו זמן תהיה שלימה כמו חבירתה שהיא מצה שלימה, זה הוא שכתוב והיה אור הלבנה כאור

החמה, ומדוע היתה מצה פרוסה, מפני שהסתלק ממנה ו' רגל שלה להיות בה כמצוה, ומצה פרוסה נשארה ד', ומפני זה מצה פרוסה ד', מצה שלימה ה', ומפני זה אומרים הלל הלל גמור והלל שאינו גמור בפסח, כנגד מצה שלימה ומצה פרוסה].

ואמריין מרור, על שם ו' דאתפרש מן ה', ודא גרים לון דוימררו את חייהם, איהו מרור ואיהי מרה, הדא הוא דכתיב (רות א') קראן לי מרה כי המר שד"י לי, בעבודה קשה בקשיא, בחמר בקל וחמר, בין אומין דעלמא. [ואומרים מרור, על שם ו' שנבדלת מן ה', וזה גרם להם שוימררו את חייהם, הוא מרור והיא מרה, זה הוא שכתוב קראן לי (מרה) [מרא] כי המר שד"י לי, בעבודה קשה, בקושיה, בחומר, בקל וחומר, בין אומות העולם].

סדר הלימוד ליום טז חשוון [יום 46 בשנה]

קל"ט

מי גרם זה, י' מן שד"י רושם הברית, שנתן משה בערב רב, משום כך ירד משה ממדריגתו, זה הוא שכתוב לך רד כי שחת עמך, עמך ולא עמי. ועל ידו עתידה שכינה להתייחד עם הקדוש ברוך הוא. מפני שהוא הבדיל אותם, צריך לייחד אותם. לתקן במה שחטא - קמו כל החברים ונשקו לו, ואמרו
אם לא באתי לעולם אלא לשמוע זה דיי

ומאן גרים דא, י' מן שדי רשימו דברית, דיהיב משה בערב רב, בגין דא נחית משה מדרגיה, הדא הוא

דכתיב (שמות ל"ב) לך רד כי שחת עמך, עמך ולא עמי, ועל ידיה עתידה שכינתא לייחדא עם קודשא בריך הוא, בגין דאיהו אפריש לון, צריך לייחדא לון, לתקנא במה דחאב, קמו כלהו חבריא ונשקו ליה, ואמרו אי לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די. [ומי גרם זה, י' מן שד"י רושם הברית, שנתן משה בערב רב, משום כך ירד משה ממדריגתו. זה הוא שכתוב לך רד כי שחת עמך, עמך ולא עמי. ועל ידו עתידה שכינה להתייחד עם הקדוש ברוך הוא. מפני שהוא הבדיל אותם, צריך לייחד אותם. לתקן במה שחטא. קמו כל החברים ונשקו לו, ואמרו אם לא באתי לעולם אלא לשמוע זה דיין].

תיקוני זוהר דף ל' עמוד ב'

קמ

בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, לא מתערבים בבניו של יעקב ערבובית גרים, ומפני זה אין מקבלים גרים לימות המשיח, שעל זרע יעקב נאמר גפן ממצרים תסיע, מה גפן לא מקבלת הרכבה ממין אחר, כן זרעו הם שומרים אות ברית ולא מקבלים הרכבה ממין אחר, וכל מי ששומר אות ברית זוכה למלכות כמו יוסף

יעקב בגין דלא הוה ביה פסולת, אתמר בזרעיה בגלותא, וישכן ישראל בטח בדד עין יעקב, אתמר הכא בטח בדד, ואתמר התם ביה במפקנו דגלותא ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, לא אתערבון בבנוי ערבוביא דגיורים, ובגין דא אין מקבלים גרים לימות המשיח, דעלייהו דזרעא יעקב אתמר, גפן ממצרים תסיע, מה גפן

לא מקבלא הרכבה ממין אחרא, כן זרעיה הוו נטרין אות ברית, ולא מקבלין הרכבה ממין אחרא, וכל מאן דנטיר אות ברית זכי למלכו, כגוונא דיוסף. וישראל בגין דנטרין ברית זכו למלכותא, ואתמר בהון כל ישראל בני מלכים, ומשה בגין דנטר אות ברית, אתמר ביה ויהי בישורון מלך, זכאה איהו מאן דנטר ברית. [יעקב מפני שלא היתה בו פסולת, נאמר בזרעו בגלות וישן ישראל בטח בדד, ונאמר שם ביציאת הגלות בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, לא מתערבים בבניו ערבובית גרים, ומפני זה אין מקבלים גרים לימות המשיח, שעל זרע יעקב נאמר גפן ממצרים תסיע, מה גפן לא מקבלת הרכבה ממין אחר, כן זרעו הם שומרים אות ברית ולא מקבלים הרכבה ממין אחר. וכל מי ששומר אות ברית זוכה למלכות, כמו יוסף. וישראל מפני ששומרים ברית זכו למלכות ונאמר בהם כל ישראל בני מלכים, ומשה מפני ששמר אות ברית, נאמר בו ויהי בישורון מלך, זכאי הוא מי ששומר ברית].

תיקוני זוהר דף מ"א עמוד ב'

קמא

ערב רב שאלו בשר ונתן להם, ומה כתוב הבשר עורנו בין שיניהם טרם יכרת ואף ה' וכו', והיה בשר היורד מן השמים, זה המן שאכלו ערב רב, ועם כל זה אמרו עליו אין דבר טמא יורד מן השמים - וסוד זה הבשר לחכמי לב נמסר, וזה בש"ר בהיפוך שב"ר, ועליו נאמר שבר רעבון בתיכם, אם זכו בשר קודש, שנאמר בו ומבשרי אחזה אלוק, ואם לא שומרים בזה בש"ר אות ברי"ת, נהפך להם בשב"ר

וערב רב שאילו בשרא ויהיב לון, ומה כתיב (במדבר י"א) הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת ואף ה' כו', והאי בשר הא אוקמוהו מארי מתניתין בבשר היורד מן השמים, דא מנא דאכלו ערב רב, ועם כל דא אמרו עלה אין דבר טמא (ס"א רע) יורד מן השמים. [וערב רב שאלו בשר ונתן להם, ומה כתוב הבשר עודנו בין שיניהם טרם יכרת ואף ה' וכו'. וזה הבשר הרי העמידוהו בעלי המשנה בבשר היורד מן השמים. זה המן שאכלו ערב רב, ועם כל זה אמרו עליו אין דבר טמא (ס"א רע) יורד מן השמים].

ורזא דהאי בשר מאי ניהו, אלא כמה דאת אמר בשגם הוא בשר, ורזא דא לחכימי לבא אתמסר, והאי בש"ר בהפוכא שב"ר, ועליה אתמר שבר רעבון בתיכם, אם זכו בשר קדש, דאתמר ביה ומבשרי אחזה אלו"ה, ואם לא נטרין בהאי בש"ר, אות ברי"ת, אתהפך לון בשב"ר. [וסוד זה הבשר מה הוא, אלא כמו שאתה אומר בשגם הוא בשר, וסוד זה לחכמי לב נמסר, וזה בש"ר בהיפוך שב"ר. ועליו נאמר שבר רעבון בתיכם, אם זכו בשר קודש, שנאמר בו ומבשרי אחזה אלוך. ואם לא שומרים בזה בש"ר אות ברי"ת, נהפך להם בשב"ר].

תיקוני זוהר דף מ"ב עמוד א'

קמב

אחר שבאו ערב רב ועשו את העגל, גרמו שעלתה ה' לגבי ו"י ונעשה הו"י, ומי גרם זה הוי גוי חוטא, ונשארה ה' אחרונה יחידה, זה הוא שכתוב איכה ישבה בוד - גרמו שגלתה שכינה והתערבה בין אומות העולם, ושומרת אותם בגלות

אמר ליה הא ודאי אתגליא לי מה דלא ידענא עד השתא, ולא עתיד לאתגליא עד יומין דייתי מלכא משיחא, אמר ליה אי הכי אשתמודע דאית אדם קדמון לכל קדומים, ואית אדם אחרא. [אמר לו, הרי וודאי נגלה לי מה שלא ידעתי עד עכשיו ולא עתיד להתגלות עד ימים שיבוא המלך המשיח, אמר לו אם כך ניכר שיש אדם קדמון לכל קדומים ויש אדם אחר, אמר לו, בני, כך הוא וודאי, אדם שברא אותו עלת העילות בדיוקן שלו סתום וגנוז, זה גרם שהסתלק עלת העלות, אדם שני חטא במחשבה, ואדם שלישי חטא במעשה, ששלשה אדם הם, אדם של בריאה, אדם של יצירה, אדם של עשיה, שאין כל חטאים שווים].

אמר ליה ברי הכי הוא ודאי, אדם דברא ליה עלת העלות בדיוקנא דיליה סתים וגניז, האי גרם דאסתלק עלת העלות, אדם תניינא חאב במחשבה, ואדם תליתאה חאב במעשה, דתלת אדם אינון, אדם דבריאה, אדם דיצירה, אדם דעשיה, דלאו כל חובין שוין. אמר ליה ברי עם כל דא הוה ה' קיימא קמיה דאדם, בתר דאתו ערב רב ועבדו ית עגלא, גרמו דאסתלק ה' לגבי ו"י, ואתעביד הו"י, ומאן גרם דא, הו"י גוי חוטא, ואשתארת ה' בתראה יחידה, הדא הוא דכתיב איכה ישבה בדד, דבקדמיתא ותלכנה שתיהן ה"ה, לבתר אסתלקת ה' עלאה, אשתארת ה' תתאה בתראה יחידה, בתר דאתערבו טוב עם רע, מה דאפריש קודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב ויבדל אלקי"ם בין האור ובין החשך, גרמו דגלת שכינתא ואתערבת בין אומין דעלמא, (ס"א בין אומין דעלמא ובנהא

עמה) ומנטרא לון (ס"א לנטרא לה) בגלותא, בההוא זמנא נחית קודשא בריך הוא בכל אתווי דאסתלקו בגלותא, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ב) אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן כו'. [נאמר לו, בני, עם כל זה היתה ה' קיימת לפני האדם, אחר שבאו ערב רב ועשו את העגל, גרמו שעלתה ה' לגבי ו"י ונעשה הו"י, ומי גרם זה הוי גוי חוטא, ונשארה ה' אחרונה יחידה, זה הוא שכתוב איכה ישבה בדד. שבתחילה ותלכנה שתיהן, ה' ה', אחר כך הסתלקה ה' עליונה, נשארה ה' תחתונה אחרונה יחידה, אחר שהתערבו טוב עם רע מה שהבדיל הקדוש ברוך הוא, זה שכתוב ויבדל אלוקים היין האור ובין החושך, גרמו שגלתה שכינה והתערבה בין אומות העולם (ס"א בין אומות העולם ובניה עמה), ושומרת אותם (ס"א לשמור אותם) בגלות, באותו זמן יורד הקדוש ברוך הוא, בכל אותיותיו שהסתלקו בגלות, זה הוא שכתוב אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן וכו'].

סדר הלימוד ליום יז חשוון [יום 47 בשנה]

תיקוני זוהר דף מ"ט עמוד א'

קמ"ג

אזל"א גר"ש, השכינה אומרת להקדוש ברוך הוא גרש האמה הזאת ואת בנה, אלו ערב רב, שגרשוני מהסתפח בנחלת ה', גרש אותם מן העולם הזה ומהעולם הבא, שלא יהיה להם חלק עם ישראל

ועוד אזל"א גרי"ש, שכינתא אמרת לקודשא בריך הוא, גרש האמה הזאת ואת בנה אלין ערב רב, דגרשוני

מהסתפח בנחלת ה', גרש לון מן עלמא דיין ומעלמא דאתי, דלא יהא לון חולקא עם ישראל, שופ"ר הול"ך, רבי"ע, שנ"י גרישי"ן, שלשל"ת, בההוא זמנא נטל קודשא בריך הוא רומ"ח, דאיהי רמ"ח תיבין דאית בקריאת שמע ושית תיבין דיחודא, ובה וידקר את שניהם, דכר ונוקבא, דא סמא"ל ונחש, ורבי"ע דיוקנא דומיא דרומ"ח. [ועוד אזל"א גר"ש השכינה אומרת להקדוש ברוך הוא גרש האמה הזאת ואת בנה, אלו ערב רב, שגרשוני מהסתפח בנחלת ה', גרש אותם מן העולם הזה ומהעולם הבא, שלא יהיה להם חלק עם ישראל, שופ"ר הול"ך, רבי"ע, שנ"י גרישי"ן, שלשל"ת, באותו זמן נוטל הקדוש ברוך הוא רומ"ח, שהיא רמ"ח תיבות שיש בקריאת שמע ושש תיבות היחוד, וכו וידקור את שניהם זכר ונקיבה, זה סמא"ל ונח, ורבי"ע דיוקן כמו הרומח].

שנ"י גרישי"ן, תריך לון קודשא בריך הוא מן שמיא וארעא, בההוא זמנא שקר הסוס לתשועה וכו', דקודשא בריך הוא רדיף אבתרייהו, ונטיל לון בשלשל"ת על צואריהון, ולבתר קטיל לון ברומחא דאיהו רבי"ע, בקדמיתא תריך לון, ולבתר רדיף אבתרייהו ותפיס לון, ולבתר קטיל לון. [שנ"י גרישי"ן, גרש אותם הקדוש ברוך הוא מן שמים וארץ, באותו זמן שקר הסוס לתשועה וכו', שהקדוש ברוך הוא רודף אחריהם, ולוקח אותם בשלשל"ת על צוואריהם, ואחר כך הורג אותם ברומח שהוא רבי"ע, בראשונה מגרש אותם, ואחר כך רודף אחריהם ותופס אותם, ואחר כך הורג אותם].

תיקוני זוהר דף נ' עמוד ב'

קמ"ד

ובגלות חל"ק לבם, שהם ע"ב צדיקים שהם כמו הסנהדרין, וסוד הדבר אשרי כל חוכי לו, ל"ו בחשבון עולה שלשים ושש, והם ל"ו בארץ ישראל, ול"ו בחוץ לארץ ישראל, וזה הוא חל"ק לב"ם, ומי חלק לב"ם, שאור וחמץ שהם ערב רב, וסוד הדבר ויהי מבדיל בין מים למים, שעליהם נאמר אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם, אך חלק, ושבועה שימחו בי"ד, שהם ארבעה עשר ימי הפסח, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות

ואורייתא אית לה רישא וגופא ולבא ופומא ואברין, כגוונא דאית בישראל, דאינון רישין רישי עמא, ומנהון עיינין הדא הוא דכתיב והיה אם מעיני העדה, ואית מנהון לבא, דאינון לקבל שבעין סנהדרין ומשה ואהרן על גבייהו, דלא חסרין בעלמא כוותייהו, ודא איהו ללבי גליתי, אבל אחרנין דאינון כשאר אברין אתמר בהון ולאברי לא גליתי, וכן באורייתא שבעין אנפין תליין מתרין תורות, אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה. [והתורה יש לה ראש וגוף ולב ופה ואיברים. כמו שיש בישראל, שהם ראשים ראשי עם, ומהם עינים, זה שכתוב והיה אם מעיני העדה, ויש מהם לב, שהם כנגד שבעים סנהדרין, ומשה ואהרן על גביהם, שלא חסרים מהעולם כמותם, וזה ללבי גליתי, אבל אחרים שהם כשאר איברים נאמר בהם ולאברי לא גליתי, וכן בתורה שבעים פנים תלויים משתי תורות, תורה שבכתב ותורה שבעל פה].

ובגלותא חלק לב"ם, דאינון ע"ב צדיקים דאינון כגוונא
 דסנהדרין, ורזא דמלה (ישעיה ל') אשרי כל חוכי
 לו, ל"ו בחושבנא סליק תלתין ושית, ואינון ל"ו בארעא
 דישראל, ול"ו לבר מארעא דישראל, ודא איהו חלק
 לב"ם, ומאן חלק לב"ם, שאור וחמץ דאינון ערב רב, ורזא
 דמלתא ויהי מבדיל בין מים למים, דעלייהו אתמר אך
 ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם, אך חלק, ואומאה
 דיתמחון בי"ד, דאינון ארבע סרי יומי דפסחא, לקיימא
 כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, (ודא שבעה יומי
 דפסחא דגלותא קדמאה, ושבעה יומי דפסחא דגלותא בתראה), הדא
 הוא דכתיב חג שבעת ימים מצות יאכל. [ובגלות חל"ק
 לב"ם, שהם ע"ב צדיקים שהם כמו הסנהדרין, וסוד הדבר
 אשרי כל חוכי לו, ל"ו בחשבון עולה שלשים ושש, והם
 ל"ו בארץ ישראל, ול"ו בחוץ לארץ ישראל, וזה הוא
 חל"ק לב"ם, ומי חלק לב"ם, שאור וחמץ שהם ערב רב,
 וסוד הדבר ויהי מבדיל בין מים למים, שעליהם נאמר אך
 ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם, אך חלק, ושבועה
 שימחו בי"ד, שהם ארבעה עשר ימי הפסח, לקיים כימי
 צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, (וזה שבעה ימי הפסח
 של גלות ראשונה, ושבעה ימי הפסח של גלות אחרונה), זה הוא
 שכתוב חג שבעת ימים מצות יאכל].

ובגין דא אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור
 הנר, ודא אור הנר דאיהי אורייתא ופקודיא,
 דאתמר בהון כי נר מצוה ותורה אור, נר בלבא, אור
 בעיינין, דאיהו אור הנר, בדחילו ורחימו בי"ה, מתעברין
 חשוכא וקדרותא מנייהו, ובגין דא כי יום נקם בלבי.

וּמִפְּנֵי זֶה אֹרֵר לְאַרְבַּעַה עֶשֶׂר בּוֹדְקִים אֶת הַחֶמֶץ לְאוֹר הַנֵּר, וְזֶה אֹרֵר הַנֵּר שֶׁהוּא תּוֹרָה וּמִצְוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם כִּי נֵר מִצְוָה וְתוֹרָה אֹרֵר, נֵר בְּלֵב, אֹרֵר בְּעֵינַיִם, שֶׁהוּא אֹרֵר הַנֵּר, בִּירְאָה וְאֵהָבָה בִּי"ה, נֶעֱבְרִים חוֹשֵׁךְ וְקִדְרוֹת מֵהֵם, וּמִפְּנֵי זֶה כִּי יוֹם נִקְם בְּלִבֵּיךְ.

סדר הלימוד ליום יח חשוון [יום 48 בשנה]

תיקוני זוהר נ"ב עמוד א'

קמה

ולחושך קרא לילה, ששלטונו בגלות שהוא לילה, ובגלות השעה עומדת לו, שהיא לילי"ת, אימא של ערב רב, והיא שחוק הכסיל, ובגללה נאמר כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה

דבר אחר ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי מפקודין דעשה, ולא כאשר שנאתי מפקודין דלא תעשה, פקודין דלא תעשה תליין מדחילו דיראה, ואינון לרחקא השטן מנייהו, דלא יתקריב לגבי כורסיא דאיהו לבא, לתבעא דינין על אברין קדישין דאינון ישראל, ולבא שכינתא בינייהו. [דבר אחר ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי ממצות עשה, ולא כאשר שנאתי ממצות לא תעשה, מצוות לא תעשה תלויות מיראת היראה, והן לרחק השטן מהם, שלא יתקרב אצל הכסא שהוא הלב, לתבוע דינים על איברים קדושים שהם ישראל, ולב שכינה ביניהם].

השטן איהו סמא"ל, שלטנותא דיליה בכבד, דעליה אתמר עשו הוא אדום, ערקין דכבדא חיילין ומשריין דיליה, וכבד נטיל כל לכלוכין וחובין דערקין, הדא הוא דכתיב (ויקרא ט"ז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה, עונות תם, דההוא איש תם, אל ארץ גזירה, אתר דגזרת עירין. [השטן הוא סמא"ל, השלטון שלו בכבד, שעליו נאמר עשו הוא אדום, עורקי הכבד, צבאות ומחנות שלו, וכבד נוטל כל לכלוכים וחטאים של העורקים, זה הוא שכתוב ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזירה, עונות תם של אותו איש תם, אל ארץ גזירה מקום גזירת מלאכים].

מרה חרבא דיליה, עלה אתמר ועל חרבך תחיה, ומנלן דמרה איהי חרבא דמלאך המות, דכתיב (משלי ה') ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, איהי חיים לכבד, וסם המות ללבא, מרה איהי גיהנם, ואית לה תרי פיות דאמרין הב הב, הדא הוא דכתיב (שם ל') לעלוקא שתי בנות הב הב, שתי בנות דאמרין הב חייבין לגיהנם. [מרה, החרב שלו, עליה נאמר ועל חרבך תחיה, ומנין לנו שמרה היא חרב של מלאך המות, שכתוב ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, היא חיים לכבד וסם המות ללב, מרה היא גיהנם, ויש לה שתי פיות שאומרות הב הב, זה הוא שכתוב לעלוקא שתי בנות הב הב, שתי בנות שאומרות תן רשעים לגיהנם].

שבעין ערקין אינון בכבדא, לקבל שבעין ממנן, כבד ויותרת ע"ב, יותרת דיליה איהי נחש אשת זנונים, בגין דשירין דיליה (נ"א דילה) נטלא טחול דאיהו

חשך, ועלה אתמר ולחשך קרא לילה, דשלטנותה בגלותא דאיהו לילה, ובגלותא שעתא קיימא ליה, דאיהי לילי"ת אימא דערב רב, ואיהי שחוק הכסיל (ס"א הטחול), ובגינה אתמר כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה. [שבעים עורקים הם בככד, כנגד שבעים ממונים, ככד ויותרת ע"ב, יותרת שלו היא נחש אשת זנונים, מפני ששירים שלו (נ"א שלה) נוטל טחול שהוא חושך, ועליו נאמר ולחושך קרא לילה, ששלטונו בגלות שהוא לילה, ובגלות השעה עומדת לו, שהיא לילי"ת, אימא של ערב רב, והיא שחוק הכסיל (ס"א הטחול), ובגללה נאמר כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה].

קמו

מוריד שאול ויעל, אוי לנשמה כאשר בולע אותה טחול, אוי לישראל כאשר נבלעים בערב רב, שעליהם נאמר ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה

ודא איהו צדיק ממנו בולע, דרשע ודאי דאיהו כסיל, עליה אתמר למה תביט בוגדים תחריש כבלע רשע צדיק ממנו, ואוקמוהו מארי מתניתין, צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע, ובגיניה אתמר מוריד שאול ויעל, ווי לנשמתא כד בלע לה טחול, ווי לישראל כד אתבלעו בערב רב, דעלייהו אתמר ולא נודע כי באו אל קרבנה, ומראיהן רע כאשר בתחלה. [וזה הוא, צדיק ממנו בולע, שרשע וודאי שהוא כסיל, עליו נאמר למה תביט בוגדים תחריש כבלע רשע צדיק ממנו, והעמידוהו בעלי המשנה, צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו

בולע, ובגללו נאמר מוריד שאול ויעל, אוי לנשמה כאשר בולע אותה טחול, אוי לישראל כאשר נבלעים בערב רב, שעליהם נאמר ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה].

סדר הלימוד ליום יט חשוון [יום 49 בשנה]

קמז

בזמן הגלות, כל ממוני אומות העולם וערב רב, נאמר בהם היו צריה לראש אויביה שלו, צריה וודאי הם ערב רב, עליהם נאמר שריך סוררים וחברי גנבים כולו אוהב שוחר וגו'. אויביה שלו, אלו עשו וישמעאל ושבעים ממונים, שהם כולם בשלוח ועושר, וישראל ברוחק בעניות, ומפני זה, אוי לעולם כאשר נבעלו בערבוביה רעה, ומי גרם שנבלעו במעיהם ולא נודע כי באו אל קרבנה, מפני שמעשיהם רעים בידיהם, זה הוא שכתוב ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם - אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים, אלו שבעים ממונים, שלא נותן להם הקב"ה רשות לשלוט עליה, שהם עורקי הכבוד, הוא אל אחר, טחול נחש, יותרת הכבוד אשת זנונים, אחר שעושה זיוף (ס"א ניאוף) עם אלהים אחרים, ומחלקת הדם שלה שהיא תמצית שלה לכל עורקים, השיוור מקריבה אצל טחול שהוא בעלה כסיל, שלא נוטל טחול אלא תמצית הדם, ולא נותנת לו מדם אחר

בזמנא דגלותא כל ממנן דאומין דעלמא וערב רב, אתמר בהון היו צריה לראש אויביה שלו, צריה ודאי אינון ערב רב, עלייהו אתמר שריך סוררים וחברי גנבים כלו, אהב שחד וגומר, אויביה שלו אלין עשו וישמעאל

ושבעין ממנן, דאינון כלהו בשלוה בעותרא, וישראל
 בדוחקא בעניותא, ובגין דא ווי לעלמא כד אתבלעו
 בערבוביא בישא, ומאן גרם דאתבלעו במעייהו ולא נודע
 כי באו אל קרבנה, בגין דעובדיהון בישיין בידיהון, הדא
 הוא דכתיב ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, כגוונא דא
 נשמתא איהי כנסת ישראל, כד איהי שלימא בפקודין
 דעשה, אתמר בה כלך יפה רעיתי ומום אין בך, בההיא
 זמנא שריא שם ה' עלה, ואתמר בה וראו כל עמי הארץ
 כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, וממנן דכבד וערקין
 דיליה וממנן דטחול וערבוביא בישא דיליה, מתכפיין
 תחות לבא דתמן נשמתא. ואם נשמתא איהי מתטנפא
 (ס"א פגימא) בחובין, או גרע מינה אפילו פקודא חדא
 מאינון פקודין, כמה דאוקמוה מארי מתניתין עבירה
 מכבה מצוה, בההוא אתר (נ"א אבר) דשריא עבירה
 ואסתלק מצוה מניה, ההוא אבר איהו פגים, ואיהו מום
 דנשמתא, בגיניה לא שריא קודשא בריך הוא על נשמתא,
 הדא הוא דכתיב כל אשר בו מום לא יקרב, נשמתא דאית
 בה מום בחד מרמ"ח פקודין דילה לא אתקריב בגיניה
 לגבי קודשא בריך הוא. [בזמן הגלות, כל ממוני אומות
 העולם וערב רב, נאמר בהם היו צריה לראש אויביה
 שלו, צריה וודאי הם ערב רב, עליהם נאמר שריך סוררים
 וחברי גנבים כולו אוהב שוחד וגו'. אויביה שלו, אלו
 עשו וישמעאל ושבעים ממונים, שהם כולם בשלוה
 ועושר, וישראל בדוחק בעניות, ומפני זה, אוי לעולם
 כאשר נבעלו בערבוביה רעה, ומי גרם שנבלעו במעיהם
 ולא נודע כי באו אל קרבנה, מפני שמעשיהם רעים

בידיהם, זה הוא שכתוב ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם, כמו כן הנשמה היא כנסת ישראל, כאשר היא שלימה במצוות עשה, נאמר בה כולך יפה רעיתי ומום אין בך, באותו זמן שורה שם ה' עליה, ונאמר בה וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, וממוני הכבד ועורקים שלו, וממוני הטחול וערכוביה רעה שלו, נכפים תחת הלב ששם הנשמה. ואם הנשמה היא מטונפת (ס"א פגומה) בחטאים, או נגרע ממנה אפילו מצוה אחת מאלו מצוות, כמו שהעמידוהו בעלי המשנה עבירה מכבה מצוה, באותו מקום (נ"א איבר) ששורה עבירה ומסתלקת מצוה ממנו, אותו אבר הוא פגום, והוא מום הנשמה, בגללו לא שורה הקדוש ברוך הוא על הנשמה, זה הוא שכתוב כל (איש) אשר בו מום לא יקרב, הנשמה שיש בה מום באחד מרמ"ח מצוות שלה, לא מתקרבת בגללו אצל הקדוש ברוך הוא].

אבל נשמתא מסטרא דשכינתא לית בה מום, הדא הוא דכתיב כלך יפה רעיתי ומום אין בך, אם יצר הרע בעי לקרבא להווא אתר, כיון דשכינתא שריא תמן דאיהי נשמתא, אתמר בה והזור הקרב יומת, בגין דעלה אתמר אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן, דהיינו אל אחר אל זר, דנשמתא איהי יקריה, ואיהי תושבחתיה, דבה משבח בר נש לקודשא בריך הוא בצלותא בכל יומא בכמה תושבחן והודאן, ובגין דא אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים, אלין שבעין ממנן, דלא יהיב לון קודשא בריך הוא רשו לשלטאה עלה, דאינון ערקין דכבד דאיהו אל אחר, טחול נחש יותרת הכבד

אשת זנונים, בתר דעבידת זיופא (נאופא) עם אלקים
 אחרים, ופליגת דמא דילה דאיהי תמצית דילה לכל
 ערקין, שיורא קריבת לגבי טחול דאיהו בעלה כסיל, דלא
 נטיל טחול אלא תמצית (נ"א שמרים) דדמא, ולא יהיב ליה
 מדמא אחרא, ובגין דא אתקריאת יותרת הכבד, בגין דלא
 יהיב ליה אלא שיורין, וכבד איהו קטרוגא דריאה, דסליק
 לגבי לבא נורא מניה, ואי לאו דנשיב ביה כנפי ריאה,
 הוה אוקיד ללבא (ס"א והוה אוקיד כל גופא נורא דלבא), הדרא
 דכנתא לויתן, לקבל חלב טמא, ועליה אתמר אפילו נחש
 כרוך על עקבו לא יפסיק, אבל עקרב פוסק, שרף איהו
 מרה קטרוגא דריאה, בגין דמרה איהי שריפת כל גופא.
 [אבל הנשמה מצד השכינה אין בה מום, זה הוא שכתוב
 כולך יפה רעיתי ומום אין בך, אם יצר הרע רוצה
 להתקרב לאותו מקום, כיוון שהשכינה שורה שם שהיא
 הנשמה, נאמר בה והזר הקרב יומת, מפני שעליה נאמר
 אני ה' הוא וכבודי לאחר לא אתן, שזהו אל אחד אל זר,
 שהנשמה היא כבודו, והיא תשבחתו, שבה משבח בן
 אדם לקדוש ברוך הוא בתפילה בכל יום בכמה תשבחות
 והודאות, ומפני זה אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא
 אתן ותהלתי לפסילים, אלו שבעים ממונים, שלא נותן
 להם הקדוש ברוך הוא רשות לשלוט עליה, שהם עורקי
 הכבד, הוא אל אחר, טחול נחש, יותרת הכבד אשת
 זנונים, אחר שעושה זיוף (ס"א ניאוף) עם אלהים אחרים,
 ומחלקת הדם שלה שהיא תמצית שלה לכל עורקים,
 השיור מקריבה אצל טחול שהוא בעלה כסיל, שלא נוטל
 טחול אלא תמצית (נ"א שמרי) הדם, ולא נותנת לו מדם

אחר, ומפני זה נקראת יותרת הכבד, מפני שלא נותנת לו אלא שירים, וכבד הוא קטרוג הריאה, שעולה לגבי הלב אש ממנו, ואם לא שנושב בו כנפי הריאה, היה שורף הלב, (ס"א והיתה שורפת כל הגוף אש של הלב). המעי הדק לויתן, כנגד חלב טמא, ועליו נאמר אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, אבל עקרב פוסק. שרף הוא מרה קיטרוג הריאה, מפני שמרה היא שריפת כל גוף].

סדר הלימוד ליום כ חשוון [יום 50 בשנה]

תיקוני זוהר דף נ"ג עמוד ב'

קמת

וימן ה' דג גדול, זה טחול לילי"ת שהיא ערב רב מאותו רב החובל שנאמר בו וגם ערב רב וכו', וטחול הוא שחוק הכסיל, עליו נאמר כי כעס בחיק כסילים ינוח - דג גדול הוא ערב רב, שהם רב החובל, מי הוא חובל, אלא גדול מכל מלאכי חבלה, הוא חובל, והיא חבלה, ערב רב בני לילית הרשעה, שבהם חטאו ישראל והשחיתו את בשרם באות ברית, הם גדולים עליהם בגלות, והם דגה לישראל, ומפני זה אמרו זכרנו את הדגה וכו' - ובזמן שיצאו ישראל ממצרים הרג מהם הרבה, ובגלות אחרונה עתיד הקדוש ברוך הוא להרוג אותם, וזה הוא והדגה אשר ביאור מתה ויבאש היאור

ועוד וימן ה' דג גדול דא טחול לילית דאיהי ערב רב מההוא רב החובל (נ"א דא סמא"ל, דגה דא נח"ש לילי"ת בת זוגיה מההוא רב החובל טחול דאיהו ערב רב) דאתמר ביה וגם ערב רב וכו', וטחול איהו שחוק הכסיל, עליה אתמר כי

הכעס בחיק כסילים ינוח, לבלוע את יונה דא נפשא, מסטרא דיליה ולא שמעו אל משה מקצר רוח, ומעבודה קשה מסטרא דכבד, דאתמר ביה כבד לב פרעה, תכבד העבודה, מסטרא דמרה וימררו את חייהם. [ועוד, וימן ה' דג גדול, זה טחול לילי"ת שהיא ערב רב מאותו רב החובל (נ"א זה סמאל, דגה זה נח"ש לילי"ת בת זוגו מאותו רב החובל טחול שהוא ערב רב), שנאמר בו וגם ערב רב וכו', וטחול הוא שחוק הכסיל, עליו נאמר כי (ה) כעס בחיק כסילים ינוח, לבלוע את יונה זו הנפש, מצד שלו ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה, מצד הכבד שנאמר בו כבד לב פרעה, תכבד העבודה, מצד המרה, וימררו את חייהם].

דג גדול איהו ערב רב, דאינון (נ"א דאיהו) רב החובל, מאן חובל אלא רב מכל מלאכי חבלה, איהו חובל, ואיהי חבלה, ערב רב בנין דלילית חייבא, דבהון חאבו ישראל וחבילו ית בשרייהו באת ברית, אינון רב עלייהו בגלותא, ואינון דגה לישראל, ובגין דא אמרו זכרנו את הדגה וכו'. [דג גדול הוא ערב רב, שהם (נ"א שהוא) רב החובל, מי הוא חובל, אלא גדול מכל מלאכי חבלה, הוא חובל, והיא חבלה, ערב רב בני לילית הרשעה, שבהם חטאו ישראל והשחיתו את בשרם באות ברית, הם גדולים עליהם בגלות, והם דגה לישראל, ומפני זה אמרו זכרנו את הדגה וכו'].

ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו סגיאין, ובגלותא בתראה עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון, ודא איהו והדגה אשר ביאור מתה, ויבאש

היאור דא אורייתא, דאתמר בה ותורה אור, סרחת לגבייהו, ואתמר בישראל כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, אור איהו ר"ז, היאורה בת זוגיה דההוא אור, דאתמר בה ולכל בני ישראל היה אור במושבותם, כגוונא דא בגלותא בתראה (היאורה) הזוהר ביה הוה ר"ז, דאיהו אור דפורקנא בתרייתא, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ודא איהו כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, וכל הבת תחיון, אלין דמשתדלין באורייתא דבעל פה. [ובזמן שיצאו ישראל ממצרים הרג מהם הרבה, ובגלות אחרונה עתיד הקדוש ברוך הוא להרוג אותם, וזה הוא והדגה אשר ביאור מתה ויבאש היאור זו התורה, שנאמר בה ותורה אור, באשה אצלם, ונאמר בישראל כל הבן הילוד היארה תשליכוהו, אור הוא ר"ז, היאורה בת זוגו של אותו אור, שנאמר בה ולכל בני ישראל היה אור במושבותם, כמו כן בגלות האחרונה (היאורה) הזוהר בו יש ר"ז שהוא אור הגאולה האחרונה, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, וזה הוא כל הבן הילוד היארה תשליכוהו, וכל הבת תחיון, אלו שעוסקים בתורה שבעל פה].

תיקוני זוהר דף נ"ה עמוד א'

קמט

רשעים שהם ערב רב נאמר בהם סו"ף פסו"ק, שהם מזרע עמלק שנאמר בו ויאמר כי יד על כס י"ה, והם, חמשה מינים עמלקים גיבורים נפילים ענקים רפאים, שכולם עולים

ומתגברים על ישראל בגלות - ועליהם נאמר סוף פסו"ק,
שפוסק אותם הקדוש ברוך הוא לסוף ימים מהעולם

ורשיעייא דאינון ערב רב אתמר בהון סו"ף פסו"ק,
דאינון מזרעא דעמלק דאתמר ביה ויאמר כי

יד על כס י"ה, ואינון חמש מינים עמלקים גבורים נפילים
ענקים רפאים, דכלהו מסתלקין ומתגברין על ישראל
בגלותא, הדא הוא דכתיב (בראשית ז') ויגברו המים וירבו
מאד על הארץ, ארבע זמנין כתיב ויגברו וגברו, לקבל
ארבע גלוון, ועלייהו אתמר סו"ף פסו"ק, דפסיק לון
קודשא בריך הוא לסוף יומיא מעלמא. [ורשעים שהם
ערב רב נאמר בהם סו"ף פסו"ק, שהם מזרע עמלק
שנאמר בו ויאמר כי יד על כס י"ה, והם, חמשה מינים
עמלקים גיבורים נפילים ענקים רפאים, שכולם עולים
ומתגברים על ישראל בגלות, זה הוא שכתוב ויגברו
המים וירבו מאוד על הארץ, ארבע פעמים כתוב ויגברו
וגברו, כנגד ארבע גליות ועליהם נאמר סוף פסו"ק,
שפוסק אותם הקדוש ברוך הוא לסוף ימים מהעולם].

קב

באותו זמן שימחו עמלקים מהעולם, יהיה הקב"ה מניח
מנוחה לישראל, וישב על כסאו - ולגבי עשו וישמעאל כתוב
כרסיה שביבין די נור, ומאלו שביבים של כסאו נשרפים כל
אלילים שלהם

ובההוא זמנא הקטן יהיה לאלף מסטרא דשמאלא,
הצעיר לגוי עצום מסטרא דימינא, אני ה'
בעתה אחישנה מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ומיד

יתפסקון עמלקים מן עלמא, וקודשא בריך הוא יתיב על כורסייה, ודא איהו שופ"ר הול"ך אתנ"ח יתי"ב, בההוא זמנא דיתמחון עמלקים מעלמא, יהא קודשא בריך הוא נח נייחא לישראל, ויתיב על כורסייה, כמה דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב, לבושיה כתלג חוור, לקיימא אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. [ובאותו זמן הקטן יהיה לאלף, מצד השמאל, והצעיר לגוי עצום, מצד הימין, אני ה' בעתה אחישנה מצד עמוד האמצע, ומיד יכרתו עמלקים מן העולם, והקדוש ברוך הוא ישב על כסאו, וזה הוא שופ"ר הול"ך אתנ"ח יתי"ב, באותו זמן שימחו עמלקים מהעולם, יהיה הקדוש ברוך הוא מניח מנוחה לישראל, וישב על כסאו, כמו שנאמר בו ועתיק יומין יתב לבושה כתלג חור (פי' ועתיק ימים יושב, לבושו לבן כשלג), לקיים אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו].

ולגבי עשו וישמעאל כתיב כרסייה שביבין די נור, ומאינון שביבין דכורסייה יוקדון כל טעוון דילהון, גלגלוהי נור דליק, דנחתין מיניה עשר גלגלין מסטרא דאת י', ושביבין מסטרא דאת ה', תרין אתוון יתערון בנורא לאוקדא טעוון דילהון, בההוא זמנא והיה החסן לנעורת וכו'. [ולגבי עשו וישמעאל כתוב כרסיה שביבין די נור (פירוש כסאו שביבי אש). ומאלו שביבים של כסאו נשרפים כל אלילים שלהם, גלגלוהי נור דלק (פירוש גלגליו אש דולקת) שיורדים ממנו עשרה גלגלים מצד האות י', וניצוצות מצד האות ה'. שתי אותיות יתעוררו באש לשרוף אלילים שלהם. באותו זמן והיה החסן לנעורת וכו'].

סדר הלימוד ליום כא חשוון [יום 51 בשנה]

תיקוני זוהר דף ע"ה עמוד ב'

קנא

באשר תלכי אלך בגלות - ובאשר תליני אלין שהמשכב שלך בגלות, זה הוא שכתוב על משכבי בלילות - עמך עמי אלו ישראל - ואלוקיך אלוקי זה הקב"ה - ערפה אימא של ערב רב, שנאמר בהם כי עם קשה עורף הוא, שחזרה לסרחונה, והחזירה עורף לגבי חמותה

דבר אחר באשר תלכי אלך בגלותא, דאתמר בה ובפשעיכם שלחה אמכם, ובאשר תליני אלין דמשכבה דילך בגלותא, הדא הוא דכתיב על משכבי בלילות, עמך עמי אלין ישראל, ואלקי"ך אלק"י דא קודשא בריך הוא, אלימלך דא י', נעמי דא ה', מחלון ו', רות בה אתדבקה ה' ואתעבידת תורה, ועלה אתמר וקול התור נשמע בארצנו. [דבר אחר, באשר תלכי אלך בגלות, שנאמר בה ובפשעיכם שלחה אמכם, ובאשר תליני אלין שהמשכב שלך בגלות, זה הוא שכתוב על משכבי בלילות עמך עמי אלו ישראל, ואלוקיך אלוקי זה הקדוש ברוך הוא, אלימלך זו י'. נעמי זו ה'. מחלון ו'. רות בה נדבקה ה' ונעשתה תור"ה, ועליה נאמר וקול התורה נשמע בארצנו].

ערפה אימא דערב רב, דאתמר בהון כי עם קשה עורף הוא, דחזרת לסרחנה, וחזרת ערף לגבי חמותה, כליון בעלה דערפה, יצר הרע דאתיא כלייה מניה לעלמא, ואיהו כליון, ואתתיה לילית כלייה. [ערפה אימא

של ערב רב, שנאמר בהם כי עם קשה עורף הוא, שחזרה לסרחונה, והחזירה עורף לגבי חמותה. כליון בעלה של ערפה. יצר הרע שבאה כליה ממנו לעולם, והוא כליון. ואשתו לילי"ת כליה].

תיקוני זוהר דף צ"ז עמוד ב'

קנב

אוי להם לאלו שמניחים לעסוק בתורה שנאמר בה ולקח גם מעץ החיים, ובמצוות שלה שהם פרי האילן שנאמר בו ואכל וחי לעולם, והולכים אחר אלו שמפתים אותם מצד הנחש הקדמוני, שאומרים להם התעסקו במלאכים שממונים על הכוכבים והשמש והלבנה, ועל אלו שממונים על רוחות ושדים. להיות כאלוקים יודעי טוב ורע - ויש"ו הרשע בזה היה מתעסק, ודור אנוש ודור המבול ודור הפלגה, והקב"ה עקר אותם מהעוה"ז ומהעוה"ב - כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעולם הזה ותמות בעולם הבא - וחטא זה גרם חורבן בית המקדש וגלות ישראל בין אומות העולם ונהרגו מהם - שכל אחד היה מזבח ומקטר, והיו יורדים צבאות שלמעלה וכאשר היה נביא מייסר אותם וכו'

אמר רבי שמעון ווי לון לאינון דמניחין לאשתדלא באורייתא דאתמר בה ולקח גם מעץ החיים, ובפקודין דילה דאינון איבא דאילנא דאתמר ביה ואכל וחי לעולם, ואזלין בתר אלין דמפתי לון מסטרא דנחש הקדמוני, דאמרי לון השתדלון במלאכיא דממנן על ככביא ושמשא וסיהרא, ועל אלין דממנן על רוחין ושדין, למיהוי כאלקי"ם יודעי טוב ורע, ועלייהו אתמר,

כה אמר ה' למזבחים ולמקטרים לככבים ולמזלות ולשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר לא צויתי, ודא איהו דמני קודשא בריך הוא לאדם ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו וגומר, ויש"ו חייבא בהאי הוה משתדל, ודור אנוש ודור המבול ודור הפלגה, וקודשא בריך הוא אעקר לון מעלמא דיין ומעלמא דאתי, ודא איהו כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעלמא דיין ותמות בעלמא דאתי, וחובא דא גרים חורבן בי מקדשא וגלות ישראל בין אומין דעלמא ואתקטילו מנייהו. [אמר רבי שמעון, אוי להם לאלו שמניחים לעסוק בתורה שנאמר בה ולקח גם מעץ החיים. ובמצוות שלה שהם פרי האילן שנאמר בו ואכל וחי לעולם, והולכים אחר אלו שמפתים אותם מצד הנחש הקדמוני, שאומרים להם התעסקו במלאכים שממונים על הכוכבים והשמש והלבנה, ועל אלו שממונים על רוחות ושדים. להיות כאלוקים יודעי טוב ורע, ועליהם נאמר כה אמר ה' למזבחים ולמקטרים לכוכבים ולמזלות ולשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר לא צויתי, וזה הוא שצוה הקדוש ברוך הוא לאדם ומעץ הדעת טוב ורע אל תאכל ממנו וגו'. ויש"ו הרשע בזה היה מתעסק, ודור אנוש ודור המבול ודור הפלגה, והקדוש ברוך הוא עקר אותם מהעולם הזה ומהעולם הבא, וזה הוא כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעולם הזה ותמות בעולם הבא. וחטא זה גרם חורבן בית המקדש וגלות ישראל בין אומות העולם ונהרגו מהם].

דכל חד הוה מזבח ומקטר, והווי נחתין חיילין דלעילא, וכד הוה נביא מייסר לון, מה כתיב בהון ולא שמעו

לקול נביא וחווה, ובמה הוה מייסר לון נביא, הוה אומר להון דיהון חזרין בתיובתא, ואי לאו ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יכולה, ואינון הוו מזלזלין ביה, והוו אמרין אנן אומינן לאלין דממנן על מטרא, וכפינן להון לנחתא מטרא, וקודשא בריך הוא אחליף להון לממנן בשליחותיהו בגינייהו, וקטיל לון וחריב בי מקדשא בגינייהו, וגלו ישראל בין אומין דעלמא, ודא איהו חובא דאדם דגרם ליה חויא מיתה ליה ולא תתיה, דפתי לון בההוא אילנא, הדא הוא דכתיב כי יודע אלקי"ם וכו', ובגין דא מני קודשא בריך הוא לבר נש במה שהורשת התבונן אין לך עסק בנסתרות.]שכל אחד היה מזבח ומקטר, והיו יורדים צבאות שלמעלה וכאשר היה נביא מייסר אותם מה כתוב בהם ולא שמעו לקול נביא וחווה, ובמה היה מייסר אותם נביא, היה אומר להם שיהיו חוזרים בתשובה, ואם לא ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יכולה. והם היו מזלזלים בו, והיו אומרים אנחנו משביעים את אלו שממונים על המטר וכופים אותם להוריד מטר, והקדוש ברוך הוא החליף את הממונים בשליחותם בגללם, והרג אותם והחריב בית המקדש בגללם. וגלו ישראל בין אומות העולם, וזה הוא חטא האדם שגרם לו הנחש מיתה לו ולאשתו, שפיתה אותם באותו אילן זה הוא שכתוב כי יודע אלוקים וכו', ומפני זה צווה הקדוש ברוך הוא לבן אדם שהורשת התבונן אין לך עסק בנסתרות].

סדר הלימוד ליום כב חשוון [יום 52 בשנה]

קנג

וודאי זה סוד האילן של עץ הדעת טוב ורע, שלא עתיד הקדוש ברוך הוא לגלות אותו מפורסם לעולם אלא בין החברים, עד שיבוא הדור של מלך המשיח

אמר רבי אלעזר במה הוה נחתין אלין חיילין, אמר ליה ברי מה את חשיב דהוון נחתין, ודאי הא רזא דאילנא דעץ הדעת טוב ורע, דלא עתיד קודשא בריך הוא לגליא ליה מפורסם לעלמא אלא ביני חבריא, עד דייתי דרא דמלכא משיחא, אמר ליה כיון דאיהו אתגליא ביני חבריא מאי ניהו, אמר ליה בני, ממראה מתניו ולמעלה הוה טוב, ממראה מתניו ולמטה הוה רע, נבוכדנצר הוה ידע ביה, והכי עביד צלמא דיליה, וביה אשתמודע אילנא דטוב ורע, הדא הוא דכתיב (דניאל ב') רישיה די דהב טב, חדוהי ודרעוהי די כסף, עד הכא הוה מסטרא דטוב, ובגין דא אמר די דהב טב, ממראה מתניו ולמטה רע, הדא הוא דכתיב מעוהי וירכתיה די נחש מסטרא דנחש הקדמוני. [אמר רבי אלעזר, במה היו יורדים אלו צבאות, אמר לו, בני, מה אתה חושב שהיו יורדים, וודאי זה סוד האילן של עץ הדעת טוב ורע, שלא עתיד הקדוש ברוך הוא לגלות אותו מפורסם לעולם אלא בין החברים, עד שיבוא הדור של מלך המשיח, אמר לו, כיון שהוא גלוי בין החברים, מה הוא, אמר לו, בני, ממראה מתניו ולמעלה היה טוב, ממראה מתניו ולמטה היה רע, נבוכדנצר היה יודע בו, וכך עשה הצלם שלו,

ובו ניכר האילן של טוב ורע, זה הוא שכתוב ראשה די דהב טב, חדוהי ודרעוהי די כסף (פירוש ראשו של זהב טוב, חזוהו וזרועותיו של כסף), עד כאן היה מצד הטוב, ומפני זה אמר די דהב טב, ממראה מתניו ולמטה רע, זה הוא שכתוב מעוהי וירכתה די נחש (פירוש מעיו ויריכותיו של נחושת), מצד הנחש הקדמוני].

קצר

מזה האילן יורדות נשמות הערב רב שהם ערבוביה של טוב ורע, וכמה נימים תלויות מזה האילן שהם צבא השמים, אשר ממונים על כוכבים ומזלות, וכולם מעורבים טוב ורע - מי שמוציא מרשות היחיד ומכניס ברשות הרבים, או שמוציא זרע ממנו מאות ברית קודש ומכניס ברשות זרה, כאילו זה נטע אילן של טוב ורע, ומפני זה הבן שנטע בזונה או שפחה או גויה או נדה, נאמר לא תעשה לך פסל, ועל הבת שנעשית באופן זה נקראת מסכה, ועליהם נאמר ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגו' ושם בסתר - ועתיד הקדוש ברוך הוא לעקור זה האילן מהעולם ולשרוף אותו בגיהנם, זה הוא שכתוב והיה החסון לנעורת וגו'

ומהאי אילנא נחתין נשמתין דערב רב דאינון דערבוביא דטוב ורע, וכמה נימין תליין מהאי אילנא דאינון צבא השמים, די ממנן על כוכביא ומזלי, וכלהו מעורבין טוב ורע, והוו ענפין תליין מהאי סטרא ומהאי סטרא, אלין ממיתין ואלין מחיין, אלין שדים מסטרא דשמאלא, ואלין מלאכיא מסטרא דימינא, והוו ידעין כל גוונין דענפין דאילנא דאינון מזלות וכוכבים, והוו לקטיין עשבין כגוונא דאלין גוונין, והוו עבדיין דיוקנין כפום ההוא מזל דהוו

בעאן לנחתא ליה, כגון טלה או שור או בתולה או תאומים דאיהו צורת אדם דו פרצופין, דאיהי דיוקנא דנוקבא, או סרטן או אריה או מאזנים או עקרב או קשת או גדי או דלי או דגים, והוו מקטריין לון באלין עשבין בכל גוון, לכל חד כפום גוון דיליה לעילא, והכי הוו עבדין דיוקנין דצורת חמה ולבנה ושבעה ככבי לכת, והוו מקטריין לכל צורה דהוו בעאן לנחתא לעלמא, ובגין דא אתמר עלייהו כה אמר ה' למקטרים ולמזבחים לככבים ולמזלות ולשמש או לירח או לכל צבא השמים אשר לא צויתי. [ומזה האילן יורדות נשמות הערב רב שהם ערבוביה של טוב ורע, וכמה נימים תלויות מזה האילן שהם צבא השמים, אשר ממונים על כוכבים ומזלות, וכולם מעורבים טוב ורע, והיו ענפים תלויים מזה הצד ומזה הצד, אלו ממיתים ואלו מחיים, אלו שדים מצד השמאל, ואלו מלאכים מצד הימין, והיו יודעים כל גוונים של ענפי האילן שהם מזלות וכוכבים, והיו לוקטים עשבים כמו אלו הגוונים. והיו עושים דיוקנים כפי אותו מזל שהיו רוצים להוריד אותו, כגון טלה או שור או בתולה או תאומים שהוא צורת אדם שני פרצופים, שהיא דיוקן נקיבה, או סרטן או אריה או מאזנים או עקרב או קשת או גדי או דלי או דגים, והיו מקטרים באלו עשבים בכל גוון, לכל אחד כפי גוון שלו למעלה, וכך היו עושים דיוקני צורת חמה ולבנה ושבעה כוכבי לכת, והיו מקטרים לכל צורה שהיו רוצים להוריד לעולם, ומפני זה נאמר עליהם כה אמר ה' למקטרים ולמזבחים לכוכבים ולמזלות ולשמש או לירח או לכל צבא השמים אשר לא צויתי].

אמר ליה מאי למזבחים, אמר ליה לכל דיוקנא הוו עבדין, דנטלין בעירן או עופין כפום ההוא מזל, והוו דבחינ עלייהו, ודא איהו למזבחים, והוו נחתינ לון וממללין עמהון והוו עבדי רעותהון, והוו סגדין לון והמנין בהון, אמר ליה במאי הוו נחתינ לון, אמר ליה ברי הוו ידעינ כל שמהן דשמא מפרש, והוו משביעינ לון, ולבחר עאלין שמא מפרש. בפומיהון דאלין דיוקנין והוו ממללן, ודא איהו רזא דקרא (ירמיה נ"א) והוצאתי את בלעז מפיו, נפל שמא מפרש ומיד נפלת צלמא על אנפוהי, אמר ליה רבי אלעזר וכי איך הוה שמא דקודשא בריך הוא מליל בהון, אמר ליה ברי על האי אתמר לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא כי לא ינקה וכו', אמר ליה וכי יכיל בר נש לאוליף שמא דקודשא בריך הוא למגנא, אמר ליה אין. [אמר לו, מהו למזבחים, אמר לו, לכל דיוקן היו עושים, שנוטלים בהמות או עופות כפי אותו מזל, והיו זובחים עליהם, וזה הוא למזבחים, והיו מורידים אותם ומדברים עמהם והיו עושים רצונם, והיו משתחוים להם ומאמינים בהם. אמר לו, במה היו מורידים אותם, אמר לו, בני, היו יודעים כל שמות השם המפורש, והיו משביעים אותם. ואחר כך מכניסים השם המפורש בפי אלו הדיוקנים, והיו מדברים, וזה הוא סוד הפסוק והוצאתי את בלעז מפיו, נפל שם המפורש, ומיד נפל הצלם על פניו, אמר לו רבי אלעזר, וכי איך היה שם הקדוש ברוך הוא מדבר בהם, אמר לו, בני, על זה נאמר לא תשא את שם ה' אלוקיך לשוא כי לא ינקה וכו', אמר לו, וכי יכול בן אדם ללמוד שם הקדוש ברוך הוא לחנם, אמר לו, כן].

וכגוונא דא מאן דנפיק מרשות היחיד ועאיל ברשות הרבים, או דאפיק זרע מניה מאות ברית קדש ואעיל ברשות נוכראה, כאלו האי נטע אילנא דטוב ורע, ובגין האי בר דנטע בזונה או שפחה או גויה או נדה, אתמר לא תעשה לך פסל, ועל ברתא דאתעבידת בגוונא דא אתקריאת מסכה, ועלייהו אתמר ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגומר, ושם בותר, מאי בותר בסתרון דעלמא, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא לא תעשון (אתי) אלקי כסף ואלקי זהב, והכי אוקמוה חבריא לא תעשון אתי כדמות שמי שמשמשין אותי (נ"א לפני) במרום, לציירא בותר דילי שום ציור או דמיון, דכל מאן דצייר לעיל לקודשא בריך הוא, בותר (דאיהי שכינתיה, כלילא מעשר ספיראן), שום ציור וצלם ודמות כגוונא דמציירין בשמשין דיליה, נשמתיה אתלבשא בההוא צלמא, כד נפקת מהאי עלמא, קלא נפקת לגבה לצלמא תוקדון בנורא, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא (ישעיה מ') ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש, ואל מי תדמיון א"ל ומה דמות תערכו לו. [וכמו כן מי שמוציא מרשות היחיד ומכניס ברשות הרבים, או שמוציא זרע ממנו מאות ברית קודש ומכניס ברשות זרה, כאילו זה נטע אילן של טוב ורע, ומפני זה הבן שנטע בזונה או שפחה או גויה או נדה, נאמר לא תעשה לך פסל, ועל הבת שנעשית באופן זה נקראת מסכה, ועליהם נאמר ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגו' ושם בותר, מהו בותר, בותר העולם, ומפני זה אמר הקדוש ברוך הוא לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב, וכך העמידוהו

החברים לא תעשון אתי כדמות שמשי שמשמשים אותי (נ"א לפניו) במרום, לצייר בסתר שלי שום ציור או דמיון, שכל מי שמצייר למעלה לקדוש ברוך הוא, בסתר (שהיא שכינתו, כלולה מעשר ספירות), שום ציור וצלם ודמות כמו שמציירים בשמשים שלו, נשמתו מתלבשת באותו צלם, כאשר יוצאת מזה העולם, קול יוצא אצלה את הצלם תשרפו באש, ומפני זה אמר הקדוש ברוך הוא ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש, ואל מי תדמיון א"ל ומה דמות תערכו לו].

זברי ודאי כל מאן דנפיק מרשות הרבים ואעיל ברשות היחיד או מרשות היחיד ואעיל ברשות הרבים, כאלו ערב שמא דקודשא בריך הוא בעבודה זרה, ועביד אילנא דטוב ורע, ודא הוא רזא דהוה נפיק בלעו מפיו, דביה הוה אמר צלמא דנבוכדנצר אנכי ה' אלקיך, ובגין דא לא תשא את שם ה' אלקי"ך לשוא, ועתיד הקדוש ברוך הוא לאעקרא האי אילנא מעלמא ולאוקדא ליה בגיהנם, הדא הוא דכתיב (שם א') והיה החסן לנעורת וגומר. [ובני, וודאי כל מי שמוציא מרשות הרבים ומכניס ברשות היחיד או מרשות היחיד ומכניס ברשות הרבים כאילו ערב שם הקדוש ברוך הוא בעבודה זרה, ועושה אילן של טוב ורע, וזה הוא סוד שהיה יוצא בלעו מפיו, שבו היה אומר צלם נבוכדנצר אנכי ה' אלקיך, ומפני זה לא תשא את שם ה' אלוקיך לשוא, ועתיד הקדוש ברוך הוא לעקור זה האילן מהעולם ולשרוף אותו בגיהנם, זה הוא שכתוב והיה החסון לנעורת וגו'].

סדר הלימוד ליום כג חשוון [יום 53 בשנה]

קנה

ישראל בגלות עובדי עבודה זרה בטהרה הם

אמר ליה רבי אלעזר, אם כן אסיר לעמא לאשתמשא בשום מלאך ולא בשמא בעלמא בתר דאית ערבוביא, אמר ליה ברי לאו הכי, דהא אמר קודשא בריך הוא לאדם מכל עץ הגן אכול תאכל, ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל, אמר רבי אלעזר האי הוה קדם דחאב, בתר דחב נחית מאתריה ואתערב באילנא דטוב ורע, אמר ליה ודאי הכי הוא, ובזמנא דישראל אינון בגלותא, כאלו הוו מעורבין באילנא דטוב ורע, ובגין דא אוקמוהו קדמאין, ישראל בגלותא עובדין עבודה זרה בטהרה הם. [אמר לו רבי אלעזר, אם כן אסור לעם להשתמש בשום מלאך ולא בשם בעולם אחר שיש ערבוביה, אמר לו, בני, לא כך, שהרי הקדוש ברוך הוא לאדם מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל, אמר רבי אלעזר, זה היה לפני שחטא, אחר שחטא וירד ממקומו והתערב בעץ של טוב ורע, אמר לו, וודאי כך הוא, ובזמן ישראל הם בגלות, כאילו הם מעורבים בעץ של טוב ורע, ומפני זה העמידוהו קדמונים ישראל בגלות עובדי עבודה זרה בטהרה הם].

קנו

אלו שיודעים האילן של הקדוש ברוך הוא שהוא עץ החיים, נטוע בגן שלו שהיא השכינה שלו, שנאמר בה לא יגורך רע, יכולים להוריד כח משם לגבי שכינתו בלי ערבוביה כלל, בכל

מצוה ומצוה, הוא עץ פרי עושה פרי למינו, נטוע בגן בלי ערבוביה כלל, ומפני זה אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא נאמר בו למינו

אבל אלין דידעין אילנא דקודשא בריך הוא דאיהו עץ החיים, נטוע בגן דיליה דאיהי שכינתא דיליה, דאתמר בה לא יגורך רע, יכלין לנחתא חילא מתמן לגבי שכינתיה בלא ערבוביא כלל, בכל פקודא ופקודא, איהו עץ פרי עושה פרי למינו, נטוע בגן בלא ערבוביא כלל, ובגין דא אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא אתמר ביה למינו, אבל מעורב מין דלא במיניה, ובגיניה אתמר שדך לא תזרע כלאים וכו', שעטנו לא יעלה עליך. [אבל אלו שידועים האילן של הקדוש ברוך הוא שהוא עץ החיים, נטוע בגן שלו שהיא השכינה שלו, שנאמר בה לא יגורך רע, יכולים להוריד כח משם לגבי שכינתו בלי ערבוביה כלל, בכל מצוה ומצוה, הוא עץ פרי עושה פרי למינו, נטוע בגן בלי ערבוביה כלל, ומפני זה אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא נאמר בו למינו, אבל מעורב מין שלא במינו, ובגללו נאמר שדך לא תזרע כלאים וכו'. שעטנו לא יעלה עליך].

קנז

זכאי הוא מי שמעלה אמונת הקדוש ברוך הוא - כך צריך בן אדם שלא מוציא זרע לחוץ מבת זוגו, שהיא מין שלו יחוד שלו **זכאה** איהו מאן דסליק אמונה דקודשא בריך הוא דאיהי שכינתיה כלילא מעשר אמירן, במחשבתא חדא ברעותא חדא בלא ערבוביא כלל, דכל ספירה וספירה

נטועה ביה, ואיהי גן דכלהו ספירן בה אינון חד, וכל חד עביד בה פרי למינו, איהי מין דכל חד וחד, לא נפיק מניה זרעין לבר, הכי צריך בר נש דלא אפיק זרעא לבר מבת זוגיה, דאיהי מין דיליה יחודא דיליה, ובההוא זמנא דצריך בר נש לייחדא לקודשא בריך הוא בשכינתיה, צריך להפשיט מניה כל מחשבין דאינון קליפין, דאתמר בהון רבות מחשבות בלב איש, ולסלקא שכינתיה לגביה במחשבתא חדא, הדא הוא דכתיב ועצת ה' היא תקום, כגוונא דבר נש דמתיחד בבת זוגיה, ואתפשט מלבושוי למהוי עמה חד, הדא הוא דכתיב והיו לבשר אחד, הכי צריך לאפשטא מניה כל מחשבין אחרנין, בזמנא דמייחד לקודשא בריך הוא בכל יומא תרין זמנין, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. [נכאי הוא מי שמעלה אמונת הקדוש ברוך הוא שהיא שכינתו כלולה מעשר אמירות, במחשבה אחת ברצון אחת בלי ערבוביה כלל, שכל ספירה וספירה נטועה בו, והיא גן, שכל הספירות בה הן אחת, וכל אחד עושה בה פרי למינו, היא מין שכל אחד ואחד לא מוציא ממנו זרעים לחוץ, כך צריך בן אדם שלא מוציא זרע לחוץ מבת זוגו, שהיא מין שלו יחוד שלו, ובאותו זמן שצריך בן אדם לייחד את הקדוש ברוך הוא עם שכינתו, צריך להפשיט ממנו כל מחשבות שהן קליפות שנאמר בהן רבות מחשבות בלב איש, ולהעלות שכינתו אצלו אחת, זה הוא שכתוב ועצת ה' היא תקום. כמו האדם שמתייחד עם בת זוגו, ומתפשט מלבושיו להיות עמה אחד, זה הוא שכתוב והיו לבשר אחד, כך צריך להפשיט ממנו כל מחשבות אחרות בזמן שמייחד

את הקדוש ברוך הוא בכל יום שתי פעמים, שמע ישראל
ה' אלוֹקינו ה' אחד].

סדר הלימוד ליום כד חשוון [יום 54 בשנה]

תיקוני זוהר דף קי"ב עמוד א'

קצת

ומה היא אימא של ערבוביה רעה, פרי האילן של טוב ורע,
שנאמר בה ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה, ומה
היא, לילית, משם באים ערב רב שהם מעורבים בישראל,
שנאמר זרע מרעים בנים משחיתים וכו', ואמרו אלה אלהיך
ישראל לעגל, ומפני זה ואל קין ואל מנחתו לא שעה

ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה', מאן
אתר אייתי ליה מקץ ימים, משיריין דיליה, כגון בר
נש דאיהו בסוף יומוי חזר בתיובתא, כד לא אית ליה
חילא למעבד טב וביש, ובעולמוי בתוקפיה לא תב, כמה
דאוקמוהו מפני שיבה תקום, ובגין דא ואל קין ואל
מנחתו לא שעה, אבל הבל מבכורות צאנו אייתי ליה
קרבנא משפירו דיליה, ובגין דא וישע ה' אל הבל. ועוד
אל קין ואל מנחתו לא שעה, בגין דקרבנא דיליה הוה
מההוא אתר דאקרי ערוה, ומאי הוה פשתים, דאתמר
ביה (שמות כ"ח) ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה.
[ויהי מקץ ימים ויבא פרי האדמה מנחה לה', מאיזה
מקום הביא לו, מקץ ימים, משיירים שלו, כגון בן אדם
שהוא בסוף ימיו חוזר בתשובה כאשר אין לו כח לעשות
טוב ורע, ובנערותו בחזקו לא שב, כמו שהעמידוהו מפני

שיבה תקום, ומפני זה ואל קין אל מנחתו לא שעה, אבל הבל מבכורות צאנו הביא לו קרבן, מיופי שלו, ומפני זה וישע ה' אל הבל, ועוד אל קין ואל מנחתו לא שעה, מפני שהקרבן שלו היה מאותו מקום שנקרא ערוה, ומה היה פשתים, שנאמר בו ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה].

אמר ליה רבי אלעזר, (אם כן) דאתכסי ביה בשר ערוה טב איהו, אמר ליה ברי לאו כל עריות שוין, הא לא קריב קרבנא דא אלא לקרבא ערוה דיליה לה', דאתמר ביה איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה', ומאי ערוה דיליה זוהמא בישא ערלה, נוקבא דערלה, ההיא דאתמר בה אדם הראשון מושך בערלתו הוה, ומאי ניהי אימא דערבוביא בישא, איבא דאילנא דטוב ורע, דאתמר בה ותקח מפריו ותתן גם לאישה עמה, ומאי ניהו ליליית, מתמן קא אתיין ערב רב דאינון מעורבין בישראל, דאתמר בהון הוי גוי חוטא, דאינון זרע מרעים בנים משחיתים וכו', ואמרו אלה אלקיך ישראל לעגלא, ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה. [אמר רבי אלעזר, שמתכסה בו בשר ערוה טוב הוא, אמר לו, בני, לא כל עריות שוות, זה לא הקריב קרבן זה אלא להקריב ערוה שלו לה', שנאמר בו איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה', ומהי ערוה שלו, זוהמא רעה ערלה, נקיבה של ערלה אותה שנאמר בה אדם הראשון מושך בערלתו היה, ומה היא אימא של ערבוביא רעה, פרי האילן של טוב ורע, שנאמר בה ותקח מפריו (ותאכל) ותתן גם לאישה עמה, ומה היא, לילית,

משם באים ערב רב שהם מעורבים בישראל, שנאמר זרע מרעים בנים משחיתים וכו', ואמרו אלה אלהיך ישראל לעגל, ומפני זה ואל קין ואל מנחתו לא שעה].

והא קודשא בריך הוא אתמר (כהון) ביה ורחמיו על כל מעשיו, ואתמר ביה כי לא אחפוץ במות המת, וקביל לון, כל שכן לקרבנא דקין, אלא דהוה רעותיה לביש כמה דאתמר, אבל הבל הוה רעותיה בקרבנא דיליה, לקרבא שכנינתא לההוא דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חוור ושער רישיה כעמר נקי, במאי, בההוא דקריב מבכורות צאנו ומחלבהן, ובגין דא וישע ה' אל הבל והא אתמר. [והרי הקדוש ברוך הוא נאמר בו ורחמיו על כל מעשיו, ונאמר בו כי לא אחפוץ במות המת, ומקבל אותם, כל שכן את קרבן קין, אלא שהיה רצונו לרע כמו שנאמר, אבל הבל היה רצונו בקרבן שלו, לקרב השכינה לאותו שנאמר בו ועתיק יומין יתב לבושה כתלג חור ושער ראשה כעמר נקא (פירוש ועתיק ימים יושב לבושו כשלג לבן, ושער ראשו כצמר נקי), במה, באותו שהקריב מבכורות צאנו ומחלביהן, ומפני זה וישע ה' אל הבל והרי נאמר].

ומיד דלא אתקבל קרבנא דקין, ויחר לקין מאד, ויאמר ה' לקין למה חרה לך דלא מתקבל קרבנך, אם תטיב עובדך בגלגולא, שאת לך בעלמא, ותתקבל בתיובתא, ואם לאו לפתח חטאת רובץ, אמר רבי אלעזר הכא לא צריך לאתכסיא רזא, מאי שא"ת, ולא אתינא לדרשא בהאי קרא, אלא דהא שאת משא איהו ובהפוך אתוון, שאת איהי אש"ת, הכא רמיז דעבר על ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך וכו', דאתא על תאומתו של הבל,

ודא איהו ויקם קין אל הבל, קם על תאומתו, ולבחר קטיר
 לבעלה, כגוונא דמצרי, ורזא דמלה ויפן כה וכה, ואמרו
 קדמאין מאי ויפן כה וכה, אלא ראה מה עשה בבית. ומה
 עשה בשדה, ולית שדה אלא אשה, כמה דאת אמר כי
 בשדה מצאה, הדא הוא דכתיב ויהי בהיותם בשדה, ויפן
 כה וכה, אסתכל אם הוה ביה מסטרא דטוב, דלזמנין
 אתפרש טוב מן רע ומתמן אינון גרים, ובגין דא אסתכל
 מכל סטרא עד שתין רבוא, ולא חזא תמן גיורא דנפיק
 מניה, ויך את המצרי. [ומיד שלא התקבל קרבן קין, ויחר
 לקין מאוד, ויאמר ה' אל קין למה חרה לך שלא מתקבל
 קרבנך, אם תיטיב מעשיך בגלגול, שאת לך בעולם
 ותתקבל בתשובה, ואם לא לפתח חטאת רובך, אמר רבי
 אלעזר, כאן לא צריך להתכסות סוד, מהו שא"ת, ולא
 באתי לדרשה בזה הפסוק, אלא שהרי שאת משא הוא,
 ובהיפוך אותיות שא"ת הוא אש"ת, כאן רמוז שעבר על
 ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך וכו' שבא על תאומתו
 של הבל, וזה הוא ויקם קין אל הבל, קם על תאומתו,
 ואחר כך הרג את בעלה, כמו המצרי, וסוד הדבר ויפן כה
 וכה, אלא ראה מה עשה בבית ומה עשה בשדה, ואין
 שדה אלא אשה, כמו שאתה אומר כי בשדה מצאה, זה
 הוא שכתוב ויהי בהיותם בשדה, ויפן כה וכה, הסתכל
 אם היה בו מצד הטוב, שלעיתים נפרוש טוב מן רע
 ומשם הם גרים, ומפני זה הסתכל מכל צד עד ששים
 רבוא, ולא ראה שם גר שיוצא ממנו, ויך את המצרי].

סדר הלימוד ליום כה חשוון [יום 55 בשנה]

קנט

הראה לקין שעתידים להיות ישראל בדוחק בגלות, עני ורוכב על חמור, שיהיו כחמור משא על כתפיו מעול המס בגלות ומכובד המלאכה, וזה הוא רובץ תחת משא בגלות, ובני קין שהם עשירים וחזקים במלכים בחוזק רב, ומפני זה אמר הלא אם תיטיב שאת, הלא אם תיטיב להיות שאת לעניי ישראל שהם כבדים במשא כבד, אני אסבול לבניך בעולם ומאריך עליהם, ואם לא, לפתח חטאת רובץ, שער הגיהנם נפתח, לקחת נקמה ממך ומבניך

ולבתר מה כתיב ואם לא תיטיב, אל תקרי ואם אלא ואם, דאיהו יתר שאת ויתר עז, לפתח חטאת רובץ, מאי רובץ, אלא כי תראה חמור שנאך רובץ כו', דאיהו לא יכיל למסבל על כתפוי חמרא דאורייתא, לא יכיל למסבל עליה עול מלכות בגלותא, וחודלת מעזוב לו, הכא אחזי לקין דעתידין למהוי ישראל בדוחקא בגלותא, עני ורוכב על חמור, דיהון כחמור משאוי על כתפוי, מעול המס בגלותא ומכובד המלאכה, ודא איהו רובץ תחת משאו בגלותא, ובנוי דקין דהוו עתירין ותקיפין כמלכים בתוקפא סגיא, ובגין דא אמר הלא אם תטיב שאת, הלא אם תטיב למהוי שאת לעניי ישראל דאינון כבדים במשא כבד (יכבדו ממנו), אנא אסביל לבריך בעלמא, ומאריך עלייהו, ואם לאו לפתח חטאת רובץ, לתרעא דגיהנם אתפתחת, לנטלא נוקמא מינך ומברך. [ואחר כך מה כתוב ואם לא תיטיב, אל תקרא ואם אלא ואם, שהוא יתר שאת ויתר עז, לפתח חטאת רובץ, מהו

רובץ, אלא כי תראה חמור שונאך רובץ אלא כי תראה חמור שונאך רובץ וכו'. שהוא לא יכול לסבול עליו עול מלכות בגלות, וחדלת מעזוב לו, כאן הראה לקין שעתידים להיות ישראל בדוחק בגלות, עני ורוכב על חמור, שיהיו כחמור משא על כתפיו מעול המס בגלות ומכובד המלאכה, וזה הוא רובץ תחת משא בגלות, ובני קין שהם עשירים וחזקים במלכים בחזק רב, ומפני זה אמר הלא אם תיטיב שאת, הלא אם תיטיב להיות שאת לעניי ישראל שהם כבדים במשא כבד (יכבדו ממני). אני אסבול לבניך בעולם, ומאריך עליהם, ואם לא, לפתח חטאת רובץ, שער הגיהנם נפתח, לקחת נקמה ממך ומבניך].

קס

ברוך בני לעתיק ימים, שהרי רוח הקודש התעורר אצלך לגלות כאן חידושים שלא נודעו עד עכשיו - וודאי זה הוא קול דמי אחיך צועקים אלי, אלו דמי ישראל שעתידים לגזול אותם בני קין ערב רב רשעים בגלות

אמר רבי שמעון, בריך ברי לעתיק יומין, דהא רוח קודשא אתער לגבך, לגלאה הכא חידושים דלא אשתמודעו עד השתא, אמר ודאי דא איהו קול דמי אחיך צועקים אלי, אינון דמים דישראל, דעתידין למגזל לון בנוי דקין ערב רב רשיעיא חייביא בגלותא, ודא איהו כי מלאה הארץ חמס מפניהם, ודא הוא קטולא דקין להבל, דעני חשוב כמת. [אמר רבי שמעון, ברוך בני לעתיק ימים, שהרי רוח הקודש התעורר אצלך לגלות כאן

חידושים שלא נודעו עד עכשיו, אמר, וודאי זה הוא קול דמי אחיך צועקים אלי, אלו דמי ישראל, שעתידים לגזול אותם בני קין ערב רב רשעים בגלות, וזה הוא כי מלאה הארץ חמס מפניהם, וזה הוא הריגת קין את הבל, שעני חשוב כמת].

קסא

ראה שעתידים לצאת ממנו מחבלי כרמים, שהם ישראל שנאמר בהם כי כרם ה' צבאו"ת בית ישראל, משום כך ואל קין ואל מנחתו לא שעה, וראה שעתידים לצאת מהבל כמה צדיקים, משום כך וישע ה' אל הבל ואל מנחתו

ויהי מקץ ימים וגומר, פתח רבי שמעון ואמר מאי מקץ ימים, אלא מההוא אתר דעתיד למימר ביה קץ כל בשר בא לפני, קץ שם לחשך, ותרגם יונתן בן עוזיאל קץ כל בשר, חבילו דכל בשרא, מלאכי חבלה, חמא דעתידין למיפק מניה מחבלים כרמים, דאינון ישראל דאתמר בהון כי כרם ה' צבאות בית ישראל, בגין כך ואל קין ואל מנחתו לא שעה, וחמא דעתידין למיפק מהבל כמה צדיקא, בגין דא וישע ה' אל הבל ואל מנחתו. נויהי מקץ שנתים ימים וגו'. פתח רבי שמעון ואמר, מהו מקץ ימים, אלא מאותו מקום שעתידי לומר בו קץ כל בשר בא לפני, קץ שם לחושך, ותרגם יונתן בן עוזיאל קץ כל בשר, השחתת כל בשר, מלאכי חבלה, ראה שעתידים לצאת ממנו מחבלי כרמים, שהם ישראל שנאמר בהם כי כרם ה' צבאו"ת בית ישראל, משום כך ואל קין ואל מנחתו לא שעה, וראה שעתידים לצאת מהבל כמה צדיקים, משום כך וישע ה' אל הבל ואל מנחתו].

סדר הלימוד ליום כו חשוון [יום 56 בשנה]

קטב

קול הזרע שעתיד לצאת מן אחיך, אלו ששים רבוא שעתידים לצאת מהבל, באותו שנאמר בו בשגם זה הבל, כולם צווחים מן הארץ, כאן רמוז עינוי הדין ועוות הדין וחמס ושוד ושבר שעתידים בני קין לעשות לבניו של הקב"ה - אחר שיאסף הוא, יתעוררו בני קין להחריב העולם, ומהם קול דמי אחיך צועקים, זה הוא שכתוב משוד עניים מאנקת אביונים וכו'.

ויאמר קול דמי אחיך צועקים אלי, מאי דמי, דם מבעי ליה, אלא מאי דמי ד"ן כחושבן דמ"י, ודא איהו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. ועוד מאי קול דמי, קול דם מבעי ליה, אלא תרגם אנקלוס, קל זרעין דעתידין למיפק מן אחוך, אינון שתין רבוא דעתידין למיפק מהבל, בההוא דאתמר ביה בשגם זה הבל, כלהו צווחין מן ארעא, הכא רמיז ענוי הדין ועוות הדין וחמס ושוד ושבר דעתידין בנוי דקין למעבד לבנוי דקודשא בריך הוא, ודא איהו קול דמי אחיך, אחיך אתקרי מסטרא דאינון דאתמר בהון והרגו איש את אחיו. [ויאמר (וגו')] קול דמי אחיך צועקים אלי, מהו דמי, דם היה צריך לו, אלא מהו דמי, ד"ם כחשבון דמ"י, וזה הוא דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, ועוד מהו קול דמי, קול דם היה צריך לו, אלא תרגם אונקלוס, קול הזרע שעתיד לצאת מן אחיך, אלו ששים רבוא שעתידים לצאת מהבל, באותו שנאמר בו בשגם זה הבל, כולם צווחים מן הארץ, כאן רמוז עינוי הדין ועוות הדין וחמס ושוד ושבר

שעתידים בני קין לעשות לבניו של הקדוש ברוך הוא, וזה הוא קול דמי אחיך, אחיך נקרא מצד אלו שנאמר בהם והרגו את איש את אחיו].

אמר רבי אלעזר אם כן אשתמודע דכל עאקו דא יהא בגלותא בתראה, אמאי אתמר קניתי איש את ה', אי תימא בגין קני דנפיק מניה זרעא מעליא, בתר דיתכניש איהו יתערוך בני דקין לחרבא עלמא, ומנייהו קול דמי אחיך צועקים, הדא הוא דכתיב (תהלים י"ג) משוד עניים מאנקת אביונים וכו'. [אמר רבי אלעזר, אם כן נודע שכל צרה זו תהיה בגלות האחרונה, מדוע נאמר קניתי איש את ה', אם תאמר מפני קני שיוצא ממנו זרע מעולה, אחר שיאסף הוא, יתעוררו בני קין להחריב העולם, ומהם קול דמי אחיך צועקים, זה הוא שכתוב משוד עניים מאנקת אביונים וכו']].

קסג

קין מצד האילן של טוב ורע היה, והתפשטות של טוב היה בגלגול עד קני חותן משה, משם ואילך התפשטות של רע, ומפני שהראה לו הקדוש ברוך הוא מה שעתידים לעשות בניו לישראל בכל דור ודור, זה הוא שכתוב הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונר וודאי, כאן רמזו הגלגול שלו ובניו וכו' - הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ועליהם נאמר על שלשה פשעי ישראל, ועל ארבעה לא אשיבנו, שלא מחזיר אותם בגוף רביעי, ולא בפדיון רביעי, אלא נאמר בישראל ה' בדר ינחנו ואין עמו אל נכר. משום כך העמידוהו בעלי המשנה אין מקבלים גרים

לימות המשיח

אמר ליה רבי שמעון, ברי, קין מסטרא דאילנא דטוב ורע הוה, ואתפשטותא דטוב הוה בגלגולא עד קני חותן משה, מתמן ואילך אתפשטותא דרע, ובגין דאחזי ליה קודשא בריך הוא מה דעתידין למעבד בנוי לישראל בכל דרא ודרא, דכלא אחזי ליה, אמר גדול עוני מנשוא, ומנלן דאחזי ליה גלגולא דיליה בכל דרא ודרא, הדא הוא דכתיב הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ, נע ונד ודאי, הכא רמיז גלגולא דיליה ובנוי, הדא הוא דכתיב (קהלת ח) ובכך ראיתי רשעים קבורים ובאו, והא אוקימנא לון, ומשלם לשנאיו וכו', הן גרשת אותי דא גלגולא קדמאה, היום כההוא דאתמר ביה היום אם בקולו תשמעו, והייתי נע ונד תרין גלגולין אחרנין, אסתר הכא רמיז ויאמר אסתירה פני מהם וכו', והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ועלייהו אתמר על שלשה פשעי ישראל, ועל ארבעה לא אשיבנו, דלא אהדר לון בגופא רביעאה, ולא בפורקנא רביעאה, אלא אתמר בישראל (דברים ל"ב) ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, בגין דא אוקמוה מארי מתניתין אין מקבלים גרים לימות המשיח. [אמר לו רבי שמעון, בני, קין מצד האילן של טוב ורע היה, והתפשטות של טוב היה בגלגול עד קני חותן משה, משם ואילך התפשטות של רע, ומפני שהראה לו הקדוש ברוך הוא מה שעתידים לעשות בניו לישראל בכל דור ודור, זה הוא שכתוב הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד וודאי, כאן רמוז הגלגול שלו ובניו, זה הוא שכתוב ובכך ראיתי רשעים

קבורים ובאו, והרי העמדנו אותם ומשלם לשונאיו וכו'.
הן גרשת אותי זה גלגול ראשון, היום, כאותו שנאמר בו
היום אם בקולו תשמעו, והייתי נע ונד שני גלגולים
אחרים, אסתר, כאן רמוז ויאמר אסתירה פני מהם וכו',
והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ועליהם
נאמר על שלשה פשעי ישראל, ועל ארבעה לא אשיבנו,
שלא מחזיר אותם בגוף רביעי, ולא בפדיון רביעי, אלא
נאמר בישראל ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. משום כך
העמידוהו בעלי המשנה אין מקבלים גרים לימות
המשיח].

תיקוני זוהר דף קי"ז עמוד א'

קסד

בזמן שהולידה את קין, ידע את כל אשר נעשה אותה זוהמא,
ועד אותו מקום שמגיעה ומתפשטת אותה זוהמא בכל דורות
- וזו הידיעה של קין היא שהתגלתה לו עד אותו מקום
שמתפשט, שעליו נאמר כי משורש נחש שהטיל זוהמה
בחוה, מלאך המות שגרם מיתה לאדם ולכל הדורות שלו

דבר אחר והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין,
ידע ודאי, כגון ומרדכי ידע, אית ידיעה לטב ואית
ידיעה לביש, בזמנא דאולידת לקין ידע את כל אשר
נעשה ההוא זוהמא, ועד ההוא אתר דמטי ואתפשט
ההוא זוהמא בכל דרין, (ותלת גלגולי עלייהו אתמר הן כל אלה
יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר בטר דיתגבר ביצריה דלא עביד
חטאה), והאי ידיעה דקין איהו דאתגלי ליה, עד ההוא
אתר דאתפשט, דעליה אתמר כי משרש נחש יצא צפע,

בגין דאיהו משרש נחש דאטיל זוהמא בחוה, מלאך המות דגרם מיתה לאדם ולכל דרין דיליה, הכי האי דרכיה לקטלא, ובגין דא קטיל להבל. [דבר אחר והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין, ידע וודאי כגון ומרדכי ידע. יש ידיעה לטוב ויש ידיעה לרע, בזמן שהולידה את קין ידע את כל אשר נעשה אותה זוהמא, ועד אותו מקום שמגיעה ומתפשטת אותה זוהמא בכל דורות, ושלשה גלגולים, עליהם נאמר הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר. אחר שיתגבר על יצרו שלא עושה חטא, וזו הידיעה של קין היא שהתגלתה לו עד אותו מקום שמתפשט, שעליו נאמר כי משורש נחש שהטיל זוהמה בחוה, מלאך המות שגרם מיתה לאדם ולכל הדורות שלו, כך, זה דרכו להרוג, ומפני זה הרג את הבל].

סדר הלימוד ליום כז חשוון [יום 57 בשנה]

קסח

זו הזוהמא שנלקחה ממנו, היא לילי"ת אימא של ערב רב, עליה נאמר רגליה יורדות מות וכו', שהיא סם המות של אל אחר שהוא סמא"ל, והיא פרי שלו

והאי זוהמא דאתנטיל מניה איהי לילי"ת אימא דערב רב, עלה אתמר רגליה יורדות מות וכו', דאיהו סם מות דאל אחר דאיהו סמא"ל, ואיהי איבא דיליה, גם לרבות אל אחר נחש, בגינה אתמר ותקח מפריו ותאכל, הכא רזא דחוה, ותתן גם לאישה עמה ויאכל, גם לרבות,

ולבחר חזא ליה דאתחרט כמה דאת אמר גדול עוני מנשוא, ובגין דא קניתי איש את ה', הכא רמיז קני חותן משה דעתיד לאהדרא בתשובה ולקבלא אות ברית, הדא הוא דכתיב וישם ה' לקין אות, אות ברית מילה לאגנא עלייהו. [וזו הזוהמא שנלקחה ממנו היא לילי"ת אימא של ערב רב, עליה נאמר רגליה יורדות מות וכו'. שהיא סם המות של אל אחר שהוא סמא"ל, והיא פרי שלו, גם לרבות אל אחר נחש בגללה נאמר ותקח מפריו ותאכל, כאן הסוד של חוה ותתן גם לאישה עמה ויאכל, גם לרבות, ואחר כך ראה אותו שמתחרט כמו שאתה אומר גדול עווני מנשוא, ומפני זה קניתי איש את ה' כאן רמוז קני חותן משה, שעתיד לחזור בתשובה ולקבל אות ברית, זה הוא שכתוב וישם ה' לקין אות, אות ברית מילה להגן עליו].

קסו

כיוון שראה את הבל שהתפשטותו בכל דור לטוב, אמר ותוסף ללדת, הוסיפה היא כמה קרבנות וכמה תחנונים וכמה בכיות בשבילו, כיוון שהוא היה עתיד לטהר הזוהמא שלו מהעולם, והרי קהלת אמר יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים

ובגין דא ותוסף ללדת את אחיו את הבל, מאי ותוסף אלא רזא דמלה ולא יסף עוד לדעתה, בגין ההוא זוהמא דנפיק מניה, וחמא אתפשטותיה בכל דרא, כיון דחמא להבל דאתפשטותיה בכל דרא לטב, אמר ותוסף ללדת, אוסיפת איהי כמה קרבנין וכמה תחנונין וכמה

בכייץ בגינייה, כיון דאיהו הוה עתיד לדכאה זוהמא דיליה מעלמא, (והא קהלת אמר (קהלת ח') יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים הכא אתגלי צדיק ורע לו רשע וטוב לו, אית הבל ואית הבל ועלייהו אתמר לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו), בשגם זה הבל, והא אוקמוהו בשגם זה משה, משה זה שת, ואיהו שם, ואיהו הבל, והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר. [ומפני זה ותוסף ללדת את אחיו את הבל, מהו ותוסף, אלא סוד הדבר ולא יסף עוד לדעתה, מפני אותה זוהמא שיוצאת ממנו, וראה התפשטותו בכל דור, כיוון שראה את הבל שהתפשטותו בכל דור לטוב, אמר ותוסף ללדת, הוסיפה היא כמה קרבנות וכמה תחנונים וכמה בכיות בשבילו, כיוון שהוא היה עתיד לטהר הזוהמא שלו מהעולם, והרי קהלת אמר יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, כאן מתגלה צדיק ורע לו רשע וטוב לו, יש הבל ויש הבל, ועליהם נאמר לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו, בשגם זה הבל, והרי העמידוהו בשגם זה משה, משה זה שת, והוא שם, והוא הבל, והן כל אלה יפעל א"ל פעמים של עם גבר].

תיקוני זוהר דף קי"ט עמוד א'

קס"ז

אע"פ שהבל הרג אותו קין, שממנו היה יוצא מי שיעמיד אותו, זה הוא שכתוב אז ישיר משה, רועה יעמיד רועה, ואחר כך אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה',

אבל כאשר עמלק שהם בכורי מצרים ערב רב מעורבים בישראל, עליהם נאמר תמחה את זכר עמלק, שלא נשאר מהם שריד, שאלו הם ערבוביה מכל אומות ואפילו מקין, ומיד שימחו מהעולם אז הוחל לקרא בשם ה'

יידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו, ש"ת סיומא דאלפא ביתא, ועליה אמר איוב (איוב ל"ח)

מי שת בטוחות חכמה, מאי חכמה דא דחסר מניה י', דבה הוה שית, דאיהו ברא שית, ואיהו ראשית, והוה אתמר ביה מגיד מראשית אחרית, הוה משמש שת באתר דהבל, ובגין דחסר מניה י' אתקרי אחר, בגין דכד חב אדם פרח מניה י', ועבד שת בלא י' דאיהי חכמה, ובגין דא שירותא הוה מן ח', דאינון ח' יומין דברית מילה, כמה דאת אמר אז הוחל לקרא בשם ה', ומתמן עברו ברית מילה, ואעברו מניה ערלה ופריעה למעלה בד' ולא בח', דשירותא דח' איהי בינה, למנצח על השמינית, ועלה אתמר אז הוחל, ועוד אז הוחל לישנא דצלותא, כמה דאת אמר אז תקרא וה' יענה, דא הוא נטורא טבא, דאף על גב דהבל קטיל ליה קין, דמניה הוה נפיק מאן דנוקים ליה, הדא הוא דכתיב (שמות ט"ו) אז ישיר משה, רועה נוקים לרועה, ולבתר אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה', אבל כד עמלק דאינון בכורי מצרים ערב רב מעורבין בישראל, עלייהו אתמר תמחה את זכר עמלק, דלא אשתאר מנהון שריד, דאלין אינון ערבוביא מכל אומין ואפילו מקין, ומיד דיתמחון מעלמא אז הוחל לקרא בשם ה'. [וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו ש"ת, סיום האלף בית, ועליו אמר איוב מי שת בטוחות חכמה. מה חכמה זו שחסר ממנו

י'. שבה היה שית. שהוא ברא ששה, והוא ראשית. והיה נאמר בו מגיד מראשית אחרית, היה משמש שת במקום הבל, ומפני שחסר ממנו י' נקרא אח, מפני שכאשר חטא אדם פרחה ממנו י', ועשה שת בלי י' שהיא חכמה, ומפני זה ההתחלה היתה מן ח', שהם ח' ימים של ברית מילה, כמו שאתה אומר אז הוחל לקרוא בשם ה', ומשם עברו ברית מילה, והעבירו ממנו ערלה ופריעה למעלה בד' ולא בח' שהתחלה של ח' היא בינה למנצח על השמינית, ועליה נאמר אז הוחל לשון תפילה, כמו שאתה אומר אז תקרא וה' יענה, זו היא שמירה טובה, שאף על פי שהבל הרג אותו קין, שממנו היה יוצא מי שיעמיד אותו, זה הוא שכתוב אז ישיר משה, רועה יעמיד רועה, ואחר כך אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה', אבל כאשר עמלק שהם בכורי מצרים ערב רב מעורבים בישראל, עליהם נאמר תמחה את זכר עמלק, שלא נשאר מהם שריד, שאלו הם ערבוביה מכל אומות ואפילו מקין, ומיד שימחו מהעולם אז הוחל לקרא בשם ה'.

סדר הלימוד ליום כח חשוון [יום 58 בשנה]

תיקוני זוהר דף קכ"ח עמוד ב'

קסת

מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש, שוודאי הוא מעץ של טוב ורע - אחר שאין תוכו כברו שאין פיו ולבו שוים, עליו נאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, שוודאי זה הוא ערבוביה רעה שמשקר מטבע המלך שמערב כסף

בעופרת, וזה היה חטא של חוה שהטיל בה נחש זוהמא, שהיא עופרת שהתערבה בטיפה לבנה כסף מזוקק, ולא נטהרה הזוהמא ממנו עד שבא אברהם ונכנס באש, והתלבן הכסף, ויצאה עופרת לחוץ שהוא ישמעאל, ונאמר באדם מושך בערלתו היה, התערבה ערבוביה בזהב, נצרף ביצחק, והוציא הזוהמא לחוץ וזה עשו, ביעקב נח והשתרש והוציא תולדות, וגרל עץ החיים בענפיו ושרשיו

ב' בתוספת, תרין כיסות פומא ולבא, דהכי אוקמוהו מארי מתניתין עלייהו, מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש, דודאי איהו מאילנא דטוב ורע, דאיהו יימא חד בלב וחד בפה, מאן דאיהו מאילנא דחיי איהו תוכו כברו, פומא ולבא שוים, ועלייהו אתמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, אבל אחרא דאין תוכו כברו דלאו פומיה ולביה שוין, עליה אתמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, דודאי דא איהו ערבוביא בישא, דמשקר מוניטא דמלכא, דמערב כספא בעופרת. ודא הוה חטא דחוה דהטיל בה נחש זוהמא, דאיהו עופרת דאתערב בטפה (נ"א בכספא) חוורא כספא מזוקק, ולא אתדכי זוהמא מניה עד דאתא אברהם ועאל בנורא ואתלבן כספא, ונפיק עופרת לבר דאיהו ישמעאל, ואתמר באדם מושך בערלתו הוה, אתערב ערבוביא בדהבא, אצטריף ביצחק, ואפיק זוהמא לבר ודא עשו, ביעקב נח ואשתרש ואפיק תולדין, ואתרבי עץ החיים בענפוי ושרשוי. **גב'** בתוספת, שני כיסים פה ולב, שכך העמידוהו בעלי המשנה עליהם, מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש, שוודאי הוא מעץ של טוב ורע, שהוא יאמר אחד בלב ואחד בפה, מי שהוא מעץ החיים

הוא תוכו כברו, פה ולב שוים, ועליהם נאמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, אבל אחר שאין תוכו כברו שאין פיו ולבו שוים, עליו נאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, שוודאי זה הוא ערבוביה רעה שמשקר מטבע המלך שמערב כסף בעופרת, וזה היה חטא של חוה שהטיל בה נחש זוהמא, שהיא עופרת שהתערבה בטיפה לבנה (נ"א בכסף לבן) כסף מזוקק, ולא נטהרה הזוהמא ממנו עד שבא אברהם ונכנס באש, והתלבן הכסף, ויצאה עופרת לחוץ שהוא ישמעאל, ונאמר באדם מושך בערלתו היה, התערבה ערבוביה בזהב, נצרף ביצחק, והוציא הזוהמא לחוץ וזה עשו, ביעקב נח והשתרש והוציא תולדות, וגדל עץ החיים בענפיו ושרשיו].

תיקוני זוהר דף קל"ח עמוד א'

קסט

כל נשמות שבאות שלש פעמים ולא נתקנות, נקראות פושעי ישראל ערב רב - אבל צדיקים שבכל פעם שיבואו נתקנים, יבואו עד ארבעה, אפילו עד ששים דור, וזה הוא דור הולך ודור בא

תא חזי ואתה תחזה מכל העם, הכא אוקימנא למנדע תקונין אלין, אנשי חיל עיינין, יראי אלקי"ם אודנין, הדא הוא דכתיב (חבקוק ג') ה' שמעתי שמעך יראתי, אנשי אמת חוטמא, שונאי בצע פומא, אם חוטמא לאו איהו בשוה עם תקונין אחרנין, דעיינין אריכיין, ואנפיין אריכיין, ואודנין אריכיין, ופומא אריכא, וחוטמא עבה, תמן

אתגליא גלגולא דנפשא, ואם עיינין לא בשוה מאחרנין, תמן אתגליא גלגולא דנשמתא, ואם אודנין לאו בשוה, תמן אתגליא גלגולא דרוחא, פומא בגין דאיהי כללא דכלא, אם לאו איהי בשוה, הא אתמר ביה פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים, ואם על ארבע גלגולין לא אתתקנת, אתמר בההיא שעתא ועל ארבעה לא אשיבנו. [בא ראה, ואתה תחזה מכל העם, כאן העמדנו לדעת תיקונים אלו, אנשי חיל עינים, יראי אלוקים אזנים, זה הוא שכתוב ה' שמעתי שמעך יראתי, אנשי אמת החוטם, שונאי בצע הפה, אם החוטם הוא לא בשוה עם תיקונים אחרים, שעינים ארוכות, ופנים ארוכים, ואזנים ארוכות, והפה ארוך, והחוטם עבה, שם מתגלה גלגול הנשמה, ואם אזנים לא בשוה, שם מתגלה גלגול הרוח, הפה מפני שהוא הכלל של הכל, אם אין הוא בשוה, הרי נאמר בו פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים, ואם על ארבעה גלגולים לא נתקנת, נאמר באותם שעה ועל ארבעה לא אשיבנו].

וכל נשמתין דאתיין תלת זמנין ולא מתתקנין, אתקריאו פושעי ישראל ערב רב, אבל צדיקיא דבכל זמנא דייתון מתתקנין, יתון עד ארבעה, אפילו עד שתין דור, ודא איהו דור הולך ודור בא, ודא נשמתא דאיהי משה רבינו, כלילא משתיין רבוא, ושכינתא עלאה דאיהי נשמת חיים כד שריא במשה, אתחשב ליה כאלו אתא בשתיין רבוא, ובגינה אתמר אשה אחת ילדה ששים רבוא בכרס אחד. [נוכל נשמות שבאות שלש פעמים ולא נתקנות, נקראות פושעי ישראל ערב רב, אבל צדיקים שבכל פעם

שיבואו נתקנים, יבואו עד ארבעה, אפילו עד ששים דור, וזה הוא דור הולך ודור בא, וזו הנשמה שהיא משה רבינו כלולה מששים רבוא, והשכינה העליונה שהיא נשמת חיים כאשר שורה במשה, נחשב לו כאילו בא אשה אחת לדה ששים רבוא בכרס אחד].

סדר הלימוד ליום כט חשוון [יום 59 בשנה]

קע

כאשר החליים של בני אדם, שנאמר בהם וחליים רעים, הם בראש הצדיקים, אז רפאות תהי לשרך - אבל כאשר הן בראש הרשעים, כנסת ישראל אומרת אצלם אל תראני שאני שחרחרת, שאלו מתחילים להם לפתות בני אדם, כמו שהיו מפתים את ישראל בעגל בשש שעות

ואינון מרעין דבני נשא, דאתמר בהון וחלים רעים, רפאות תהי לשרך, כד אינון ברישא דצדיקיא, אבל כד אינון ברישא דרשיעיא, כנסת ישראל אמרת לגבייהו אל תראוני שאני שחרחרת, דאלין שריין לון לפתאה לבני נשא, כמה דהוו מפתי לישראל בעגלא בשית שעתין, הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) וירא העם כי בשש משה, הא אוקמוהו בשית שעתין עבדו ית עגלא, בין שש לשבע, אפרישו בין עמודא דאמצעיתא לשבע, דגופא ושכינתא, ובגין דא מני קודשא בריך הוא לאפרשא לון משבע, הדא הוא דכתיב (שם י"ב) אך ביום הראשון, אך חלק בין שית לשבע, בגין דא אמרה כנסת ישראל ששזפתני השמש, שש זפתני השמש, דאסתלק

מני ו' דאיהו השמש, דנהיר בשית תיבין דאינון שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. [ואלו חליים של בני אדם, שנאמר בהם וחליים רעים, רפאות תהי לשרך, כאשר הם בראש הצדיקים, אבל כאשר הן בראש הרשעים, כנסת ישראל אומרת אצלם אל תראני שאני שחרחרת, שאלו מתחילים להם לפתות בני אדם, כמו שהיו מפתים את ישראל בעגל בשש שעות, זה הוא שכתוב וירא העם כי בש"ש משה, הרי העמידוהו בשש שעות עשו את העגל, בין שש לשבע, הפרידו בין עמוד האמצע לשבע, של הגוף והשכינה, ומפני זה ציווה הקדוש ברוך הוא להבדיל אותם משבע, זה הוא שכתוב אך ביום הראשון, אך חילק בין שש לשבע, משום כך אמרה כנסת ישראל ששזפתני השמש, ששזפתני השמש, שהסתלק ממני ו' שהוא השמש, שמאיר בשש תיבות שהם שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד].

תיקוני זוהר דף ק"מ עמוד א'

קעצא

טחו"ל זו לילי"ת אימא של ערב רב, שחוק הכסיל, מי כסיל, זה אל אחר סמא"ל, וערב רב הם בניה, שהם מעורבים בישראל רשעים גמורים, ועליהם נאמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, עליהם נאמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע זה כסיל, ערב רב בגלות הם רשע, בבלע צדיק ממנו, זה ישראל, ומי גורם שבולע אותם מפני שאין הם צדיקים גמורים כמו שנאמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע

אמר רבי שמעון ברי, ועוד ברזא דקרבנין, לבא איהו מזבח דביה דם דקרבנין, ועל דא אתמר וזבחת עליו, אם זכו אריה הוה נחית למיכל קרבנא, ואי לא כלבא נחית, ובאן אתר בכבד, דתמן מרה גיהנם, דאיהי עלוקה דאית לה תרי בנות הב הב, כמה דאת אמר לעלוקה וכו', וכלבא בהון צווח הב הב, ומרה איהי גיהנם, חרבא דמלאך המות דאית לה תרי פיות כגוונא דגיהנם, דאתמר בה לעלוקה שתי בנות הב הב, כגוונא דא אתמר בחרבא ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות. [אמר רבי שמעון, בני, ועוד בסוד הקרבנות, הלב הוא מזבח שבו דם הקרבנות, ועל כן נאמר וזבחת עליו, אם זכו, אריה היה יורד לאכול הקרבן, ואם לא, כלב יורד, ובאיזה מקום, בכבד, ששם מרה גיהנם, שהיא עלוקה שיש לה שתי בנות הב הב, ומרה היא גיהנם, חרב של מלאך המות שיש לה שתי פיות, כמו הגיהנם שנאמר בה לעלוקה שתי בנות הב הב, כמו כן נאמר בחרב ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות].

וכבר איהו סמא"ל, מרה סם המות דיליה, כד שלטא מרה על ערקין דילה ומתגברא בחובין, אתמר בפרקין דכבד ומרה, ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם, בההוא זמנא אינון ערקין דלבא בדוחקא ומתטמרין בלבא, כגוונא דנח ואתתיה ובנוי וחיוון ובעירין ועופין דמתטמרין בתיבה, ולבא איהו בדוחקא בהון, דאם מרה מטא ללבא מיד ימות בר נש, ומרה לא מתגברה על ישראל דאינון לבא אלא בחובין, אי חזרין בתיובתא דאיהי נשמת חיים שכינתא עלאה, הא אסוותא

תהא ללבא ולערקין דילה, ואתמר בהון וימתקו המים ואתסין ערקין (גופא) ואברים דיליה. [וכבד הוא סמא"ל, מרה סם המות שלו, כאשר שולטת מרה על עורקים שלה ומתגברת בחטאים, נאמר בפרקים של כבד ומרה ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם, באותו זמן הם עורקי הלב בדוחק, ונחבאים בלב, כמו נח ואשתו ובניו וחיות ובהמות ועופות שנחבאו בתיבה, והלב הוא בדוחק בהם, שאם מרה מגיעה ללב מיד ימות בן אדם, ומרה לא מתגברת על ישראל שהם הלב אלא בחטאים, אם חוזרים בתשובה שהיא נשמת חיים שכינה עליונה, הרי רפואה תהיה ללב ולעורקים שלו, ונאמר בהם וימתקו המים, ונרפאים עורקים (הגוף) ואיברים שלו].

טחול דא לילי"ת אימא דערב רב, שחוק הכסיל, מאן כסיל דא אל אחר סמא"ל, וערב רב אינון בנהא, דאינון מעורבין בישראל רשעים גמורים, ועלייהו אתמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, עלייהו אתמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע דא כסיל, ערב רב בגלותא אינון רשע, בבלע צדיק ממנו דא ישראל, ומאן גרים דבלע לון, בגין דלאו אינון צדיקים גמורים, כמה דאתמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע. [טחול"ל זו לילי"ת אימא של ערב רב, שחוק הכסיל, מי כסיל, זה אל אחר סמא"ל, וערב רב הם בניה, שהם מעורבים בישראל רשעים גמורים, ועליהם נאמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, עליהם נאמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע זה

כסיל, ערב רב בגלות הם רשע, כבלע צדיק ממנו, זה ישראל, ומי גורם שבולע אותם מפני שאין הם צדיקים גמורים כמו שנאמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע].

סדר הלימוד ליום א כסלו [יום 60 בשנה]

קעב

וטחול הוא לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, והיא אסכרה לתינוקות שהם הרשעים, צוחקת בהם בעשירות בזה העולם, ואחר כך הורגת בהם, ומדוע נקראו תינוקות, מפני שאין בהם דעת להנצל ממנה, ששם צדיק, וסוד הדבר טוב לפני האלוקים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה

וטחול איהי לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, ואיהי אסכרה לרביי דאינון חייביא, חייכת בהון בעותרא בהאי עלמא, ולבתר קטילת בהון, ואמאי אתקריאו רביי, בגין דלית בהון דעת לאשתזבא מניה, אבל לב מבין אשתזב מניה, דתמן צדיק, ורזא דמלה טוב לפני האלקי"ם ימלט ממנה, וחוטא ילכד בה. [וטחול הוא לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, והיא אסכרה לתינוקות שהם הרשעים, צוחקת בהם בעשירות בזה העולם, ואחר כך הורגת בהם, ומדוע נקראו תינוקות, מפני שאין בהם דעת להנצל ממנה, ששם צדיק, וסוד הדבר טוב לפני האלוקים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה].

כליות אינון יועצות, אם זכו עאל בהון נבואה דאיהי נר ה' נשמת אדם, ואתעבידו נביאים, ואינון יועצים

לטב, ואית בהון עצה ותושיה. [כליות הן יועצות, אם זכו, נכנסת בהן נבואה שהיא נר ה' נשמת אדם ונעשים נביאים, והם יועצים לטוב, ויש בהם עצה ותושיה].

כנפי ריאה, אם זכו שריא בהון רוח קודשא, ואתמר בהון ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה', ועלייהו אתמר והיו הכרובים פורשי כנפים, הכרובים כגון צורת אדם, פרשי כנפים לקבל תלת חיוון דפרשין גדפין לקבליה דאדם, ואינון שית גדפין, תרין לכל חיה, מסטרא דשכינתא גדפין דחיוון מרובעים, שית גדפין לקבל שש מעלות לכסא, ארבע גדפין לקבל כורסיא מרובע, פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת דלבא קדש קדשין, ודא לבא. [כנפי ריאה, אם זכו שורה בהם רוח הקודש, ונאמר בהם ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה', ועליהם נאמר והיו הכרובים פורשי כנפים, הכרובים, כגון צורת אדם, פורשי כנפים, כנגד שלש חיות שפורשות כנפים כנגד האדם, והן שש כנפים שתים לכל חיה, מצד השכינה כנפי החיות מרובעות, שש כנפים כנגד שש מעלות לכסא, ארבע כנפים כנגד כסא מרובע, פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת, זו כפרת הלב קודש קדשים, וזה הלב].

נפש רוח נשמה, כהן לוי וישראל, כהן איהו נשמה, אם זכה נר ה' נר הוה נהיר ביה מלבא כשמש זורחת, ורוחא דקודשא הוה נפיק מבין גדפוי דכרובין דאינון כנפי ריאה, והוה ממליל עמיה, ואם לאו נורא, ודא נפש

הוה דליק, ונפיק אשא מלבא ואוקיד ליה. קרקבנא וקיבה כד נאים אתקרי קיבה ישן. [נפש רוח נשמה, כהן לוי וישראל, כהן הוא נשמה, אם זכה נר ה', נר היה מאיר בו מהלב כשמש זורחת ורוח הקודש היה יוצא מבין כנפי הכרוכים שהם כנפי ריאה, והיה מדבר עמו, ואם לא, אש, וזו נפש היתה דולקת, ויוצאת אש ה' ושורפת אותו, קורקבן וקיבה, כאשר ישן נקראת קיבה ישנה].

ואית שינה לטב ואית שינה לביש, לטב כגון חלום דאיהי סלם (נ"א כגון חלום) דחזא יעקב, וביה דביק קנה, ושית עיזקין דקנה איהו שית דרגין דנבואה, וסלקין לשתינ נשמי, דהוה נאים בהון דוד, דהכי אוקמוה, דוד הוה מתנמנם כסוס, וסוס לא נאים אלא שתינ נשמי, ואית שינה לביש חלמא בישא, דאתמר ביה לגבי אברהם ותרדמה נפלה על אברם, והנה אימה חשכה גדולה נפלת עליו, והא אוקמוה בארבע גליות, ובגין דחלום ייתי בתרין דרגין, אוקמוה קדמאין, כמה דאי אפשר לבר בלא תבן כך אי אפשר לחלמא בלא דברים בטלים, בגין דייתי חלמא כאן על ידי מלאך, כאן על ידי שד, בגין דחלמא איהו מסטרא דאילנא דטוב ורע, אבל סטרא דאילנא דחיי לא אתיא (עליה אלא דקיבה) אלא על ידי קיבה (דקב"ה) דאיהי שכינתא דיליה, ולית תמן קיבה רע דאיהו שד. [ויש שינה לטוב ויש שינה לרע, לטוב, כגון חלום שהוא סולם (נ"א כגון חלום) שראה יעקב, ובו דבק קנה, ושש טבעות הקנה הוא שש דרגות הנבואה, ועולים לששים נשימות, שהיה מתנמנם בהם דוד, שכך העמידוהו דוד היה מתנמנם כסוס, וסוס לא מתנמנם אלא ששים

נשימות, ויש שינה לרע, חלום רע, שנאמר בו לגבי אברהם ותרדימה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו, והרי העמידוהו בארבע גליות, ומפני שחלום יבוא בשתי דרגות, העמידוהו קדמונים כמו שאי אפשר לתבואה בלא תבן כך אי אפשר לחלום בלא דברים בטלים, מפני שיבוא כלום כאן על ידי מלאך, כאן על ידי שד, מפני שחלום הוא מצד האילן של טוב ורע, אבל מצד עץ החיים לא בא (עליו אלא של קיבה) אלא על ידי קיבה (הקדוש ברוך הוא) שהיא השכינה שלו, ואין שם קיבה רעה שהוא שד].

קרקבן טוחן, אי בר נש זכאה איהו טוחנת מן לצדיקים, דאינון אברים קדישין בפקודין דעשה, ואי לא אזלין בפקודין טבין, מתפרנסין בלחם הקלוקל מזונא (הקלוקל) קלא בקלון. וושט שטו העם ולקטו, שטין (שטיין) לקטין בשטותא, וטחנו בריחים בדוחקא, אלין אינון טוחנות בפומא, או דכו במדוכה דא חין, ובשלו בפרור דא אצטומכא. [קורקבן טוחן, אם בן אדם זכאי הוא טוחן מן לצדיקים, שהם איברים קדושים במצוות עשה, ואם לא הולכים במצוות טובות, מתפרנסים בלחם הקלוקל מזון (הקלוקל) קל בקלון, ושט, שטו העם ולקטו, שטים (נ"א שוטים) לוקטים בשטות, וטחנו בריחים, בדוחק, אלו הן טוחנות בפה, או דכו במדוכה, זה חין, ובשלו בפרור זו קיבה].

קענ

סוד עליון: אם זכו ישראל היתה יורדת להם תורה מן השמים בלי רוחק, ולא היו צריכים ללמוד אחר לחבירו, זה הוא

שכתוב הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, שאין לחם אלא התורה - לא זכו מפני ערב רב שהם שוטים, נאמר בהם שטו העם ולקטו, שיטרחו ללמד זה לזה, לפרנסה כל אחד בדוחק, ולחכמים ברמז - אבל לעתיד לבוא ימחו ערב רב מהעולם, ונאמר בהם ולא ילמדו עוד איש רעהו ואיש את אחיו וגו'.

ברי, רזא עלאה הכא, אם זכו ישראל הוה נחית לון אורייתא מן שמיא בלא דוחקא, ולא הוו צריכין לאלפא חד לחבריה, הדא הוא דכתיב הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, דלית לחם אלא אורייתא, לא זכו בגין ערב רב דאינון שטין, אתמר בהו שטו העם ולקטו, דיטרחון לאולפא דא לדא, לפרנסה כל חד בדוחקא, ולחכימיא ברמיזא. אבל לעתיד לבא יתמחון ערב רב מעלמא, ואתמר בהון ולא ילמדו עוד איש את אחיו וגומר, ובגין דא וושט איהו לביש ואיהו לטב, חוור וסומק, דינא ורחמי. [בני, סוד עליון כאן, אם זכו ישראל היתה יורדת להם תורה מן השמים בלי דוחק, ולא היו צריכים ללמד אחד לחבירו, זה הוא שכתוב הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, שאין לחם אלא התורה, לא זכו מפני ערב רב שהם שוטים, נאמר בהם שטו העם ולקטו, שיטרחו ללמד זה לזה, לפרנסה כל אחד בדוחק, ולחכמים ברמז, אבל לעתיד לבוא ימחו ערב רב מהעולם, ונאמר בהם ולא ילמדו עוד איש (רעהו ואיש את) אחיו וגו'. ומפני זה ושט הוא לרע והוא לטוב, לבן ואדום, דין ורחמים].

סדר הלימוד ליום ב כסלו [יום 61 בשנה]

קעז

שלוחי הציבור, כאשר קוראים ספר תורה, צריכים שיחתכו דברים, ולא יאמרו אותם בהלעטה כמו הערב רב שנאמר בהם הבשר עודנו בין שניהם, והיו אוכלים בהלעטה, (וכמו עשו שנאמר בו הלעיטני נא), ולא היו טוחנים אותו, נאמר בהם ואף ה' חרה בעם

וברי, בודאי אינן שלוחיא דצבורא, צריכין כד קראן ספר תורה דיחתכון מלין, ולא יימרון להון בהלעטה, כגוונא דערב רב דאתמר בהון הבשר עודנו בין שניהם, והוון אכלין בהלעטה, (וכגוונא דעשו דאתמר ביה הלעיטני נא), ולא הוון טחנין ליה, אתמר בהון ואף ה' חרה בעם. הדרא דכנתא דא איהו נחש בריח נחש עקלתון, דומינין צדיקיא למיכל ליה. ואית חלב טמא דאיהו נחש, דאיהו אסיר למיכל עמא קדישא, בגין דעליה אתמר ארור אתה מכל הבהמה. [ובני, בוודאי הם שלוחי הציבור, צריכים כאשר קוראים ספר תורה שיחתכו דברים, ולא יאמרו אותם בהלעטה, כמו הערב רב שנאמר בהם הבשר עודנו בין שניהם, והיו אוכלים בהלעטה, (וכמו עשו שנאמר בו הלעיטני נא), ולא היו טוחנים אותו, נאמר בהם ואף ה' חרה בעם. המעי הדק זה הוא נחש ברח, נחש עקלתון, שעתידים הצדיקים לאכול אותו, ויש חלב טמא שהוא נחש, שהוא אסור לאכול העם הקדוש, מפני שעליו נאמר ארור אתה מכל הבהמה].

תיקוני זוהר דף קמ"א עמוד א'

קעה

להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, ומפני ששם אוצר שהיא יראת ה', ממנו מתמלא לצדיקים, ואלו יראים לקדוש ברוך הוא יורשים זה היש - וערבוביה רעה לא היו יראים להקדוש ברוך הוא אלא בשביל עושר, והיו מנסים אותו כמו זה היש בקרבנו אם אין, וכל אלו שמנסים את הקדוש ברוך הוא ויראים לו בעשירות ולא יראים ממנו בעניות כמו בעשירות, אין הם אלא ערבוביה רעה

תקונא רביעאה. בראשית תמן י"ש, להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, ובגין דתמן אוצר דאיהי יראת ה', מניה אתמליא לצדיקיא, ואינן דחלין לקודשא בריך הוא ירתין האי יש, וערבוביא בישא לא הוו דחלין לקודשא בריך הוא אלא בגין עותרא, והוו מנסין ליה, כגוונא דא היש ה' בקרבנו אם אין, וכל אינן דמנסין לקודשא בריך הוא ודחלין ליה בעותרא ולא דחלין מניה בעניותא כמו בעותרא, לאו אינן אלא ערבוביא בישא. [תיקון רביעי (זהו תיקון כ"ה)]. בראשית, שם י"ש להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, ומפני ששם אוצר שהיא יראת ה', ממנו מתמלא לצדיקים, ואלו יראים לקדוש ברוך הוא יורשים זה היש, וערבוביה רעה לא היו יראים להקדוש ברוך הוא אלא בשביל עושר, והיו מנסים אותו כמו זה היש בקרבנו אם אין, וכל אלו שמנסים את הקדוש ברוך הוא ויראים לו בעשירות ולא יראים ממנו בעניות כמו בעשירות, אין הם אלא ערבוביה רעה].

קעו

המנסה להקדוש ברוך הוא בכל מצוה ומעשה, בוודאי זה הוא מאלו ערבוביה רעה, שנאמר בהם היש ה' בקרבנו אם אין **דאית** יראה ואית יראה, אית אהבה ואית אהבה, אית מאן דדחיל לקודשא בריך הוא בגין דיחון בנוי או דלא נחית לעניותא, או דרחים ליה בגין דיהיב ליה עותרא, ומנסה ליה כגון נעביד האי פקודא הכי, ונחזי היש ה' בקרבנו ויהיב לן אגרא בגיניה אם אין, דאי לא יהיב ליה אגרא בגינהא לא רחים ליה, ולא יהיב ליה צדקה ולא יעביד פקודא, ומנסי לקודשא בריך הוא בכל פקודא ועובדא, בודאי האי איהו מאלין ערכוביא בישא, דאתמר בהון היש ה' בקרבנו אם אין. [שיש יראה ויש יראה, יש אהבה ויש אהבה, יש מי שירא לקדוש ברוך הוא בשביל שיחיו בניו או שלא ירד לעניות, או שאוהב אותו מפני שנתן לו עושר, ומנסה אותו כגון נעשה זו המצוה כך, ונראה היש ה' בקרבנו ויתן לנו שכר בגללה אם אין, שאם לא יתן לו שכר בגללה לא אוהב אותנו, ולא יתן לו צדקה ולא יעשה מצוה, ומנסה להקדוש ברוך הוא בכל מצוה ומעשה, בוודאי זה הוא מאלו ערבוביה רעה, שנאמר בהם היש ה' בקרבנו אם אין].

קעז

שוודאי הרבה הם מבני אדם שהם עשירים בעשירות גדולה, והם מחבבים העושר שלהם יותר מהנשמה שלהם, שעושר הנפש הוא מצוות טובות בעולם הבא, ועושר הגוף ממון ועדון בעולם הזה

אלא רחימו ודחילו דקודשא בריך הוא, שלים בכל פקודא ופקודא דעביד, בין דיהיב ליה אגרא בטיבו בין דלא יהיב ליה, ובגין דא מני באורייתא, ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך, ואוקמוהו קדמאין, אם חביב עליך נפשך מממונך לכך נאמר בכל נפשך, ואם חביב עליך ממונך מנפשך לכך נאמר בכל מאדך, דאית בר נש דצלי ואזיל בכל פקודין דלא יהיב עלייהו אגרא, ואם הוה יהיב אגרא עלייהו לא הוה עביד לון, דודאי סגיאיין אינון מבני נשא דאינון עתירין בעותרא סגיא, ואינון חביבין עותרא דלהון יתיר מנשמתא דלהון, דעותרא דנפשא איהו פקודין טבין בעלמא דאתי, ועותרא דגופא ממונא ועדונא בעלמא דין. [אלא אהבה ויראה של הקדוש ברוך הוא, שלימה בכל מצוה ומצוה שעושה, בין שנותן לו שכר בטובה בין שלא נותן לו, ומפני זה ציווה בתורה ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך, והעמידוהו קדומים, אם חביב עליך נפשך מממונך לכך נאמר בכל נפשך, ואם חביב עליך ממונך מנפשך לכך נאמר בכל מאודך, שיש בן אדם שמתפלל והולך בכל מצוות שלא נותן עליהם שכר, ואם היה נותן שכר עליהם לא היה עושה אותם, שוודאי הרבה הם מבני אדם שהם עשירים בעשירות גדולה, והם מחבבים העושר שלהם יותר מהנשמה שלהם, שעושר הנפש הוא מצוות טובות בעולם הבא, ועושר הגוף ממון ועדון בעולם הזה].

סדר הלימוד ליום ג כסלו [יום 62 בשנה]

קעת

אלו שמחבבים הממון מהנפש, אם היו נותנים לו כל התורה במאה זוזים, לא היו נותנים אותם בשבילה, מפני שהממון חביב עליהם מהנפש, ומה שירא ואוהב אותו אין הוא אלא מפני הממון

ואינן דמחבבין ממונא מנפשא, אם הוו יהבין ליה כל אורייתא במאה זוזי לא הוו יהבין להו בגינה, בגין דממונא חביב עלייהו מנפשא, ומה דדחיל ורחים ליה לאו איהו אלא בגין ממונא, האי דשוי ממונא עקרא ואורייתא דרחים קודשא בריך הוא טפל, האי רחימו ודחילו לא חשיב ליה קודשא בריך הוא, אלא עקרא דרחימו ודחילו דקודשא בריך הוא, דאף על גב דאיהו רחים ממוניה מנפשיה, דירחים ליה בממוניה, במה דאיהו חשיב עליה, ולא בטפל דיליה, לכך נאמר בכל מאדך, וכן מאן דחשיב נפשיה מממוניה, והוה יהיב כל ממונא דעלמא ולא הוה נזיק אפילו באבר זעירא דאית ביה, לכך נאמר בכל נפשך במאי דרחים ליה. [נואלו שמחבבים הממון מהנפש, אם היו נותנים לו כל התורה במאה זוזים לא היו נותנים אותם בשבילה, מפני שהממון חביב עליהם מהנפש, ומה שירא ואוהב אותו אין הוא אלא מפני הממון, זה ששם הממון עיקר והתורה שאוהב הקדוש ברוך הוא טפל, זו האהבה והיראה לא מחשיב לו הקדוש ברוך הוא, אלא עיקר האהבה והיראה של הקדוש ברוך הוא, שאף על פי שהוא אוהב ממונו

מנפשו, שיאהב אותו בממונו, במה שהוא חשוב עליו, ולא בטפל שלו, לכך נאמר בכל מאודך, וכן מי שמחשיב נפשו מממונו, והיה נותן כל ממון העולם ולא היה ניזק אפילו באיבר קטן שיש בו, לכך נאמר בכל נפשך במה שאוהב אותו].

תיקוני זוהר דף קמ"א עמוד ב'

קעט

כאשר עשו את העגל חשב משה שישראל עשו אותו ואמר למה ה' יחרה אפך בעמך, אמר לו הקב"ה לך רד כי שחת עמך, מיד ירד וראה עגל דיוקן שור וחמור, שאל אותו מי עשה אותך, אמר חמור, ערב רב אשר בשר חמורים בשרם, שור אמר גם כך, טבעת שעליה מזל שור, בזמן שנאמר בערב רב ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב, נזדמנה שם, והשליך הכל אהרן באש, ויצא עגל דיוקן שור וחמור, באותו זמן צווחה רוח הקודש ואמרה ידע שור קונהו וחמור ואבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן

דבר אחר לא תלין וגומר, העץ אלין ישראל דאתמר בהו כימי העץ ימי עמי, חובא דעבדו עם נבל, לא תהא תליא ליה בישראל, דכד עבדו ית עגלא חשיב משה דישראל עבדו ליה, ואמר למה ה' יחרה אפך בעמך, אמר ליה קודשא בריך הוא לך רד כי שחת עמך, מיד נחית וחזא עגל דיוקנא דשור וחמור, שאיל ליה מאן עבד לך, אמר חמור, ערב רב אשר בשר חמורים בשרם, שור אמר נמי הכי, טבעת דעלה מזל שור, בזמנא דאתמר בערב רב ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב, אזדמנת תמן, וארמי

כלא אהרן בנורא, ונפקת עגלא דיוקנא דשור וחמור, בההוא זמנא צווחת רוח הקדש ואמרת, ידע שור קונהו וחמור אבוס בעליו, ישראל לא ידע עמי לא התבונן. [דבר אחר לא תלין וגו', העץ אלו ישראל שנאמר בהם כימי העץ ימי עמי, חטא שעשו עם נבל לא יהיה תלוי לו בישראל, שכאשר עשו את העגל חשב משה שישראל עשו אותו ואמר למה ה' יחרה אפך בעמך, אמר לו הקדוש ברוך הוא לך רד כי שחת עמך, מיד ירד וראה עגל דיוקן שור וחמור, שאל אותו מי עשה אותך, אמר חמור, ערב רב אשר בשר חמורים בשרם, שור אמר גם כך, טבעת שעליה מזל שור, בזמן שנאמר בערב רב ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב, נודמנה שם, והשליך הכל אהרן באש, ויצא עגל דיוקן שור וחמור, באותו זמן צווחה רוח הקודש ואמרה ידע שור קונהו וחמור ואבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן].

קפ

והרשעים מה ראו לעשות עגל, אלא וודאי הם היו מכשפי פרעה, יונו"ס וימרו"ס בני בלעם, שנאמר בהם ויעשו כן החרטמים בלטיהם, וראו שלא היתה ממשות בהם, חזרו עם משה וקבלו ברית מילה, והקדוש ברוך הוא שיודע גלויות ונסתרות, שהיה יודע בהם שהם מגזע רע, כאשר היתה יורדת השכינה נאמר בה ויסע מלאך האלוקים ההולך לפני מחנה ישראל, ולא אמר לפני העם, ומפני זה נטלו קנאה בלבם, ואמרו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהיה הולך לפניכם, ומפני זה עשו את העגל בכישופים שלהם, וזה הוא ידע שור קונהו וכו' ישראל לא ידע כשפים,

עמי אהרן ומשה בני עמרם לא התבוננו, וזה הוא לא תלין
נבלתו על העץ שהם ישראל וכו'

ורשיעיא מה חזו למעבד עגל, אלא ודאי אינון הוו
מכשפין דפרעה, יונו"ס וימברו"ס בני בלעם,
דאתמר בהון ויעשו כן החרטומים בלטיהם, וחזו דלא
הוה ממשו בהון, אתחזרו עמיה דמשה וקבילו ברית
מילה, וקודשא בריך הוא דידע גלויים וסתירין, דהוה ידע
בהון דאינון מגזעא בישא, כד הוה נחתא שכינתא אתמר
בה ויסע מלאך האלקי"ם ההלך לפני מחנה ישראל, ולא
אמר לפני העם, ובגין דא נטלו קנאה בלבייהו, ואמרו
קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו, כגוונא דהוה
אזיל קדמיכו, ובגין דא עבדו ית עגלא בחרשין דלהון,
ודא איהו ידע שור קונהו וכו', ישראל לא ידע חרשין,
עמי אהרן ומשה בני עמרם לא התבוננו, ודא איהו לא
תלין נבלתו על העץ, חובא דא דעם נבל לא תלין נבלתו
על העץ דאינון ישראל. [והרשעים מה ראו לעשות עגל,
אלא וודאי הם היו מכשפי פרעה, יונו"ס וימרו"ס בני
בלעם, שנאמר בהם ויעשו כן החרטמים בלטיהם, וראו
שלא היתה ממשות בהם, חזרו עם משה וקבלו ברית
מילה, והקדוש ברוך הוא שיודע גלויות ונסתרות, שהיה
יודע בהם שהם מגזע רע, כאשר היתה יורדת השכינה
נאמר בה ויסע מלאך האלוקים ההולך לפני מחנה
ישראל, ולא אמר לפני העם, ומפני זה נטלו קנאה בלבם,
ואמרו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהיה
הולך לפניכם, ומפני זה עשו את העגל בכישופים שלהם,
וזה הוא ידע שור קונהו וכו' ישראל לא ידע כשפים, עמי

אהרן ומשה בני עמרם לא התבוננו, וזה הוא לא תלין נבלתו על העץ שהם ישראל וכו'.

קפא

לא תלין וכו', זה גר שלא התגייר לשם הקדוש ברוך הוא, לא תלוי בו בישראל שהם עץ

דבר אחר לא תלין וכו', דא גיורא דלא אתגייר לשמא דקודשא בריך הוא, לא תליא ביה בישראל דאינון עץ, כמה דאוקמוהו כימי העץ ימי עמי. [דבר אחר לא תלין וכו', זה גר שלא התגייר לשם הקדוש ברוך הוא, לא תלוי בו בישראל שהם עץ, כמו שהעמידוהו כימי העץ ימי עמי].

סדר הלימוד ליום ד כסלו [יום 63 בשנה]

תיקוני זוהר דף קמ"ד עמוד א'

קפב

נשכימה לכרמים, הרי יש כרמים שאין הם ישראל, כגון ששמוני נוטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי, והם ערבוביה של ערב רב, שהם מעורבים בהם בישראל בגלות - נשכימה לכרמים, נראה אם פרוחה הגפן בהם, שנאמר בה כי כרם ה' צבאות בית ישראל - הנצו הרמונים, אלו וודאי אלו שמלאים מצוות כרמונים - שם אתן את דודי לך, אלו שהם אהובים שלך שם אתן אותם לך - כי הנה הסתיו עבר, שלטון שאר ממוני האומות - הגשם חלף הלך לו, שלטון הערב רב

תא חזי, דודהא כד יתי לגבה, יימא לגבי תרין משיחין נשכימה לכרמים דאינון ישראל, די בהון אתמר כי כרם ה' צבאות בית ישראל, נראה הפרחה הגפן דאיהי שכינתא בהון, הנצו הרמונים אלין אינון דמליין מצות כרמון. [בא וראה, דודה כאשר יבוא אצלה, יאמר לגבי שני משיחים נשכימה לכרמים שהם ישראל, אשר בהם נאמר כי כרם ה' צבאות בית ישראל, נראה (הפרחה)]אם פרוחה] הגפן שהיא השכינה בהם, הנצו הרימונים אלו הם שמלאים מצוות כרמון].

קם רבי שמעון ואמר סבא סבא, נשכימה לכרמים, הא אית כרמים דלאו אינון ישראל, כגון דשמוני נוטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי, ואינון ערבוביא דערב רב, דאינון מעורבין בהון בישראל בגלותא, ובגין דא כד ייתי קודשא בריך הוא לגבי שכינתא, איהו יימא לגבה, נשכימה לכרמים, נראה אם פרוחה הגפן בהון, דאתמר בה כי כרם ה' צבאות בית ישראל, הנצו הרמונים אלין ודאי אינון דמליין מצות כרמונים, שם אתן את דודי לך, אלין דאינון רחמיין דילך, תמן יהיבנא לון לך, כי הנה הסתו עבר שולטנו דשאר ממנן דאומין, הגשם חלף הלך לו שלטנותא דערב רב. [קם רבי שמעון ואמר, זקן זקן, נשכימה לכרמים, הרי יש כרמים שאין הם ישראל, כגון ששמוני נוטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי, והם ערבוביה של ערב רב, שהם מעורבים בהם בישראל בגלות, ומפני זה כאשר יבוא הקדוש ברוך הוא אצל השכינה, הוא יאמר לגבה, נשכימה לכרמים, נראה אם פרוחה הגפן בהם, שנאמר בה כי כרם ה' צבאות בית

ישראל, הנצו הרמונים אלו וודאי אלו שמלאים מצוות כרמונים, שם אתן את דודי לך, אלו שהם אהובים שלך שם אתן אותם לך, כי הנה הסתיו עבר, שלטון שאר ממוני האומות, הגשם חלף הלך לו, שלטון הערב רב].

בההוא זמנא יימא לגבה, שובי שובי השולמית, בתרי בתים דאינון בית ראשון, ובית שני לתתא, שובי שובי בבית ראשון ושני לעילא, ונחזה בך. [באותו זמן יאמר אצלה, שובי שובי השולמית, בשני בתים שהם בית ראשון ובית שני למטה, שובי שובי בבית ראשון ושני למעלה, ונחזה בך].

תיקוני זוהר דף קמ"ז עמוד ב'

קפג

כמו מלך שהיתה לו קטטה עם המלכה, והשליך אותה מהיכלו, והיא הולכת אצל שכניה, והלא כל מי שמקבל אותה בביתו ומכבד אותה, ומכניס שלום בינה ובין בעלה, הלא כל הכבוד שעושה לה, למלך עושה, שאם המלך כעס עליה פעם אחת או שתים, יהיה לו שלום עמה ויחזיר אותה לביתו, והוא שואל אותה מי כיבד אותך או מי זלזל בך - כמו כן הקב"ה גירש את השכינה, והשליך אותה מביתו, והלוא כל מי שמכבד אותה בגלות, את הקב"ה הוא מכבד, או מי שמזלזל בה, את הקב"ה הוא מזלזל

תקונא שביעאה. דא איהו בראשית ברא אלקי"ם, בראשית אבא ואימא, יקו"ק אלקינ"ו, ברא יקו"ק, ברא דאבא ואימא, אלקי"ם ברתא, ועלייהו אתמר איש אמו ואביו תיראו, כבד את אביך ואת אמך, אביך דא

קודשא בריך הוא, אמך דא שכינתא, דחילו דילה בפקודין דלא תעשה, אוקירו דילה בפקודין דעשה, וכל אינון דמקיימי פקודי דעשה עלייהו אתמר כי מכבדי אכבד, ואינון דעברין על לא תעשה עלייהו אתמר ובזי יקלו. אמר בוצינא קדישא רבי רבי, ומה הוא אוקירו ובזיון לקודשא בריך הוא בפקודין דעשה ולא תעשה, אלא בודאי כד שכינתא איהי בגלותא, כל מאן דעביד מצוה לאקמא לה מן גלותא, כאלו אוקיר לקודשא בריך הוא. [תיקון שביעי (זה תיקון כ"ז)]. בראשית ברא אלהים, בראשית, אבא ואימא, יקו"ק אלוקינו, ברא יקו"ק הבן של אבא ואימא, אלוקים הבת, ועליהם נאמר איש אמו ואביו תיראו, כבד את אביך ואת אמך, אביך זה הקדוש ברוך הוא, אמך זו השכינה, יראה שלה במצוות לא תעשה, כבוד שלה במצוות עשה, וכל אלו שמקיימים מצוות עשה, עליהם נאמר כי מכבדי אכבד, ואלו שעוברים על לא תעשה עליהם נאמר ובזי יקלו, אמר הניצוץ הקדוש, רבי רבי, ומה הוא כבוד ובזיון לקדוש ברוך הוא במצוות עשה ולא תעשה, אלא בוודאי כאשר השכינה היא בגלות, כל מי שעושה מצוה להקים אותה מן הגלות, כאילו מכבד את הקדוש ברוך הוא].

למלכא דהוה ליה קטטה עם מטרוניתא, וארמא לה מן היכליה, ואיהי אזלת לגבי שכינהא, והלא כל מאן דמקבל לה בביתיה ואוקיר לה (ודאי אוקיר למלכא), ועאיל שלם בינהא ובין בעלה, הלא כל יקרא דעבד לה למלכא עבד, דאם מלכא כעס עלה זמנא חדא או תרין, יהא ליה שלם עמה ויחזיר לה לביתיה, ואיהו שאיל לה

מאן אוקיר לך או מאן זלזל בך, או אם תריך לה למלכותא אחרא. [למלך שהיתה לו קטטה עם המלכה, והשליך אותה מהיכלו, והיא הולכת אצל שכניה, והלא כל מי שמקבל אותה בביתו ומכבד אותה (וודאי מכבד את המלך), ומכניס שלום בינה ובין בעלה, הלא כל הכבוד שעושה לה, למלך עושה, שאם המלך כעס עליה פעם אחת או שתים, יהיה לו שלום עמה ויחזיר אותה לביתו, והוא שואל אותה מי כיבד אותך או מי זלזל בך, או אם גירש אותה למלכות אחרת].

בגוונא דא קודשא בריך הוא תריך לה לשכינתא, וארמי לה מביתיה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ג') ובפשעכם שלחה אמכם, והלא כל מאן דאוקיר לה בגלותא לקודשא בריך הוא אוקיר, או מאן דמזלזל בה לקודשא בריך הוא מזלזל, ובגין דא כי מכבדי אכבד ובזי יקלו, דאף על גב דקודשא בריך הוא זבין לה בחובין דבנהא בגלותא רביעאה, איהו נטיר לה ואיהו יפרוק לה, ורזא דמלה וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים, אלא תפוק בת חורין, בגין דבגלותא קדמאה דלא הוה לה בעלה דאיהי אורייתא חירו דילה, לא נפקת לה בת חורין, ונפקת בחפזון כעבדא דברח מרבוגיה ולא אית לה שטר חירו, אבל בפורקנא בתרייתא דאית לה בעלה דאיהו בן חורין, לא תצא בחפזון ולא תצא כעבדין, דאתמר בהון עבדים היינו לפרעה במצרים, אלא תפוק בת חורין, ובגין דא כי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. [כמו כן הקדוש ברוך הוא גירש את השכינה, והשליך אותה מביתו, זה הוא שכתוב

ובפשעיכם שלחה אמכם, והלוא כל מי שמכבד אותה בגלות, את הקדוש ברוך הוא מכבד, או מי שמזלזל בה, את הקדוש ברוך הוא הוא מזלזל. ומפני זה כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו' שאף על פי שהקדוש ברוך הוא מכר אותה בחטאי בניה בגלות הרביעית, הוא שומר אותה והוא יפדה אותה, וסוד הדבר וכי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים, אלא תצא בת חורין, מפני שבגלות הראשונה שלא היתה לה בעלה שהיא התורה חירות שלה, לא יצאה לה בת חורין, ויצאה בחיפזון כעבד שבורח מאדונו ואין לה שטר חירות, אבל בגאולה אחרונה שיש לה בעלה שהוא בן חורין, לא תצא בחיפזון ולא תצא כעבדים שנאמר בהם עבדים היינו לפרעה במצרים, אלא תצא בת חורין, ומפני זה וכי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים].

סדר הלימוד ליום ה' כסלו [יום 64 בשנה]

קפד

בגאולה האחרונה יהיה לה חירות ולבניה מכל חליים רעים של העולם שהם ערב רב

ומנלך דאורייתא איהו חירות, הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) והמכתב מכתב אלקי"ם הוא חרות על הלחת, ואיהו יהא לה בפורקנא בתרייתא חירות ממלאך המות, דלא ימות משיח בן אפרים חירות משעבוד מלכיות דלא ישתעבדון בה ובבנהא לעלם, ויהא לה חירו ולבנהא מכל מרעין בישין דעלמא דאינון ערב רב,

וישראל דאינון מסטרא דההוא נער או מכורסיא קדישא, אף על גב דהווי מחוייבין בכמה חובין, כמה דאמרינן אין בן דוד בא עד שיהיה דור שכולו זכאי או כולו חייב, אתמר בהון אם רעה בעיני אדוניה אשר לא יעדה, עם כל דא והפדה בגלותא, ולא ימשול למוכרה בגלותא, בבגדו בה, בגין דבגדו בעבודה זרה. [ומנין לנו שהתורה היא חירות, זה הוא שכתוב והמכתב מכתב אלוקים הוא חרות על הלוחות, והוא יהיה לה בגאולה האחרונה חרות ממלאך המות, שלא ימות משיח בן אפרים חרות משעבוד מלכיות, שלא ישתעבדו בה ובבניה לעולם, ויהיה לה חירות ולבניה מכל חליים רעים של העולם שהם ערב רב, וישראל שהם מצד אותו נער או מהכסא הקדוש, אף על פי שהיו מחוייבים בכמה חטאים, כמו שאומרים אין בן דוד בא עד שיהיה דור שכולו זכאי או כולו חייב, נאמר בהם אם רעה בעיני אדוניה אשר לא יעדה, עם כל זה והפדה בגלות, ולא ימשול למכרה בגלות, בבגדו בה, מפני שבגדו בעבודה זרה].

תיקוני זוהר דף קמ"ז עמוד ב'

קפה

כמו שתיבת נח לא היתה מקבלת ממין אחר אלא מאלו שצוה הקב"ה - כמו כן כל הנחלים שהם תלמידי חכמים כולם עוסקים בתורה הולכים אל הים ורוצים להכניס לשכינה, והיא לא מקבלת אותם בתוכה, אלא את אלו שצוה הקדוש ברוך הוא להכנס אצלה, שהם שבעה רועים, ואת השבטים שיוצאים מהם, ואת כל שבאים מצדם, ויתערבו בהם, הים

מקבל אותם ויתערבו בתוכו, אבל האחרים לא מקבל אותם,
ומשם הם שבים ללכת

תקוּנָא אחת עשרה. מיד פתח ואמר, בארשית, ברא שית,
ואינון שית ימים ברא אלקי"ם מאי אלקי"ם ימא
שביעאה, ורזא דמלה כל הנחלים הולכים אל הים, והים
איננו מלא. עלאין שמעו, נונין דרחשין בימא דאורייתא,
עלה אתמר שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות,
וכלהו שאגין על טרפין, ושכינתא אתמר בה ותתן טרף
לביתה וחק לנערותיה, כל הנחלים דאזלין לימא הא שבע
אינון, ואינון שבע נערות הראויות לתת לה לאימא
קדישא דאיהי בת שבע, ים אוקינוס כלילא משבע ימים,
ואמאי אתקריאת אוקיינוס, בגין דכל מיני מיא ונונין
ורחשין דלאו אינון דילה, ויתון לאעלא בה, איהי מקיא
לון, ומתמן הם שבים ללכת, כגוונא דתיבת נח דלא הוה
מקבלא ממיןא אחרא, אלא מאלין דמני קודשא בריך
הוא, ובגין דא כל הנחלים דאינון תלמידי חכמים כלהו
משתדלי באורייתא הולכים אל הים, ובעאן לאעלא
לשכינתא, ואיהי לא מקבלא לון בגווה, אלא לאלין דמני
קודשא בריך הוא לאעלא לגבה, דאינון שבע רועים,
ולשבטין דנפקין מנייהו, ולכל דאתיין מסטרייהו
ויתערבון בהון, ימא קבילת לון ויתערבון בגווה, אבל
לאחרנין לא קבילת לון, ומתמן אינון שבין ללכת. [מיד
פתח ואמר בראשית, ברא שית (פירוש ששה) והם ששה
ימים, ברא אלוקים, מהו אלוקים, הים השביעי, וסוד
הדבר כל הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא,
עליונים שמעו, דגים שרוחשים בים התורה, עליה נאמר

שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות, וכולם שואגים על טרפים, והשכינה נאמר בה ותתן טרף לביתה וחוק לנערותיה, כל הנחלים שהולכים לים הרי שבעה הם, והם שבע נערות הראיות לתת לה לאימא הקדושה שהיא בת שבע, ים אוקינוס כלול משבעה ימים, ומדוע נקרא אוקינוס, מפני שכל מיני מים ודגים ורמשים שאין הם שלו ויבואו להכנס בו, הוא מקיא אותם, ומשם הם שבים ללכת, כמו שתיבת נח שלא היתה מקבלת ממין אחר אלא מאלו שצוה הקדוש ברוך הוא, ומפני זה כל הנחלים שהם תלמידי חכמים כולם עוסקים בתורה הולכים אל הים ורוצים להכניס לשכינה, והיא לא מקבלת אותם בתוכה, אלא את אלו שצוה הקדוש ברוך הוא להכנס אצלה (נ"א בתוכה) שהם שבעה רועים, ואת השבטים שיוצאים מהם, ואת כל שבאים מצדם, ויתערכו בהם, הים מקבל אותם ויתערכו בתוכו, אבל האחרים לא מקבל אותם, ומשם הם שבים ללכת].

סדר הלימוד ליום ו כסלו [יום 65 בשנה]

קפ

כל אלו שיורשים נשמות מן הים ונחל שלו, ביראה ואהבה של י"ק, הוא מקבל אותם - ואחרים שאין הם חלק ה' הוא לא מקבל אותם, ורוחה אותם משם, ומשם הם שבים ללכת - קמו כולם וברכו אותו, ואמרו: פה של שכינה, סיני סיני, זכאיות אזנים ששומעות דברים אלו מפין

דודאי איהו ה' ימא, נחל דילה ו', כל אינון דירתין נשמתין מן ימא ונחל דילה, בדחילו ורחימו

די"ה, איהי קבילת לון, ואחרנין דלאו אינון חלק ה' איהי לא קבילת לון, ודחיא לון מתמן, ומתמן הם שבים ללכת. קמו כלהו וברוכו ליה, ואמרו פומא דשכינתא, סיני סיני, זכאין אודנין דשמעין מלין אלין מפומך. [שוודאי הוא ה' הים, נחל שלו ו', כל אלו שיורשים נשמות מן הים ונחל שלו, ביראה ואהבה של י"ק, הוא מקבל אותם, ואחרים שאין הם חלק ה' הוא לא מקבל אותם, ודוחה אותם משם, ומשם הם שבים ללכת, קמו כולם וברכו אותו, ואמרו, פה של שכינה, סיני סיני, זכאיות אזנים ששומעות דברים אלו מפין].

ספר

"הערב רב"

וכל המסתעף

חלק שביעי

על פי ספר הקדוש זוהר חדש

זוהר חדש פרשת יתרו מאמר ד' גווני עינא

קפז

ראה יהו"ה כי הגדיל אויב, איהו סמא"ל, שאינם מסתכלים בדרך הישר והראוי לעשות טוב וחסד עם הצדיקים שבגלות, אלא עושה חסד עם הרשעים שהם עקומים בכל דרכיהם, שהם בניו של נחש הקדמוני, שהרג לאדם הראשון ולכל הבריות הבאים ממנו - כל הגוונים של עיני הרשעים הורגים בהסתכלותם בעין הרעה, עליהם נאמר אל תלחם את לחם רע עין (אל תאכל ממאכל שלו), ואל תתאו למטעמותיו (ואל תתאוה

למאכליו המוטעמים וטובים), כי יזיק לך בעינו הרעה, ולכך אסור לעם הקדוש להסתכל ברשעים, כי יכולים להזיק בעינם הרעה, ואת תורתם של ישראל צריכים לכסות מהם, זהו שכתוב, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום הרי שאסור להודיע את התורה להגויים, וכן לערב רב שנחשבים לגוים

ראה ה' כי הגדיל אויב דאיהו סמאל, דעיינין דיליה עקימין, וגונוני חשיכין, ולא מסתכלין באורח מישר, למעבד טב בגלותא עם צדיקיא, אלא עם רשיעיא, דאינון עקימין באורחייהו בכלא. בנוי דנחש הקדמוני, דקטיל לאדם ולכל בריין דאתיין מניה. [ואמר רבי שמעון בתפילתו ראה יהו"ה בצער שכינתך, כי הגדיל אויב ומפרש דאיהו סמאל שהגדיל צער את השכינה ובניה, דעיינין דיליה עקימין שהעינים שלו הם עקומות, וגונוני חשיכין ומרה עינין הם חשוכים, ולא מסתכלין באורח מישר למעבד טב בגלותא עם צדיקיא ואינם מסתכלים בדרך הישר והראוי לעשות טוב וחסד עם הצדיקים שבגלות, אלא עם רשיעיא דאינון עקימין באורחייהו בכלא אלא עושה חסד עם הרשעים שהם עקומים בכל דרכיהם, בנוי דנחש הקדמוני שהם בנוי של נחש הקדמוני, דקטיל לאדם ולכל בריין דאתיין מניה שהרג לאדם הראשון ולכל הבריות הבאים ממנו].

גוון חוור דעיינין דיליה, איהו נחש. גוון סומק שרף. גוון תליתאי, ירוק, כליל מתרווייהו, עקרב. גוון רביעאה אודם, צמאון אשר אין מים. [הנה כתוב בתורה (דברים ח, טו), המוליקך במדבר הגדול והנורא נחש שרך ועקרב וצמאון אשר אין מים, שהם רומזים על ספירות הסטרא

אחרא, כמבואר בזוהר פרשת תצוה דף קפ"ד ע"א, ובזה תבין מאמר הבא. – וזה שאמר גוון חוור דעיינין דיליה איהו נחש גוון הלבן של עיני הס"מ הוא כנגד נחש, גוון סומק שרף גון האדום הוא כנגד שרף, גוון תליתאי דאיהו ירוק כליל מתרוויהו, עקרב גוון השלישי של עיני הס"מ הוא ירוק הכלול מב' גוונים לבן ואדום, והוא כנגד עקרב, גוון רביעאה אודם גוון הרביעי הוא אדום חזק ביותר המורה על דינים חזקים (ולא גוון שחור כמו המלכות דקדושה שהיא שחורה, בסוד שחורה אני ונאווה), והוא כנגד צמאון אשר אין מים].

בלהו גוונין דעינא דרשיעייא, קטלין. עלייהו איתמר אל תלחם את לחם רע עין ואל תתאו למטעמותיו. ובג"ד, אסור לעמא קדישא לאסתכל ברשיעייא. ואורייתא דילהון, צריך לאתכסאה מינייהו. הה"ד, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום. [כולהו גוונין דעינא דרשיעייא קטלין כל הגוונים של עיני הרשעים הורגים בהסתכלותם בעין הרעה, עלייהו אתמר עליהם נאמר אל תלחם את לחם רע עין אל תאכל ממאכל שלו, ואל תתאו למטעמותיו ואל תתאוה למאכליו המוטעמים וטובים, כי יזיק לך בעינו הרעה, ובגין דא אסיר לעמא קדישא לאסתכלא ברשיעייא ולכך אסור לעם הקדוש להסתכל ברשעים, כי יכולים להזיק בעינם הרעה, ואורייתא דילהון צריך לאתכסאה מינייהו ואת תורתם של ישראל צריכים לכסות מהם, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום הרי שאסור להודיע את התורה להגויים, וכן לערב רב שנחשבים לגוים].

קפת

כמו שהיונה צריכה שמירה מן הנץ שהוא טורף, כעין זה צריכות עיני היונים של הצדיקים שמירה מפני עיני הרשעים שלא יזיקו אותם בעינם הרעה, שהם הערב רב בניה של הלילי"ת הרשעה, שהם קשים לעשות חסד עם עניי בני ישראל, והם עקומים בכל דרכיהם, והם בניו של נחש הקדמוני, שהם הם הזוהמא שהטיל נחש בחוה.

כמה דיונה צריכת נטירו מנץ. כגוונא דא צריכין נטירו, עיניך יונים דצדיקים, מעיינין דרשיעיא, דאינון ערב רב, בנוי דלילית רשיעתא, דאינון קשין למעבד טיבו עם עניי בניישראל. ואינון עקימין בכל אורחייהו, בנוי דנחש הקדמוני, דאלין אינון זוהמא דהטיל חויא בחוה. [נוחזר לדבריו דלעיל ואמר כמה דיונה צריכת נטירו מנץ כמו שהיונה צריכה שמירה מן הנץ שהוא טורף, כגוונא דא צריכין נטירו, עיניך יונים דצדיקים, מעיינין דרשיעיא כעין זה צריכות עיני היונים של הצדיקים שמירה מפני עיני הרשעים שלא יזיקו אותם בעינם הרעה, דאינון ערב רב בנוי דלילי"ת רשיעתא שהם הערב רב בניה של הלילי"ת הרשעה, דאינון קשין למעבד טיבו עם עניי בני ישראל שהם קשים לעשות חסד עם עניי בני ישראל, ואינון עקימין בכל אורחייהו והם עקומים בכל דרכיהם, בנוי דנחש הקדמוני והם בניו של נחש הקדמוני, דאלין אינון זוהמא דהטיל חויא בחוה שהם הם הזוהמא שהטיל נחש בחוה].

הרי ארבע גוונין בישינ לקטלא. וארבע גוונין אחרנין טבין לאחייא. תקין כרובי עינא, אינון נצח והוד. אלין אינון כנפי יונה. עין דא צדיק, איהו יונה ממש, דכר ונוקבא, אינון צדיק וצדק. מסטרא דצדיק אתקריאת יונה, מסטרא דתפארת אתקריא עין. [הרי ארבע גוונין בישינ לקטלא הרי ארבעה גוונים רעים שיש בעיני הרשעים מצד הס"מ, העומדים להמית בעין הרעה, וארבע גוונין אחרין טבין לאחייא וארבעה גוונים אחרים טובים שיש בעיני הצדיקים מצד השכינה, הם עומדים להחיות בעין טובה. תרין כרובי עינא אינון נצח והוד שתי עפעפי העין דהיינו העליון והתחתון הם כנגד נצח והוד, אלין אינון כנפי יונה אלו הם בחינות כנפי השכינה הנקראת עין, עין דא צדיק איהו יונה ממש העין שבין שתי העפעפים היא צדיק דהיינו היסוד הוא כהיונה ממש שהיא המלכות הנקראת עין, כי דכר ונוקבא איהו צדיק וצדק זכר ונקבה הם סוד צדיק שהוא היסוד, וצדק שהוא המלכות, כי מסטרא דצדיק אתקריאת יונה מצד היסוד נקראת השכינה בשם יונה, מסטרא דתפארת אתקרי עין ומצד התפארת נקראת בשם עין].

סדר הלימוד ליום ז' כסלו [יום 66 בשנה]

קפ"ט

השכינה היא בגלות ואין לה מנוח לכף רגלה, לפי שבניה של הלילי"ת שהם זוהמת הנחש שהם הערב רב, נאמר עליהם והמים גברו מאד מאד על הארץ, כי הארץ הם בני ישראל שנאמר בהם והיה זרעך כעפר הארץ

נשר, הה"ד דרך הנשר בשמים. דלא דחיל מעופא דעלמא, בגין דנשרא איהי מטרוניתא עילאה, ושולטנותה ביומין טבין ושבתות. אבל יונה שולטנותה בשית יומי בארשית, ואיהי בגלותא לית לה מנוח לכף רגלה. בגין דבנוי דלילית, זוהמא דחויא, עלייהו איתמר והמים גברו מאד מאד על הארץ, דאינון ישראל דאיתמר בהון והיה זרעך כעפר הארץ. [ואמר נשר הוא הבינה, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב דרך הנשר בשמים כי הבינה מתלבשת בז"א הנקרא דכר ונוקבא אינון שמים בסוד מוחין, לכן דלא דחיל מעופא דעלמא אינו מתיירא משום עופות שבעולם, דהיינו מאחיזת הקליפות הנקראות עופות טמאות, בגין דנשרא איהי מטרוניתא עילאה לפי שהנשר הוא סוד מלכה העליונה, דהיינו הבינה שאין בה אחיזת החיצונים, ושולטנותה ביונין טבין ושבתות וממשלתה היא בימים טובים ושבתות, אבל יונה שולטנותה בשית יומי בראשית אבל יונה שהיא המלכות, ממשלתה בששת ימי בראשית, ואיהי בגלותא לית לה מנוח לכף רגלה והשכינה היא בגלות ואין לה מנוח לכף רגלה, בגין דבנוי דלילית זוהמא דחויא לפי שבניה של הלילית שהם זוהמת הנחש שהם הערב רב, עלייהו איתמר נאמר עליהם והמים כי הם סוד מים הזידונים, גברו מאד מאד על הארץ ומפרש דאינון ישראל דאיתמר בהון כי הארץ הם בני ישראל שנאמר בהם והיה זרעך כעפר הארץ הרי ישראל נמשלים לארץ].

קצ

הערב רב מתגברים עליהם בגלות במה שיש להם נשים יפות ובנים יפים, בעושר ובלבושים יפים ונאים, וישראל הם עניים בכל ושחורים בכל, והם בניה של השכינה שנאמר בה אל תראוני שאני שחרחרת בגלות, והם בניו של זה שנאמר בו אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם, והם מתלבשים באלו הלבושים, בשביל אלו הרשעים המתגברים על ישראל בגלות, כדי שלא יסתכלו על ישראל בעין רעה, ואז נאמר וערום ראה רעה ונסתר (הערום הרואה איש שיש לו עין רעה הוא נסתר ממנו), כמו נח שנסתתר בתיבה מפני עין הרעה של המזיקים ששלטו במבול, וכך צריכים ישראל להתכסות מן הערב רב בגלות, בלבושיהם בנשיהם בניהם ובעושר שלהם, דהיינו שלא להראות את עצמם בפניהם בלבושים יפים, ובשאר ענינים המורים על גדולתן של ישראל

אינון מתגברין עלייהו בגלותא, בנשין שפירין, בבנין שפירין, בעותרא, בלבושין שפירין. וישראל עניים בכלא, אוכמא בכלא. בנוי דההוא דאיתמר בה. אל תראוני שאני שחרחרות, בגלותא. ואינון בנוי דההוא דאתמר ביה, אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם. אינון מתלבשין באינון לבושין, בגין אלין רשיעיא דמתגברין עלייהו בגלותא, דלא מסתכלין לון אלא בעינא בישא. וערום ראה רעה ונסתר, כגון נח, והכי צריכים ישראל לאתכסאה מנייהו בגלותא, בלבושיהון, בנשיהון, בבניהון, בעותרא דלהון. ולאן למגנא אמרו מ"מ, דלית ברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין. [ואמר כי אינון מתגברין עלייהו בגלותא הערב רב מתגברים עליהם

בגלות, כנשין שפירין בבנין שפירין כמה שיש להם נשים יפות ובנים יפים, בעותרא בלבושין שפירין בעושר ובלבושים יפים ונאים, וישראל עניים בכלא אוכמא בכלא וישראל הם עניים בכל ושחורים בכל, בנוי דההוא דאתמר ביה והם בניה של השכינה שנאמר בה אל תראוני שאני שחרחרת, בגלותא שאני שחורה בגלות, ואינון (דף מ' ע"א) בנוי דההוא דאתמר ביה והם בניו של זה שנאמר בו אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם היינו ז"א הנקרא שמים, אינון מתלבשין באינון לבושין והם מתלבשים באלו הלבושים, בגין אלין רשיעיא דמתגברין עלייהו בגלותא בשביל אלו הרשעים המתגברים על ישראל בגלות, דלא יסתכלון לון בעינא בישא כדי שלא יסתכלו על ישראל בעין רעה, ואז נאמר וערום ראה רעה ונסתר הערום הרואה איש שיש לו עין רעה, הוא נסתר ממנו, כגון נח כמו נח שנסתתר בתיבה מפני עין הרעה של המזיקים ששלטו במבול, והכי צריכים ישראל לאתכסאה מנייהו בגלותא וכך צריכים ישראל להתכסות מן הערב רב בגלות, בלבושיהון בנשיהון בבניהון בעותרא דלהון בלבושיהם בנשיהם בניהם ובעושר שלהם, דהיינו שלא להראות את עצמם בפניהם בלבושים יפים, ובשאר ענינים המורים על גדולתן של ישראל, ולא למגנא אמרו מארי מתניתין ולא בחנם אמרו בעלי המשנה (במסכת בבא מציעא דף מ"ב ע"א) דלית ברכה שורה שאין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין. – מכאן תראה כי אפילו שיש לישראל עשירות ויש ביכולתם להתנהג בהצנע לכת, כי צריכים להזהר ולהשמר מעין

רעה של הערב רב, וגם יש בזה התגרות באומות העולם, ועוד כי אין הברכה מצוייה אלא בדבר הסמוי מן העין, (עיין בכלי יקר (דברים ב, ג), על הפסוק רב לכם טוב את ההר הזה פנו לכם צפונה)].

סדר הלימוד ליום ח כסלו [יום 67 בשנה]

קצת

ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם, שלא תתפתו אחרי תאוותיהם - אף על פי שישראל הם בגלות, ופרנסי הדור הם כדוגמת הלב באדם, כי הם לבם של ישראל, והיו צריכים להוליך ולהדריך את ישראל בדרך התורה, ועתה הם בעצמם הולכים אחרי תאוות לבם, וכן עיני ישראל שהם סנהדרי הגדולה, שהיו צריכים לדרון את החוטאים בעריות, ועתה כיוון שהם זונים ושטופים בזמה, לכן גם כן אל תלכו אחריהם, כי אין בהם אמונה, ועל זה נאמר לא תתורו אחרי לבבכם שהם פרנסי הדור, ואחרי עיניכם שהם הסנהדרין

ונחש ועקרב, אליו מומין דעינא. עיינין עקימין דבר נש, דלא מסתכלין באורח מישור, חויא, דאיהו נחש עקלתון תמן. בהאי לא תפיס כלל, מאינון דקו המדה בהו. עלייהו אתמר, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם וגו'. אע"ג דישראל אינון בגלותא, ופרנסי דרא אינון כגוונא דלבא, ועיני ישראל דהוו סנהדרי גדולה, כיון דאינון זונים ומשוטפין בזמה, לא תתורו אכתרייהו, דהא לית בהו מהימנותא. [ואמר כי ונחש ועקרב שהם זון דקליפה, אליו מומין דעינא הם

רומזים על המומים שבעין, דהיינו עיינין עקימין דבר נש
 דלא מסתכלין באורח מישור עינים העקומות של האדם
 שאינן מסתכלות בדרך הישר, חויה דאיהו נחש עקלתון
 תמן הנחש שהוא נחש עקלתון שורה שם, שהיא הנוקבא
 דקליפה, בהאי לא תפיס את כלל מאינון דקו המדה בהו
 בזה האדם אינו נתפסת שום אות כלל מאותם האותיות
 של השם הוי"ה השורה באלו שיש בהם קו המדה
 והיושר, עלייהו אתמר על הזו"ן דקליפה נאמר, ולא
 תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים
 אחריהם, כלומר שלא תפתו אחרי תאוותיהם, ואמר
 עוד כי זה רומז על פרנסי הדור שאינם מתנהגים כהוגן,
 וזה שאמר אף על גב דישראל אינון בגלותא אף על פי
 שישראל הם בגלות, ופרנסי דרא אינון כגוונא דלבא
 ופרנסי הדור הם כדוגמת הלב באדם, כי הם לבם של
 ישראל, והיו צריכים להוליך ולהדריך את ישראל בדרך
 התורה, ועתה הם בעצמם הולכים אחרי תאוות לבם, וכן
 ועיני ישראל דהוו סנהדרי גדולה ועיני ישראל שהם
 סנהדרי הגדולה, שהיו צריכים לדון את החוטאים
 בעריות, ועתה כיוון דאינון זונין ומשוטפין בזמה כיוון
 שהם זונים ושטופים בזמה, לכן לא תתורו אבתרייהו גם
 כן אל תלכו אחריהם, דהא לית בהו מהימנותא כי אין
 בהם אמונה, ועל זה נאמר לא תתורו אחרי לבבכם שהם
 פרנסי הדור, ואחרי עיניכם שהם הסנהדרין].

קצב

מי שיש לו עינים עקומות, סימן שהוא איש רמאי, ומפתה
 בני אדם בלשונו, כמו שפיתה הנחש לחוה, והוא בחינת עץ

הדעת טוב ורע, הוא נראה בפיו ובדיבוריו שהוא איש טוב, אבל לבו הוא רע, לכן השמר והזהר ממנו, עליו נאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו

עיינין עקימין, רמאי איהו, ומפתי בני נשא בלישניה, כגון דפתי נחש לחוה. עץ הדעת טוב ורע איהו. אתחזי בפומיה ובמלוי טב, ולביה רמאי ביש, איסתמר מניה. עליה אתמר, ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. [וממשיך ואמר עיינין עקימין מי שיש לו עינים עקומות, רמאי איהו סימן שהוא איש רמאי, ומפתי בני נשא בלישניה ומפתה בני אדם בלשונו, כגון דפתי נחש לחוה כמו שפיתה הנחש לחוה, והוא בחינת עץ הדעת טוב ורע איהו כלומר הוא מעורב בטוב ורע, אתחזי בפומיה ובמלוי טב הוא נראה בפיו ובדיבוריו שהוא איש טוב, ולביה רמאי ביש אבל לבו הוא רע, לכן אסתמר מיניה השמר והזהר ממנו, עליה אתמר עליו נאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו].

קיצו

אם תראה אדם אשר גוון הלכן שבעינים שלו, מכסה ומבטל את כל שאר גוונים האחרים שבעינים, אז העינים שלו הם גדולים ורחבים, וזה מורה שהוא גבה לב, עליה אתמר עליו נאמר תועבת ה' כל גבה לב - וזה האיש, כל הטובות שהוא עושה הוא כדי לעשות לו שם טוב, והוא מאלו האנשים שנאמר בהם הבה נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה לנו שם, ומפרש אלין דבונין בתי כנסיות ובתי מדרשות ממוניהון אלו הם הבונים בתי כנסיות ובתי מדרשות ממזונם, והכל עושים למען לעשות להם שם טוב, ולא לשמה דיהו"ה

ולא לשם ה' איש זה הוא נואף, צורת חמור יש לו לפי שהוא נואף, תשמור את בתך ואשתך ממנו אם יהיה אורח שלך - אדם זה עוסק כל ימיו בכישוף, ומצליח בהם להיות לו קשר עם מלכים ושלטים, הוא מעונן ומכשף, ויש לו רושם של צורת נחש

חזורו דעיינין, מכסייא כל גוונין אחרנין. עיינין דיליה אינון רברבין, גבהנין, ואיהו גבה לב, עליה איתמר תועבת ה' כל גבה לב. כל טבין דעביד, למעבד ליה שם. ואיהי מאלין דאתמר בהון, הבה נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה לנו שם. אלין אינון דבונין בתי כנסיות ובתי מדרשות מממוניהון. וכלא למעבד להון שם, ולא לשמא דה'. האי איהו גיפא, דיוקנא דחמור נואף איהו. אסתמר ברתך ואתתך מניה, אם יהא אושפיזך. [נאמר אם תראה אדם אשר חוורו דעיינין מכסייא כל גוונין אחרנין גוון הלבן שבעינים מכסה ומבטל את כל שאר גוונים האחרים שבעינים, אז עיינין דיליה אינון רברבין גבהנין העינים שלו הם גדולים ורחבים, ואיהו גבה לב וזה מורה שהוא גבה לב, עליה אתמר עליו נאמר תועבת ה' כל גבה לב ומובא (כמס' סוטה דף ד' ע"ב), שכל אדם שיש בו גסות הרוח לבסוף נכשל באשת איש כדלקמן, וזה האיש כל טבין דעביד למעבד ליה שם כל הטובות שהוא עושה הוא כדי לעשות לו שם טוב, ואיהו מאלין דאתמר בהון והוא מאלו האנשים שנאמר בהם הבה נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה לנו שם, ומפרש אלין דבונין בתי כנסיות ובתי מדרשות מממוניהון אלו הם הבונים בתי כנסיות ובתי מדרשות מממונם, (בזוהר חלק א' דף כ"ה ע"ב, הוסיפו ושוין

בהון ספר תורה ועטרה על רישוי"), וכלא למעבד להון שם והכל עושים למען לעשות להם שם טוב, ולא לשמה דיהו"ה ולא לשם ה' (ומובא בספר חסידים (סימן תק"ג) שהרוצה לעשות לו שם, נמחה שמו, עיי"ש), האי איהו גיפא איש זה הוא נואף (בפרשת ויקרא כ' י' התרגם על נואף גיפא), דיוקנא דחמור, נואף איהו צורת חמור יש לו לפי שהוא נואף (ר"ל זכי הראות, רואים עליו צורת חמור), אסתמר ברתך ואתתך מיניה אם יהא אושפיזך תשמור את בתך ואשתך ממנו אם יהיה אורח שלך (כי המתגאה ומתפאר לבסוף נכשל באשת איש רחמנא ליצלן כנ"ל)].

ועוד האי ב"נ משתדל כל יומי בכשוף, ואצלח בהון עם מלכין ושליטין. איהו מעונן ומכשף. ואיהו רשימו דיליה רשימו דחויא, במדה חוורא. ורושם חוור אית ליה בכתפוי, דמתמן אתנטיל נחש, ולית שערא על ההוא רושם. ומזליה דהאי ב"נ בכל מלה, חוורא. שערא דיליה חוור, והוא אריך קומה. ושערוי אריכין. [ועוד, האי בר נש משתדל כל יומי בכישוף ועוד אדם זה עוסק כל ימיו בכישוף, ואצלח בהון עם מלכין ושליטין ומצליח בהם להיות לו קשר עם מלכים ושליטים, איהו הוא מעונן ומכשף ואיהו רשימו דיליה רשימו דחויא ויש לו רושם של צורת נחש, במדה חוורא במדת החסד דקליפה שגוונה לבן, ומפרש מקומו, כי ורושם חוור אית ליה בכתפוי רושם הלבן יש לו בכתפוי, דמתמן אתנטיל נחש שמאותו הרושם נמשך ונלקח צורת הנחש שבגופו, ולית שערא על ההוא רושם ואין שערות על אותו הרושם, כי לנחש אין לו שערות, ומזליה דהאי בר נש בכל מלה

חורא ומזלו של זה האדם הוא לבן בכל דבר, וכן ושערא דיליה חוור השערות שלו הם לבנים, והוא אריך קומה והוא בקומה ארוכה, ושערוי אריכין ושערותיו ארוכים].

סדר הלימוד ליום ט כסלו [יום 68 בשנה]

זוהר חדש פרשת יתרו מאמר ז' ימי בראשית

קצת

מי שיש לו עיניים שחורות חשוכות מצד הסטרא אחרא, שם שורה הלילי"ת שהיא חשוכה ואפילה, ככלי חרס שחור, ועינים שחורות ועקומות, וודאי שם שורה שבתאי שהוא הס"מ, שעליו נאמר מארת יהו"ה בבית רשע כי הוא נקרא רשע

עיינין אוכמין חשוכין, תמן לילית, דאיהי חשוכא אפילה, פתיא אוכמא. ועיינין אוכמין עקימין, ודאי תמן שבתאי, דעליה אתמר מארת ה' בבית רשע. דההוא גוון חשוך, שליט על גווני אחרנין. [עיינין אוכמין חשוכין מי שיש לו עיניים שחורות חשוכות מצד הסטרא אחרא, תמן לילי"ת דאיהי חשוכא אפילה שם שורה הלילי"ת שהיא חשוכה ואפילה, פתיא אוכמא ככלי חרס שחור, ועיינין אוכמין עקימין ועינים שחורות ועקומות, וודאי תמן שבתאי וודאי שם שורה שבתאי שהוא הס"מ, דעליה אתמר שעליו נאמר מארת יהו"ה בבית רשע כי הוא נקרא רשע, דההוא גוון חשוך שליט על גוונין אחרנין כי זה הגוון חשוך הוא שולט על כל גוונים האחרים שבעין].

קצה

ולמי שמסתכלים בו לילי"ת או שבתאי שהם הזו"ן דקליפה השורים באלו עינים השחורות, יבואו עליו מהם קללה ועניות ורעב ומגפה רחמנא ליצלן, לכן תשמור עצמך מאדם שיש לו עין רעה כזה, שעליו נאמר רגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו, שאיש כזה יכול להוריד אותך לשאול ולמיתה, וכל משא ומתן שעושה האדם בפני אלו בעלי העיניים השחורות, נאבד ונפסד, ולא יראה מהם סימן ברכה

ולמאן דאסתכל ביה לילית או שבתאי באלין עיינין, מארה ועניותא וכפנא ומותנא ייתי. אסתמר מניה, דרגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו. וכל משא ומתן דעביד ב"נ קדם מארי דעיינין אלין, אתאביד. ׀ולמאן דאסתכל ביה לילי"ת או שבתאי באלין עיינין ולמי שמסתכלים בו לילי"ת או שבתאי שהם הזו"ן דקליפה השורים באלו עינים השחורות, מארה ועניותא וכפנא ומותנא ייתי יבואו עליו מהם קללה ועניות ורעב ומגפה רחמנא ליצלן, לכן אסתמר מניה תשמור עצמך מאדם שיש לו עין רעה כזה, שעליו נאמר דרגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו כלומר שאיש כזה יכול להוריד אותך לשאול ולמיתה, וכל משא ומתן דעביד בר נש קדם מארי דעיינין אלין וכל משא ומתן שעושה האדם בפני אלו בעלי העיניים השחורות, אתאביד נאבד ונפסד, ולא יראה מהם סימן ברכה].

וצריך ב"נ דלא ישתכח בשבעה קדמיה ביומין דחול, אלא בשבת, דלית ליה שלטנותא עליה ואם

אשתכח ביומין דחול בשבעה קדמיה, ואסתכל ביה בעינא בישא, לא אשתזיב מניה ממיתה או מעוני. וחטמא ופומא ואנפוי דהאי ב"נ לאו אינון על קו היושר. ןוצריך בר נש דלא ישתכח בשבעא קדמיה ביומין דחול וצריך האדם שלא ימצא בשובע לפניו בימי החול, אלא בשבת דלית ליה שלטנותא עליה רק בשבת מותר לו לאכול לשובע, לפי שאז אין לו שליטה עליו, כי בשבת כל הקליפות נכנעות ונכנסות בנוקבא של תהום רבה, ואם אשתכח ביומין דחול בשבעא קדמיה ואם נמצא בימי החול בשובע לפניו, ואסתכל ביה בעינא בישא ומסתכל בו בעין הרעה, לא אשתזיב מניה ממיתה או מעוני אותו האדם לא ינצל ממיתה או מעוני, וחוטמא ופומא ואנפוי דהאי בר נש לאו אינון על קו היושר והחוטם והפה והפנים של זה האדם שיש לו עיניים שחורות ועקומות אינם על קו היושר, שזה מורה שענינו הם מצד הסטרא אחרא].

קצו

מי שיש לו עינים יפות על קו היושר, הוא מצד המלכות הנקראת שבת, שהיא נקראת בת עין יפה, עלה אתמר נאמר שחורה אני ונאווה, זה האדם הוא בצורת שבת, כי יש לו צלם אלהים מן המלכות הנקראת שבת, ושבת היא שקולה לכל התורה כולה

עיינין אוכמין שפירן, על קו היושר, איהו מסטרא דשבת, דאיהי בת עין שפירא. עלה איתמר, שחורה אני ונאווה. האי איהו בדיוקנא דשבת דאיהו

שקול לאורייתא כולה. [אבל עיינין אוכמיין שפירין על קו היושר מי שיש לו עינים יפות על קו היושר, איהו מסטרא דשבת הוא מצד המלכות הנקראת שבת, דאיהי בת עין שפירא שהיא נקראת בת עין יפה, עלה אתמר נאמר שחורה אני ונאווה, האי איהו בדיוקנא דשבת זה האדם הוא בצורת שבת, כי יש לו צלם אלהי'ם מן המלכות הנקראת שבת, דאיהו שקול לאורייתא כולה ושבת היא שקולה לכל התורה כולה].

סדר הלימוד ליום י' כסלו [יום 69 בשנה]

קצו

בשבת צריכים להראות שובע, בהיפך מן השפחה שהיא לילי"ת שהיא בשבת רעבה, וצריכים במקום העצבות של שבתאי להראות שמחה, ובמקום חושך של הסטרא אחרא צריך להאיר בנר, ובמקום עינוי צריכים להראות עונג, לעשות בשבת שינוי בכל דבר

ובשבת צריך לאחזאה שובעה, בהפוכא דשפחה לילית. וצריך באתר דעציבו דשבתאי, לאחזאה חדוה, באתר דחשוכא. שרגא. באתר דעינוי, ענג. למעבד תמן שינוי בכלא. [ובשבת צריך לאחזאה שובעא ובשבת צריכים להראות שובע, בהיפוכא דשפחה לילי"ת בהיפך מן השפחה שהיא לילי"ת שהיא בשבת רעבה, וצריך באתר דעציבו דשבתאי לאחזאה חדוה וצריכים במקום העצבות של שבתאי להראות שמחה, באתר דחשוכא שרגא ובמקום חושך של הסטרא אחרא צריך להאיר בנר,

באתר דעינוי עונג ובמקום עינוי צריכים להראות עונג, למעבד תמן שינוי בכולא לעשות בשבת שינוי בכל דבר].

קצת

לילי"ת היא מרה שחורה, בה הצמאון שאין בו מים, שעל זה נאמר ביוסף כשהשליכו אותו לבור הבור ריק אין בו מים שהיא הלילי"ת שבה הצמאון והיובש, אבל נחשים ועקרבים יש בו, והנחשים והעקרבים שלה הם הערב רב - יוסף שהשליכו אותו לזה הבור, הוא רומז על ישראל שהם בגלות שלה בבור ההוא, והנחשים והעקרבים הם הערב רב השולטים ומצערים את ישראל בגלות

דלילית מרה אוכמא, צמאון דלית ביה מים, דאיהו הבור רק אין בו מים, אבל נחשים ועקרבים יש בו. ונחשין ועקרבין דילה אינון ערב רב. יוסף דאיהו בגובא, דא ישראל דאינון בגלותא דילה, בההוא בור. [דלילית מרה אוכמא כי לילי"ת היא מרה שחורה, צמאון דלית ביה מים בה הצמאון שאין בו מים, דאיהו שעל זה נאמר ביוסף כשהשליכו אותו לבור הבור ריק אין בו מים שהיא הלילי"ת שבה הצמאון והיובש, ודרשו חכמינו זכרונם לברכה (במסכת שבת דף כ"ב ע"א) אבל נחשים ועקרבים יש בו, ונחשין ועקרבין דילה אינון ערב רב והנחשים והעקרבים שלה הם הערב רב, ומפרש כי יוסף דאיהו בגובא יוסף שהשליכו אותו לזה הבור, דא ישראל דאינון בגלותא דילה בההוא בור הוא רומז על ישראל שהם בגלות שלה בבור ההוא, והנחשים והעקרבים הם הערב רב השולטים ומצערים את ישראל בגלות].

קצט

ומי שמכבד את השבת ינצל מן הלילי"ת, וחוטא דמחלל שבת ילכד בה ויענש על ידי הלילי"ת, כי היא נקראת חילול שבת וודאי, ונקראת חללה זונה לעומת המלכות דקדושה שנקראת בתולה ואיש לא ידעה, כי מי ששומר אות שבת או אות ברית מלחלל אותם, על ידי זה נקרא צדיק, ועל ידי זה הוא ינצל ממנה

ומאן דאוקיר שבת, ימלט ממנה. וחוטא ילכד בה. חוטא דמחלל שבת, ילכד בה, דאיהי חילול שבת ודאי, חללה זונה. דמאן דנטיר אות שבת או אות ברית, מלחלל ליה, ביה אתקרי צדיק, ואשתזיב מינה. ולא עוד אלא דסליק למלכות, דאיהי שבת ודאי. [ומאן דאוקיר שבת (קהלת ז, כו) ימלט ממנה ומי שמכבד את השבת ינצל מן הלילי"ת, וחוטא ילכד בה דהיינו חוטא דמחלל שבת ילכד בה ויענש על ידי הלילי"ת, דאיהי חילול שבת וודאי כי היא נקראת חילול שבת וודאי ונקראת חללה זונה לעומת המלכות דקדושה שנקראת בתולה ואיש לא ידעה, דמאן דנטיר אות שבת או אות ברית מלחלל ליה כי מי ששומר אות שבת או אות ברית מלחלל אותם, ביה אתקרי צדיק על ידי זה נקרא צדיק, ואשתזיב מיניה ועל ידי זה הוא ינצל ממנה, ולא עוד אלא דסליק למלכות דאיהי שבת וודאי ולא עוד אלא שעולה למלכות, שהיא שבת וודאי].

ר

ויוסף לפי ששמר את הברית, ניצל מן הבור שהוא הלילי"ת, ומן הנחשים ועקרבים שלו - וכן ישראל השומרים שבת

ואות ברית מילה, נאמר בהם: כל ישראל בני מלכים הם, ואם היו כל ישראל שומרים שבת אחת כהלכתה מיד היו נגאלים ויוסף בגין דנטיר ברית, אשתזיב מן גובא, ומן נחשים ועקרבים דיליה. ולא עוד אלא דזכה למלכות. וישראל דנטרין שבת ואות ברית מילה, איתמר בהון כל ישראל בני מלכים, ואלמלא נטרין ישראל שבת אחד כהלכתה מיד נגאלין. [ויוסף בגין דנטיר ברית ויוסף לפי ששמר את הברית, אשתזיב מן גובא ניצל מן הבור, שהוא הלילי"ת, ומן נחשים ועקרבים דיליה ומן הנחשים ועקרבים שלו, ולא עוד אלא דזכה למלכות, וכן וישראל דנטרין שבת ואות ברית מילה ישראל השומרים שבת ואות ברית מילה, אתמר בהון נאמר בהם (במס' שבת דף ס"ז ע"א) כל ישראל בני מלכים הם, ואלמלא נטרין ישראל שבת אחת כהלכתה מיד נגאלין ואם היו כל ישראל שומרים שבת אחת כהלכתה מיד היו נגאלים (ועיי' בת"ז תכ"א דף נז ע"א ובמס' שבת דף קי"ח ע"ב)].

רמ

וכל אדם שיש לו עיניים שחורות על קו היושר, שהוא קו המדה, יש לו עונג ושמחה ושובע, והוא וותרן בממונו ויש לו עין טובה, והוא צריך להתפאר בלבושים יפים, לפי שהוא בן השכינה הנקראת שבת, דהיינו בן המלכה וודאי, ומי שהוא בהיפך שיש לו עינים שאינם על קו היושר, אז הוא בן הלילי"ת

וכל בר נש דאיהו עיינין אוכמין על קו היושר, דאיהי קו המדה, ענג איהו וחדוה ושבעא, וותרן, ועיינא טבא.

ובעי לאתפארא בלבושין שפירין. בגין דאיהו בן דשבת, בן מטרוניתא ודאי. ובהיפוכא בן לילית. עד הכא רזא דעינין. ודאי איהו רזא דאנשי חיל. [נועתה חוזר לדבריו דלעיל, ואמר וכל בר נש דאיהו עיינין אוכמין על קו היושר וכל אדם שיש לו עיניים שחורות על קו היושר, דאיהי קו המדה שהוא קו המדה. ר"ל שענינו הם מתאימות כלפי שאר איברי הפנים ונראה יפה בתואר פניו, עונג איהו וחדוה ושבעא יש לו עונג ושמחה ושובע, וותרן ועיינא טבא והוא וותרן בממונו ויש לו עין טובה, ובעי לאתפארא בלבושין שפירין והוא צריך להתפאר בלבושים יפים, בגין דאיהו בן דשבת בן מטרוניתא וודאי לפי שהוא בן השכינה הנקראת שבת, דהיינו בן המלכה וודאי, ובהיפוכא בן לילי"ת ומי שהוא בהיפך שיש לו עינים שאינם על קו היושר, אז הוא בן הלילי"ת, עד הכא רזא דעינין עד כאן הוא סוד העיניים, וודאי איהו רזא דאנשי חיל וודאי הוא סוד מה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל].

סדר הלימוד ליום יא כסלו [יום 70 בשנה]

זוהר חדש פרשת יתרו מאמר שרטוטין דמצחא

רב

משה הוא הולך בגלות בין הערב רב, שהם מים הזידונים ו**בזמנא** דייתי מלכא משיחא, בסוף גלותא בתראה, דאתמר ביה הן עוד היום גדול, ולא יכלה עוד

הצפינו ותקח לו תיבת גומא. כגוונא דארוך דס"ת. אורייתא ודאי יהא גניזו דיליה, בדרא בתראה. ובה אתטמר, כגוונא דנח בתיבה, דהוה אזיל על מייא. הכי האי אזיל בין ערב רב, דאינון מים הזדונים. [ובזמנא דייתי מלכא משיחא, בסוף גלותא בתראה ובעת שיבוא מלך המשיח בסוף גלות האחרונה, דאתמר ביה שנאמר בו הן עוד היום גדול כי נתארך יום הגלות עד מאוד, בסוד כל היום דוה (כמבואר בזוהר פרשת ואתחנן דף ער ע"א), אבל כשיגיע זמן הגאולה אז נאמר במשה ולא יכלה עוד הצפינו ותקח לו תיבת גומא ומפרש כגוונא דארוך דספר תורה שהתיבת גומא היתה כעין הארון של ספר תורה, שבו גנוזה התורה (עיין זוהר פרשת שמות דף י"א ע"ב), אורייתא וודאי יהא גניזו דיליה בדרא בתראה התורה וודאי שתלמידי חכמים לומדים היא תהיה גניזה שלו בדור האחרון, ר"ל שמשה שהוא נשמת משיח יהיה גנוז ונשמר בכח התורה, ובה אתטמר ובה יהיה שמורת ונחבא, כגוונא דנח בתיבה כעין נח שהיה נחבא בתיבה, דהוה אזיל על מייא שהיתה הולכת על המים, הכי האי אזיל בין ערב רב כך משה הוא הולך בגלות בין הערב רב דאינון מים הזידונים שהערב רב דומים למים הזידונים].

הג

בסוף הגלות שיתגבר הרע ויצטרך משה לשמירה מן הערב רב שלא יזיקוהו, אז ישים הקדוש ברוך הוא את משה בחיבה ההיא, דהיינו שיהיה נשמר בכח התורה של התלמידי החכמים, ויביא אותו בגלות - בעת הגאולה שהוא סוף ותכלית בריאת העולם יבוא משה לגאול את ישראל, ואז

ישמע ויובן שכל מה שעבר על ישראל בגלות הכל היה לטובה

ובסוף גלותא שוי קב"ה למשה בההיא תיבה ואייתי ליה בגלותא. ומנ"ל דבסוף גלותא אייתי ליה. הה"ד, ותשם בסוף. ועד ההוא סוף, כתיב, והיה באחרית הימים ושבת עד ה' אלקיך. ועוד, ותשם בסוף, דא איהו רזא דסוף דבר הכל נשמע. [ובסוף גלותא שוי קודשא בריך הוא למשה בההיא תיבה ואייתי ליה בגלותא ובסוף הגלות שיתגבר הרע ויצטרך משה לשמירה מן הערב רב שלא יזיקוהו, אז ישם הקדוש ברוך הוא את משה בתיבה ההיא, דהיינו שיהיה נשמר בכח התורה של התלמידי החכמים, ויביא אותו בגלות, ומנא לן דבסוף גלותא אייתי ליה ומנין לנו שבסוף הגלות יביא אותו בגלות, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב ותשם בסוף דהיינו בסוף הגלות, ועל ההוא סוף כתיב ועל סוף נאמר והיה באחרית הימים ושבת עד יהו"ה אלקיך שכל ישראל יעשו תשובה, ואז תהיה הגאולה במהרה בימינו אמן, ועוד פירוש על מש"כ ותשם בסוף היינו דא איהו רזא זהו הסוד של הכתוב דסוף דבר הכל נשמע דהיינו בעת הגאולה שהוא סוף ותכלית בריאת העולם יבוא משה לגאול את ישראל, ואז ישמע ויובן שכל מה שעבר על ישראל בגלות הכל היה לטובה].

זוהר חדש פרשת יתרו מאמר שרטזטין דמצחא

באותו הזמן שישראל מתרחקים מחכמת קבלת משה, אז גם התורה מתרחקת מהם, ירד מדת הדין לקטרג עליהם ולהתרחק

מדמם של ישראל, שהם המעות והכסף שלהם שהם חייהם ופרנסתם, והכל בשביל אור התורה שנתרחק מהם

ועוד ותתצב אחותו, דא חכמה. מרחוק בההוא זמנא דמתרחקין ישראל מחכמת קבלת משה, ואתרחקא איהי מנייהו. בההוא זמנא, ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור, נחתא מה"ד לקטרגא עלייהון, ולארתחצא מדמא דישראל, דאינון דמים דלהון, דאינון חייהון. וכלא על דההוא אור, דאתמר ביה וירא אלקים את האור כי טוב, על אור דאורייתא, דהווי מתרחקין מינה, אור דמשה ודאי. [ועוד רמז על מש"כ ותתצב אחותו, דא חכמה זו היא חכמה כנ"ל, ומש"כ מרחוק היינו בההוא זמנא דמתרחקין ישראל מחכמת קבלת משה באותו הזמן שישראל מתרחקים מחכמת קבלת משה, אז ואתרחקא איהי מנייהו גם התורה מתרחקת מהם, ובההוא זמנא ובזמן ההוא נאמר ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור היינו נחתא מדת הדין לקטרגא עלייהון שירדה מדת הדין לקטרגא עלייהון שירדה מדת הדין לקטרג עליהם, ולארתחצא מדמא דישראל ולהתרחץ מדמם של ישראל, דאינון דמים מעות דילהון דאינון חייהון שהם המעות והכסף שלהם שהם חייהם ופרנסתם, וכולא על סיבה דההוא אור והכל בשביל אור התורה שנתרחק מהם, שנאמר בו וירא אלהי"ם את האור כי טוב היינו על אור דאורייתא דהווי מתרחקין מינה בשביל אור התורה שהווי מתרחקים ממנו, אור דמשה וודאי שהוא אור של משה וודאי, שנאמר בו ותרא אותו כי טוב, וטוב היינו אור, והיינו התורה].

רה

ונערותיה הולכות על יד היאור, נערותיה רומזות על האומות שהם הערב רב, וכן כל אומות העולם, מתייעצות על ישראל לעקור ולאבד מן העולם, והכל הוא בסיבת אור התורה שישראל נתרחקו ממנו

ונערותיה הולכות על יד היאור, אלין האומות, דאינון ערב רב. וכן כל אומין דעלמא, אתייעטין עלייהו דישראל, לאעקרא לון מן עלמא, וכולא על סיבה דההוא אור, וזהו על יד האי או"ר. [ומה שכתוב ונערותיה הולכות על יד היאור הנה אלין האומות דאינון ערב רב נערותיה רומזות על האומות שהם הערב רב, וכן כל אומין דעלמא וכן כל אומות העולם, מתייעטין עלייהו דישראל לאעקרא לון מן עלמא מתייעצות על ישראל לעקור ולאבד מן העולם, וכולא על סיבה דההוא אור והכל הוא בסיבת אור התורה שישראל נתרחקו ממנו, וזהו ועל זה רומז מש"כ על יד האי או"ר מחמת אותו אור התורה].

סדר הלימוד ליום יב כסלו [יום 71 בשנה]

ספר

"הערב רב"
וכל המסתעף
חלק שמיני

על פי ספר הקדוש עץ חיים להאריז"ל

ספר עץ חיים – הקדמת מוה"ר חיים וויטאל זיע"א על שער
ההקדמות

רז

עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו – רפואה לא עלתה
למחלתינו – אין מזור לבשרנו – ולא עלתה ארוכה למכתינו
לחורבן בית מקדשינו הנחרב זה היום אלף ות"ק וד' שנים –
אוי לנו כי פנה היום יום אחד של הקב"ה שהוא אלף שנים,
וגם נטו צללי ערב שהם ת"ק וד' שנים יותר מחצי היום הב'
– וכלו כל הקצין ועדיין בן דוד לא בא – ואתנה את פני לחקור
ולדעת מה זה ועל מה נתארך קיצינו וגלותינו ומדוע לא בא
בן ישי – ומצאתי און לי ואנינה בקרבי ולבי דוי

אמר הצעיר מעיר, הדל באלפי, חיים ויטאל בן לא"א
הרב יוסף וויטאל זלה"ה בהיותי בן שלשים לכח
תשש כחי ישכתי משתומם. ומחשבותי תמהים. כי עבר
קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו. רפואה לא עלתה
למחלתינו. אין מזור לבשרנו. ולא עלתה ארוכה למכתינו
לחורבן בית מקדשינו. הנחרב זה היום אלף ות"ק וד'
שנים אוי לנו כי פנה היום יום אחד של הקב"ה שהוא
אלף שנים וגם נטו צללי ערב שהם ת"ק וד' שנים יותר
מחצי היום הב'. וכלו כל הקצין ועדיין בן דוד לא בא.
ונודע את אשר ארז"ל כל דור שלא נבנה בה"מ בימיו
כאלו נחרב בימיו. ואתנה את פני לחקור ולדעת מה זה
וע"מ נתארך קיצינו וגלותינו. ומדוע לא בא בן ישי.
ומצאתי און לי ואנינה בקרבי ולבי דוי. ממאמר א' הובא
בס' התיקונים תיקון ל' דף ע"ז ע"ב. וז"ל תנינא כתב
ורוח אלהי"ם מרחפת וגו' מאי ורוח אלא בודאי בזמנא

דשכינתא נחתת בגלותא האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא בגין שכינתא דאשתכחת בינייהו והאי רוח אתעביד קלא וימא הכי אינון דמיכין דשינתא בחוריהון סתימין עינין אטימי לבא קומו ואתערו לגבי שכינתא דאית לכוין לבא בלא סכלתנו למינדע ביה ואיהו בינייכו ורזא דמלה קול אומר קרא. כגון קרא נא היש עונך וגו' והיא אומרה מה אקרא כל הבשר חציר. כלא אינון כבעירה דאכלי חציר. וכל חסדו כציץ השדה כל חסד דעבדי לגרמייהו הוא דעבדי. ובההוא זמנא מ"כ ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב דא איהו רוחו של משיח. ווי לון מאן דגרמי דיוזיל ליה מן עלמא. ולא יתוב לעלמא דאילין אינון דעבדי לאורייתא יבשה ולא בעאן לאשתדלא בחכמת הקבלה וגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהו יו"ד מינה ואשתארת ביי"ת יבשה ווי לון דגרמי עניותא וחרבא ובזה והרג ואבדן בעלמא. והאי רוח דאסתלק דאיהו רוחו של משיח כמה דאתמר ואיהו רוה"ק. ואיהו רוח חו"ב. רוח עצה וגבורה. רוח דעת ויראת ה'. פיקודא תנינא ויאמר אלהים יהי אור. ובג"ד אמר הקב"ה השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ כו' דאיהו רחימו בלא פרס ולא ע"מ לקבל פרס. ויראה ואהבה ע"מ לק"פ איהי שפחה ותחת שלש רגזה ארץ וגו'. תחת עבד כי ימלוך ושפחה כי תירש גבירתה עכ"ל.

רז

כל חסד דעבדי לגרמייהו - בזמנינו זה בעו"ה אשר התורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה אשר עסקם

בתורה על מנת לקבל פרס והספקות יתירות וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות ודייני סנהדראות להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים

והנה מה שכתב בתחילת דבריו ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמייהו וכו' עם היות שפשטו מבואר וכפרט בזמנינו זה בעו"ה אשר התורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות יתירות וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות ודייני סנהדראות להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים.

רת

חמשה מינים יש בערב רב ומן הג' מינים מהם הוא הנקרא כת גבורים דאיתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושויין בהון ס"ת ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד לון וכו' - נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו ולא יצא לאויר העולם

ועיקר סיבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפרשת בראשית דף כ"ה ע"ב וזה לשונו על פסוק אלה תולדות השמים והארץ. שחמשה מינים יש בערב רב ומן הג' מינים מהם הוא הנקרא כת גבורים דעלייהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם ואינון מסטרא דאילין דאיתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו

שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושוין בהון ס"ת ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד לון וכו' והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא כל העוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו ולא יצא לאויר העולם.

ואמנם האנשים האלה מראים תימה וענוה באמרם כי כל עסקם בתורה הוא לשמה. והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר ע"ה העיד עליהם שלא כך הוא באומרו לשון כללות כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברי הרבה וכו' ומגלים לו רזי תורה ונעשה כנהר שאינו פוסק והולך וכמעייך המתגבר מאליו בלתי הצטרכו לטרוח ולעייך בה ולהוציא טיפין טיפין של מימי התורה מן הסלע הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה כהלכתה ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעות בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו.

האמנם אף על פי שלכאורה אפשר לפרש לשון המאמר על אופן זה [הגהה - אפשר כוונתו על לקנטר כמ"ש התוספות פסחים נ' ע"ב אב"ן ח"ן]. ובע"ח כתב יד של החסיד בעל יוש"ה גרס אפשר לפרש כו' על ע"ה ולא על ת"ח כו']. עם כל זה דבר קשה מאד מאד לומר וכי בשופטני עסקינן ולא בכללות כל התלמידי חכמים העוסקים בתורה והראיה על זה אומרו דרך כללות ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמייהו עבדי ואין לומר דמלת כל היא יתירה ומשבשתא שהרי מקרא דורש וכל חסדו כציץ השדה שלא נאמר וחסדו אלא וכל חסדו לרמוז כי כל התלמידי

חכמים העוסקים בתורה הנקראת תורת חסד על לשונה הם דומים בחסד ההוא אל ציץ השדה משום דלגרמייהו עבדי אבל ביאור לשון הנזכר לעיל יובן ראשיתו מאחריתו באומרו ויראה ואהבה על מנת לקבל פרס איהי שפחה ותחת שלש רגזה ארץ.

סדר הלימוד ליום יג כסלו [יום 72 בשנה]

ר"ט

לית יחודא עד דערב רב יתמחון מן עלמא - ונבל כי ישבע לחם דא ערב רב

והענין יובן במ"ש בספר הזהר בפרשת בראשית דף כ"ז ע"ב. ובגין דא אמר קודשא בריך הוא לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו דא משנה איתתא דההוא נער ואיהו שפחה דשכינתא ואי זכו ישראל איהי עזר לון בגלותא מסטרא דהיתר טהור כשר ואי לא איהי כנגדו מסטרא דטמא פסול אסור וכו' דלית יחודא עד דערב רב יתמחון מן עלמא ובגין דא אתקבר משה לבר מארעא קדישא וקבורתא דיליה איהי משנה דשלטא על מטרוניתא דאיהי קבלה למשה ומלכא ומטרוניתא מתפרשא מבעלה ובגין דא תחת שלש רגזה ארץ תחת עבד כי ימלוך דא עבדה ידיעה ושפחה דא משנה ונבל כי ישבע לחם דא ערב רב.

ר"י

כאשר חס ושלום שונים בה ומטמאים את הטהור ומכשירין את הפסול ומתירין את האיסור אז נהפכת לעץ הדעת רע ומר להם

אמנם הם קליפין טובים למאכל כקליפת קנה הבושם ולכן בהיותם מביני פשטי המשנה כהלכתא בלתי טעות נקרא עץ הדעת טוב אבל כאשר חס ושלום שונים בה ומטמאים את הטהור ומכשירין את הפסול ומתירין את האיסור אז נהפכת לעץ הדעת רע ומר להם.

ר"ל

השבועה הגדולה לאלהי"ם שלא יעוררו את הגאולה, כבר אמרו רז"ל כי זמן השבועה היא עד אלף שנים

אמר עוד במדרש הנ"ל ובגין דא השבעתי אתכם בנות ירושלים וכו' פירוש הדברים כי הנה היתה השבועה הגדולה לאלהי"ם שלא יעוררו את הגאולה עד שאותה האהבה תהיה בחפץ ורצון טוב כמ"ש עד שתחפץ כבן העובד את אביו ועיין בכל פלטרין דיליה ובכל גניזין דיליה ולא כעבד העובד במשנה ולוקח השפחה ע"מ לקבל פרס וכבר אמרו רז"ל כי זמן השבועה היא עד אלף שנים כמ"ש ז"ל בברייתא דר' ישמעאל בפרקי היכלות ע"פ דניאל וז"ל ואתיהבון בידיה עד עידן ועידנין ופלג עידן ואיך הראהו הקב"ה ליעקב אבינו שר עולם והוא שרו של בבל ע' עוקין וכו' ע"ש. וכן בזהר פרשת וירא ד' קי"ז ע"א וז"ל אמר ר' יוסי כל דא אריכו זמנא יתיר מכמה דאוקמיה חבריא דאיהו יומא חד גלותא דכנסת ישראל ולא יתיר דכתיב נתנני שוממה כל היום דוה.

רלב

וזהו עצמו עון הערב רב קצת בני תורה אשר בזמנינו זה המוציאים שם רע על חכמת האמת חיי עולם ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות שנים ח"ו

הנה נתבאר במ"א הזה כי עון אדם הראשון בעץ הדעת טוב ורע הוא שלא בחר להתעסק בעץ החיים שהיא חכמת הקבלה. וזהו עצמו עון הערב רב האומרים למשה דבר אתה עמנו ושמעה בעץ הדעת טוב ורע ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות בסתרי תורה כסברת הטועים קצת בני תורה אשר בזמנינו זה המוציאים שם רע על חכמת האמת חיי עולם ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות שנים ח"ו ולכן נשברו הלוחות הראשונות מסטרא דעץ החיים ונתנו להם מסטרא דעץ הדעת טוב ורע משנה שפחה דמטרוניתא וגרם איבודא דחורבן בית א' וב' וגלות האחרון המר והארוך אשר אנו בעו"ה עד דיתובון בני ישראל בתיובתא ובקשו את ה' אלהיהם להכירו וליודעו ברזי תורה וידעו את מי הם עובדים ומי הוא מלכם וכדין יזכו לעסוק בחכמת האמת כמשה ויורוהו ה' עץ וימתקו ע"י המשיח וכמ"ש בפרשת נשא בר"מ דף קכ"ד ע"ב וז"ל ובגין דעתידים ישראל למיטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא וכו' ואילנא דטוב ורע דאיהו איסור והיתר לא שליט על ישראל יתיר וכו' כי אז יהיו כמלאכי עליון עוסקים בחכמת התורה דאצילות ולא בתורת מטטרו"ן מלובשת במלבושים וספורים גשמיים. עוד אמרו בס"ה תקון ששית וז"ל וכמה בני נשא יתפרנסון לתתא מהאי חבורא

דילך בדרא בתראה בסוף יומיא ובגיניה וקראתם דרור
בארץ.

ספר עץ חיים — שער ל"ב פרק א' מ"ת

היג

נבאר ענין הערב רב שנתערבו בדור המדבר
אחר שנתבאר ענין ישראל ורחל ויעקב ולאה נבאר עוד
ענינים וגם הארות רבות אחרות שיוצאות מז"א
לחוץ והם בחי' ב' המטות מטה האלהים ומטה משה
ודור המדבר מה ענינים. וענין יעקב ועשו. וענין הערב
רב שנתערבו בדור המדבר. וענין ג' מתנות באר ומן וענני
כבוד. וענין המרגלים ויהושע וכלב. וענין ג' נקודות
הנזכר פרשה תצוה בזוהר שהם ישוב וחורבה וג"ע
הארץ. וענין אפרים בן יוסף ופעור וסלע וכו'.

והנה אחר שנתבאר דור המדבר נבאר ב' האורות אחרות
היוצאות מיסוד אבא חוץ לז"א והוא ב' המטות
מטה האלקים ומטה משה כנזכר בזוהר כי גם אורות אלו
נמצאו בזמן דור המדבר, גם ענין ערב רב שהיו בדור
המדבר מה ענינים. ואגב גררא נבאר ג"כ ענין עשו איך
הוא אחיו ממש של יעקב וכו'.

והנה אחר דרוש של מטות וערב רב ועשו נבאר מה הם
אלו האורות אשר בצדדין ושם נבאר בחי' מן באר
ענני כבוד וכו'.

היד

ערב רב הם ניצוצין של משה בסוד לך רד כי שחת עמך - על
כן טרח בעבורם כל כך ומת במדבר בעבורם כי רצה לתקנם

והרי נתבאר ב' אלכסונים שבב' צדדי דור המדבר שבשורה א' הסמוכה אל הז"א ואמנם ב' האלכסונים שבב' צדדי יעקב עצמו אשר בשורה חיצונה הם ערב רב מצד ימין ולפי שנשמתן באה משם שהוא צד ימין לכן נתגיירו וז"ש כי ערב רב הם ניצוצין של משה בסוד לך רד כי שחת עמך והבן זה אשר ע"כ טרח בעבורם כ"כ ומת במדבר בעבורם כי רצה לתקנם כנזכר במ"א. ואמנם ההארה שמשמאל יעקב הוא בחי' עשו אחיו ולהיותו עשו משמאל לא נתגייר וכבר בארנו כי עיקר ההארה היא באמצע שהוא יעקב אך ב' צדדיו הארתן מועטת גם האורות של צד שמאל מועטין מהימין שעל כן נתגיירו הערב רב ועשו לא נתגייר גם אותן שבשורה פנימית הקרוב אל הז"א אין החיצונים נוגעין ונאחזין בהם כ"כ אבל בעשו וערב רב שהם רחוקים מן הז"א שבשורה החצונה שלטו בהם יותר החיצונים ובשמאל שהוא עשו שלטו יותר מבערב רב להיותו מן השמאל כנ"ל.

סדר הלימוד ליום יד כסלו [יום 73 בשנה]

ר"טו

ער"ב ר"ב גימטריא דע"ת - גם בלעם היה מבחינת קליפה הנאחזת בדעת הזה כמו שכתוב ויודע דעת עליון

ובזה תבין ענין ערב רב שטרח משה לגיירם כי היו ניצוציו וכמ"ש לך רד כי שחת עמך וכמ"ש ל כי דור המדבר היו מבחי' הדעת דמצד אבא שבז"א הנקרא

דעת עליון גם הערב נמשכים משם כנזכר לכן גם ערב רב גימטריא דעת. גם בלעם היה מבחי' קליפה הנאחזת בדעת הזה וכמ"ש ויודע דעת עליון ממש ולכן היה מקטרג בהם בדור המדבר לפי כי בו היה דבוק ואח"כ נפרד מהם ולכן היה שונא אותם מחמת קנאה.

ספר עץ חיים — שער ל"ח פרק ו' מ"ת

רצו

משה מעצמו רצה לצוות מצוה זו שלא לאכול חמץ אל הערב רב לזכותן ולהכניסן תחת כנפי השכינה ולא כן צוה השם יתברך

ואז ויאמר ה' אלי סרו מהר מן הדרך אשר צויתם צויתם כתיב והוא אותו ענין המצוה ראשונה שצוה משה בפרשת בא בפ' קדש לי כל בכור שנאמר ויאמר משה אל העם זכור את היום שהם ערב רב הנקרא עם בלשון סתם ושם בפ' זו נתבאר אצלינו ענין מצוה זו שלא יאכל חמץ מה עניינה וע"ש. והנה שם ביארנו בענין זה שמשה מעצמו רצה לצוות מצוה זו אל הערב רב לזכותן ולהכניסן תחת כנפי השכינה ולא כן צוה הש"י אלא קדש לי כל בכור וגו' וז"ש אשר צויתם אתה ולא אני.

ספר עץ חיים — שער מ"ט פרק ג'

רצו

כשיבוא משיח, אז יושלם צלם הערב רב להתברר הטוב שבו, והרע יוקדין ליה בנורא

וכל כוונת משה ושלמה היה, זה להביא הזכר ערב רב, וזה להביא הנשים הגויות, הכל לתקנם, ולא יכלו לעמוד עליה ולתקנם, עד שיבא משיח, ואז יושלם זה הצלם להתברר הטוב שבו, והרע יוקדין ליה בנורא, כנזכר תקון ס"ו דף קי"ב ע"ש פסילי אלהיהם תשרפון באש בסוד פסל לך פסולת הטוב שהוא נוגה שיש בו אוכל ופסולת כי משם נחצבו לוחות שניות מעץ הדעת טו"ר כנזכר תיקון ס"ו.

ספר

"הערב רב"

וכל המסתעף

חלק תשיעי

על פי ספר הקדוש שער הגלגולים להאריז"ל

שער הגלגולים — הקדמה ב'

ר"ת

כל הבעלי תורה אשר בדור הזה עתה, הם בחי' אנשי דור המדבר - הטעם שנשותיהם מושלות עליהם לפי שבימיהם עשו הערב רב את העגל ולא מיחו בהם, אבל הנשים לא רצו לתת נזמי הזהב לעגל, ולכך הם מושלות עתה עליהם נשיהם גם דע, כי כל הבעלי תורה אשר בדור הזה עתה, הם בחי' אנשי דור המדבר, שעליהם נאמר כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, וכמבואר אצלינו בפסוק הנך

שוכב עם אבותיך וקם וגו'. וזהו הטעם שנשותיהם מושלות עליהם לפי שבימיהם עשו הערב רב את העגל ולא מיחו בהם, אבל הנשים לא רצו לתת נזמי הזהב לעגל, ולכך הם מושלות עתה עליהם נשיהם.

היט

על ידי חטאם של קין והבל, נתערבו כל הנשמות בתוך הקליפות, וזה נקרא עירוב הטוב ברע, ומאז והילך הולכים ומתבררים הנשמות מתוך הקליפות - וכשיתבררו כל הנשמות כולם אז יבולע המות לנצח ויבוא משיח

גם דע, כי כבר נתבאר בדרושים אחרים, כי ע"י חטאם של קין והבל, נתערבו כל הנשמות בתוך הקליפות, וזה נקרא עירוב הטוב ברע, ומאז והילך הולכים ומתבררים הנשמות מתוך הקליפות, כצרוף הכסף הטוב מן הסיגים, והברור הזה נמשך עד אשר יושלמו להתברר כל הנשמות שנפלו ברמ"ח איברים של אדם הבליעל, עד שיושלם להתברר עד סיום קומתו, שהוא עד סוף רגליו של אדם דקדושה, מתוך רגליו דאדם דקליפה, אשר לזה רמזו רז"ל בזוהר פרשת פקודי, עד דמטי רגלין ברגלין, כדין כתיב ועמדו רגליו ביום ההוא. וכיון שיתבררו כל הנשמות לגמרי, אז אין אדם דקליפה שהוא הסיגים צריכים להסירם ע"י מעשה, כי מאליו יפול ויבולע בבל יראה ובל ימצא, כי הקדושה שהיא החיים הובדלה מן הסיגים הנקראים מות, ואין להם עוד חיות כלל, ובעשן יכלו, וזש"ה בלע המות לנצח וגו', כי לא יבולע עד שיתבררו כל הנשמות כלם. לכן בר"ת 'בלע' המות לנצח

ר"ת הבל, לרמוז כי עד שיושלם גלגולו של הבל, שהוא מרע"ה המתגלגל בכל דור ודור, לברר כל הנשמות בתוך הסיגים, וכשיכלו, אז יבא המשיח, ואז בלע המות לנצח. דור המדבר עצמו, עם הערב רב, כלם יתגלגלו בדרא בתראה, כימי צאתך מארץ מצרים. וגם משה יקום בתוכם, כי כלם הם מסוד הדעת, משה, ודור המדבר, וגם הערב רב.

רב

דור המדבר עצמו, עם הערב רב, כלם יתגלגלו בדרא בתראה, כימי צאתך מארץ מצרים. וגם משה יקום בתוכם, כי כלם הם מסוד הדעת, משה, ודור המדבר, וגם הערב רב

ובזה תבין מש"ה, הנך שוכב עם אבותיך וקם והוא א' מן המקראות שאין להם הכרע. (הגהה - אמר שמואל, לאפוקי ממאן דפירוש שאין להם הכרע, ר"ל, איני יכול להכריע אם נדרש לפניו או לאחריו). פירוש, כי מלת וקם, נמשכו לפניו ולאחריו, ושניהם אמת, כי הנה עתיד מוה עצמו יחזור בגלגול בדרא בתראה ואז יקום, וזהו הנך שוכב עם אבותיך וקם. גם אז בדרא בתראה, יתגלגלו כל דור המדבר עם הערב רב, וזהו וקם העם הזה וגו'. והענין הוא, כי אין לך דור ודור שמרע"ה אינו בתוכו בסוד וזרח השמש ובא השמש, דור הולך ודור בא, כדי לתקן את הדור ההוא. וגם דור המדבר עצמו, עם הערב רב, כלם יתגלגלו בדרא בתראה, כימי צאתך מארץ מצרים. וגם משה יקום בתוכם, כי כולם הם מסוד הדעת, משה, ודור המדבר, וגם הערב רב, כמבואר אצלינו בפרשת שמות.

וזש"ה אח"כ, אשר הוא בא שמ"ה, והם אותיות מש"ה, כי משה יתגלגל עמהם כנזכר. וזה סוד כל הת"ח שבדור הזה, נשותיהם שולטות עליהם, לפי שהם מזמן דור המדבר, שהם לא נתנו נזמיהם לעגל. והאנשים חטאו, ונתנו נזמיהם לעגל. אמר שמואל, וכ"כ לעיל ע"ש.

סדר הלימוד ליום טו כסלו [יום 74 בשנה]

רכא

לפעמים יהיה שקצת טוב שבנפש הצדיק נתערב ברשע, וקצת רע של הרשע, נתערב בצדיק

עוד דע, כי כל הנשמות ע"י חטאו של אדה"ר, נתערבו טוב ברע, ולכן לפעמים יהיה, שקצת טוב שבנפש הצדיק, נתערב ברשע וקצת רע של הרשע, נתערב בצדיק. ובזה תבין מש"ה, אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים וכו'. כי כמה צדיקים יש שהם עוברים איזו עבירה פרטיית, ונכשלים במה שלא יכשל רשע אחד. וכן להפך כמה רשעים גמורים עושים קצת מצות פרטיות בתכלית עשייתם ונזהרים בהם כל ימיהם. גם תבין בזה ענין צדיק גמור, ורשע גמור, ובינוני. כי הכל תלוי כפי חלקי נצוצות הטוב שבו, וכפי מספר חלקי נצוצי הרע שבו. ועוד כי אופני העבירות או המצות שעושים, הם כפי ערך בחי' הנצוצות שבו, ובאיזה אבר ושרש הם, אם טוב ואם רע, כך הם חושקים ותאבים אל המצות או אל העבירות ההם יותר מזולתם ורודפים תמיד אחריהם.

רלב

צריך האדם למרדף בתר חייביא, ולמזכה להו כמאן דרדיף בתר חייו, כי ברדוף הצדיק אחר הרשע לזכותו, אולי הרשע ההוא יש בו אותם נצוצות טובות שנאבדו ממך, ונצוצותיו הרעות נתנו לך, ועל ידי שתתחברו יחד בחשק ואהבה, אז הטוב שבו יוסר ממנו ויותנו בך, ואז אתה נשלם בכל הטוב, והוא נשלם בכל הרע

והנה לסבה זו החמירו בס"ה, שצריך האדם למרדף בתר חייביא, ולמזכה להו כמאן דרדיף בתר חייו וכו', והענין הוא, כי ברדוף הצדיק אחר הרשע לזכותו, אולי הרשע ההוא יש בו אותם נצוצות טובות שנאבדו ממך, ונצוצותיו הרעות נתנו לך, וע"י שתתחברו יחד בחשק ואהבה, אז הטוב שבו יוסר ממנו ויותנו בך, ואז אתה נשלם בכל הטוב, והוא נשלם בכל הרע. וזה סוד צדיק נוטל חלקו וחלק חבירו בג"ע, רשע נוטל חלקו וחלק חבירו בגיהנם. וזש"ה אם רעב שונאך האכילהו לחם. וכמ"ש ז"ל על פסוק כי תראה חמור שונאך, אין הכתוב מדבר אלא באדם רשע שמותר לשנאותו כמש"ה הלא משנאך ה' אשנא, ואמר אם רעב שונאך תאכילהו לחם, ר"ל מחמת נצוץ טוב שבו, ומתאוה ורעב לעשות טובה, האכילהו לחם לחמה של תורה ומצות, ותזכהו, כי עי"כ גחלים שהם נצוצי הרע שבך, אתה חותה על ראשו, ויתחברו עמו, ויוסרו ממך. וכמש"ה, ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזירה, ונצוצי הטוב שבו יוסרו ממנו, וה' ישלימם לך, ונמצא שאתה שלם בטוב, והוא שלם ברע. וכמ"ש ז"ל, אל תקרי ישלם לך, אלא

ישלימהו לך, ולפי שהשי"ת טוב אינו מזכיר שמו על הרעה, כמש"ה כי גחלים אתה חותה על ראשו. אבל על הטוב הזכיר שמו, כמש"ה וה' ישלם לך כנזכר כי הוא עושה הטוב הזה.

שער הגלגולים — הקדמה ל"ג

רפג

אהרן הכהן היה מן הראוי לו שימסור עצמו להריגה כשקמו עליו הערב רב ואמרו לו קום עשה לנו אלהים

ונחזור בענין אהרן, כי הוא הרן בן אחי אברם. והרן בא לתקן חטא אדם הראשון שעבד ע"ז, ולא די שלא תקן, אלא שגם עתה לא האמין בה' אלא עד שיצא אברהם מכבשן האש כמו שאמרו ז"ל, ולכן נשרף הרן באור כשדים. ואח"כ נתגלגל באהרן לתקן חטא הנזכר, ואדרבא חטא במעשה העגל, והוצרך ליהרג, והיה מן הראוי לו שימסור עצמו להריגה, כשקמו עליו הערב רב וא"ל קום עשה לנו אלהים, והוא טעה, כי חשב שהיה מספיק במה שהרגו את חור, שגם הוא משרש הבל כנזכר. וזה סוד ויבן מזבח לפניו וארז"ל ויבן מזבח מן הזבוח לפניו, שהוא חור. ולכן נמנע, ולא מסר עצמו להריגה, וחטא בזה, ולא נתקן חטא זה, עד אוריה הכהן, כמו שיתבאר לקמן.

שער הגלגולים — הקדמה ל"ט

רפד

רבינו חיים וויטאל ז"ל כותב: אמר לי מורי ז"ל, כי אני מחוייב לזכות לחייביא, יותר משאר בני אדם, לפי שכל הרשעים

שבדור הזה, הם בחינת הערב רב, אשר רובם או קרוב לכולם הם משורש קין, שנתערבו נצוצותיו הטובות ברע ורובו רע, ולכן אני מחוייב לתקנם, כי הם מן השורש שלי, ולא די זה, אלא אפילו הרשעים של הדורות של הראשונים שכבר עברו מימי קדם שהם בגיהנם, יכול אני לתקנם על ידי מעשי ולהעלותם מגיהנם ולהכניסם בגופות שיחזרו לבוא בעולם הזה להתקן - ואם אני הייתי מזכה לחייביא שבזה הדור, היו שומעים לקולי מאד, והיו דברי נכנסים באזניהם

ואמר לי מורי זכרונו לברכה, כי אני מחוייב לזכות לחייביא, יותר משאר בני אדם, לפי שכל הרשעים שבדור הזה, הם בחינת הערב רב, אשר רובם או קרוב לכולם הם משורש קין, שנתערבו נצוצותיו הטובות ברע ורובו רע ולכן אני מחוייב לתקנם כי הם מן השורש שלי. ולא די זה, אלא אפילו הרשעים של הדורות של הראשונים שכבר עברו מימי קדם, שהם בגיהנם, יכול אני לתקנם ע"י מעשי, ולהעלותם מגיהנם ולהכניסם בגופות שיחזרו לבוא בעולם הזה להתקן. והסבה היא, לפי שנפשי מן העקריות שבשורש קין, וגם שאני באתי עתה בדרא בתראה כנז"ל. וגם כי אני באתי מבחי' הטפות העליונות, שהם מן המוח של הדעת ממש, ולא משש קצוות המתפשטים בגוף, ולכן יש בידי כח אל הנזכר אם ארצה להיטיב מעשי יותר, ואמר כי לסבה הנזכרת, אם אני הייתי מזכה לחייביא שבזה הדור, היו שומעים לקולי מאד, והיו דברי נכנסים באזניהם, ובאותו שבוע עצמו שנפטר, למד לי מורי ז"ל יחוד א', להעלות ע' נצוצות שנשתיירו עתה עדיין בגיהנם בין הקליפות, והם מן

שרש קין ומשרש נפשי. והזהירני ג"כ מן קצת דברים כמו שאכתוב, ולמדני להעלותם על ידי שרשיהם, אשר הם מיוחדים עמהם.

ספר

"הערב רב" וכל המסתעף חלק עשירי

על פי ספר הקדוש שער הפסוקים להאריז"ל

שער הפסוקים — פרשת ויגש

רבה

כל אותם המצריים שבדור ההוא, היו הניצוצות של השחתת הזרע דאדם הראשון, והם הם בחינת הערב רב שיצאו ממצרים

ואת העם העביר אותו לערים (בראשית מז, כא). זה תבין, במש"ל, בפסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו, כי כל אותם המצריים שבדור ההוא, היו הניצוצות של השחתת הזרע דאדה"ר, וכדי לתקנם, מהל אותם, וגם טלטלם לערים, שיקיים בהם טלטול וגלות, לכפר עונם. ולכן נקרא העם, כי הם הם בחינת הערב רב שיצאו ממצרים, כמ"ש בפרשת שמות בפסוק ויאמר אל עמו.

סדר הלימוד ליום טז כסלו [יום 75 בשנה]

שער הפסוקים — פרשת שמות

רבו

עניני בירור הנשמות שבכל דור ודור וענין גלות מצרים וערב
רב

ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את וגו'. ענין
גלות מצרים, צריכים אנו לבארו במקום הזה, ובו
יתבארו פסוקים רבים מפוזרים מזה ומזה. כבר נתבאר
בפרשת ראה, במצות זכירת יציאת מצרים, סיבת הגלות
שגלו ישראל בין האומות מה ענינם.

רבו

אדם הראשון היה כולל כל הנשמות, והיה כולל כל העולמות
ואמרנו, כי אדם הראשון היה כולל כל הנשמות, והיה
כולל כל העולמות. וכשחטא, נפלו ממנו כל
הנשמות ההם לתוך הקליפות, הנחלקות לשבעים אומות,
וצריכים ישראל לגלות שם בכל אומה ואומה, ללקט
שושני הנשמות הקדושות, שנתפזרו תוך הקוצים ההם.
וכמ"ש חז"ל במ"ר, למה גלו ישראל בין האומות, כדי
שיתוספו עליהם גרים וכו', והבן זה היטב.

רבת

רוב הנשמות שבמצרים או כולם, היו מעורבות בין הקליפות
הנקראים מצרים

גם נתבאר שם ענין גלות מצרים, כי אז רוב הנשמות
ההם, או כולם, שם היו מעורבות בין הקליפות,

הנקראים מצרים. ואמנם ענין בחי' הנשמות ההם בפרטות, מי היו, נתבאר בדרוש פסח ויציאת מצרים וע"ש.

רבט

ניצוצות קרי של נשמות קדושות שהוליד אדם הראשון בק"ל שנים הראשונים הנקראים נגעי בני אדם, גיירם יוסף הצדיק ומהל אותם

ועתה נבאר עניינם בקצור, הנה נתבאר לעיל, בפסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו, כי צפה ברוח הקדש, שהיו ניצוצות קרי של נשמות קדושות, שהוליד אדם הראשון בק"ל שנים הראשונים, הנקראים נגעי בני אדם, ר"ל, אדה"ר. וע"י ענוג שהיה מתענג בהוצאתם, בסוד (קהלת ב' ח') ותענוגות בני אדם שידה ושידות, הם לילית ונעמ"ה וכו'. ונתהפכו ונעשו נגעים, תמורת ענוגים. ולכן גיירם, ומהל אותם.

והנה הענין הוא, כמה שנתבאר אצלינו, בענין קין והבל בפרשת בראשית שרוב הנשמות באות, מבחי' חו"ג המתפשטות בגופא דז"א, ולא מן הדעת עצמו. אמנם הטפות הנזרקות ע"י שכבת זרע לבטלה, הם מתאוות הזכר לבדו, שנתעורר דעתו אל הזווג, והוציא הטפות ההם מלמעלה, מן הדעת עצמו העליון, ולא מצא את נוקביה מוכנת לכך בעולם האצילות, כי ירדה למטה ע"י הפגם, ואז יצאו לחוץ, ולקחום הנקבות של הקליפות, ונצטיירו בגופם והולידום, והם שדין ורוחין

ולילין, ונקראים נגעי בני אדם, כמבואר אצלנו באורך,
בענין הק"ש של זמן השכיבה, וע"ש היטב.

רל

כל אותם השדין ורוחין, שנבראו באותם ק"ל שנה שפירש
אדם מחוה כנודע, כלם נשמות עליונות קדושות מבחי'
הדעת, ונתערבו בקליפות, וצריכות גלגולים רבים לצרפם
וללבנם, עד תום חלאתם מהם, ע"י גלגולים רבים

נמצא, כי כל אותם השדין ורוחין, שנבראו באותם ק"ל
שנה שפירש אדם מחוה כנודע, כלם נשמות
עליונות קדושות מבחי' הדעת, ונתערבו בקליפות,
וצריכות גלגולים רבים לצרפם וללבנם, עד תום חלאתם
מהם, ע"י גלגולים רבים.

רלא

יעקב בחיר שבאבות התחיל תיקון הנשמות ותיקן אדם
הראשון - ולא נולדה אומת ישראל עד יעקב אבינו

ולכן תמצא, כי לא נולדה אומת ישראל, עד יעקב ואילך,
כי כל רוב הנשמות היו מעורבות בקליפות, והיו
הולכות ומתבררות, ומתגלגלות מדור לדור, ולא התחילו
תיקונם, עד יעקב בחיר שבאבות, שתקן את אדה"ר, וגם
אז התחיל תקון בניו, הם הנשמות הנזכר, והיו מתבררים
והולכים בגלות מצרים, עד שיצאו ישראל ממצרים.

וזה סוד פסוק (דברים ד' ל"ד) או הנסה אלהים לבא לקחת
לו גוי מקרב גוי. וארז"ל, עם מקרב גוי לא נאמר,
אלא גוי מקרב גוי, והבן זה מאד, כי היו ממש בתוך

קרבם של הקליפות, והיו גוים כמותם, ונצטרפו ונתלבנו ונלקהו מקרב הגוים ההם ממש.

רלב

ענין גלגולי נשמות שבדור המבול, שהיו מורדים וכופרים בהשם יתברך, ועיקר חטאם היה בהשחתת זרעם על הארץ וזנה התחלת גלגולם היה בדור המבול, ולהיותם משורש המר ההוא, שיצאו ע"י השחתת הזרע של נגעי בני אדם הראשון, לכן היו מורדים וכופרים בהשם יתברך, ועיקר חטאם היה בהשחתת זרעם על הארץ, וכמשה (בראשית י"ג) כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. וזה סוד (שם ו' ז') וינחם ה' כי עשה את האדם בארץ, הנאמר בדור המבול, לרמוז כי הם בחי' בני אדם הראשון עצמו, שיצאו בהשחתת זרעו באותם ק"ל שנים. גם זה סוד (שם) וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ, ונודע כי המשחית זרעו נקרא רע, בסוד (שם ל"א ז') ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה', כנזכר בספר הזוהר בפרשת ויחי, כי זה סוד (תהלים ה' ה') לא יגורך רע.

רלג

דור המבול נקראים "רעת האדם", וגופם נמוחו במבול, תמורת טיפת רותחין של השחתת זרעם על הארץ

ונמצא, כי דור המבול שיצאו בהשחתת זרע אדם, נקראים (בראשית ו' ה') רעת האדם ממש. גם זהו אומרו ויאמר ה' אמחה את האדם אשר בראתי, לרמוז

כי הם הם בחינת נשמות השחתת זרע אדם הראשון עצמו שנברא, והיה יציר כפיו יתברך ממש. וז"ש, (שם) וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום, כי כל תגבורת יצרם, היה השחתת זרע הנקרא רע, לפי שמשם נמשכו גם הם, ואז נמוחו גופם במבול, תמורת טיפת רותחין של השחתת זרעם על הארץ. וכמ"ש חז"ל ברותחין קלקלו וברותחין נדונו.

רלד

ענין גלגולי נשמות שבדור הפלגה

אחר כך נתגלגלו פעם ב' בדור הפלגה, וגם הם הרעו כאבותם, אך לא בהשחתת זרע. וזש"ה, (בראשית י"א ה') וירד ה' לראות את העיר ואת המגדל אשר בנו בני אדם, ודרשו בספר הזוהר ובמדרשי רז"ל, בני האדם ממש, זה אדה"ר, לרמוז כי הם הם בניו ממש, שיצאו בהשחתת זרע.

סדר הלימוד ליום יז כסלו [יום 76 בשנה]

רלה

ענין גלגולי נשמות שבאנשי סדום

אחר כך נתגלגלו פעם שלישית באנשי סדום, ולכן נאמר בהם (בראשית י"ג י"ג) ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד. לרמוז, כי היו רעים מבחי' השחתת זרעו של אדם, הנקרא רע כנזכר.

ודע כי אני מסופק בזה, כי נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, כי ג' בחי' טפות השחתת זרע שיצאו מאדה"ר, כי בראשונה כשאכל מעץ הדעת, ונסת לקול הנחש, אז נתערבה זוהמת סמא"ל ונחש, שהם דכר דקליפה כנודע, באדם ואשתו, ואז השחית זרעו בקליפות, וטרם נגמר יציאת כל הזרע ההוא לבטלה, בא על חוה אשתו, ואז נותן בה בחי' טפת זרע לבטלה, שהיתה עקירה מן הדעת. וגם טפה אחרת קדושה, ומב' בחי' אלו נולד קין, כלול מטו"ר כנזכר בזוהר. רע, מצד זוהמת הנחש, שהיא טפת השחתת הזרע. וטוב, מטפה זרעיית דקדושה ממש, הרי ב' בחי'. ועוד בחינה שלישית, היתה אחר שנולד קין והבל, כי פירש אדם מאשתו והיה מוליד נגעי בני אדם ק"ל שנה, עד שהוליד לשת, ואז חזר בתשובה. וכנגדם היו ג' דורות, דור המבול, ודור הפלגה, ואנשי סדום. זהו הנלע"ד ששמעתי.

אבל מה שאני זוכר ודאי ששמעתי ממורי ז"ל, הוא, כי נודע שאדה"ר עבר על שבע מצות שנצטווה, וכנזכר לרז"ל בחי' חטאים גדולים רבים אחרים, והנה אחד מהם הוא, שחטא בגזל, שנצטווה ומעץ הדעת לא תאכל, ואכלו בגזל, שלא ברשותו יתברך שהיא בעל הגן. ובזה תבין, למה נצטוו בני נח בז' מצות ההם, אלא הענין הוא, לתקן מה שחטא אדם בכלם. גם היה משחית זרעו, באותם ק"ל שנה כנודע. ולכן היו דור המבול משחיתים זרעם, וגם לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל, כי אוחזים מעשה אבותיהם בידיהם. ושניהם נרמזו בפסוק זה, (בראשית ו' י"ב) ותשהת הארץ לפני האלהים, ותמלא הארץ

חמס. ותשחת הארץ הוא השחתת זרעם, ותמלא הארץ חמס שהוא גזל.

והנה גם קין היה מעורב מטפת השחתת זרע אדם אביו כנז"ל, וכמ"ש במ"א ולכן גם הוא נדון בעונש המבול, כמ"ש ז"ל על פסוק (בראשית ז' כ"ג) וימח את כל היקום, זה קין, שהיה תלוי ברפיון. וכמ"ש בפסוק זה, כי היקום בגימטריא קין ע"ה, ואז נתקן קין גם הוא מבחי' השחתת הזרע הכלולה בו.

רלז

אדם הראשון כפר בעיקר, וכנגדם היו דור הפלגה שבנו מגדל וכפרו בעיקר, ורצו לעלות בקרדומות לרקיע להלחם בעיקרו של עולם

והנה מצינו ג"כ, שחטא אדם הראשון הוא, שכפר בעיקר, כנזכר בגמרא סנהדרין. וכנגדם היו דור הפלגה, שבנו מגדל, וכפרו בעיקר, ורצו לעלות בקרדומות לרקיע, להלחם בעיקרו של עולם, כנודע.

רלז

אדם הראשון עבר על הדינים שנצטווה עליהם, וכנגד זה היו אנשי סדום מרשיעים במצוה זו, להעמיד עליהם דיינים זייפנים שקרנים

גם מצינו, שאדם הראשון עבר על הדינים שנצטווה עליהם, כנודע כי היא אחת מז' מצות שנצטווה עליהם, ועבר על כלם. וכנגד זה היו אנשי סדום

מרשיעים במצוה זו, להעמיד עליהם דיינים זייפנים שקרנים, כנזכר בתלמוד ובמדרשי רז"ל.

רלח

כל אלו הנזכרים לעיל, שהם: דור המבול, דור הפלגה, ואנשי סדום, חזרו להתגלגל פעם רביעי במצרים, בבני ישראל, שהיו נולדים אז בדור הגלות ההוא, ואז התחילו ליתקן

והנה אחר שנתגלגלו ג"פ בג' דורות הנזכר, וכתוב (איוב ל"ג כ"ט) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, אז חזרו להתגלגל פעם רביעי במצרים, בבני ישראל, שהיו נולדים אז בדור הגלות ההוא, ואז התחילו ליתקן.

רלט

בקושיא אחת גדולה נתחבטו בה גדולי עולם, למה היה הגלות במצרים דוקא? ולמה באופן השעבוד המכוער שבמצרים?

ובזה יתורץ לך קושיא אחת גדולה, שנתחבטו בה גדולי עולם, ואפילו בספר הזוהר, בפרשת שמות, שאל ר"א לרשב"י אביו, טעם לגלות מצרים, למה היה הגלות ההוא. ועוד למה במצרים, יותר משאר ארצות. ועוד יש תוספת שאלה, והוא, למה היה הגלות באופן השעבוד המכוער ההוא, (שמות א' י"ג) וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'.

רמ

כנגד מה שחטאו בדור המבול בהשחתת זרעם, אשר לכן נמוחו אז בימי המבול מים רותחין, לכן גם עתה גזר עליהם

פרעה כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו - וכנגד מה שחטאו בגלגול דור הפלגה הבה נלבנה לבנים ונשרפה לשרפה, לבנות את העיר ואת המגדל, לעלות ולכפור בעיקר להלחם בו, לכן עתה נאמר במקומו הבה נתחכמה לו כנגד הבה נלבנה לבנים, וימררו את חייהם, לבנות פיתום ורעמסס, כנגד העיר והמגדל ההם

והענין מבוואר עם הנז"ל, כי נשמות אלו נטבעו בקליפות באומת מצרים, ולכן לפי שבתחלה בדור המבול חטאו בהשחתת זרעם, אשר לכן נמוחו אז בימי המבול מים רותחין, לכן גם עתה גזר עליהם פרעה, (שם א' כ"ב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, ולא גזר אלא על הזכרים, לפי שהם חטאו בהשחתה הזרע, ולא הנקבות. וכנגד מה שחטאו בגלגול דור הפלגה, (בראשית י"א ד') הבה נלבנה לבנים, ונשרפה לשרפה, לבנות את העיר ואת המגדל, לעלות ולכפור בעיקר להלחם בו, לכן עתה נאמר במקומו הבה נתחכמה לו. כנגד (שם) הבה נלבנה לבנים, וימררו את חייהם, לבנות פיתום ורעמסס, כנגד העיר והמגדל ההם.

רמא

יש נשמות שנתקנו לגמרי ונתגלגלו בבני ישראל ההם שבדור ההוא אחר שירדו למצרים, ויש בהם נשמות שלא נתקנו, ונתגלגלו בבני המצרים עצמם, אותם שמל יוסף - גם יעקב אבינו היה מגייר גיורים במצרים, והם בחינות הנשמות הנזכר **ודע**, כי ב' בחינות היו, כי יש נשמות שנתקנו לגמרי, ונתגלגלו בבני ישראל ההם שבדור ההוא אחר שירדו למצרים. ויש בהם נשמות, שלא נתקנו, ונתגלגלו

בבני המצרים עצמם, אותם שמל יוסף, כנז"ל בפסוק (בראשית מ"א נ"ה) לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו. וזש"ה, ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל. והנה תחלה קראם עם בני ישראל, ואח"כ ויקוצו מפני בני ישראל, ולא הזכיר עם. ושאלה זו נשאלה בספר הזוהר בפרשת שמות. והענין הוא, כי הנה יוסף גזר מילה על אותם המצרים כנזכר. וגם יעקב אביו, ארז"ל שגם הוא היה מגייר גיורים במצרים, והם בחי' הנשמות הנזכר.

הגהה א"ש, נזכר זה בדברי רז"ל, בפסוק וישב יעקב בארץ מגורי אביו קרי ביה מגיורי אביו, שהיה מגייר גיורים, כאבותיו אברהם ויצחק.

סדר הלימוד ליום יח כסלו [יום 77 בשנה]

רמב

האנשים האלה לא נתערבו עם שאר המצריים, והיו בעריהם נוהגים מנהג בני ישראל, כמו שכתוב ואת העם העביר אותו לערים, שהם אותם הגרים שקיימו מצות המילה, והפרישם בערים מיוחדות, והיו ניכרים משאר המצריים, ולא היו מעורבים בהם - הערב רב שעלו עם ישראל היו כפלי כפלים מישראל, והם העם של בני ישראל, ואינם בני ישראל עצמם, והם היו רב ועצום משאר המצרים, הנקרא עמו של פרעה - עיקר שנאת פרעה היתה עם בני ישראל שהם העיקר ועליהם אמר ויקוצו מפני בני ישראל

והאנשים האלה לא נתערבו עם שאר המצריים, והיו בעריהם נוהגים מנהג בני ישראל. וכמ"ש

בפסוק (שמות מ"ז) ואת העם העביר אותו לערים, שהם אותם הגרים שקיימו מצות המילה, והפרישם בערים מיוחדות, והיו ניכרים משאר המצריים, ולא היו מעורבים בהם. ופרעה ראה ב' בחי' אלו. וכנגד הגרים, אמר הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו, כי הם בחי' הערב רב שעלו עם ישראל, שהיו כפלי כפלים מישראל, כמ"ש רז"ל. והם העם של בני ישראל, ואינם בני ישראל עצמם, והם היו רב ועצום משאר המצריים, הנקרא עמו של פרעה, משא"כ בישראל, כנודע מפסוק ושלישים על כלו, שהיו שלשים מצריים, כנגד כל אחד ואחד מישראל. וכנגד ישראל עצמם, אמר ויקוצו מפני בני ישראל, ולא נאמר מפני עם בני ישראל, כי עיקר שנאתו היתה עם בני ישראל, שהם העיקר.

רמז

לכן אמר פרעה הבה נתחכמה לו לישראל עצמו, ועל ידי כך יתבטלו הגרים הנקראים עם בני ישראל ולכן הבה נתחכמה לו לישראל עצמו, ועי"כ יתבטלו הגרים הנקראים עם בני ישראל. והרי נתבאר טעם שעבוד וגלות ישראל בדור ההוא, וגם למה היה במצרים, וגם למה היו אותם השעבודים, ואותם הגזרות המשוונות. ובספר הזוהר פרשת תשא על פסוק כשושנה בין החוחים, יש רמז גדול למה שביארנו.

רמז

ענין גאולת מצרים - ענין משה רבינו ע"ה - כל ישראל וגם כל הערב רב שיצאו ממצרים, כולם ענפים וניצוצות טיפי

הזרע שיצאו מן הדעת עצמו העליון, והם ענפיו של משה רבינו ע"ה - אלא שישראל היו נתקנים והערב רב לא היו נשמות נתקנים עדיין כפי הראוי להם

ועתה נבאר ענין גאולתם, ולמה היו ע"י מרע"ה. ולכן נבאר ענין מרע"ה, הנה מרע"ה, הוא בחי' הדעת עצמו דז"א, אשר ממנו יצאו טיפי השחתת הזרע של אדה"ר, שהם בחי' כל בני ישראל, שבאותו הדור דגלות מצרים כנזכר, ונמצאו כי כל ישראל, וגם כל הערב רב שיצאו ממצרים, כלם ענפים וניצוצות טיפי הזרע, שיצאו מן הדעת עצמו העליון, והם ענפיו של מרע"ה. אלא שישראל היו נתקנים. והערב רב, לא היו נשמות נתקנים עדיין כפי הראוי להם כנזכר.

והנה נתבאר לעיל, בענין קין והבל, איך מרע"ה נרמזו בו ג' גלגוליו, והם ממטה למעלה, משה, שת, הבל. ר"ת משה. ונתבאר שם, כי קין והבל, הם מן הדעת עצמו דאדה"ר, שהוא כנגד ז"א, אלא שזה מן החסדים, וזה מן הגבורות.

ונניח עתה מלבאר ענין קין, ונבאר ענין הבל. והנה כשאדה"ר הוליד כל אותם נגעי בני אדם, אחר שנולד הבל, בק"ל שנים הראשונים, כי כלם היו נצוצות וענפים של הבל, ולהיות שהבל היה מעורב גם הוא מטו"ר, אלא שהטוב היה מרובה על הרע, להיותו חסדים, משא"כ בקין להיותו גבורות. ולכן גם ענפיו נתערבו ברע, באותם ק"ל שנים הראשונים, שפירש מאשתו. ואח"כ שכבר פסקו תולדות ההם של השחתת זרע, אז חזר ונדבק באשתו חוה, אחר ק"ל שנה, והוליד

את שת בנו, בדמותו כצלמו, והיה טוב ולא רע כמו הבל, והתחיל הבל להתקן בו בשת.

והנה אותם הענפים שלו, של השחתת הזרע, נתגלגלו בכל אותם הגלגולים הנז"ל, עד שבאו למצרים, ונתגלגלו שם כנזכר. והנה זמן גלות מצרים. משנכנסו לה בני ישראל, היו רד"ו שנים. ובק"ל שנים הראשונים, התחילו הענפים להתגלגל בבני ישראל ובערב רב כנזכר, והיו נצרפים ומתלבנים ומתבררים הטוב מן הרע, ולא נגמר ברורם, עד תשלום ק"ל שנים ההם, כדוגמת ק"ל שנים שפירש אדם והולידם כנזכר. ואחר שנשלם גלגולם ובירורם, אז נולד מרע"ה, כנודע כי משה היה בן פ' שנה בצאתם ממצרים והנה ק"ל ושמונים, הם רד"ו, כי לא יכול משה שהוא הדעת עצמו הטוב לבא, עד שיתבררו ניצוצותיו הטוב מן הרע, ולכן כשנשלם בירורם, נולד הוא.

וזהו טעם מה שאמרו רבותינו ז"ל כי בו ביום שהושלך משה, נתבטלה גזרת השלכת הזכרים ליאורה, לפי שכבר נשלמו כלם לבא כנזכר. וזהו טעם נכון, בענין עמרם שפירש מיוכבד, עד היותה בת ק"ל שנים, ואז הוליד את משה. ע"ד שפירש אדם מחוה, עד שיתבררו ממנו כל אותם הסיגים של השחתת זרע בק"ל שנה. ואח"כ הוליד את שת, בהיות חוה בת ק"ל שנה.

ובזה יתורץ טעם, למה הוצרכו כ"כ שינויים בלידת משה, כי הרי אהרן אחיו נולד מיוכבד ג' שנים קודם משה, וא"כ למה פירש אז מאשתו, ולא קודם שנולד אהרן. ועוד למה הוצרך נס ההוא, שארז"ל שלכן

נקראת בת לוי, ר"ל שחזרה לנערותה קודם שתלד למשה. והרי ג' שנים קודם זה, ילדה את אהרן, ולא הוצרכה לכל זה. ועוד, למה הוצרך עמרם לקדשה, ולעשות לה לקוחין חדשים קודם שתלד למשה. אבל הענין הוא זה, כי עתה שהוצרך הבל להתגלגל, ולהתקן, אחר שנתקנו ענפיו בק"ל שנים, לכן הוצרכה חוה אשת אדה"ר, שהיא גרמה, להיות הבל בנה מעורב מזוהמת הנחש, ע"י פיתוייה לאדם, שיאכל מעץ הדעת, והוכרחה להתעבר נשמתה בסוד העבור, כנודע אצלינו, ביוכבד אשת עמרם, בסוף ק"ל שנים, לתקן את אשר עיוותה בתחלה. וכמו שילדה לשת, אחר ק"ל שנה, כך עתה היה אחר ק"ל שנה כנזכר, ולכן ואז חזרה לנערותה, ע"י עבור הנזכר. גם לכן הוצרכו בה לקוחין חדשים, לקחת העבור הזה של חוה. וזה סוד פסוק (שמות ב' ב') ותהר האשה ותלד בן, היא האשה הראשונה חוה, שנאמר בה (בראשית ג' י"ב) האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ, וחטאה והחטיאה, ועתה האשה ההיא עצמה נתקנה עתה, והיא עצמה הרתה, ותלד את משה, שהוא גלגול הבל ושת בניה. ולזה רמזו בספר הזוהר, בפרשת שמות, וז"ל, ותהר האשה ותלד, בן האשה ודאי, כד"א (בראשית ב' כ"ג) לזאת יקרא אשה וגו'.

סדר הלימוד ליום יט כסלו [יום 78 בשנה]

רמה

גם בהערב רב היו קצת ניצוצות טובות
 וזה סוד, ותרא אותו כי טוב הוא, ר"ל, כי כל האחרים,

היו טפות רע דהשחתת הזרע. אבל זה לבדו היה מן הטוב, שלא היה מהשחתת הזרע. ודע, כי כמו שטיפות השחתת הזרע ענפיו של הבל, שהיו כלולות מטו"ר, נתבררו, והטוב שבהם ניתן אל בני ישראל, שנולדו באותם ק"ל שנים, ולכן נקראו דור דעה. והרע שבהם, ניתן אל הערב רב, אשר גם בהם היו קצת ניצוצות טובות, כמו שנבאר. כן הבל עצמו שהוא שרש הדעת עצמו, שהיה כלול מטו"ר, נברר גם הוא, והטוב שבו היה משה. והרע שבו, היה בלעם, וגם בו היה קצת ניצוצות טובות כמו שנבאר.

רמז

בני ישראל שיצאו ממצרים הם ענפיו של משה - וערב רב הם ענפיו של בלעם

ונמצא, כי משה היה שורש הדעת עצמו, בבהי' הטוב של הקדושה, וענפיו הם בני ישראל שיצאו ממצרים, הנקראים דור דעה. ובלעם הוא שורש הדעת של הקליפה, מעורב בקצת טוב. וערב רב הם ענפיו של בלעם, מעורבים גם הם בקצת טוב.

וזה סוד פסוק (תהלים קל"ה ז') מעלה נשיאים מקצה הארץ ברקים למטר עשה מוצא רוח מאוצרותיו. והנה בפסוק זה, נרמזו אלו הגלגולים הנזכר בר"ת וס"ת. וזה פרטם, הארץ' ברקים' למטר', ס"ת צמ"ר. 'הארץ' ברקים' למטר ר"ת הבל'. 'ברקים' למטר 'עשה' מוצא, ר"ת בלע"ם. 'עשה' מוצא 'רוח' מאוצרותיו, ר"ת עמר"ם.

זה ענין הוא, כי גם עמרם הוא משרש של הבל, כמשה בנו. ונודע, כי קרבנו של הבל היה צמר, ושל קין היה פשתן, כמ"ש חז"ל. וכמ"ש בפרשת בראשית על ענין זה, כי הבל שרשו בצמר העליון, וע"ש. ולכן נרמז בפסוק זה שם הבל, ושם קרבנו, שהוא הצמר, כי משם חוצבה נשמתו כנזכר. וממנו נמשך ג"כ עמרם, הנרמז בפסוק זה כנזכר. ולכן אותיות צמר שבהם, בלשון תרגום עמרא, גם הם נתחלפי ונעשו עמרם. ולהיות כי הבל היה כלול מטו"ר, ועתה אחר ק"ל שנים, נתגלגל להתקן, והוברר הטוב שבו לצד אחד, והרע שבו לצד אחד, והנה הרע שבו הוא בלעם, שהיה בימי משה. ולכן נרמז גם הוא בפסוק הזה כנזכר, והטוב שבו נכרך ע"י עמרם, ונתן במשה, שהוא סוד הדעת, הנקרא רוח כנודע. ורמז, באומרו מוצא רוח מאוצרותיו, כי עמרם הוציא רוחו של משה הטוב, שהיה גנוז באוצרות העליונים, כנזכר בפסוק אז ישיר משה, בספר הזוהר.

רמז

מבאר ענין הערב רב, בדרך פרט

ואחר שביארנו ד' בחי' אלה שהם בחי' הבל, וחם, משה, ודור המדבר, ובלעם, וערב רב. נבארם דרך פרט.

רמז

בלעם היה שונא את ישראל בתכלית, כי הוא הסיגים שהפרישוהו מהם - גם בניו יונוס וימברוס היו מבחינה זו, ולכן הם היו הראשים של הערב רב, והם היו העיקרים

זזהו הטעם שהיה בלעם שונא את ישראל בתכלית, כי הוא הסיגים שהפרישוהו מהם. ודע, כי גם בניו יונוס וימברוס היו מבחי' זו ג"כ, ולכן הם היו הראשים של הערב רב, והם היו העיקרים, כנזכר בספר הזוהר בפרשת כי תשא.

רמט

בלעם הוא ראשית המובחר שבכל הרע והשורש שלהם, וכל הערב רב הם הענפים שלו

ונמצא, כי כיון שנזדככו ונתלבנו הנשמות ההם, באותם ק"ל שנה, אז מן הסיגים שנפרדו ונשתיירו מהם, יצא בלעם, ראשית המובחר שבכל הרע ההוא והשורש שלהם, וכל הערב רב הם הענפים שלו וכנז"ל.

רנ

הערב רב הם הסיגים שנשתיירו מדור המדבר, כי כמו שבלעם היה הרע הניטל ממשה, כן הערב רב הם הרע של דור המדבר - וכמו שבלעם עדיין היה בו טוב מועט, כן היה עדיין קצת טוב מעורב בערב רב, אבל הערב רב הם יותר מתוקנים מבלעם

והנה בחינת הערב רב, הם הסיגים שנשתיירו מדור המדבר, כי כמו שבלעם היה הרע הניטל ממשה, כן הערב רב הם הרע של דור המדבר. וכמו שבלעם עדיין היה בו טוב מועט, כן היה עדיין קצת טוב מעורב בערב רב, אבל הם יותר מתוקנים הערב רב מבלעם.

רנא

הטעם למה משה רבינו ע"ה השתדל להוציא את הערב רב שלא כרצונו יתברך, כי היה בהם תערובת ניצוצות קדושות ענפיו של משה עצמו, מן הדעת, ולכן מסר עצמו עליהם כמה פעמים, ולא עוד אלא שנקבר בחוץ לארץ בעבורם, להביאם עמו

זבזה תבין טעם, למה מרע"ה השתדל להוציא את הערב רב שלא כרצונו ית'. והטעם הוא, כי היה בהם תערובת ניצוצות קדושות, ענפיו של משה עצמו, מן הדעת, ולכן מסר עצמו עליהם כמה פעמים. ולא עוד אלא שנקבר בחו"ל בעבורם, להביאם עמו, כנזכר בספר הזוהר.

רנב

כל דור המדבר וכל הערב רב, כולם הם ענפיו וניצוציו של משה רבינו ע"ה, והוא להם כנשמה לגוף

גם בזה תבין, כמה פעמים שנזכרו הערב רב על שם עמו של משה, כמש"ה (שמות ל"ב ז) לך רד כי שחת עמך אשר הוצאת מארץ מצרים, לפי שכל דור המדבר, וכל הערב רב, כלם הם ענפיו וניצוציו, והוא להם כנשמה לגוף. וזה סוד פסוק (במדבר י"א כ"א) שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו, בקרבו ממש, כנשמה בתוך הגוף.

רנג

הערב רב הם מבחינת הרע שהוברר מסיגי נגעי בני אדם שהשתת הזרע הנקרא רע - כולם היו מבחינת הרע של משה רבינו ע"ה אשר לא נתקן עדיין

גם זה סוד פסוק (שם י"א א') ויהי העם כמתאוננים רע באזני ה', כי הערב רב הם מבחי' הרע, שהוברר מסיגי נגעי בני אדם דהשחתת הזרע, הנקרא רע. בסוד (בראשית ל"ח ז') ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'. וזש"ה ג"כ, (במדבר י"א י') ובעיני משה רע, כי גם משה ראה בעיני שכלו, כי כלם היו מבחי' הרע שלו, אשר לא נתקן עדיין.

סדר הלימוד ליום כ כסלו [יום 79 בשנה]

רצד

מה שלקה משה ונענש על ידי הערב רב, לפי שעדיין לא היה זמן תקונם ורצה לתקנם קודם זמנם - עיקר גלות מצרים היה לסבת הערב רב - בשביל הערב רב לא נכנסו ישראל לארץ **ואמנם** מה שלקה משה ונענש על ידם הוא, לפי שעדיין לא היה זמן תקונם, ורצה לתקנם קודם זמנם. ונודע כי עיקר גלות מצרים היה לסבתם כנ"ל, לכפר ענין הרע שנתערב בטוב של הבל, ושל נגעי בני אדם. ולא די זה, אלא שבשבילם לא נכנסו ישראל לארץ, כי החטיאום בעגל, ובעשר הנסיונות, וחטאו והחטיאו להיותם בלתי מתוקנים.

רצה

הטעם למה נקראו ערב רב, כי יש ערב רב וערב זעיר - ערב רב הם בגימטריא דעת

ובזה תבין, למה נקראו ערב רב, וכמ"ש בזוהר פרשת תשא כי יש ערב רב, וערב זעיר. והענין הוא, כי יש

נשמות דהשחתת זרע, מן החסדים התחתונים המתפשטים בגופא דזעיר, ויוצאים דרך יסוד הנקרא ו' זעירא, ואז אוחזים בהם הקליפות, ומתערבים טוב ברע, ונקרא ערב זעירא. ואלו שבדורו של משה, היו מן הדעת העליון עצמו כנו"ל, והנה הדעת ו' רברבא, והת"ת ו' בינונית, והיסוד ו' זעירא. ולכן היו נקראים ערב רב, ולכן ערב רב הם בגימטריא דעת.

רנז

הטעם שנקראו הערב רב עם קשי עורף - שתי בחינות אלו שהם ערב רב וערב קטן, נקראים בין הערבים

זזה סוד שנקראו (שמות ל"ב ט') עם קשי עורף, כי העורף הם אחוריים של הדעת, ונתערבו ברע, ולכן נקראים עם קשי עורף, כי שם חטאו למעלה, כמבואר אצלינו בפרשת עקב וע"ש. והנה שתי בחי' אלו, שהם, ערב רב, וערב קטן, נקראים בין הערבים, כנזכר בזוהר פרשת תשא.

רנז

בחינת דור המדבר הם בחינת הטוב שהובררו מאותם נגעי בני אדם שהם נשמות עליונות בתכלית - זהו הטעם שנקראו דור דעה בסוד הדעת - בשביל זה הוצרך להיות משה הגואל שלהם - כולם היו בניו ממש, ונקראו דורו של משה

ואמנם בחינת דור המדבר, כבר נתבאר כי הם בחי' הטוב, שהובררו מאותם נגעי בני אדם, שהם נשמות עליונות בתכלית, כי הם משרש הדעת העליון

ברישא דז"א. וזהו טעם שנקראו דור דעה, בסוד הדעת. ולהיותם ענפים של משה, לכן הוצרך להיות משה הגואל שלהם. ולכן הפציר בו הקב"ה, בשבעת הימים של מראות הסנה, כנזכר במ"ר לפי שהיה מוכרח להיות על ידו, כי כלם בניו ממש, ונקראו דורו של משה.

רצח

וכל המזונות של דור המדבר היו על ידי משה, כאומן את היונק, המוכרח לגדלו ולהטריפו לחם חוקו

גם זה סוד פסוק (במדבר י"א י"ב) האנכי הריתי את כל העם הזה, אם אנכי ילדתיהו, כאשר ישא האומן את היונק, וכל המזונות שלהם היו ע"י משה, כאומן את היונק, המוכרח לגדלו ולהטריפו לחם חוקו.

רצח

אף על פי שדור המדבר היו נתקנים ונבררים טוב מן הרע, עדיין לא פסקה זוהמתם הראשון לגמרי מהם עד שעמדו על הר סיני

אבל הענין הוא, כי הנה אעפ"י שדור המדבר היו נתקנים, ונבררים טוב מן הרע כנזכר, עדיין לא פסקה זוהמתם הראשון לגמרי מהם, עד שעמדו על הר סיני, כמ"ש חז"ל. וסוד הענין הוא, כי עדיין לא נתקנו עבירות של אדה"ר, ועבירות שלהם, בהיותם בגלגול דור המבול, ודור הפלגה, ואנשי סדום כנז"ל, ואעפ"י שקבלו ענשם בגלות מצרים, היו צריכים בקום עשה, לחזור

ולקיים המצות ההם, אשר עברו עליהם, ולכן הוכרחו לתקנם ולקיימם, טרם נתינת התורה בהר סיני.

רס

כנגד עון דור הפלגה שכפרו בעיקר ועברו עבודה זרה, נתן להם במרה שבת ודינים שלה

זזה עניינם, הנה, כנגד עון דור הפלגה, שכפרו בעיקר ועברו ע"ז כמו אדם הראשון גם כן, לכן נתן להם במרה שבת ודינים שלה, ובזה נתקן עון ע"ז. וזה סוד פסוק (ישעי' נ"ו ב') אשרי אנוש יעשה זאת שומר שבת מחללו, ודרשו רז"ל אפילו עובד ע"ז כאנוש, שהיה בדור המבול, מקיים השבת מוחלים לו כל עונותיו, כי המודה בע"ז כאלו כופר בכל התורה כלה. והכופר בע"ז, כמודה בתורה כלה, והמקיים שבת כהלכתו, כאלו מקיים כל התורה כלה. וגם נתקן עון כופר בעיקר, כי הרי המודה בשבת, מודה שיש עיקר למעלה, שברא העולם בששת ימי בראשית, וישבות ביום השביעי.

רסא

כנגד עון דור המבול בעון הגזל, נתן להם פרשת משפטים שכל דיני גזלה וגניבה נכתבים בה

וכנגד עון דור המבול בעון הגזל כאדה"ר, נתן להם פרשת משפטים, שכל דיני גזלה וגניבה נכתבים בה. ולא עוד אלא שהדין הא' (שמות כ"א ב') כי תקנה עבד עברי, מדבר בנמכר בגניבתו ע"י ב"ד, ואינו נתקן עד

שימכר, ואח"כ יצא לחירות. ולכן גם הם (תהלים ק"ה י"ז) לעבד נמכר יוסף, וכל בני ישראל היו עבדים למצרים, לתקן עון הגזל, ואז יצאו לחירות. והנה כיון שקבלו עליהם הדין הזה של עבד עברי, נחשב עליהם כאלו נתקיים בהם, ונמחל להם עון הגזל.

רסב

הוצאת שכבת זרע לבטלה כבר נתקן על ידי שהושלכו ליאור **וענין** הוצאת שז"ל, כבר נתקן ע"י שהושלכו ליאור כנז"ל, ונתבררו מן הרע.

רסג

כנגד עון אנשי סדום שכפרו בדינין, לכן ניתן להם פרשת ואתה תחזה מכל העם, ומינוי שופטים ודיינים **וכנגד** עון אנשי סדום, שכפרו בדינין כאדה"ר, לכן ניתן להם פרשת (שמות י"ח כ"א) ואתה תחזה מכל העם, ומינוי שופטים ודיינים.

רסד

ענין משה ויתרו בענין מינוי הדיינים - משה היה השורש לכולם

ובזה יתבאר לך, ענין משה ויתרו, בענין מינוי הדיינים, שלא עשאו משה מתחלה. והענין הוא, כי הנה משה היה השרש לכלם כנזכר, ובהיותו שופט את העם, היו ניצוצות נשמות טובות שחטאו בראשונה, בהיותם

מעורבות באנשי סדום, היו עתה מתעברות במשה בסוד העבור, שהוא אחד מבחי' הגלגול, ובזה יספיק להם כאלו הם עצמם השופטים, והיה נמחל להם עונם. ובפרט אם הוי באים לפני משה אותם הדינים בעצמם, ואותם המריכות שבאו כיוצא בהם לפני דייני סדום, ועתה היה דן אותם במשפט כפי הדין, ובזה כל מי שחטא בראשונה בדין כיוצא בו, היה בא אז בסוד העבור בעת ההיא, והיה נתקן.

סדר הלימוד ליום כא כסלו [יום 80 בשנה]

רסה

ויעמוד העם על משה מן הבוקר עד הערב, למהר תיקון העון ההוא

וזזהו טעם מ"ש (שם י"ח י"ג) ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב, למהר תיקון העון ההוא, קודם נתינת התורה. ויתרו א"ל לא טוב הדבר אשר אתה עושה וגו', כלומר לא תוכל לתקן הרע הזה ולהחזירו לטוב, בהיותך יושב לבדך שופט, כי כבוד הדבר לתקן כמה נצוצות רבות של נשמות ההם, ובפרט כי צריך שיכואו כל מציאות הדינים הראשונים שטעו בהם דייני סדום, לכשיותקנו על ידך, והנה אתה יחידי ואינך יכול לדון דינים הרבה, וימשך התקון לזמן רב. ולכן ושמת עליהם שרי אלפים, ובהתרבות הדיינים, יתרבו הדינים, ויתוקן הדבר במהרה, והדברים הקלים יתוקנו על ידיהם, והדבר הקשה של העון הגדול יביאון אליך, ויתוקן על ידך, ובזה תמהר תקונם.

רסו

כמו שהיו דור המדבר מבחינת הרע של הבל שהוא משה, כן היו בהם מבחינת קין

עוד א"ל טענה אחרת, והיא, כי כמו שהיו דור המדבר מבחי' הרע של הבל, שהוא משה. כן היו בהם מבחי' קין דיסוד דאימא כמ"ש למטה בדרוש שאחר זה, בענין דור המדבר, ולא יספיק היות משה השופט לתקנם, כנודע שאין הנשמה באה בסוד העיבור להתקן, אלא באדם אחד שיהיה משרש נשמתו, ויהיה גואלו הקרוב אליו, לכן ושמת עליהם שרי אלפים וגו', ויהיה בהם שופטים משרש בחי' קין, ויתוקנו גם הם על ידיהם.

רסז

כמו שהתחלת תיקונו של הבל היה במשה שהיה טוב בלי רע, כן התחלת תיקון קין בסוד נשמתו היה ביתרו חמיו של משה **ועדיין** צריכים אנו לתת טעם, למה לא נצטווה בזה בתחלה ע"י הקב"ה, והטעם הוא, כמשה (בראשית ד' כ"ד) כי שבעתים יקם קין, כי כמו שהתחלת תיקונו של הבל היה במשה, שהיה טוב בלי רע, כנז"ל בפסוק ותרא אותו כי טוב הוא, כן התחלת תיקון קין בסוד נשמתו, היה ביתרו חמיו של משה, והיו שניהם בדור אחד, וכנודע מספר התקונין, בפסוק קניתי איש את ה'.

רסח

קין אמר לית דין ולית דיין ולית עולם אחרון, ונתקן על ידי יתרו

והנה קין חטא ג"כ בענין הדינים, ואמר לית דין ולית דיין, ולית עולם אחרון, כשהרג להבל אחיו. ולכן אשר עתה היה נתקן ע"י יתרו, תקן עון ההוא, והוא בעצמו יעץ למשה עצה זו, והודה על ענין הדיינים, לתקן פגם שבו. וגם כי כיון שהוא ראש לנשמות קין, היה רוצה לתקן גם את נשמות קין, שהיו גם הם מעורבים בדייני סדום. ולכן בחר במינוי שופטים אחרים, שהיו מבחי' קין, לתקן את נשמות קין גם הוא, ע"ד שהיה משה מתקן נשמות הבל, והנה אחר שנמחלו ג' עבירות אלו, אז עמדו בהר סיני, ופסקה כל זוהמתם הראשונה, ואז קבלו כל התורה כלה.

רסט

נבאר עתה בקיצור ענין גלות ישראל למצרים ולמה היו שבעים נפש, ואיך נגאלו, ואיך נכנסו לארץ ישראל, ואח"כ נחזור לבאר דרוש ארוך, בענין משה רבינו ע"ה ודור המדבר וערב רב, ודרושים רבים הנכללים בהם

ונבאר עתה בקיצור, ענין גלות ישראל למצרים, ולמה היו שבעים נפש, ואיך נגאלו, ואיך נכנסו לא"י. ואח"כ נחזור לבאר דרוש ארוך, בענין מרע"ה, ודור המדבר, וערב רב, ודרושים רבים הנכללים בהם.

תע

כל הנשמות באות מטפת החסדים נמשכים מן הדעת שמשם טפת הזרע, ובפרט מן החסדים התחתונים המגולים הקרובים אל היסוד, ואף על פי שגם באים נשמות מבחינת החסדים המכוסים, אינם עולים בחשבון נפשות בני ישראל שנכנסו בגלות

זכמו שהודעתין בפרשת בראשית בענין חטאו של אדה"ר, כי כל הנשמות באות מטפת החסדים, שהם מ"ד, נמשכים מן הדעת, שמשם טפת הזרע, בסוד (בראשית ד' כ"ה) וידע אדם עוד את חוה אשתו, ובפרט מן החסדים התחתונים המגולים, הקרובים אל היסוד. ואף על פי שגם באים נשמות מבחי' החסדים המכוסים, אינם עולים בחשבון נפשות בני ישראל שנכנסו בגלות, כי בחי' הגלות הוא הסתלקות החסדים, והעלמם בשרשם כמו שנבאר ובחי' זו אינו ניכר אלא במגולים, שמתעלמים אח"כ, ולא במכוסים ונעלמים תמיד, ולכן מספרם אינם אלא ע' נפש בלבד, שהם כללות האורות, אבל פרטיהם הם ס' רבוא, כמספר ו"ק.

רע"א

טעם שישראל נקראים בני ישראל

וזהנה היותם נקראים בני ישראל, הוא במה שנודע, כי חג"ת נקראים אבות, ונה"י נקרא בנים. ולפי שאלו האורות המגולים הם החסדים דנו"ה, ולכן נקראו בני

ישראל, כי משם שרשם וישראל הוא ז"א עצמו כנודע, ובניו הם נו"ה שבו.

תעב

נבאר עתה דרוש גדול כולל דרושים רבים, ובכללם יתבאר ענייני נסים דיציאת מצרים, ובמדבר, ובו נבאר ענין ישראל, ויעקב, ועשו, ורחל, ולאה, ודור המדבר, וערב רב, ומשה ואהרן ומרים, וענין המרגלים, ויהושע וכלב, וענין אפרים בן יוסף, ושני המטות, מטה האלהים ומטה משה, וענין הבאר, ומן, וענני כבוד

ונבאר עתה, דרוש גדול, כולל דרושים רבים, ובכללם יתבארו ענייני נסים דיציאת מצרים, ובמדבר, ובו נבאר ענין ישראל. ויעקב. ועשו. ורחל. ולאה. ודור המדבר. וערב רב. ומשה ואהרן ומרים. וענין המרגלים. ויהושע וכלב. וענין אפרים בן יוסף. ושני המטות, מטה האלהים. ומטה משה. וענין הבאר. ומן. וענני כבוד. וקצת רמז מאמר בספר הזוהר פרשת תצוה בענין הנהו תלת נקודין דכל עלמא, חורבא, וישובא, וג"ע הארץ.

רעג

פרצוף אמצעי העומד כלפי פנים דפרצוף דור המדבר הוא הנקרא יעקב, וב' פרצופים אחרים זה בימינו וזה בשמאלו נקראים ערב רב ועשו בן יצחק אחיו של יעקב

שורה ג', להלאה משורה שניה, והיא היותר רחוקה מז"א. גם היא ג' פרצופים אחרים, פרצוף אמצעי, העומד כלפי פנים דפרצוף דור המדבר, הוא

הנקרא יעקב. וב' פרצופים אחרים, זה בימינו, וזה בשמאלו, נקראים ערב רב, ועשו בן יצחק אחיו של יעקב. והנה הם ט' פרצופים, וזה ביאורם, ונתחיל לבאר תחלה השורה החיצונה שבכלם, ואח"כ השנית, ואח"כ הפנימית משלשתם.

סדר הלימוד ליום כב כסלו [יום 81 בשנה]

רעז

שורה החיצונה היא יעקב באמצע וערב רב בימינו ועשו בשמאלו

שורה החיצונה, היא יעקב באמצע, וערב רב בימינו, ועשו בשמאלו.

רעה

ב' הפרצופין אשר מימין יעקב ומשמאלו, הם בחינת ערב רב שיצאו ממצרים עם ישראל ונתגיירו

והנה ב' הפרצופין אשר מימין יעקב ומשמאלו, הם בחינת ערב רב שיצאו ממצרים עם ישראל ונתגיירו, ולכן הם בצד ימינו של יעקב. ועשו, בשמאלו של יעקב. ולכן לא נתגייר, ובזה את המילה ואת הבכורה וכו'.

והנה עיקר ההארה היוצאה מיסוד דאבא היא ביעקב, שהוא כנגד פנים דזעיר ממש, וההארה היא נמשכת ביושר. אבל שתי ההארות שיש בצדי יעקב, אינם

נמשכות ביושר מפנים דזעיר, רק הם נוטים אל האלכסון בקרן זוית, ולכן הארתם מועטת. ועכ"ז, הימני גדולה הארתו מן השמאלי. ולכן יעקב שהוא באמצע, הארתו גדולה מאד, ואין החיצונים שולטים בצד הפנים כלל, ולכן היה בחיר שבאבות, ובפרט אחר שנתעלה במדרגת ז"א עצמו, כנזכר לעיל בפסוק ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל. ועכ"ז יש בו בחי' דין, כי כן יעקב בגימטריא שני שמות אלהי"ם, עם מספר עשר אותיותיהם, כמ"ש בפרשת וישלח, ובריש פרשת לך לך.

רעו

הערב רב אשר מימין יעקב היא הארה מועטת, לכן שלטו בהם החיצונים והיו גוים - ולהיותם נמשכים מיסוד דאבא שהוא משה, לכן טרח משה רבינו ע"ה להוציאם ממצרים ולגירם ונקראו על שמו - ערב רב בגימטריא דעת

והערב רב אשר מימינו, היא הארה מועטת, לכן שלטו בהם החיצונים, והיו גוים. ולהיותם נמשכים מיסוד דאבא שהוא משה, כמ"ש לעיל בדרוש שקודם לזה, לכן טרח מרע"ה להוציאם ממצרים, ולגירם, ונקראו על שמו, כמש"ה (שמות ל"ב ז') כי שחת עמך וכו', וכמ"ש בדרוש שקדם. כי לכן ערב רב בגימטריא דעת, שהוא דעת עליון שביסוד דאבא, ומשם נמשכת הארתם לחוץ.

רעו

עשו אח יעקב היא הארה גרועה מכל ההארות כולם, לכן שלטו בו הקליפות יותר מבערב רב ולא נתגיר כלל ועשו אחיו אשר משמאל יעקב, היא הארה גרועה מכל

ההארות כולם של יסוד דאבא, אם להיותה בשורה החיצונה מכולם, הרחוקה מז"א. ואם להיותה בצד השמאל, ובפרט שהיא הארה נמשכת באלכסון, שהיא גרועה ומועטת כנזכר, ולכן שלטו בו הקליפות יותר מבערב רב, ולא נתגייר כלל.

רעה

הטעם שיצחק אביו של עשו היה רוצה לקרבו ולגיירו ולתת לו הברכות והבכורות

וזוהו הטעם שהיה יצחק אביו רוצה לקרבו ולגיירו, ולתת לו הברכות והבכורות, לפי שגם הוא מן השמאל, כמו יצחק שהוא שמאלו דז"א כנודע. ולכן עשו בגימטריא שני שמות אלו קפ"ד, שהוא אחוריים הממולאים דהוי"ה ז' יודי"ן שביסוד דאבא, כנו"ל בדרוש שקדם, ועם עשר אותיותיו שבאחוריים ההם הפשוטים, הרי צד"ק, ולהיותו סמוך עם יעקב, רצה להתאחו ג"כ בו מבחי' ב' אלהי"ם שבו, עם עשר אותיותיהם העולים יעקב כנזכר, כי גם הם דינים, ורצה להתאחו בהם, ולכן צדק ויעק"ב בגימטריא עשו. גם בזה תבין, איך יעקב ועשו הם אחים סמוכים זה עם זה למעלה, כשני אחים ממש.

רעט

בשורה האמצעית אין בהם אחיזה אל החצונים, כמו בשורה החיצונה שנתאחו החצונים בערב רב ובעשו שבימין ושמאל - יעקב האמצעי לברו, היה שלם מכולם ולא שלטו בו שורה האמצעית, היא ג' פרצופים אחרים, והם, דור

מדבר באמצע, וב' המטות הנזכר בתורה. הא' נקרא מטה סתם, הוא בצד ימין דדור המדבר. והב' נקרא מטה האלהים, הוא בצד שמאל דדור המדבר. ולכן נקרא מטה האלהים, כי היא בשמאל כנזכר בזוהר פרשת בשלח דף מ"ח ע"א. וגם נתבאר בס"ה, כי ב' מטות היו. ושלשתם עומדים בבחי' אחור בפנים, ר"ל כי פניהם לצד החיצון, כנגד אחוריהם של ג' פרצופין דשורה החיצונה כנז"ל, אבל אחוריהם הם לצד הפנים של שורה הפנימית, שבה ג' פרצופין, שהם, ז"א, ומן, וענני כבוד, כמ"ש לקמן. ולהיות כי זו השורה היא יותר קרובה לז"א, ולכן אין בהם אחיזה אל החצונים, כמו בשורה החיצונה, שנתאחזו החיצונים בערב רב ובעשו, שבימין ושמאל. ויעקב האמצעי לבדו, היה שלם מכלם, ולא שלטו בו כנז"ל.

רפ

הטעם שלא שלטו החיצונים ביעקב, רק בערב רב ועשו שהם הארות גרועות ומועטות

ואמנם הארת דור המדבר, זה עניינו, הנה נתבאר לעיל, כי עיקר ההארה האמיתית בכחה ובגבורתה, היא באמצע, לפי שיוצאה ביושר, ולא בדרך נטיה. ולכן בשורה החיצונה, עיקר ההארה היא ביעקב. ולכן לא שלטו בו החיצונים כנז"ל, אבל בערב רב ועשו, שהם מן הצדדים, הם הארות גרועות ומועטות, ולכן שלטו בהם החיצונים. גם בשורה זו האמצעית, עיקר ההארה היא בדור המדבר, שהיא האמצעית. ושתי ההארות שבצדדיו, הם טפילות אליו, ונקרא מטות כנזכר.

שער הפסוקים — פרשת בא

רפא

הערב רב הם ניצוצות נשמות השחתת זרע אדם הראשון באותם ק"ל שנה, ולא היו נתקנים עדיין, ולהיותם מבחינת הדעת שהוא משה ע"ה, השתדל מאד לתקן אותם ולהוציאם ממצרים - השי"ת צוהו קדש לי כל בכור בבני ישראל, רק בכורות בני ישראל שגם הם מבחינת הדעת העליון הנקרא בכור והיו מתוקנים כבר מעון השחתת הזרע, אבל לא בכורות הערב רב שעדיין אינם נתקנים ואינם ראויים למצוה זאת

קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל וגו'. יש לתמוה מאוד בפרשה זו, כי הנה השי"ת ציווהו, קדש לי כל בכור, ומרע"ה הניח מלצות את ישראל על מצוה זו בזאת הפרשה, וציום מצוה אחרת, כמש"ה ויאמר משה אל העם זכור את היום אשר יצאתם ממצרים וכו'. ואח"כ חזר בפרשת והיה כי יביאך, וצוום והעברת כל פטר רחם וכו'. אבל הענין הוא, כמו שנתבאר לעיל בפסוק ויקם מלך חדש, כי הערב רב הם ניצוצות נשמות השחתת זרע אדם הראשון, באותם ק"ל שנה, ולא היו נתקנים עדיין, ולהיותם מבחי' הדעת שביסוד דאבא, שהוא משה ע"ה, השתדל מאד לתקן אותם, ולהוציאם ממצרים, כנזכר שם באורך, והנה השי"ת צוהו, קדש לי כל בכור בבני ישראל, להיות גם הם מבחי' הדעת העליון, הנקרא בכור, ושם מגיע פגם חטא של השחתת הזרע כנודע. ולכן בני ישראל שהיו מתוקנים כבר מעון הזה, קדש לי כל בכור שלהם, אבל לא בכורות הערב רב, שעדיין אינם נתקנים, ואינם ראויים למצוה זאת.

סדר הלימוד ליום כג כסלו [יום 82 בשנה]

רפב

אם משה רבינו ע"ה היה תיכף אומר להם מצוה זאת, ויהיו הערב רב שומעים קדש לי כל בכור בבני ישראל, ולא בערב רב, היו פורקים עול וחוזרים לסורם, לכן בהיות רצון משה רבינו ע"ה להכניסם תחת כנפי השכינה, ולא יבעטו ח"ו בהקב"ה, לכן התחיל להם במצות זכור את היום הזה אשר יצאתם מארץ מצרים, שהיא מצוה כוללת לישראל ולהם, לכן כתיב ויאמר משה אל העם שהם הערב רב, ובלשון רבים אשר יצאתם היום היום אתם יוצאים - הערב רב לא נשתעבדו במצרים - כי אמר אלהים פן ינחם העם בראותם מלחמה ושבו מצרימה קאי על הערב רב - בראותם עמוד הענן נוסע לפני ישראל ולא לפני הערב רב, אמרו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו

ומשה רבינו ע"ה ראה, והנה אם עתה שהוא התחלת נתינתו יתברך לישראל את המצות, וזו ראשונה מכולם, אחר מצות פסח וחג המצות, אם היה תיכף אומר להם מצוה זאת, ויהיו הערב רב שומעים קדש לי כל בכור בבני ישראל, ולא בערב רב, היו פורקים עול, וחוזרים לסורם. ובפרט, כי עדיין לא יצאו ישראל ממצרים, כי הרי כתיב (שמות י"ג י"ז) ולא נחם אלהים וגו', כי קרוב הוא, כי אמר אלהים פן ינחם העם, שהם הערב רב, ושבו מצרימה, ומכ"ש עתה שעדיין היו בבתיהם, וכמו שמצינו שבראותם עמוד הענן נוסע לפני ישראל, ולא לפני הערב רב, אמרו (שם ל"ב א') קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כנזכר בזוה"ק.

ולכן בהיות רצון מרע"ה להכניסם תחת כנפי השכינה, ולא יבעטו ח"ו בהקב"ה, לכן התחיל להם במצות זכור את היום הזה אשר יצאתם מארץ מצרים, והיא מצוה כוללת לישראל ולהם, ולכן כתיב ויאמר משה אל העם, שהם הערב רב, ולכן אמר בלשון רבים, אשר יצאתם היום, היום אתם יוצאים. אמנם אמר מבית עבדים, כלומר יצאתם ממצרים הנקרא בית עבדים, ע"ש ישראל שנשתעבדו שם, אבל אתם לא נשתעבדתם שם, ולכן לא אמר הכתוב מהיות עבדים, אלא מבית עבדים. [הגהה א"ש, גם עמ"ש חז"ל, שהמצריים נקראים עבדים, להיותם בני חם, הנקרא עבד, ואתי שפיר, כנלע"ד].

רפג

כל צורך חוזק יד לא היה בעבור ישראל אלא בעבור הערב רב, שלולי חוזק ידו יתברך לא היה מניחם פרעה לצאת, אבל לישראל לבדם לא היה מקפיד פרעה כל כך ולא היה צריך ליד חזקה ההוא

גם רמז באמרו כי בחוזק יד וכו', כי כל צורך חוזק יד לא היה בעבור ישראל, אלא בעבורם, וכמש"ה (שם ט' י"ז) ולמען ספר שמי בכל הארץ. ולולי חזק ידו יתברך, לא היה מניחם פרעה לצאת. אבל לישראל לבדם, לא היה מקפיד פרעה כ"כ, ולא היה צריך ליד חזקה ההוא. וזש"ה, כי בחזק יד הוציא ה' אתכם, ולא אמר את ישראל, וכיון שהוא כן, ולא יאכל חמץ, לא אתם ולא בני ישראל:

רפד

משה רבינו ע"ה פייס הערב רב בדברים - על ידי שאמר להם משה שהחזוק יד עשה הקב"ה רק בשבילם, נתאמת בלבם שהקב"ה אוהב אותם - עתה אני רוצה לצוות לישראל מצוה פרטיית שאין לכם חלק בה, והטעם הוא כי הרי אתם הערב רב יוצאים היום ולא בחצות לילה כדרך ישראל שיצאו בחצות הלילה

והנה על ידי כן, נתאמת בלב הערב רב שהקב"ה אוהב אותם, ואחר שפייסם בדברים אלו, אז התחיל להתנצל להם על העתיד, והוא מצות הבכור כנז"ל. וז"ש, היום אתם יוצאים בחדש האביב, והוא הקדמה על העתיד, כלומר הרי נתתי לכם ולישראל מצוה אחת, ששניכם שוים בה לסיבה הנז"ל. ועתה אני רוצה לצוות לישראל מצוה פרטיית, שאין לכם חלק בה, ולא מחוסר רב אהבתו יתברך אתכם, כי הרי במצוה ראשונה השוה אתכם כנזכר. רק הטעם הוא, לפי שאין עליכם חיוב מצוה זאת, מן הטעם שנבאר, והוא, כי הרי אתם הערב רב יוצאים היום, ולא בחצות לילה כדרך ישראל שיצאו בחצות הלילה, כמש"ה (שם י"ב ל') ויקם פרעה לילה, בעבור מכת בכורות המצריים, וכנגד זה נתחייבו ישראל להקדיש בכוריהם, שגרמו להם יציאתם כלילה, בעת מכת בכורות. אבל אתם יוצאים היום, ולא כלילה, אתם פטורים ממצוה זו שנאמר עתה אח"כ.

רפה

אחר שפייס הערב רב בדברים, אז החזיר פניו כנגד ישראל, ודבר עמהם בלשון יחיד, כי ישראל גוי אחד הם בארץ -

הסיבה שלא דבר משה רבינו ע"ה עם בני ישראל והערב
רב ביחד

ואחר שפייסם בדברים, אז החזיר פניו כנגד ישראל,
ודבר עמהם בלשון יחיד, כי ישראל גוי אחד הם
בארץ. וז"ש, כי יביאך, בלשון יחיד נאמרה כל זו
הפרשה. ואמר להם, הנה כבר צויתי לערב רב על מצות
חמץ, ועתה אני מצוה גם אתכם על המצוה הזאת ג"כ.
והסיבה שלא דברתי עמהם ועמכם ביחד הוא, לפי שאין
הטעמים שוים בשניכם, כי טעם שלהם הוא כנ"ל, כי
בחוזק יד. אבל הטעם שלכם הוא בלשון אחר, והגדת
לבנך וגו', בעבור זה עשה ה' לי, ולא לע"ר, כי הם לא
היו משועבדים כמוני, ולכן בי תלוי יציאת מצרים,
כמש"ה בצאתי ממצרים. ואחר אשר השווה לשניהם
במצוה זאת, ונתפייסו כלם, אז אמר המצוה של קדש לי
כל בכור וגו', לישראל לבדם בלשון יחיד. והיה כי
יביאך, והעברת כל פטר רחם, ויהי כי הקשה פרעה
לשלחנו וגו'. וטעם זה לא שייך אלא בכם, היוצאים
בחצות לילה, בעת הריגת בכורי מצרים, משא"כ בערב
רב שיצאו אח"כ ביום כנו"ל.

סדר הלימוד ליום כד כסלו [יום 83 בשנה]

רפנו

הטעם למה נתן מצות אכילת מצה גם לערב רב מה שלא עשה
כן במצות הבכור - הערב רב הם בסוד רעת העליון שבבינה
והנה טעם למה נתן מצות אכילת מצה גם לערב רב, מה
שלא עשה כן במצות הבכור, הטעם הוא כמה

שהודעתך, בפסוק ויקם מלך חדש, כי הערב רב הם בסוד דעת העליון שבבינה, ובחי' המצה שמורה היא במלכות של הבינה, והיא הנקרא ד' רבתי דאחד כנודע. והנה גם שם דעתן של נשים קלה, בגימטריא קל"ה כמנין מצה, ולכן נצטוו גם הם במצות המצה.

שער הפסוקים — פרשת בשלח

רפז

פשט הפסוק ויקח משה את עצמות יוסף עמו, הערב רב שעלו עם ישראל ממצרים הם אותם הנפשות שגזר עליהם יוסף הצדיק שימולו וגייר ומל אותם, ומשה גם הוא רצה לקרבם ולהכניסם תחת כנפי השכינה, ולפי שיוסף התחיל במצוה זאת והיה העיקר הראשון לגיירם, לכן לקחו משה עמו ויקח משה את עצמות יוסף עמו. כבר ידעת מ"ש רז"ל בפסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו, שגזר עליהם שימולו, וגייר כמה נפשות ומל אותם, והם הערב רב שעלו עם ישראל ממצרים. ומשה גם הוא רצה לקרבם ולהכניסם תחת כנפי השכינה, ולפי שיוסף התחיל במצוה זאת, והיה העיקר הראשון לגיירם, לכן לקחו משה עמו.

רפח

השי"ת אמר למשה רבינו ע"ה "עבר לפני העם", "עבר" אותיות ער"ב, שהערב רב שיש מהם פחד שמא יסקלו אותו, אני מבטיחך שאצילך מהם, אמנם מן ישראל אל תפחד מהם כי קדושים הם ולא יזיקוך

ויאמר ה' אל משה עבור לפני העם. הנה ר"ת 'עבר' לפני העם הוא על"ה, גם תיבת "עבר", אותיות ער"ב, פירוש, כי אותם ערב רב שעלה אתם, הנקרא העם סתם, מהם יש פחד פן יסקלוך, ולכן אני מבטיחך שאצילך מהם. אמנם מן ישראל, אל תפחד מהם, כי קדושים הם, ולא יזיקוך.

שער הפסוקים — פרשת תשא

רפ"ט

מה היתה כוונת הערב רב בענין העגל - ענין בלעם וענין הערב רב איך הם מן הסיגים והזוהמא של משה רבינו ע"ה, אבל עדיין היה בהם תערובת ניצוצות קדושה, לכן נזדרז משה בכל כחו להכניס הערב רב תחת כנפי השכינה - לבן הארמי נתגלגל בבלעם בן בעור, כי בעור הוא בנו של לבן ואביו של בלעם - כל אותה המשפחה הם משורש אחד שהם סיגי נשמת מרע"ה, והם לבן ובעור ובלעם ובניו יונוס ויומברוס, לכן כולם היו קוסמים ומנחשים גדולים, לא היו כמותם בעולם

ענין העגל, צריך לדעת כונת הערב רב מה היתה, בעשותם עתה זה העגל. כבר הודעתך בפסוק ויקם מלך חדש על מצרים, ענין בלעם, וענין הערב רב, איך הם מן הסיגים והזוהמא של מרע"ה, אשר נשמתו היתה מן הדעת עצמו דז"א, מבחי' מוחין דאבא. אבל עדיין היה בהם תערובת ניצוצות קדושה, ולכן נזדרז משה בכל כחו, להכניס הערב רב תחת כנפי השכינה. וכן מצינו בבלעם, שארז"ל עליו ולא קם נביא עוד בישראל

כמשה, בישראל לא קם, ובאומות העולם קם, ומנו בלעם. גם הודעתך בפסוק ותגנוב רחל את התרפים אשר לאביה, כי לבן הארמי נתגלגל בבלעם בן בעור, כי בעור הוא בנו של לבן, ואביו של בלעם. והנה כל אותה המשפחה, הם משורש אחד הנזכר, שהם סיגי נשמת מרע"ה. והם, לבן, ובעור, ובלעם, ובניו ינוס ויומברוס, הנז' בסוף בפרשת תשא. ולכן כולם היו קוסמים ומנחשים גדולים, לא היו כמותם בעולם.

רצ

בעור אביו של בלעם היה מגולגל בצומח, ולא היה לו עדיין תיקון לעלות בבעל חי מרוב זוהמת הרע אשר בו, הוא בחינה עליונה אשר בכל הסיגים שבשורש ההוא, לכן ינוס ויומברוס בני בניו שהיו ראשי הערב רב כנודע, וכן הערב רב עצמם, כולם היו חפצים בתיקוננו, כי בעלייתו תהיה עלייה להם

זכר הודעתך בשער הגלגולים, וכן במצות ברכת המזון, בפרשת עקב, ענין המגולגלים בכל ד' בחי', שהם, 'דומם', 'צומח', 'חי', 'מדבר'. גם הודעתך שם, כי לכל בחי' מאלו יש זמן קצוב להם, לעלות משם למעלה יתירה. והנה זמן המגולגלים בצומח, הוא בד' חדשים ראשונים, שהם, ניסן, אייר, סיון, תמוז. והם עולים ומתגלגלים בבעל חי. והנה בעור אביו של בלעם, היה מגולגל בצומח, ולא היה לו עדיין תקון לעלות בבעל חי, מרוב זוהמת הרע אשר בו. ובלי ספק, כי הוא בחי' עליונה אשר בכל הסיגים שבשרש ההוא, ולכן ינוס

ויומברוס בני בניו, שהיו ראשי הערב רב כנודע, וכן הע"ר עצמם, כלם היו חפצים בתקוננו, כי בעלייתו תהיה עלייה להם.

רצח

ויביטו ויבינו בקסמים שלהם כי אין לו יכולת לעלות משם אלא על ידי שיחטיאו ישראל ועל ידי כן תתגבר הקליפה ותוכל להוציא את נפש בעור אביהם מן בחינת הצומח - נתחכמו לעשות העגל ההוא של זהב הנקרא שור על ידי הכשפים העצומים אשר בפיהם המכחישים פמליא של מעלה, ונתחברו כל הסיועים יחדיו, של הקליפה והכשפים, והקדושה של כח אהרן, ושל השם הקדוש שעל הטס ההוא, שבו העלו את יוסף מן היאור ועל ידי כן יצא משם שור הזהב ובתוכו רוחניות וחיות של נפש בעור אביהם, ועלה מצומח לחי, וקבלוהו עליהם למנהיג שיודיעם עתירות וכל הצריך אליהם, וכל זה על ידי מה שהחטיאו לישראל

ויביטו ויבינו בקסמים שלהם, כי אין לו יכולת לעלות משם, אלא ע"י שיחטיאו ישראל, ועי"כ תתגבר הקליפה, ותוכל להוציא את נפש בעור אביהם, מן בחי' הצומח. ויצורף לזה היות החטא הזה נעשת ע"י אהרן הכהן, קדוש ה'. ויצורף ג"כ לזה, היות בידם אותו טס של זהב, שכתוב בו עלה שור. ואז נתחכמו לעשות העגל ההוא של זהב הנקרא שור, ע"י הכשפים העצומים אשר בפיהם, המכחישים פמליא של מעלה, ונתחברו כל הסיועים הנז' יחדיו, של הקליפה והכשפים, והקדושה של כח אהרן, ושל השם הקדוש שעל הטס ההוא, שבו העלו את יוסף מן היאור ועי"כ,

יצא משם שור הזהב, ובתוכו רוחניות וחיות, של נפש בעור אביהם, ועלה מצומח לחי, וקבלוהו עליהם למנהיג, שיודיעם עתידות וכל הצריך אליהם, וכל זה ע"י מה שהחטיאו לישראל כנז"ל.

סדר הלימוד ליום כה כסלו [יום 84 בשנה]

רצב

נפש בעור הרשע אשר בשור ההוא, הוא שהיה צווח ואומר, אלה אלהיך ישראל, זה סוד מה שאמרו שהאכילוהו עשבים, כי כיון שהיה מגולגל בצומח ובעשבים היה אוכל מהם, להעתיק משם בחינת נפשו המגולגלת שם, ועל ידי אכילתו אותם, יחזרו אבר מאברי השור החי ההוא ויעלה מצומח לבעל חי, וכל זה על ידי כח הקסמים שלהם, ולכן עשו העגל הזה בחודש תמוז שהוא החדש האחרון של זמן גלגול עליית הצומח אל מדרגת בעל חי

ונפש בעור הרשע, אשר בשור ההוא, הוא שהיה צווח ואומר, אלה אלהיך ישראל, כמ"ש חז"ל. גם זה סוד מ"ש חז"ל, שהאכילוהו עשבים, כמ"ש (תהלים ק"ו) כתבנית שור אוכל עשב. והענין הוא, כי כיון שהיה מגולגל בצומח ובעשבים, היה אוכל מהם, להעתיק משם בחי' נפשו המגולגלת שם, וע"י אכילתו אותם, יחזרו אבר מאברי השור החי ההוא, ויעלה מצומח לבעל חי. וכל זה, ע"י כח הקסמים שלהם. ולכן עשו העגל הזה בחדש תמוז, שהוא החדש האחרון של זמן גלגול עליית הצומח אל מדרגת בעל חי.

רעב

כבר ידעת כי קין רובו רע, והבל הוא טוב, ומשה הוא הבל, ונאמר עליו ותרא אותו כי טוב הוא - קין אתא מסטרא דנחש, שנאמר עליו ולכל תכלית הוא חוקר, שכוונתו לכלות כל העולם

למה יאמרו מצרים 'לאמר 'ברעה 'הוציאם וגו'. ר"ת הוא הבל, והענין הוא, כי כבר ידעת, כי קין רובו רע, והבל הוא טוב, ומשה הוא הבל, ונאמר עליו ותרא אותו כי טוב הוא. וא"כ למה יאמרו מצרים, כי הבל שהוא משה מסטרא דטוב, הוציא את בני ישראל ממצרים ברעה, שהוא מסטרא דקין. וכמו שקין הרג להבל בהרים ובשדות, גם פה הוציאם להרוג אותם בהרים. וכמו שקין אתא מסטרא דנחש, שנאמר עליו ולכל תכלית הוא חוקר, שכוונתו לכלות כל העולם. כן פה נאמר, ולכלותם מעל פני האדמה. וכמו שקין כתיב בו הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה, כן פה כתיב, ולכלותם מעל פני האדמה. וא"כ כדי שלא יחשבו מצרים, שאני מסטרא דרע חס ושלום, לכן למה ה' יחרה אפך בעמך, אשר הוצאת מארץ מצרים, לכן שוב מחרון אפך.

רעב

משה הוא שם בן נח - משה הוא גלגול הבל בן אדם - אחר כך נתגלגל בשת אחיו, ואחר כך בנח הצדיק, שהיו בדורו דור המבול, שהם עצמם בחינת הערב רב שבדורו של משה - לפי שנח הניחם למחות בדור המבול וחטא בזה, לכן נתקן במשה

שמסר עצמו עליהם ואמר ואם אין מחני נא מספרך אשר
כתבת

[סימן ל"ג] ויאמר משה אל ה' ראה אתה אומר אלי.
קשה שלא מצינו מאמר ידעתך בשם כלל
בכל התורה, ואיך אמר ואתה אמרת ידעתך בשם. אבל
זה יובן במ"ש בספר התיקונין בתיקון ס"ט, כי משה הוא
שם בן נח. והענין נתבאר אצלינו, כי משה הוא גלגול
הבל בן אדם, ואח"כ נתגלגל בשת אחיו, ואח"כ בנח
הצדיק, שהיו בדורו דור המבול, שהם עצמם בחי' הערב
רב שבדורו של משה, כנז"ל בפסוק ויקם מלך חדש על
מצרים. ולפי שנח הניחם למחות בדור המבול וחטא בזה,
לכן נתקן במשה, שמסר עצמו עליהם, ואמר ואם אין
מחני נא מספרך אשר כתבת. ואחר כך נתגלגל בשם בן
נח. ואל תתמה, איך נתגלגל בנח ובשם בנו, שהיו שניהם
חיים בדור אחד. כי כבר הודעתך, כי בחי' כל הגלגולים
האלה של משה, הם בסוד חלקי נר"ן שלו, וחלק זה בא
באיש א', וחלק זה בא באיש אחר. וז"ש, ואתה אמרת
ידעתך בשם, כלומר כבר הודעת לי, שנתגלגלתי בשם בן
נח, שהיה נביא, ושם ידעתני ודברת עמי בנבואה. וגם
בהיותי מגולגל בנח, אמרת לי שמצאתי חן בעיניך.
וכמ"ש"ה, (בראשית) ונח מצא חן בעיני ה'. כי חן, הם
עצמם אותיות נח, וזש"ה וגם מצאת חן בעיני.

שער הפסוקים — פרשת בלק

ריצה

בלק ובלעם היו קוסמים וחכמים שאין כמותם בעולם - נקרא
בלק בן צפור על שם חכמתו שהיה קוסם על ידי צפור אחד

[סימן כ"ב] וירא בלק בן צפור את כל אשר וגו'.
ראיתי לבאר כאן, ענין בלק ובלעם,
שהיו קוסמים וחכמים, שאין כמותם בעולם. וכמ"ש
חז"ל כי בבחי' אחת היה בלק טפל לבלעם. ובבחי'
אחרת, היה בלעם טפל לבלק. וגם בזוהר האריך בענין
בלק ובלעם, כי נקרא בלק בן צפור, ע"ש חכמתו שהיה
קוסם, ע"י צפור א'. [הגהה א"ש, אני פרשתי בזוהר,
כפי דבריהם, כי בן צפור, ירצה דדריש כן מלשון בינה
שהיה מבין חכמתו מאמצעות אותו הצפור הנקס"ם].

רצו

תכלית שנאתם עם ישראל על חנם - גם עמלק היה שונא
גדול לישראל - עמלק ע"ם ל"ק עמא דלקא לון - בלק ב"א
ל"ק - בלעם ב"ל ע"ם - נשתארו אותיות עמ"ק, בלבד עמק
דמחשבה דילהון דלא ישלטון ולא ישתארו בעלמא

גם ראינו תכלית שנאתם עם ישראל על חנם, משא"כ
בזולתם. זולתי עמלק, שגם הוא היה שונא גדול
לישראל. ולכן רצוני לייסד ענין זה, על מאמר ספר
הזוהר בפרשת בלק דף קצ"ט ע"ב שורה כ"ג, וז"ל,
ודוד מלכא אמר, (תהלים ט') כי הנה הרשעים ידרכון
קשת כוננו חצם וגו', ואע"ג דהאי קרא וכו', אמרו
עמלק, ע"ם ל"ק, עמא דלקא לון וכו'. בלק, בא לק וכו',
בלעם, ב"ל ע"ם וכו'. מה אתוון אשתארו עמ"ק, בלבד
עמק דמחשבה דילהון, דלא ישלטון, ולא ישתארו
בעלמא וכו' עכ"ל.

רעז

עמלק הוא בחינת פסולת הרע שהוברר מן קין בן אדם הראשון, והוא בחינה אחת מן ה' מיני ערב רב שנתערבו בישראל, שהם עמלקים רפאים וכו' - כי גם בערב רב היה עירוב רע של קין ושל הבל - לכן היה עמלק שונא גדול לישראל - הטוב שבקין נברר ביתרו

דע, כי כל דברים אלו מיוסדים, ע"ד בחי' גלגול נשמותיהם, מהיכן נשרשו. הנה עמלק הוא בחי' פסולת הרע, שהוברר מן קין בן אדה"ר, והוא בחי' אחת, מן ה' מיני ערב רב, שנתערבו בישראל, שהם, עמלקים, רפאים, כנזכר בזוהר בפרשת בראשית כי גם בערב רב, היה עירוב רע של קין ושל הבל. ולכן עמלק שונא גדול לישראל היה, וכמ"ש למטה בפסוק ויסר קיני מתוך עמלק, כי הטוב שבקין, נברר ביתרו הנקרא חבר הקיני, הנפרד מקין, ר"ל מן הרע של קין, שהוא עמלק.

סדר הלימוד ליום כו כסלו [יום 85 בשנה]

רצח

בלק ובלעם היו מעורבים משתי רעות, מן הרע של קין ומן הרע של הבל - יש בכל אחד מהם ב' אותיות ב"ל מן הבל - לא הוברר מן הבל רק ה' אחרונה והיא הטוב שבהבל ונתנה במשה, וב' אותיות ל"ב של הבל לא הובררו, והיה בהם הרע של הבל ונתנו בבלק ובלעם בלב"ל

ובלק ובלעם, היו מעורבים משתי רעות, מן הרע של קין, ומן הרע של הבל, ולכן יש בכל אחד מהם ב'

אותיות ב"ל, מן הבל, וכמבואר לעיל בפסוק (שמות ב') וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה, כי לא הוברר מן הבל, רק ה' אחרונה, והיא הטוב שבהבל, ונתנה במשה. וב' אותיות ל"ב של הבל לא הובררו, והיה בהם הרע של הבל, ונתנו בבלק ובלעם בלב"ל.

רצט

ג' אותיות הראשונות של עמלק שהם עמ"ל נתנו בבלעם, ואות ק' נשארה בבלק - היות שבלק ובלעם יש בכל אחד מהם רע של קין ושל הבל, אבל עיקרו של בלק הוא מן הרע של קין, ועיקרו של בלעם הוא מן הבל

גם בחינת הרע של קין שנתערב בהם, נרמז בשמותיהם, כי כבר אמרנו שהרע של קין הוא עמלק, והנה ג' אותיות הראשונות, שהם עמ"ל, נתנו בבלעם, ואות ק' נשארה בבלק. ואמנם, עם היות שבלק ובלעם, יש בכל אחד מהם רע של קין ושל הבל, עם כל זה עיקרו של בלק, הוא מן הרע של קין. ועיקרו של בלעם, הוא מן הבל.

בלק בן צפור, בן יתרו, עליו נאמר גם צפור מצאה בית, אבי צפורה אשת משה, הטוב לקחו יתרו ונעשה צפור טהורה, והרע נתן בזרעה והוא בלק, דמבני בנוי של יתרו הוה - הנשמה של קין נתנה ביתרו, ורוח של קין בשמואל הנביא **וענין** בלק, נרמז בפסוק וירא בלק בן צפור, בן יתרו, שעליו נאמר (תהלים פ"ד), גם צפור מצאה בית, אבי

צפורה אשת משה, כנזכר בזוהר בפרשת בלק דף קצ"ו ע"ב. והטוב לקחו יתרו, ונעשה צפור טהורה. והרע נתן בזרעה והוא בלק, דמבני בנוי של יתרו הוה, כנזכר שם. וכבר נתבאר אצלינו כי הנשמה של קין, נתנה ביתרו. ורוח של קין, בשמואל הנביא.

ענין בלעם - "הנה ילדה מלכה גם היא בנים לנחור אחיך" הראשי תיבות ה'יא ב'נים ל'נחור, הם הבל, לרמוז על לבן בן בתואל הארמי שהוא מהבל, וכל משפחתו היו גם כן משם - לבן עצמו נתגלגל בבלעם

וענין בלעם, נתבאר אצלינו בכמה מקומות, איך עיקרו מן הבל, בסוד (דברים ל"ג) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם, אבל באומות העולם קם, ומנו בלעם. גם ביארנו בפסוק הנה ילדה מלכה גם היא בנים לנחור אחיך, כי ר"ת 'היא ב'נים ל'נחור, הם הבל, לרמוז על לבן בן בתואל הארמי, שהוא מהבל, וכל משפחתו ג"כ היו משם, כמבואר אצלינו בפרשת תשא, במעשה העגל. ובפרט במה שהודעתך, כי לבן עצמו נתגלגל בבלעם.

בלק היה קוסם, ובלעם הוא נחש, והטעם לזה - בלק היה יותר בקי בקסמים מבלעם

ובזה תבין, איך בלק היה קוסם, ובלעם הוא נחש, כנזכר בזוהר והטעם הוא, כי הנחש אין כחו אלא בפיו,

וכן בלעם שעיקרו מן הבל כנז"ל, והוא הבל הרע, היוצא מן הפה. אבל בלק עיקרו מן קין, שהוא מאימא, שהוא בחי' מעשה, כמו שידעת בענין ל"ב אלהי"ם דבראשית, דאבא אומר ואימא עושה. והקסם הוא ביד, וכמש"ה וקסמים בידם, כי בלק היה יותר בקי בהם מבלעם.

שנח

ב' בחינות היו בישראל, הישראל עצמם ששרשם הוא ניצוצות משה הבא מן הבל, והערב רב הנקראים עם סתם והם מן הרע אשר בקין - ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא, שהם הערב רב הנקראים רב - ויקץ מפני בני ישראל עצמם שהם מן הבל

ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא ויקץ וגו'. הענין הוא, כי ב' בחינות היו בישראל, אחד, הם ישראל עצמם, אשר בדור ההוא, כי שרשם הוא ניצוצות משה, הבא מן הבל, כמבואר אצלינו בענין דור המדבר, בפסוק ויקם מלד הדש על מצרים. הבחי' הב', הם הערב רב, הנקראים עם סתם, והם מן הרע אשר בקין כנז"ל. וכנגדם אמר, ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא, שהם הערב רב, הנקראים רב. ואמר ויקץ מפני בני ישראל עצמם שהם מן הבל.

שנח

בלעם הוא בחינת הרע של משה - משה הוא מן הדעת העליון - בלעם הוא מהקליפה שכנגד הדעת - בניו של בלעם ינוס ויומברוס גם הם מן הדעת, והם היו ראשים של הערב רב, לכן ערב רב בגימטריא דעת

נאם שומע אמרי אל ויודע דעת עליון וגו'. זה יובן במש"ל, כי בלעם הוא בחי' הרע של משה, ולכן באומות העולם קם, ומנו בלעם. והנה משה הוא מן הדעת העליון דו"א אשר ביסוד דאבא, ולכן נקרא עליון. עוד ירצה קרוב אל האמור, כי כבר ידעת, כי בלעם הוא מהקליפה שכנגד הדעת, וז"ש ויודע דעת עליון. והנה בניו יונוס ויומברוס, גם הם מן הדעת, והם היו ראשים של הערב רב, ולכן ערב רב בגימטריא דעת.

פרשת עקב

שער הפסוקים — פרשת עקב

שנה

ויאמר ה' אלי לאמר ראיתי את העם הזה, קאי על הערב רב ויאמר ה' אלי לאמר ראיתי את העם הזה וגו'. הנה תחלה אומר סרו מהר מן הדרך אשר צויתם כתיב, והוא ענין אותה מצוה ראשונה, שביארנו לעיל בפרשת בא, בענין קדש לי כל בכור, כי אז צוה אל העם ערב רב, וא"ל זכור את היום הזה, ולא יאכל חמץ, ורצה לצוות להם מצוה ראשונה זו עם ישראל, וז"ש אשר צויתם חסר יו"ד.

שער הפסוקים — ספר מלכים א'

שנ

הערב רב עשו שני עגלים מחוברים אחור באחור, ונקרא עגל אחד, וירבעם בן נבט רצה לגמור הענין ההוא ולנסור אותם

ולהפרידם כרי להחזירים פנים בפנים, לכן עשאים ב' עגלים נפרדים, וישם את האחד בבית אל והאחר בדרך, ולא עלתה בידו רק הנסירה והפרידה ולא להחזירים פנים בפנים להזדווג יחד **ויזעץ** המלך ויעש שני עגלי זהב וגו'. ענין שני עגלי זהב של ירבעם, ושני עגלי דור המדבר, נתבארו היטב בבאורינו בספר הזוהר, בפרשת משפטים בשאלת הסבא, מאן הוא נחשא דפרח באורא וכו', שרי בחבורא וסיים בפירודא וכו', וביארנו, כי זכר ונקבה של הקליפה, בתחלה הם מחוברים אחור באחור, ולכך הערב רב עשו שני עגלים מחוברים אחור באחור, ונקרא עגל אחד. וז"ש, שרי בחבורא. ואח"כ ירבעם רצה לגמור הענין ההוא, ולנסור אותם, ולהפרידם, כדי להחזירים פב"פ. ולכן עשאים ב' עגלים נפרדים, וישם את האחד בבית אל, והאחד בדרך. האמנם לא עלתה בידו רק הנסירה והפרידה, וז"ש וסיים בפרודא. אבל לא עלתה בידו להחזירים פנים בפנים להזדווג יחד.

סדר הלימוד ליום כז כסלו [יום 86 בשנה]

שער הפסוקים — ספר ישעיה

הפסוק "ידע שור קוניהו" נאמר על העגל שעשו הערב רב במדבר שהיה נכלל משור וחמור יחד - ישראל שנקראים עמי של השם יתברך לא ידעו ולא יתבוננו במה שהיו עושים הערב רב הנקרא עם סתם, ולא עמי - ראשי תיבות י'דע ש'ור ק'וניהו ו'חמור הוא ישק"ו, כמו שכתוב "זובחי אדם עגלים

ישקון", שהרגו לחור והיו נושקים העגל הכלול משנים ונקרא עגלים - וכל מי שנשק לעגל היו שפתותיו מזהיבות ומשה היה הורגם

[סימן א'] ידע שור קונהו. הנה זה הפסוק נאמר על העגל שעשו הערב רב במדבר, שהיה נכלל משור וחמור יחד. והנה ישראל שנקראים עמי של השי"ת, לא ידעו ולא יתבוננו, במה שהיו עושים הערב רב, הנקרא עם סתם, ולא עמי. והנה ר"ת 'ידע' שור 'קונהו' וחמור הוא ישק"ו. וזה סוד פסוק מ"ש (הושע י"ג ב') זובחי אדם עגלים ישקון. ר"ל, שהרגו לחור, והיו נושקים העגל, הכלול משנים כנזכר. ונקרא עגלים, וכל מי שנשק לעגל, היו שפתותיו מזהיבות, ומשה היה הורגם, כמ"ש חז"ל.

שת

הערב רב, בכלל הזהב שהשליכו לבור השליכו טס של זהב שכתוב בו עלה שור שהשליך משה לים ועלה ארונו של יוסף, ובכח שם זה יצא העגל הזה - גם היה כתוב בטס ההוא שם יל"י - 'ישראל ל'א י'דע ראשי תיבות יל"י, ע'מי ל'א ה'תבונן ראשי תיבות על"ה, כי בשם יל"י עלה העגל, וישראל לא ידעו ולא התבוננו בהשלכת הטס הזה, וחשבו כי העגל עלה מעצמו, ולכן טעו אחריו

וכבר ידעת כי הערב רב, בכלל הזהב שהשליכו לבור השליכו טס של זהב, שכתוב בו עלה שור, שהשליך משה לים, ועלה ארונו של יוסף, ובכח שם זה, ויצא העגל הזה. ודע, כי בטס ההוא, היה כתוב בו שם

השני, של שם בן ע"ב שמות, שהוא שם יל"י, והוא בסוד בינה, עיש בה חמשים שערים, והם גבורות, כמנין השם הנזכר. והוא סוד שם י"ה בפשוטו י"ה, ובמלויו יו"ד ה"י, שעולה כמוהו חמשים. וכמו שהודעתך בענין קבלת שבת, בפסוק 'יהוה למבול' ישב כי גם שם נרמז בר"ת יל"י, כי בשם זה עולות הנשמות בכל ע"ש, ולכן בו עלה העגל, וזהו עלה שור. ולכן נרמז בר"ת 'ישראל לא ידע, ר"ת יל"י. עמי לא התבונן, ר"ת על"ה. לרמוז, כי בשם יל"י הנזכר, עלה העגל, וישראל לא ידעו, ולא התבוננו בהשלכת הטס הזה, וחשבו כי העגל עלה מעצמו, ולכן טעו אחריו.

ידע שור קונהו, השור שעשו במדבר, ידע מי הוא שעשאו וקנהו, והם הערב רב וחמור שהם נמשלים לחמור, אבל השור לא נאמר בו אלא קונהו, שהשליכו טס של זהב שהיה כתוב בו עלה שור, ישראל לא ידע בענין זה כלל, כי הרי הערב רב הם שעשו אותו - עמי לא התבונן ראשי תיבות עלה, כי ישראל הנקרא עמי לא ידעו ולא התבוננו כאשר הערב רב השליכו לאש הטס שהיה כתוב בו עלה שור

אמר שמואל, עוד מצאתי בפסוק ידע שור קונהו ענין אחד קרוב אל הנזכר לעיל בפסוק ידע שור קונהו, וז"ל, פי', השור שעשו במדבר, ידע מי הוא שעשאו וקנהו, והם הערב רב וחמור, שהם נמשלים לחמור. אבל השור לא נאמר בו אלא קונהו, שדרשו רז"ל שהשליכו טס של זהב, שהיה כתוב בו עלה שור. ישראל לא ידע

בענין זה כלל, כי הרי הערב רב הם שעשו אותו. 'עמי
'לא התבונן, ר"ת עלה, כי ישראל הנקרא עמי, לא ידעו
ולא התבוננו, כאשר הערב רב השליכו לאש הטס שהיה
כתוב בו עלה שור כנזכר.

מי עשה את העגל, הערב רב, שכתוב וגם ערב רב עלה אתם
או ירצה, תדע מי עשה את העגל, הערב רב, שכתוב
וגם ערב רב עלה אתם, וכבר הודעתוך, כי שם הב'
מע"ב שמות של ויסע ויבא ויט, הוא יל"י, והוא
הממונה על כח השור העליון ולזה נרמז זה השם בר"ת
'ישראל' לא ידע.

כל ה'יום ש'מי מ'נואץ למפרע, הוא ראשי תיבות משה, דעתיד
משה לאתגלגלא בכל דרא ודרא, והוא מנואץ ונבזה בעיני
הערב רב המתגלגלים גם כן בכל דור ודור, ועד שיכלו גלגולי
הערב רב, תמיד הוא מתגלגל ומנואץ בתוכם בגלותא בתראה
ועתה מה לי פה נאם ה' גו', ותמיד כל היום שמי מנואץ
(ישעי' נב, ה). הנה ר"ת כל 'היום שמי מנואץ
למפרע, הוא משה, ירמוז אל מה שכתוב בזוהר ברעיא
מהימנא בפרשת נשא, וגם בהרבה מקומות, דעתיד משה
לאתגלגלא בכל דרא ודרא, והוא מנואץ ונבזה בעיני
הערב רב, המתגלגלים ג"כ בכל דור ודור. ועד שיכלו
גלגולי הערב רב, תמיד הוא מתגלגל ומנואץ בתוכם
בגלותא בתראה.

סדר הלימוד ליום כח כסלו [יום 87 בשנה]

ספר
 "הערב רב"
 וכל המסתעף
 חלק י"א

על פי ספר הקדוש ספר הליקוטים להאריז"ל

ספר הליקוטים — פרשת תולדות

שיב

ומעמים אין איש אתי, שתערובת הע' שרים של עממין, כבר כלה אותם והפרידם ממנו מבין ישראל, כי כבר כליתים וארמסם בחמתי, ואז כל המלבושים שלו שהם נשמות ישראל שהיו מעורבים בהם, יגאל אותם ויבררם סולת מתוך פסולת, וכל זה הריב יהיה עם סמא"ל שר אדום, שהוא שר כל הע' שרים, ובנפול סמא"ל יפלו כולם יחד

ויזבן עתה מה שכתוב ומעמים אין איש אתי, ר"ל שתערובת הע' שרים של עממין, כבר כלה אותם והפרידם ממנו מבין ישראל, כי כבר כליתים וארמסם בחמתי, ואז כל המלבושים שלו שהם נשמות ישראל שהיו מעורבים בהם, יגאל אותם ויבררם סולת מתוך פסולת, וכל זה הריב יהיה עם סמא"ל שר אדום, שהוא שר כל הע' שרים, ובנפול סמא"ל יפלו כולם יחד. ונרמז ג"כ קחת הבכורה יעקב מעשו, כדי שיהיה ראוי לקחת ג"כ הברכה, כי בהיות שאברהם מסר הברכה ליצחק, וראה שמת אברהם, שהיה הוא מונע ליצחק לתת הברכה

לעשו, והבכורה היתה שלו בצאתו ראשונה, ובראש עשו היו ניצוצות הקדושה, כמו שכתבנו על פסוק כי ציד בפיו, והם מצד תערוכת שעירב אדם הראשון לנשמותיהם של ישראל, הנק' (ירמי' ב' ג') ראשית תבואתה, ושם מקום הראש, ומשם נק' (שמות ד' כ"ג) בני בכורי ישראל, והבכורה כולה היתה לו, ומשם זכה לניצוצות הקדושה, ולכן עתה ג"כ יעקב רצה להוציא כל זה מתחת ידו, כמו שיהיה לעתיד בנקמת אדום הנז"ל ע"י חרב לה' מלאה דם, ודם ירדפו, כי דם ברית שנא, ג"כ יעקב ע"י נזיד עדשים האדום רצה ליטול ממנו הבכורה, ויפריד צד הקדושה ממנו. ובהיותו כי בא עיף ויגע ולא ירא אלהים, מהשדה, מקום הקליפות והשדים, ושב לסרחונו בהרוג שם את הנפש, ובא על נערה המאורסה, בי בשדה מצאה צעקה הנערה המאורסה ואין מושיע לה, ועשה ע"ז וג"ע וש"ד, ובאשר חללים שם היא, ואז אפרוחיו יעלעו דם, ואמר הלעיטני נא מן האדום האדום הזה וכו', אם לו יעקב מכרה כיום את בכורתך לי, רמז שהמכירה תהיה ע"י האדום הזה, ביום אשר יעשה ה' בו משפט, ע"י דריכת היין האדום, כי אז יכבס ביין לבושו ובדם ענבים סותו, למסית ומדיח, כמ"ש הרב זלה"ה.

שתי

מכרה "כיום" את בכורתך לי, כאותו יום ממש שיעשה ה' נקמה באדום, כי אז כל המלבושים שהם נשמותיהם של ישראל, יגאלם ויובררו מבין העמים, כן גם כן אני רוצה לעשות לקחת ממך קדושת הבכורה על ידי זה האדום וז"ש מכרה כיום, כאותו יום ממש שיעשה ה' נקמה

באדום, כי אז כל המלבושים שהם נשמותיהם של ישראל, יגאלם ויובררו מבין העמים, כן ג"כ אני רוצה לעשות לקחת ממך קדושת הבכורה, ע"י זה האדום. וז"ש השבעה לי כיום ההוא ממש, וישבע לו וכו'.

שידך

זהו שרמז לו עשו, כי אחרי שהוא סוף סוף יתבטל מן העולם וימות, כי יבולע המות לנצח, וז"ש הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכורה ונשמות ישראל, כי מה תועלת ישאר לו מהם, כי בודאי הם הנק' ראשית, וכל אוכליו יאשמו ורעה תבא אליהם וכו', - ענין הע' אומות לאפס ותוהו יחשבו, וישראל עושה חיל, והם רעה תבא אליהם נאם ה' - גחלים אתה חותה על ראשו, ליבש מקורו ומעיינו מניצוצות הקדושה שבראשו, וישאר עץ יבש, ובזה ישלימנו לך, כל מה שהיית חסר והוא היה בקדושה, תקחנו מידו, ותהיה אתה שלם בכל

וזזהו ג"כ שרמז לו עשו, כי אחרי שהוא סוף סוף יתבטל מן העולם וימות, כי יבולע המות לנצח. וז"ש הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכורה ונשמות ישראל, כי מה תועלת ישאר לו מהם, כי בודאי הם הנק' ראשית, וכל אוכליו יאשמו ורעה תבא אליהם וכו', כמו מצרף הכסף, שהוא מעורב בסיגים מנחושת ותערובת המתכת, כי בהיותו נצרף יבדל הכסף מהתערובות, והמה הסיגים והתערובות כל הרעה של האש תבא אליהם, וישארו עפר ואפר, וזהו כל אוכליו לכסף הטוב, שהם הסיגים שלא נודע כי בא הכסף בקרבם ומראיהם רע, לכן יאשמו ורעה תבא אליהם, כי המה יכלו באפס ותוהו, וישארו עפר

ואפר והבן, כן ענין הע' אומות לאפס ותוהו יחשבו, וישראל עושה חיל, והם רעה תבא אליהם נאם ה'. ויעקב קיים הפסוק שאמר (משלי כ"ה כ"א) אם רעב שונאך האכילהו לחם, ואם צמ"א העולה סמא"ל, כי עיפה נפשו להורגים, לכן השקהו מים, רמז לח"ץ, שהם מכיתם ושבעים פרים בחג, ולמה כי גחלים אתה חותה על ראשו, ליבש מקורו ומעיניו מניצוצות הקדושה שבראשו, וישאר עץ יבש, ובזה ישלימנו לך, כל מה שהיית חסר והוא היה בקדושה, תקחנו מידו, ותהיה אתה שלם בכל.

שטו

באחרית הימים יבנה ה' בית ויעשה חג הסוכות, ולמקנהו יעשה סוכות שהם העמים, כדי לנסות בה רשעי ארץ, ואז כל מי שלא יעלה לחוג את חג הסוכות, אם הם מצד הגופים של הרשעים הנשארים בעפר יסודם - ישארו לעץ יבש בלי ניצוצות קדושה כלל, כי אפילו הניצוצות דקדושה שהיתה על מצילות הסוס סמא"ל סוס ורוכבו, יחזור הכל לקדושה, והמסילות הם המצולות ים, ונקרא צלמות שהם סמא"ל ונוקביה, צל רוכב על המות, נוקבא דיליה, והכל יחזור לקדושה, קדש לה', וכל מה שיש בקליפות החיצונים הנקרא סירות ומזרקים יהיו קדש - וכל סי"ר העולה בגימטריא רע, והיתה רבוקה בקדושה שהיא ירושלם ויהודה, יהיה הכל קודש - לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי יתבטל צד הרע והקליפה - והשבתי חיה רעה מן הארץ - בלע המות לנצח - כל צד הרע ישוב להיותו טוב ומוח בלי קליפה - אז יתבטל היצה"ר מן העולם, כי לא יהיה כנעני עוד בבית ה', ואין שטן אין פגע רע אמן כן יהי רצון

עוד רומז על מלחמת סיסרא, שעתידיה דבורה (נ"ל שצ"ל יעל) לתת לחם ונזיד עדשים, כלומר מאכל לסיסרא, ומים שאל חלב נתנה, וגחלים חתתה על ראשו, בסוד מחקה ראשו מחצה וחלפה רקתו. וה' שילם לה, שכן שמיעה מעיד עליה שלא נגע בה אותו רשע. וכן עתיד בע"ה להיות באחרית הימים, אז יבנה ה' בית ויעשה חג הסוכות, אחר שיעקב יבא שלם, אז ויבן לו בית, שהוא בית המקדש, ולמקנהו יעשה סוכות, שהם העמים. כארז"ל מצוה קלה יש לו וסוכה שמה, כדי לנסות בה רשעי ארץ, ואז כל מי (זכרי' י"ד י"ח) שלא יעלה לחוג את חג הסוכות, אם הם מצד הגופים של הרשעים הנשארים בעפר יסודם. ותשובה היא על כי לא עליהם יהיה הגשם, שהוא על שמחיה בו את המתים, א"כ איך יעלו לחוג את חג הסוכות, וג"כ הסיבה שמשפחת מצרים לא תעלה ולא באה, בהיות כי לא עליהם יהיה הגשם, בהיותם בגוף קיים, ואם עדיין הם בגופם הנקרא מצרים, אלו דודאי לא תהיה נקמתם ע"י הטל והגשם היורד להחיותם, אבל ישארו לעץ יבש בלי ניצוצות קדושה כלל, כי אפילו הניצוצות דקדושה שהיתה על מצילות הסוס, סמא"ל, סוס ורוכבו יחזור הכל לקדושה. והמסילות הם המצולות ים, ונקרא צלמות, שהם סמא"ל ונוקביה, צל רוכב על המות, נוקבא דיליה, והכל יחזור לקדושה, וז"ש קדש לה'. וכל מה שיש בקליפות החיצונים, הנקרא סירות ומזרקים, יהיו קדש. וזהו וכל סי"ר העולה בגימטריא רע, והיתה דבוקה בקדושה שהיא ירושלם ויהודה, יהיה הכל קדש, כי (ישעי' י"א ט) לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי,

כי יתבטל צד הרע והקליפה, בסוד (ויקרא כ"ו ו') והשבתי
 חיה רעה מן הארץ, וכתיב (ישעי' כ') בלע המות לנצח,
 ואפילו כל צד הרע ישוב להיותו טוב ומוח בלי קליפה,
 כנז' בזוהר בפ' (תהלים נ"א כ') הטיבה ברצונך את ציון,
 תחלה מצד שיבא הפרי יוקדם לקליפה, ואח"כ תבנה
 חומת ירושלם, והבן. ואז יתבטל היצה"ר מן העולם, כי
 לא יהיה כנעני עוד בבית ה', שהיצה"ר נק' (הושע י"ב ח')
 כנען בידו מאזני מרמה, לעשוק הקדושה אהב. וא"ת איך
 יהיה פריה ורביה, מאחר שיתבטל היצה"ר, כההוא
 עובדא דבעו ביעתא לחולה ולא מצאו עד שחזרו
 להתפלל עליו שיחזור, אמר אפילו שיבואו הזובחים את
 יצרם וביטלוהו, אפילו שיפרו וירכו הכל יהיה מצד
 בחינת הטובה. וז"ש ולקחו מהם, מצד אלו הקליפות
 שחזרו לקדושה, ובישלו בהם באלו הסירות והמזרקים
 הנז', יוכלו לבשל בהם בלי תערובת רע ח"ו, כמו עד
 עתה, והסיבה היא, כי לא יהיה כנעני בבית ה' עוד, שהיא
 היצה"ר, ואין שטן אין פגע רע אכ"ר:

סדר הלימוד ליום כט כסלו [יום 88 בשנה]

ספר הליקוטים — פרשת וישב

ששטז

נפשות האומות הן הן המזיקין, וכן הרשעים - כל צד הערב
 רב בא מנפשות האומות - ס"מ אחד נקרא קס"ם ואחד
 נח"ש, ובתיקון יעקב לאדם לא יכלו לשלוט בו, - ענין בלק
 ובלעם ולבן

[פרק מ"ח] וזה היה סיבה שתכף נדבקו עמו, ויפתוהו בפיהם, ואדם נדבק בלילית, ומשם הוליד רוחין ומזיקין, והם הם האומות, שנפשות האומות הן הן המזיקין, וכן הרשעים. ומשם, ומזוהמת סמא"ל שהטיל בחוה, בא מקין כל צד הערב רב, מנפשות האומות. וכמנין סמ"ל מסמא"ל, שמש ק"ל שנה ברוחין ולילין. ואלו השנים נחש ורוכבו, ס"מ א' נק' קס"ם, וא' נח"ש. ובתיקון יעקב לאדם לא יכלו לשלוט בו, וז"ש בלעם (במדבר כ"ז כ"ג) כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. והקסם הוא גדול מנחש, ולכן היה בלק גדול בקסם יותר מבלעם, שהוא בנחש מצד לבן אביו, הנקרא לבן מצד בהרת לבנה, והצרעת בנחש, בחברבורותיו מצורע, ולבן מאלו השני טיפות של קדושה שבאו בזוהמא היו רחל ולאה, ונמצאו בלבן מצד הנחש, ולכן בא יעקב מעין שופרי דאדם, ותיקן, ולקחה והביאם לקדושה, וזמשה"ה (הושע י"ב י"ג) ויברח יעקב בשדה ארם ויעבוד באשה ובאשה שמר.

ספר הליקוטים — פרשת שמות

שדין

כשיצאו ישראל ממצרים ויצא פרעה אחריהם, נתדבק בערב רב וחטאו - פרעה הדביק בהם הזוהמא - הקושי היה להם מצד פרעה - הערב רב היו קליפה של משה רבינו ע"ה, שהוא היתה כוונתו לתקנם בהיותם שהם הרע שלו, וכשעשו את העגל ולא נתקנו, ולא נכנסו לארץ גם כן, הוא מוכרח למות במדבר בחוץ לארץ כדי לתקנם, לקבץ מהם החלק שבו שהיה מעורב בהם - לכן נקראו ערב רב, פירוש, מהרב שהוא

משה - על ידי גלגולים יתוקנו עד ימות המשיח, ואז הוא יכנס עמהם לארץ

[פרק ב'] ויגדל הילד ותביאהו לבת פרעה ויהי לה לבן. דע, כי פרעה הם אותיות פ"ה ר"ע. ומשה נתגדל בביתו, ובת פרעה לקחה אותו, ולכן בסיבת שהיא קליפת משה לכן נתגדל עמהם, ולזה היה משה אומר כי כבוד פה וכו' כמה פעמים, ואיך אלך אל פרעה להוציא את בני ישראל. וזהו הסיבה שכשיצאו ישראל ממצרים ויצא פרעה אחריהם, נתדבק בערב רב וחטאו, וז"ש (שמות י"ג י"ז) ויהי בשלח פרעה את העם, מאותה יציאה שיצא פרעה לשלחם הדביק בהם הזוהמא. ולזה קראם משה (שם י"ג ג') עם קשה עורף, שהקושי היה להם מצד פרעה, לכן אמר מרע"ה (שם ל"ב ל"ב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך וכו' ואל אראה ברעתי, (במדבר י"א ט"ו) כי הערב רב היו קליפה שלו, שהוא היתה כוונתו לתקנם בהיותם שהם הרע שלו, וכשעשו את העגל ולא נתקנו, ולא נכנסו לארץ ג"כ, הוא מוכרח למות במדבר בח"ל כדי לתקנם, פי' לקבץ מהם החלק שבו שהיה מעורב בהם. ולכן נקראו ערב רב, פירוש, מהרב, שהוא משה. וע"י גלגולים יתוקנו עד ימות המשיח, ואז הוא יכנס עמהם לארץ. ולכהן מדין שבע בנות.

שיחה

משה ובלעם הם סוד הדעת, זה בקרושה וזה בקליפה - סוד דורו של משה נקרא דור דעה כי כולם מסוד הדעת, וכנגדם הערב רב שהיו מהדעת וקליפה - עדיין לא היו מתוקנים,

ומשה היה רוצה להוציאם קודם הזמן ולתקנם תיכף, ובשביל אלו היה הגלות של מצרים בסוד הדעת העליון - לכן ערב רב בגימטריא דעת

ונחזור לענין. כי כבר ידעת מ"ש רז"ל ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם וכו', כי משה ובלעם הם סוד הדעת, זה בקדושה וזה בקליפה, ותחלה נתערבו הכל טו"ר, בעבור חטא אדם הראשון והבל, ואח"כ נתקן ויצא משה בקדושה הטובה לבד, וזהו ותרם אותו כי טוב הוא, ונפרד ממנו בלעם, השקול כמותו בדעת הקליפה, וזה סוד מ"ש (במדבר כ"ד י) ויודע דעת עליון. אמנם סוד דורו של משה נקרא דור דעה, כי כלם מסוד הדעת, וכנגדם הערב רב שהיו מהדעת דקליפה. פירוש, אותם הניצוצין דקרי, מה שהוציא אדם הראשון בק"ל שנה כמ"ש במ"א, ועדיין לא היו מתוקנים, ומשה היה רוצה להוציאם קודם הזמן ולתקנם תיכף, ובשביל אלו היה הגלות של מצרים בסוד הדעת העליון, בסוד כמש"ל בסוד רד"ו שמה, כי ישראל וערב רב כולם מסוד הדעת, ולכן תמצא כי ערב רב בגימטריא דעת.

ש"ס

הנך שוכב עם אבותיך וקם, מלת וקם תוכל לחזור עם שלפניו ועם שלאחריו, והכל אמת, כי משה יקום הוא בעצמו אחר כך, שיתגלגל בימים ההם בדרא בתראה עם ערב רב עצמו, וזהו וקם העם שהם הערב רב - אשר בא שמ"ה אותיות מש"ה, כי ממש משה יתגלגל בתוכם, כי כולם מסוד הדעת גם עם זה תבין מש"ה בפ' (דברים ל"א ט"ו) וילך, הנך שוכב עם אבותיך וקם וכו', והוא מהמקראות שאין

להם הכרע, כי מלת וקם תוכל לחזור עם שלפניו ועם שלאחריו, והכל אמת. והוא, כי משה יקום הוא בעצמו אח"כ, פי' שיתגלגל בימים ההם בדרא בתראה, עם ערב רב עצמו, וזהו וקם העם, שהם הע"ר, וזהו אשר בא שמ"ה אותיות מש"ה, כי ממש משה יתגלגל בתוכם, כי כולם מסוד הדעת.

סדר הלימוד ליום ל כסלו [יום 89 בשנה]

שכ

סוד הגלגול הזה של משה רבינו ע"ה הוא דבר נעלם, כי אין לך דור ודור שמשה אינו בתוכו, להשלים הדור ההוא של המדבר, כי גם דור המדבר הם יחזרו להתגלגל בדורינו זה דרא בתראה - ובזה תבין כי רוב אנשי דורינו נשותיהם מושלות עליהם ובפרט הבעלי תורה, והטעם הוא לפי שהיו בזמן העגל שלא מיחו בערב רב ולפי שהנשים לא רצו לתת נזמי זהב, ולכן הנשים שולטים בהם - נמצא כי בדורינו זה הוא גלגול דור המדבר וגם הערב רב גם כן, ומשה בתוך כולם

ואמנם סוד הגלגול הזה הוא דבר נעלם, והענין הוא כי אין לך דור ודור שמשה אינו בתוכו, להשלים הדור ההוא של המדבר, כי גם דור המדבר הם יחזרו להתגלגל בדורינו זה דרא בתראה. ובזה תבין, כי רוב אנשי דורינו נשותיהם מושלות עליהם, ובפרט הבעלי תורה, והטעם הוא, לפי שהיו בזמן העגל שלא מיחו בערב רב, ולפי שהנשים לא רצו לתת נזמי זהב, ולכן הנשים שולטים בהם. נמצא, כי בדורינו זה הוא גלגול דור המדבר, וגם הערב רב ג"כ, ומשה בתוך כולם.

ספר הליקוטים — פרשת בשלח

שכא

ולא נחם אלהים, חשש פן ינחם העם הערב רב, ובראותם
מלחמה ושבנו מצרימה

ויהי בשלח פרעה את העם. דע כי ויהי הוא לשון צער
היה, כששלח את העם ערב רב, כי בעבורם לא נחם
אלהים לישראל וכו'. כי היה קרוב, והיו נכנסים מיד
לארץ, אלא חשש פן ינחם העם הערב רב, ובראותם
מלחמה ושבנו מצרימה, וכיון שראה מרע"ה כך שהם
מוכרחים לילך דרך המדבר ים סוף, והיו צריכים לעבור
הים, לקח עצמות יוסף עמו לבקוע ים סוף, כענין הים
ראה וינס.

ספר הליקוטים — פרשת כי תשא

שכב

סוד העגל שעשו ישראל ושעשו ירבעם

ויקח מידם ויצר אותו בחרט ויעשהו וכו'. סוד העגל
שעשו ישראל ושעשו ירבעם, בזה תבין מ"ש
בזוהר פ' משפטים דף צ"ח ע"א מאן איהו נחשא דפרח
באוריא, שארי בחיבורא וסיים בפירודא, וסוד אשר הלך
חשכים וכו'. והוא, כי כבר ידעת כי הקליפה אצל
הקדושה כקוף בפני אדם. והנה סוד האצילות היה
תחילה הנקבה מחוברת עם הזכר אב"א, ואח"כ נפרדה
וננסרה, ואח"כ חזרה להתחבר פב"פ. והנה גם הקליפה

עשתה כן, אך כאשר ננסרה ונפרדה, אז בא יום השבת ונשארה בפירודא, ולא יכלו עוד להתחבר פב"פ, וז"ש שארי בחיבורא וסיים בפירודא.

ואמנם כבר ידעת, כי באדם יש בו שני נקודות, אות יסוד ברית קדש, ולמעלה ממנו נקודת הטיבור. והתחתון הוא למטה ביסוד, והעליון למעלה בבינה. ולכן הוא סתום, עלמא דאתכסייא. ואין התינוק יונק בהיותו במעי אמו, סוד עלמא סתימא, אלא דרך שם בעלמא דאתי. ואמנם באחור האדם אין נקודה כלל כנגד הטיבור, אך יש נקודה כנגד היסוד באחור האדם, כי אין אחיזה לחיצונים בבינה.

שכב

הערב רב רצו לעשות אחיזה לטומאה גם כנגד הטיבור **אמנם** כל הדור ההוא היו מסוד הבינה, כנודע, ולכן לא נכנסו לארץ רק מתו במדבר. והנה רצו ערב רב לעשות אחיזה לטומאה גם כנגד הטיבור, בסוד הבינה, והנה שם מן הטיבור ההוא, התחלת המלכות באחור כנז' באדרא רבה, כמ"ש בטיבורא שארי ובטיבורא שלים, ואז עשו אותו העגל כלול זה בזה אב"א. וז"ש קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו בלשון רבים, והוא סוד שארי בחיבורא. והנה בהיות שניהם אב"א, נמצא כי מכל צד שיביטו בהם יש להם פנים, כי האחוריים הם מחוברים ואינם נראים, וזהו פי' אשר ילכו לפנינו, סוד הפנים כנז'. ולפי שראו איחור משה, כדכתיב וירא העם כי בשש משה, לכן עשו גם הם סוד אב"א. וכבר ידעת, מ"ש

בזוהר שיר השירים כי לא נתחבר ת"ת עם המלכות
פב"פ, רק ע"י שלמה ע"ה.

שכד

לפי שערב רב היו סוד קין, לכן אמרו אלה אלהיך ישראל
והנה סוד אלהים רומז, כי משם אחיזת כל החיצונים,
כמו שנק' בסוד הגאווה והליצנות, אמנם סודו הוא
מצנפ"ך ה' גבורות, סוד מי, הם סוד ההבל, שהוא סוד
(משלי ל' ד') מי אסף רוח בחפניו, כי הוא סוד החוטם
האוסף כל הה' דינים למקומם, ואז מתבסמים, וכל הה'
חוזרים בחוטם, בסוד א' לבד בבינה. וזה סוד (במדבר י"ט)
וכבס האוסף את אפר הפרה, כי הוא הבינה האוספת
בסוד החוטם הריח, ומה שהיו ה' דינין שהם סוד פרה,
שביאורו ה' פ"ר, ר"ל שהם אותיות מנצפ"ך שעולים
פ"ר, עתה היו אפ"ר, ר"ל, א' פ"ר. כי כולם נכללים בא',
אשר שם החוטם, ושם נתבסמו בסוד אל"ה. והם סוד
קין, א' זרוע, ל' היד, ה' הם ה' אצבעות. ולפי שערב רב
היו סוד קין, לכן אמרו אלה אלהיך ישראל.

אמנם אמת הוא, שהם היו רוצים להמשיכו אליהם הבל,
שהוא סוד הבל הפה והחוטם, וזה סוד (הושע י"ג)
עגלים ישקון, כי סוד הנשיקה בפומא. ולכן תמצא ר"ת
של "ידע" שור "קונהו" וחמור, ישק"ו. כי רצו לנשקו,
בסוד הורדת דיני הפה וחוטם אליו, ואם היו עושים כן
היה נאבד העולם, כי היו הדינים והקליפות מגיעים עד
הבינה, ולא עלה בידם רק אל"ה לבד. אמנם עכ"ז, בכח
שני גבורות פה וחוטם, הרמוזים במלת מ"י של אלהים,

בו עשו העגל. וזה סוד יל"י, שעולה מ"י. ונרמז, בר"ת (ישעיה א' ג') "ישראל" לא "ידע. ומזה תבין, איך שם זה הוא סוד שני גבורות אלו, והבן. וכשבא ירבעם, רצה לנסור אותה ולעשות אותם שניה, ואז סיים בפירודא. והבן כל זה.

קום עשה לנו אלהים וכו'. הנה תחלה היה הולך לפני ישראל, ארונו של יוסף, וגם מרע"ה. ועתה ראו שבשש משה, אמרו כי זה משה האיש וכו', כי לולא הוא ארונו הולך לפנינו, אך עתה שלא מת, עשה לנו אלהים. באופן שלא יחסרו שניהם תמיד, שילכו לפנינו. והבן זה.

❁ תפילה קצרה לאומרה קודם הלימוד ❁

לְשֵׁם יְחֻד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתִיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי
הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא
שְׁכִינָתָא מֵעַפְרָא, וְלְעֻלְוֵי שְׁכִינַת עוֹזְנֵנוּ אִם הַבְּנִים
שְׁמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרִינִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל
הַתְּנָאִים וְהַצְּדִיקִים הַפְּתוּבִים בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ
וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּים תְּפִילַת דְּדוֹד הַמְּלֻךְ עָלֵינוּ
הַשְּׁלוֹם (תְּהִילִים ס"א ד'- ה') כִּי הָיִיתָ מַחְסֶה לִּי מִגְּדֹל עַז
מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגוּרָה בְּאַהֲלֶךְ עוֹלָמִים אַחְסֶה בְּסֶתֶר כְּנַפְיֶךָ
סְלָה. וְאֲזַכֶּה שְׁבְלִימוֹדֵינוּ זֶה יִהְיֶה שְׁפָתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת
בְּקֶבֶר, לְמַעַן שְׁמוּ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבַהֲדִין סִפְרָא סִפְרָא הַזּוֹהַר, יִפְקֹדוּ
יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלָּךְ וְהַדְרֶךְ
עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהְיֶה נֶעַם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ ^{תְּהִי בְּעַל הַיְסוּדָת} עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ, וְיִהְיֶה נֶעַם אֲדָנֵי
אֱלֹהֵינוּ ^{תְּהִי בְּעַל הַיְסוּדָת} עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ (תְּהִילִים צ' ט"ז י"ז).

(סוד ה')

❁ תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה ❁

רְבוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדָנֵי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרַחֲמִים
וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{אֲדָנֵינוּ}
אֱלֹהֵינוּ ^{תְּהִי בְּעַל הַיְסוּדָת} וְאֱלֹהֵי ^{תְּהִי בְּעַל הַיְסוּדָת} אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה

וּבַהֲשֵׁתְחַוְיָהּ, שְׁקִרְבָּתָנוּ לְתוֹרָתָךְ וְלַעֲבוּדָתָךְ עֲבוּדַת
 הַקֹּדֶשׁ, וְנָתַתְּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתָךְ הַקְּדוֹשָׁה. מֵה
 אָנוּ, מֵה חַיִּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל בְּזַה. עַל
 כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שְׁתַּמְחַל וְתִסְלַח לְכָל
 חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יִהְיוּ עוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ
 לְבִינֶךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} אֱלֹהֵינוּ ^{תָּחִיב בְּעַל הַסֵּלֶת}
 וְאֱלֹהֵי ^{וּבְעַל הַסֵּלֶת} אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּכּוֹנֵן אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתָךְ
 וְאֶהְבֶּתָּ, וְתִקְשִׁיב אָזְנֶךָ לְדַבְרֵינוּ אֵלֶּה, וְתִפְתַּח לְבַבְנוּ
 הָעָרֵל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתָךְ. וַיְהִי־הָיָה לְמוֹדָנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֶי
 כֶּסֶף כְּבוֹדָךְ בְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתִאֲצִיל עֲלֵינוּ אוֹר מְקוֹר
 נְשַׁמְתָּנוּ בְּכָל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ
 הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִיתָ דְבָרֶיךָ אֵלֶּה בְּעוֹלָם.
 וְזִכּוֹתֶם וְזִכּוֹת אֲבוֹתֶם וְזִכּוֹת תּוֹרָתֶם וְתַמִּימוֹתֶם
 וְקִדְשָׁתֶם יַעֲמֵד לָנוּ לְבַל נִפְשַׁל בְּדַבְרֵי אֱלֹהֵינוּ. וּבְזִכּוֹתֶם
 תִּאִיר עֵינֵינוּ בְּמַה שָּׁאֲנוּ לִזְמַנֵּינוּ. כְּמֵאמֶר נְעִים
 זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאֲפִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתָךְ.
 יְהִיוּ לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה ^{צוּרֵי}
 וְגֹאֲלֵי. כִּי יְהוָה ^{יִתֵּן חֶכְמָה} יִתֵּן חֶכְמָה, מִפִּיו דַּעַת וְתִבְוֵנָה:

רְבוֹן עֲלֵמֵינוּ, דַּאֲנַת הוּא מְגִלֵי עִמִּיקָתָא וּמִסְתַּרְתָּא
 וְגִלֵי רִזְיָא. יְהֵא רַעְזָא מִן קְדָמָךְ לְאַסְפְּרָא מְלִין
 בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכַתּוּב, וְאֲנָכִי אֶהְיָה עִם
 פִּיךָ וְהוֹרִיתֶיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא נִיעוֹל בְּכִסּוּפָא קְדָמָךְ.
 וְנִזְכִּי לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלֵאִין דְּאוּרִיתָא מְפוּמָא דְּרִישָׁא
 דְּמִתִּבְתָּא עֲלָאָה. אָמֵן וְכֵן יְהִי רְצוֹן, אָמֵן, סְלָה:

וְנָהַר יֵצֵא מֵעֶדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרָד וְהָיָה
 לְאַרְבָּעָה רְאשִׁים: וְהַמִּשְׁפָּלִים יִזְהָרוּ בְּזֵהָר
 הָרְקִיעַ, וּמִצְדֵיקַי הָרָבִים כּבֹּכְכִים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּל־עֵינַי
 וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

❁ תפלה לרפואות וישועות ❁

הַרִינִי מְקַבֵּל עָלַי מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ
 כְּמוֹךָ, וְהַרִינִי אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרִינִי מִזְמַן אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַזֹּהָר
 הַקְדוֹשׁ לְזִכּוֹת ... פב"פ (וּכְאוּן יִפְרֹט בַּקֶּשְׁתּוֹ) [לְרִפּוּאוֹת...]
 [יִשׁוּעַת ...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחֲזִקְהוּ
 [וְיִרְפְּאֵהוּ בְּרִפּוּאוֹת הַנֶּפֶשׁ וּרְפּוּאוֹת הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו
 וְשֵׁס"ה גִּידָיו בְּתוֹף שְׁאָר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיֵאָרִיךְ יָמָיו
 וְשָׁנֹתָיו בְּנְעִימִים] [וְיִזְשִׁיעָהוּ בְּדַבַּר יִשׁוּעָה
 וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלֵה:

❁ תפילה לאחר קריאת הזוהר ❁

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲלֹהֵי תַחַת בְּעַל חִסְדֶּךָ וְאֱלֹהֵי תַחַת בְּעַל חִסְדֶּךָ
 אֲבֹתַי שְׂיִתְקִים בָּנוּ עִתָּה מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְאֲשִׁים
 דְּבָרֵי בְפִיךָ וּבְצֵל יָדֵי כַּסִּיתִיךָ לְנֹטַע שָׁמַיִם וְלִיסַד אָרֶץ",
 לְהַעֲלוֹת לְרוּחָם וּלְתַקֵּן הַרְיָסוֹת וְחַרְבוֹת הַשְּׂכִינָה
 הַקְדוֹשָׁה לְקַשׁוּט וּפּוֹרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל
 מְכוֹנּוֹ יֵשֵׁב לְהַחֲזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנָה וְקִים בָּנוּ מְהֵרָה
 מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר
 הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתַיִם כְּאוֹר שְׁבַעֲתַיִם הַיָּמִים". וְזִכּוֹת

הַרְשֵׁב־י הַקְּדוֹשׁ וּבָנוּ רַבִּי אֶלְעָזָר, וַיּוֹתֶם בֶּן עֲזַיְהוּ,
 יַעֲמֹד לָנוּ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ פְּרָצוֹנוֹ
 וְכִרְצוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתְנֵנו עֲסוּקִים בַּחֲכָמָה הַזֹּאת,
 עַל יָדָהּ תִּתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וַיִּשְׁוַעְתָּהּ מְהֵרָה תַצְמִיחַ,
 לְעֵלוּי שְׂכִינַת עֲוֹנֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וַיִּקְוִים בָּנוּ מִקְרָא
 שְׁפָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים ^{תְּקִי, כְּעַל הַחֲמוֹת סוּלָם} יְהִי אֹר", וַיִּזְרַח עֲלֵינוּ
 אֹר יְהוָה ^{אֲרִיזוֹת}, בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה ^{אֲרִיזוֹת} אֶחָד וְשְׁמוֹ
 אֶחָד, אָמֵן נֶצַח סְלָה וְעַד. (נִסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל
 רַבִּי חַיִּים וַיִּטָּאֵל זִיע"א)

מִזְרָה אָנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{אֲרִיזוֹת} וְאֱלֹהֵי ^{תְּקִי, כְּעַל הַחֲמוֹת סוּלָם} וְאֱלֹהֵי ^{אֲרִיזוֹת}
 אֲבוֹתַי שְׁזַכִּיתַנִּי לְלִמּוּד וְלַהֲגוֹת בְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ
 הַזֶּה זִיְהֶרָה עֵילָאָה, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְּמַדְנוּ
 תּוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטִיחַת הַנְּבִיא
 (יִשְׁעִיָּה נט, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִשְׁעַ בְּיַעֲקֹב
 נָאִם יְהוָה ^{אֲרִיזוֹת}. וְאָנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר יְהוָה ^{אֲרִיזוֹת}
 רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרִי אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ
 מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַעַךָ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעַךָ אָמַר יְהוָה ^{אֲרִיזוֹת}
 מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וַיִּתְקַיֵּם בָּנוּ הַנְּבוּאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טז)
 וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדֵי כְּסִיתֶיךָ לְנִטְעַ שְׁמַיִם
 וְלִיסֹד אָרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עַמִּי אַתָּה. וּבִרְפַת מִשָּׁה
 רַעֲיָא מְהִימְנָא תִתְגַּלֶּה בְּמַהֲרָה דִּידוֹן, יְהוָה ^{אֲרִיזוֹת} בְּדָד
 יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אַל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וַיִּשְׂמַח לִבָּנוּ וְתִגַּל
 נַפְשָׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ בְּאַמַּת בְּאַמֵּר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ
 בְּרוּךְ יְהוָה ^{תְּקִי, כְּעַל הַחֲמוֹת סוּלָם} לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (סוּד ה')

אֱלֹהֵינוּ ^{ותפלה המיוחדת לזמן} **וְאֱלֹהֵי** ^{התורה בעל הדיבור} **אֲבוֹתֵינוּ מִלֶּךְ רַחֲמָן**
 רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֶשׁ לָנוּ. שׁוּבָה
 אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְגַּל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ
 רְצוֹנָךְ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵנוּ.
 וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וּשְׂמַחְנוּ בְּתַקּוּנֵנוּ. וְהָשִׁב שְׂכִינְתְּךָ
 לְתוֹכֵנוּ, וְהָשִׁב כְּהַנִּים לְעִבּוֹדְתֶם וְלוֹזִיִּים לְדוֹכָנֶם לְשִׁירֵם
 וְלִזְמָרְם. וְהָשִׁב יִשְׂרָאֵל לְנֵוִיהֶם. וּמְלֹאָה הָאָרֶץ יְדָעָה
 אֶת יְהוָה ^{הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ} וְלִירְאָה וְלִאֲהַבָּה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל
 הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. (סי"ת)

כשהנך מקדיש דקה בלבד ללמוד דף זוהר ומצטרף ל-250.000 לומדי הזוהר הקדוש נחשב כאלו אתה מסיים 250.000 פעמים כל ספר הזוהר!!! - ויתקבלו תפלותיך ומשאלות לבך, כי התנאי לקבלת התפלות וקריאת שמע הוא למוד בזוהר כל יום (תיקון"ז תיקון מ"א). על כן כל אדמו"ר, ראש ישיבה, רב עיר, רב שכונה, רב בית מדרש, מגיד שעור של דף היומי, מלמד תינוקות של בית רבן טהורים, יקח בחשבון איזה נחת רוח הוא יכול לעשות להקב"ה, ולהציל את עם ישראל מכל הצרות בלומדו זוהר הקדוש - דקה אחת עם הצבור, וכך, כל עם ישראל יכנסו בתבת נח, וינצלו ממלחמת גוג ומגוג, כמו שכתב הזוהר"ק, רבי חיים וויטאל, והרמח"ל זי"ע, ועיין עוד "אור הזוהר".

הרשב"י קובע: בספר הזוהר יצאו בני ישראל מהגלות ברחמים מחפשים מפיצים למיליוני דפי הזוהר בכל העולם - מחפשים תורמים להדפיס מיליוני דפי הזוהר לחלקם ל-15 מליון יהודים בחינם. האם יש מחשב שיוכל לחשבון את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן?

גדולי הדור פסקו! תרמו אל מפעל הזוהר העולמי, (ישירות לדפוס) והיו שותפים להצלת עם ישראל על ידי חלוקת דפי זוהר היומי ספרים ועלונים בחינם: 0527-651911